

Мошин Крочит - Паркър

Те бяха
отнесени в океана
на любовта

Америки

ЕВРАЗИЯ 954-628-005-4

ИСТОРИЧЕСКИ РОМАНСИ

ЖОЛИЙН ПРЮИТ-ПАРКЪР АМЕРАН

chitanka.info

Дъщеря на черна магьосница и крал, Амеран е напусната от човека, когото обича повече от живота си. По заповед на Чарлз I обаче Грейсън Карлайл се връща във Франция, за да я отведе в роднината на майка ѝ. Водена от чувства, по-силни от разума, Амеран се впуска в едно ирационално пътешествие в океана на любовта.

1

- Изгорете къщата!
- Изгорете вещицата!
- Брат ми щеше да е жив сега, ако не беше тя!
- И чичо ми!
- И годеникът на сестра ми! Всички щяха да са живи!
- Вече е твърде късно да се спаси!
- Не се приближавайте, за да не ви направи някоя магия!
- Пратете я в ада, където ѝ е мястото!

Смърт на вещицата... Да отиде в ада... Убийте я... Смърт... смърт...

Неистов пиянски смях се разнасяше над рева на вълните в пролива, докато бялата пяна се разбиваше в скалите.

Амеран Мишол, застанала на колене, се криеше сред върбите в малкия залив между скалите и къщата. Стоеше в това положение, без да се помръдне. Не смееше да си поеме дъх, защото се страхуваше да не би вятърът да изпрати звука до преследвачите ѝ.

Не можеше да сбърка разярените гласове на съседите си, чиито гняв и подозрения познаваше достатъчно добре:

Раул... Гастон... Луи Филип... дьо Морие... момчета, чиито предложения беше отбягвала, и мъже, чиято страст се бе превърнала в омраза, когато им отказваше. Един от онези, които настояваха да изгорят вещицата жива, явно беше забравил, че именно тя бе спасила дъщеря му от нещастieto, като изгаси пожара, когато *petite jeune fille* първа се бе озовала лице в лице с огъня. Колко бързо благодарността на мосю Леже се бе превърнала в омраза. А благочестивият мъж, който искаше да я изпратят в ада? Нима не разбираше, че още от рождението си тя бе обречена на това място, и че този ад бе малкото рибарско селце, където живееха тя и съседите ѝ, нямащи търпение да пролеят кръвта ѝ?

Най-мощният глас, най-жестокият смях можеше да бъде само на злобния херцог Карон. Не се нуждаеше от пълнолуние, за да види разкривената усмивка върху грозното му сипаничаво червендалесто лице. Знаеше, че един ден ще съжалява, че не заби кинжала си в хълбока му, когато дойде да я обвинява. И сега се бе върнал, за да насъска съседите ѝ да я унищожат.

Амеран се разтрепери, но не защото ледената вода прорязваше костите ѝ. Малко преди това тя лежеше върху сламения си дюшек и не смееше да затвори очи, като гледаше втренчено в тъмнината. Точно тогава, изведнъж, я осени предчувствие за гибел и ужас. Още преди да бе чула разярените гласове и видяла запалените факли, които се задаваха по подвижния мост горе на върха, тя бе напуснала дома си.

Не се изненада, че избраха точно тази нощ, за да я изгорят на клада. Предната вечер лежеше будна с предчувствието за беда. Смятаха, че е виновна за смъртта на шестимата от тях, загинали предишната нощ, когато ветровете, вълните и проливният дъжд се събраха, за да изпратят рибарите в морската бездна.

— Ще дам торба със злато на този, който отиде до колибата и изведе вещицата! — изкрещя херцогът.

Виковеите замряха. Последва дълго мълчание.

Сърцето на Амеран спря да бие. Ако разберяха, че вече е избягала, щяха да тръгнат да я търсят и с нея е свършено.

Всеки щеше да си уреди сметките лично, преди да я вържат на кладата и да я запалят с факлите си.

— Нито един смелчага ли няма сред всички вас, глупави селяни? Страхливци! — изрева пияният водач. — Всички до един сте страхливци!

Амеран задиша малко по-спокойно. Засега беше в безопасност, защото никой от мъжете, които наистина бяха глупаци, нямаше смелост да изпълни задачата, която херцогът щеше да възнагради така добре.

— Давам ти шанс да се спасиш, Амеран Мишол! — извика херцогът от възвишението, където бе застанал. — Излез от къщата! Покай се! Моли се за спасение и прошка, и ще живееш.

— Никога! — прошепна тя на себе си. — Никога. — *По-скоро би се възползвала от шанса, който ѝ даваше проливът.*

— Тогава ще гориш в ада, вещице!

Хвърлиха една факла върху покрива. После още една и още една, докато сламеният покрив избухна в огнена светлина

Зловещият смях и проклятията на селяните, които я обричаха на вечни мъки в ада, отекнаха още веднъж над воя на вълните и ветровете.

Студените черни очи на Амеран заблестяха от омраза. Само ако беше наистина вещицата, която я обвиняваха, че е! Колко жалко, че не притежаваше способностите на майка си, за да ги обрече всичките на мъки и нещастия! И тя, както майка си и баба си, се бе родила в риза, но сама бе направила своя избор да не се занимава със странните деяния на майчиния ѝ род и да не позволява на тъмните и грозни сили да се спотайват дълбоко в нея.

Амеран нагази до кръст във водата и се опита да премине възможно най-бързо на другия бряг на залива. Разярените викове зад нея я успокояваха. Докато инквизиторите ѝ си представяха как изгаря жива в къщата, нямаше да тръгнат да я търсят.

Старото дрипаво наметало не можеше да я предпази от силния вятър. Острите режещи скали по брега се забиваха в нежните ѝ стъпала. И въпреки кръвта, която шуртеше между пръстите на краката ѝ, това не ѝ попречи да продължи напред. Бе непрогледно тъмно, но тя много често беше минавала по този път преди. Докато си проправяше път през мрака, нозете ѝ изведнъж започнаха да я предават. Подхлъзваше се и падаше на всяка втора крачка. Целите ѝ крака бяха в синини, кожата ѝ бе охлузена, но тя продължаваше борбата със силите, които се бяха надигнали против нея. По цялото ѝ тяло нямаше място, което да не я болеше, но в болката откри силата, която ѝ бе необходима, за да продължи.

Скалите, на които беше играла като дете, се извисяваха пред нея. Ако можеше да стигне до края им, който гледаше към морето, щеше да е в безопасност. Вътре в пещерите щеше да си намери убежище, където никой нямаше да посмее да смути неспокойните души на загиналите в морето моряци. Зловещата тъмнина вътре щеше да бъде като стар приятел, щеше да я защитава.

Амеран погледна назад само веднъж, миг преди да се заизкачва по опасния връх. Една огнена топка беше всичко, което бе останало от дома ѝ. Пиянският смях на нейните преследвачи се понесе навътре в морето. Мислеха, че вещицата е мъртва.

Заизкачва се уморено от подводните скали нагоре. Само една погрешна стъпка и можеше да политне към разярената паст под нея.

Тя ще живее! Напук на всички! И ще успее да се добере до английския бряг с малката рибарска лодка, която баща ѝ бе скрил в предчувствие за този ден.

Не усещаше силната болка в крайниците си, нито пък пронизващия студ на нощния вятър, докато напредваше по скалите. Много пъти бе минавала по същия опасен път към малкия отвор в скалите, който водеше към тъмни пещери и коридори, толкова тесни, че едва преминаваше през тях.

Амеран стигна до пещерата, в която беше играла като дете и където се бе спасявала от крясъците на майка си и подигравките на съседите.

Влажният въздух с мирис на мухъл ѝ придаде нови сили. Нека я намерят сега! Нямаше да посмеят. Може и да ненавиждат вещиците, но повече от всичко се страхуваха от мъртъвци!

И тя остана там, свита на кравай сред скалите, в очакване на светлината на утрото, която щеше да ѝ покаже пътя към Англия... царството на нейните мечти.

След малко — мокра, премръзнала и изморена от слухтене и чакане — Амеран позволи на спомените да я върнат две години назад във времето, когато за първи път бе видяла мъжа, който мислеше, че ще я избави от преследвачите ѝ. Сякаш бе изминала цяла вечност, откакто се опияняваше от прегръдките му.

Лорд Грейсън Карлайл не беше като другите мъже. Щеше да помни всяка негова черта до края на живота си. И когато душата ѝ закопнееше за него, тя щеше да извиква в съзнанието си образа му, да заспива и да сънува радостите, които бяха преживели в прегръдките си.

Въпреки че лицето му беше сурово, с големи, руси вежди, то издаваше и една нежност, на която малко мъже са способни. Тънък белег, получен на дуел с холандски офицер, преминаваше от горната част на бузата му до ъгълчето на устата. Но когато се усмихнеше, което правеше често, цялата суровост, която излъчваше, се стопяваше. *Mon Dieu*, той беше красив! Тези големи, сини очи с цвят на най-развълнувани морски вълни можеха да разтопят и най-ледените сърца.

Проклет да е! Защо я беше предал? Защо направи това, в което тя бе твърдо убедена, че никога няма да направи? Защо я изостави точно така, както майка ѝ бе казала? Защо споменът за неговото лице продължаваше да изпълва съзнанието ѝ дори сега, когато животът ѝ беше в опасност? Само да не беше нарушил клетвата си да заведе нея и майка ѝ в Англия! Защо го обичаше тя тогава — и все още, винаги, завинаги? Тя ще склопи очи в края на живота си с мисълта за него!

Спомените я накараха да се усмихне въпреки нещастieto, което ѝ бе причинил със своята измама. Амеран си припомни мига, в който се срещнаха за първи път. Тя седеше на ръба на една скала, която се прорязваше навътре в морето. Бе вдигнала роклята над коленете си и полюляваше голите си крака в студената вода. Гларусите се спускаха при нея и кълвяха трошици хляб право от ръцете ѝ. Чудатостите на птиците ѝ доставяха такова удоволствие, че тя отначало не забеляза как палатът на удоволствията на Краля-Слънце е доплавал до нея, още повече, че в това нямаше нищо необичайно. На борда му винаги имаше изискано облечени дами и благородници от Версай, които се смееха, танцуваха и пееха. В тяхната компания почти винаги се намираше и самият Луи. Но в този палат на удоволствията имаше нещо, което този път привлече вниманието ѝ, и след като веднъж погледна към него, тя повече не можеше да откъсне поглед от там.

Един мъж се беше усамотил на лодката и сякаш се бе отдал на мечти. Не обръщаше почти никакво внимание на веселието около себе си. Беше скръстил ръце на гърба си. Имаше висока и стройна фигура. Изглеждаше царствен, като краля. Както се беше отдал на мечтите си, отпрати поглед към дълбините на морето. Едър, рус, с властен вид, който внушаваше респект, той бе заел позата на военен командир, който всеки момент ще обяви атака. Така и не разбра какво го накара изведнъж да погледне към мястото, където стоеше, но когато я погледна, погледите им се срещнаха и те не можаха да откъснат очи един от друг, докато лодката не изчезна зад скалите. Тя не можеше да развали магията, дори и да искаше. Отдавна не принадлежеше само на себе си. Странната сила, която я бе сблъскала с него, имаше власт над всяка нейна мисъл от този ден нататък. През следващите седем дни тя стоеше непрекъснато на същата скала, чакаше и се молеше да го зърне само още веднъж, но пурпурните, червените и златистите сатенени платна на Краля-Слънце не се появяваха наоколо. Точно когато вече не

й беше останала и капка надежда, че ще го види отново, в спокойното море се появи един кораб. На този кораб се развяваха знамената на съседите им от другия край на пролива и въпреки че се спусна надолу по скалите да провери, сърцето ѝ вече ѝ бе подсказало кого ще намери долу на брега. Интуитивно бе разбрала при кого е дошъл този храбър английски командир.

Амеран опря брадичка на големия каменен блок. Тя си спомни така ясно всяка дума, всеки поглед, всяко докосване, сякаш срещата им се беше състояла предишния ден. Хиляди пъти през деня и два пъти повече през нощта в спомените ѝ изплуваха тези пет вълшебни дни.

— Аз съм Грейсън Карлайл, командир на флотата на крал Чарлз — съобщи с ненатрапчиво достойнство той. — Бях със специална мисия при краля на Франция.

Амеран направи реверанс и се представи. Не можеше да отдели очи от величествената фигура само на една ръка разстояние от нея. Не се страхуваше от него. Инстинктивно знаеше, че е различен от всички мъже, които бе срещала.

Русите му вежди се повдигнаха въпросително:

— Нали вие бяхте на скалите и хранехте гларусите?

Амеран видя как на лицето му се появи едва забележима усмивка, която смекчи изражението му.

— А на плаващия кралски палат бяхте вие, нали?

Очите му заблестяха. Изглеждаше доволен, че го е познала.

— Надявах се да ви видя на връщане, но беше станало много тъмно, когато минахме. Знаех, че няма да сте там. — Вдигна ръка, след това отново я свали. — Бях много разочарован. Всеки ден живееш с надеждата да ви зърна поне още веднъж.

Амеран усети, че с всяка изминала секунда се приближава все по-близо до него. Той говореше абсолютно същите думи, които тя самата жадуваше да му каже.

Карлайл впи поглед в нея и дълго мълча, преди да продължи:

— Описвах ви на всеки, когото срещнех, и питах дали ви познават. Но никой не се сети. До този миг си мислех, че сте си едно прекрасно видение на моето въображение.

— Тук съм, мосю. Тук съм.

Тя притвори очи, натежали от гарвановочерните мигли. Искаше да му каже колко дълго бе очаквала неговото завръщане и как дълбоко в сърцето си вярваше, че той ще дойде. Но не можеше да произнесе думите, които жадуваше да каже. Трудно ѝ бе дори да стои изправена на краката си.

Грейсън погали с ръка бузата ѝ.

— На живо си дори още по-хубава, отколкото в моите представи. — Амеран срещна погледа му и се усмихна. Значи тя беше влязла в мечтите му, точно както той бе влязъл в нейните. — Говориш английски, но с френски акцент. Как е станало това? — Очите му още галеха лицето ѝ с нежността, която тя копнееше да получи в обятията му.

— Майка ми е англичанка, а баща ми французин.

— Очаквам с нетърпение възможността да се запозная с тях.

— Опасявам се, че това не може да стане, мосю. — Той отново вдигна вежди въпросително. — Баща ми почина — обясни тя. — А майка ми, тя не е добре.

Бръчките изчезнаха от лицето му.

— Съжалявам. Мога ли да ви помогна с нещо? На кораба разполагам с лекар, който...

— Не, не, не. — Амеран се опита да говори по-спокойно. Как можеше да му каже, че майка ѝ не страда от някакво обикновено заболяване, което може да бъде излекувано от лекар? Едва ли би разбрал, ако му кажеше, че проблемите на майка ѝ се дължат на пълното ѝ отдаване на черни магии. — Много любезно от ваша страна, монсеньор, че ми предлагате помощта си, и аз ви благодаря, но това няма да помогне.

— Натъжих те. Прости ми.

Допирът на пръста му върху брадичката ѝ я накара да потръпне. Нищо и никой досега нея беше вълнувал толкова силно.

— Няма за какво да ви прощавам, монсеньор. Аз наистина никога не съм била толкова щастлива. — Помисли си, че такава смелост би могла да го обиди. Но когато той се усмихна, впил поглед в очите ѝ, разбра, че опасенията ѝ са били напразни.

— Моля те, наричай ме Грей. — Настоятелният му поглед отново я завладя цялата. — Произнеси името ми. Нека чуя името си, произнесено от твоите устни.

— Грей... Грей — каза тя с разтреперан глас.

Усмивката му излъчваше удовлетворение, нейната — задоволство.

Изглеждаше напълно естествено, когато тръгнаха да се разходят по каменистия бряг, докосвайки и галейки ръцете си. Беше почивен ден и на брега нямаше никой. Те бяха единствените две същества, които имаха някакво значение в целия свят.

Тази вечер той не искаше да си тръгне и да се раздели с нея. Тя също. Каза ѝ „сбогом“, като постави върхчетата на пръстите си върху устните ѝ с обещанието, че с пукването на зората и двамата ще бъдат пак там.

На другата сутрин тя чакаше на брега и когато го забеляза в мъглата, сърцето ѝ политна високо, като извисила се в небето птица. Срегнаха се като стари приятели. Той разтвори широко ръце и тя се затича, да се озове в прегръдката му. Притиснаха се плътно един в друг. Никой не смееше да пророни дума или да се помръдне от страх да не изчезне раят, който бяха открили.

Грей я обви с ръце и я придърпа още по-близо до гърдите си.

— Не можех да заспя снощи, защото мислех за теб. А когато очите ми натежаха толкова, че сами се затвориха, те сънувах. Сякаш съм изцяло под твоя магия.

Думите му прозвучаха като гръм от ясно небе и тя се отдръпна. Сигурно в селото щяха да го предупредят, че може да стане жертва на нейните зли сили. Дали щеше да продължи да я търси, когато чуе обвиненията на съседите ѝ, че омагьосва млади моряци и ги примамва към смъртта и че прави ужасни магии за смърт и разрушение на всеки, когото срещне?

— Какво има? — Повдигна брадичката ѝ, така че да погледне дълбоко в очите ѝ. — Изглеждаш толкова тъжна.

Тя поклати глава и промълви:

— *Au contraire*. Никога не съм била по-щастлива. — Усмивката ѝ бе щастлива, въпреки че сърцето ѝ тъгуваше. Съвсем скоро всичко щеше да свърши и всеки от тях щеше да се върне в света, на който принадлежеше.

В морето моряците разпъваха мрежите си. Скоро щяха да тръгнат към селото с улова си и щеше да бъде по-добре да не я виждат. Ако няхаха добър улов, със сигурност щяха да сметнат, че тя е

виновна. И въпреки това тя не смееше да изрече необходимите извинения, за да тръгне.

Той сякаш прочете мислите ѝ.

— Ще дойдеш ли с мен на моя кораб? — Протегна ръка към нейната. — Искам да ти покажа „Феър Уиндс“ и да те запозная с моя добър приятел Гидиън Хорн. Разказах му за теб и той няма търпение да те види.

Веднага отказа:

— Не мога.

Видя болката в очите му. Страните му леко поруменияха.

— Не, разбира се, че не. Колко дръзко от моя страна дори само да го предложа. Съжалявам.

Няколкото кратки мига на блаженство завършиха с отчаяние. Не желаше нищо повече от това да посети кораба, но не можеше да подложи Грей на последствията от това, че могат да я видят там. Рибарите можеше да се обърнат срещу него и по този начин щяха да уталожат гнева на майка ѝ, ако тя разбере. В най-добрия случай „Феър Уиндс“ щеше да бъде сполетян от буря и най-лошото... Не, тя не можеше да мисли за нещастията, които можеха да сполетят мъжа на нейното сърце.

Мигът на тъга премина веднага щом отдръпна ръката си и му кимна.

— Ела с мен. Знам едно място, където ще бъдем в безопасност, далеч от любопитни погледи.

Грей докосна сабята на хълбока си.

— Когато си с мен, няма никакви опасности за теб.

Тя намери утеха в обещанието му и в силната му прегръдка.

— Предполагам, че сред съселяните ти има такива, които не обичат англичаните — каза той и тръгнаха към пещерите. — Това не ме обижда, стига ти да не си навлечеш тяхната омраза.

— Намирам англичаните за много приятни и мили. — Усмихна се срамежливо тя. Засега щеше да го остави да си мисли, че причината за притеснението ѝ е възможността да обиди съседите си. Амеран се почувства сигурна до него и го поведе по един кратък път по брега към отвора в скалите. — Никой няма да ни последва тук. За тези пещери казват, че са населени с духовете на рибари, които са се удавили в морето.

Не му каза за слуховете, че при всяко пълнолуние тя и майка ѝ танцували голи с дявола.

— Ти не се ли страхуваш от духове? — Държеше я покровителствено за ръката.

— Живите хора са много по-опасни от мъртвите.

Грей спря и я извърна, така че да застанат лице в лице.

Изтегли назад тъмните къдрици около страните ѝ и каза:

— Надявам се, че не се страхуваш от мен.

— Никога не бих могла да се страхувам от теб. — Тя затаи дъх.
— Никога — повтори тя, въпреки че ѝ се зави свят и краката ѝ омекнаха, като че ли нямаше да я издържат.

Грей я хвана здраво за раменете. Очите му уловиха погледа ѝ.

— Не мога да обясня какво изпитвам, Амеран, защото никога преди това не съм се чувствал така.

— И аз.

Вдигна ръката ѝ до устните си и я целуна.

— Надявах се толкова много. — Дишаше по-спокойно. — Искам да ти кажа толкова много неща. Толкова много искам да науча за теб.

Амеран имаше усещането, че ще избухне от щастиято, което я изпълваше. Като се държеше здраво за ръката му, тя го поведе през лабиринт от коридори до една стаичка, дълбоко в пещерата. Беше я намерила като малко момиченце, когато си правеше екскурзии, за да проучва местността. Това беше тайното ѝ убежище от тирадите на майка ѝ, както и от подигравките и обидите на селяните. Баща ѝ казваше, че това е нейната стая на съкровищата, защото бе натрупала там цяла колекция карти, книги, картини от далечни земи, черги, въжета и морски уреди, красиви чинии, няколко гърнета и всякакви други неща, които беше намерила по брега.

Амеран сложи една възглавничка върху изтъркания килим на земята и го покани да седне. След това му наля чаша студена вода от една кана, на която с цветни бои бяха изрисувани птица и цвете.

— Ако си гладен, има малко хляб — каза, след като той пресуши водата. Искаше да му е удобно.

Грейсън не можеше да отлепи очи от нея.

— Загубих желанието да се храня в мига, в който те видях.

Амеран седна на земята до него. Добре познаваше това усещане. Попиваше всяка негова дума, докато той ѝ разказваше всичко за себе

си.

— Бих искал този ден никога да не свършва — каза той, когато дойде време да си тръгва.

Тя задържа ръката му на бузата си и отвърна:

— Страхувам се всичко това да не свърши прекалено бързо.

Оставаше да я целуне. Как жадуваше да усети устните му впити в нейните. Майка ѝ я бе накарала да обещае, че няма да се отдаде на никой мъж. И въпреки това, когато беше с Грей, тя копнееше да направи точно това.

— Не трябва да свършва — каза тихо той.

Не можеше да повярва, че го е чула да казва това. И когато не каза нищо повече, тя беше сигурна, че е чула думите във въображението си.

Следващите няколко дена бяха изпълнени с повече слава и великолепие, отколкото може да се поберат в един човешки живот. Бяха заедно от зори до мрак. Нямаше значение къде са и какво правят... провираха се из скалите с малката лодка, говореха си в пещерите, устройваха пикници на брега, къпеха са в малки тайни заливчета, хранеха гларусите от върха на скалите... нищо нямаше значение, щом бяха заедно.

На четвъртия ден отново стана дума за неговото заминаване. Договорите бяха подписани, кореспонденцията беше завършена и предадена от крал Луи на командира на „Феър Уиндс“. Скоро „Феър Уиндс“ щеше да поеме курс към Англия. Скоро той щеше да я напусне. И въпреки всичко неговите устни още не търсеха от нея страстта, която тя копнееше да му подари. Той още не бе поискал от нея това, което тя щеше да бъде толкова щастлива да му даде.

— Мога ли да се надявам, че ти изпитваш към мен същите чувства, които аз изпитвам към теб? — попита я, когато се оттеглиха в тишината на скалите.

Беше прекалено развълнувана, за да произнесе отговора.

— Вълнувам ли те така, както ти ме вълнуваш? — попита той изпълнен с надежда.

— О, да. Да — повтори тя няколко пъти.

Грей се бе прилепил до нея, когато ѝ каза:

— Обичам те, Амеран. Кълна се, че те обичам. Никога преди това не съм се клел в любов.

Сълзи на щастие се отрониха от очите ѝ.

— И аз те обичам. Обичам те. Да! Обичам те.

Той погали страната ѝ и каза:

— Бяхме много кратко време заедно, но имам чувството, че съм те познавал цял живот. И искам да прекарам остатъка от живота си, като те обичам. — Никога преди това не бе изпитвала такова блаженство. Дори не смееше да мечтае за такова щастие. — Имам намерение да те взема в Англия с мен.

Сърцето ѝ спря да бие. Би отишла с него на край света, но какво щеше да прави майка ѝ? Горката мама. Не можеше да я остави.

Той сякаш четеше мислите ѝ.

— Ще вземем майка ти с нас, разбира се. Има лекари, които могат да я излекуват от всяко заболяване.

Амеран не вярваше на ушите си. Майка ѝ щеше да се противопостави, но нямаше избор. Трябваше да се съгласи да напусне Франция. След като баща ѝ го нямаше вече в Мер, нямаше кой да ги защитава от суеверните им съселяни, които ги обвиняваха за всяка буря, за всеки лош улов и за всяка смърт или нещастие в морето.

— Ще направиш всичко това за мен?

— Да, това и други работи също. — Грей я притисна до себе си още по-силно. — Искам да станеш моя съпруга. Ще бъда добър съпруг. Аз съм доста богат и нищо няма да ти липсва. — Усмивката му направо я разтопи. — И с всеки изминат ден ще те обичам все повече и повече, въпреки че не знам как бих могъл да обичам повече, отколкото обичам сега.

Амеран се загуби в погледа му. Синевата му я успокои от мрачните предчувствия.

— Аз съм твоя, можеш да постъпиш с мен както пожелаеш.

— Тогава ще дойдеш ли с мен в Англия? — попита той изгарящ от нетърпение.

— Готова съм да отида навсякъде, където наредиш — отвърна нежно тя.

Грей я притегли още по-близо.

— Това богатство е много по-голямо от всичко, което съм очаквал и което заслужавам. Обещавам ти никога да не съжаляваш за

решението си.

Най-после устните му се впиха в нейните. Целувката му беше нежна и въпреки това властна. Пламенността ѝ подсказваше, че ще последва още по-голяма страст.

Последваха още много целувки и тя усети, че се разтапя. Знаеше, че не е създадена за никой друг, освен за нейния английски морски капитан. С всички сетива изпитваше изгарящо желание и болезнена необходимост за още една целувка, после за още една.

Нова целувка опари сочните ѝ устни.

— Мое скъпо съкровище, жадувах този миг, откакто за първи път те видях — каза Грей останал без дъх.

Амеран усети как минава все повече и повече под негова власт.

— *Moï, aussi, mon cher.* Аз също, любими. — Зарови лице в космите на гърдите му. Това, което чувстваше дълбоко в себе си, я плашеше. Не беше ли това страшният грях, за който майка ѝ неколkokратно я бе предупреждавала? Отчаяно се бореше с изгарящата я сладост. Грей не беше като мъжете, за които я предупреждаваше майка ѝ. Обещанието му за брак беше искрено, а не евтин ход, за да легне с нея.

Без да я предупреди, Грей я освободи от прегръдките си.

Амеран се пресегна и се хвана за мокрия камък, за да удържи разтрепераното си тяло. Какво имаше? Какво бе направил?

Тъгата, която изпитваше Грей, се изписа на лицето му.

— Съжалявам, любима. Нали ще ми простиш моето недостойно поведение?

— Да ти простя? — Амеран веднага усети причината за тревогата на Грей. Тя се усмихна, разтвори ръце и му даде знак да се приближи. — Няма причина за извинения. Не си направил нищо лошо.

Погали косата ѝ.

— Сигурна ли си?

— Никога друг път не съм била по-сигурна от това. Обичам те и те желая точно толкова, колкото и ти ме желаеш.

Без никакъв срам тя притегли неговата глава към своята и целуна устните му с такава страст, че самата тя се изненада. Усети как той се предава на желанието на устните ѝ.

— О, скъпа моя, моя скъпа Амеран — повтаряше отново и отново. — Нали не се съмняваш в чувствата си?

— Да, да, хиляди пъти да — уверяваше го тя.

Грей бързо свали ризата си и я разстла върху износения килим.

Амеран тръпнеше от благоговение. Раменете му бяха точно толкова широки и силни, колкото си бе представяла. Гърдите му бяха изящно изваяни. Тя се възнесе от мъжествения му аромат. Как копнееше да се пресегне и да го докосне, но се страхуваше. Как ли щеше да реагира? Откъде да разбере какво трябва да направи?

Тя се пресегна свенливо и докосна златния кръст на врата му. Беше инкрустиран с диаманти, рубини и изумруди.

— Намерих го преди много години, когато бях малко момче — обясни той. — Гмурках се в едно езеро и го намерих там, под един камък. — Целуна пръстите ѝ един по един с цялата нежност, на която бе способен.

Ръката ѝ се плъзна по сянката, която бе останала под кръста от липсата на слънце. Прошепна:

— Красив е.

— Едно време мислех, че това е най-красивото нещо, което човек някога е сътворил. — Верен на своята нежност, той внимателно я положи да легне върху ризата. — Мислех така, докато не срещнах теб.

Сърцето ѝ запрепуска лудо.

— В продължение на много години този кръст ми носеше късмет. И въпреки това никога не съм бил по-богат, отколкото сега.

Леки тръпки преминаха по цялото ѝ тяло, когато той свали дрипавата алена дреха от раменете ѝ. Две нежни възвишения от плът се изправиха пред него, да го поздравят. Той погали с връхчето на пръста си рождения ѝ белег с форма на светкавица. Усмихна се и каза:

— Колко странно. Моят крал има същия белег на рамото си.

Амеран прегърна раменете му и добави:

— Мама ми казваше, че съм се родила с този белег, защото се била изплашила по време на една гръмотевична буря.

Грей целува устните ѝ дълго и страстно. Въздишката му издаваше някаква тревога.

— Ти си по-хубава, отколкото си представях. Ако не ме желаеш толкова силно, колкото аз те желая, трябва да ми кажеш още сега. Още един миг и аз няма да мога повече да контролирам желанията си.

Амеран обви врата му с ръце и го прикани да се приближи. От целувките му розовите връхчета на гърдите ѝ набъбнаха. Амеран

извика от радост.

Пещерата сякаш се завъртя. Ръцете ѝ заопипваха силните му рамене, широките гърди и се спуснаха надолу към изопнатите му панталони. Неудържимо желаше да усети с плътта си неговата плът.

Грей свали роклята ѝ през ханша надолу до краката. Очите му спряха върху черния кожен калъф, привързан за десния ѝ крак. Той го развърза внимателно, извади кинжала, който бе вътре, и го постави близо до нея.

— Ако си промениш мнението и аз не зачета твоето желание, умолявам те, забий тази кама в гърба ми.

Амеран хвърли настрани кинжала.

— Твоите желания са като моите.

Грей свали панталоните си. Амеран се опита да отмести поглед. Знаеше, че трябва, но не можеше да го направи. Очите ѝ се наслаждаваха на неговата мъжественост. Инстинктивно разбираше, че голямото удоволствие ще дойде от там.

Грей пи жадно от нейните устни. Ръцете му я галеха и прегръщаха. В нея се разнесоха някакви необикновени, страни усещания. Беше сигурна, че всеки момент ще припадне. Ръцете ѝ го обвиха още по-плътно, пръстите ѝ се забиваха в плътта му.

Най-после Грей се надвеси над нея. Агонията беше сладостно мъчителна, болката — остра, но кратка. Амеран дишаше тежко, но не от болка, а от огромната радост, която бе изпълнила последните мигове. Грей я целуна нежно и промълви:

— Повече няма да има болка, скъпа. Ще има само радост.

Тя въздъхна изморена, но освежена:

— Не болеше много. *Vraiment*. Наистина, не болеше.

— Никога не бих ти причинил болка — прошепна в косите ѝ. — Никога не бих ти причинил болка. Искам само да те любя, мила моя.

Амеран го погледна умолително.

— И аз искам само да те любя. Моля те, научи ме.

Грей проникна внимателно в нея.

Амеран целуна бръчката, която се появи между веждите му.

— Не се тревожи, мой смели моряко. Това, което изпитвам, не е болка. — Премести ханша си, за да се допре до неговия, с надеждата, че ще го убеди.

Големият белег на бузата му се успокои. Проникна още по-дълбоко в нея. Крака и ръце се сплетоха около него. Амеран беше неудържима. Нежните ѝ форми се притискаха страстно в мъжественото му тяло. Плътта ѝ се разтопи в него. Някакъв странен полъх премина през нея. Небесата се разтвориха, за да я приемат. Издигна се високо, високо. След това леко се спусна отново на земята, понесена от пухкави облаци.

Техните сладки стенания отекваха в стените на пещерата. Момичето в нея се бе предало на жената, която Грей беше създал. Никога не бе изпитвала по-голямо удоволствие. Амеран лежеше в убежището на неговата любов.

Малко след това Грей надигна глава от рамото ѝ и се усмихна. Погали устните ѝ, като ѝ шепнеше любовни думи. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от радост.

— Обичам те. Обичам те — повтаряше му безкрай.

— Завинаги ли? От този ден нататък?

Амеран направи пътечка от целувки по гърдите му.

— Завинаги. От днес нататък. Обещавам.

Амеран неистово се опитваше да прогони от съзнанието си образите от първата им среща, но спомените упорито отказваха да изчезнат. Целия ден прекараха, като се наслаждаваха на удоволствията на новооткритата си любов. След това, много скоро, Грей трябваше да се върне на кораба и да поеме управлението.

— Ще се върна, когато пукне зората — обеща той.

— Ще те чакам.

Грей запечата обещанието си с още една целувка. Тя знаеше, че на него, не повече, отколкото на нея, му се тръгва. Тръгна и пак се спря.

— Искам да вземеш това. — Свали кръста и верижката от врата си и ги окачи на нея. — Така при теб винаги ще има част от мен. — Целуна я още веднъж и се отправи към лодката, с която отплува обратно на кораба.

Амеран го проследи с поглед, докато изчезна в мъглата. За миг се замисли дали денят, който току-що беше свършил, не беше сън. Ако беше, тя се молеше никога да не се събуди.

— Курва! Развратница! Развратница! Курва!

В каква ярост бе изпаднала майка ѝ, когато се прибра в скромната им колиба вечерта!

Ръката на Амеран мигновено се плъзна до сърцето ѝ. Златният кръст висеше под роклята ѝ, скрит от погледа на обвиняващите очи на майка ѝ. Това ѝ даде сили.

— Знам къде си била и знам какво си правила! — Кръвясалите очи на майка ѝ нямаше да я оставят да се изплъзне. — Каква глупачка си! Не ти ли стигна мозъкът да се сетиш, че ще те използва и ще те захвърли като долна пристанищна курва?

Амеран напразно се опитваше да успокои майка си. Знаеше, че майка ѝ няма намерение да ѝ причини болка. Когато беше ядосана, говореше ужасни неща, но веднага щом яростта ѝ преминеше, искаше прошка.

— Стига, мамо, не се безпокой.

Майка ѝ ругаеше, стенеше и скърцаше със зъби. Амеран се разплака, не заради себе си, а заради майка си. Едно време майка ѝ беше голяма красавица. Толкова красива, че бе омагьосала един крал, според това, което ѝ бе доверил баща ѝ. Малко по малко майка ѝ се променяше пред очите ѝ. Красивата коса със същия гарванов синьочерен цвят като нейната посивя, стана остра, чуплива и заплетена от липса на грижи. Гладкото ѝ лице с мека кожа се покри с бръчки и огромни кръгове, по-черни от сажди. През нощите не спеше, а търкаше подовете и кълнеше всеки, който я бе ядосал през деня.

— Станала си курва на някакъв англичанин — продължаваше да реве тя.

Амеран не знаеше откъде майка ѝ е разбрала, но тя винаги всичко знаеше. Нейните способности ѝ позволяваха да види там, където очите не можеха да видят.

— Моля те, мамо, стига вече. Не говори неща, за които ще съжаляваш. — Отчаяно се опитваше да успокои майка си. — Не е толкова долно и срамно, както си мислиш. Той е прекрасен. Обича ме. Аз го обичам. Той ще ни върне в Англия. Никой няма да ни направи нищо лошо там. Той ще ни защитава.

Майка ѝ се отскубна от ръцете ѝ.

— Да е проклета Англия! Да е проклет нещастният ѝ крал! Всички да са проклети! — Майка ѝ плю на пода. — Проклет да е и

твоят морски капитан. Той ще умре! Ще умре! Чуваш ли ме? Ще умре! — Започна да се смее. — Може би ще предизвикам буря с много високи вълни и яростни ветрове, които ще погълнат неговия кораб и той ще се удави в морето. — Смехът ѝ стана неистов. — Или може би ще заповядам на акулите да го разкъсат парче по парче.

Амеран потрепери. Много добре знаеше способностите на майка си. Много пъти майка ѝ беше пожелавала някакво нещастие да сполети някого и наистина ставаше страшна трагедия.

— Ти няма да ме оставиш, нали, *ma chérie*? — Гласът на майка ѝ стана жалостив, като на дете. — Виждам в очите ти, че ще заминеш и ще ме оставиш да умра тук. Никога няма да те видя повече.

Амеран прегърна силно майка си.

— Никога няма да те изоставя, мамо. Винаги ще бъда тук, заедно с теб.

Майка ѝ се разрева като бебе.

— Хайде, стига. Всичко е наред. Аз съм тук. — Амеран оправи заплетените кичури по челото ѝ и я целуна. Още от съвсем малка тя трябваше да успокоява майка си, когато изпаднеше в някое от неконтролируемите си състояния. Дори и баща ѝ, с цялата си любов и нежност, не можеше да я успокои.

— Този капитан, той и двете ни ли ще отведе в Англия със себе си? — попита спокойно майка ѝ след малко.

— Да, мамо. Ще се грижи за нас и ще ни защитава. Исква да стана негова съпруга. — Само при мисълта, че ще се омъжи за любовта на своя живот, в очите ѝ се появиха сълзи.

Лицето на майка ѝ се изкриви от гняв и омраза.

— В Англия, в Англия, в Англия ще отидем. — Тя отново избухна в кошмарен смях. — Повече чума, повече пожари, повече убийства. Той още не знае какво точно означава думата страдам. Но аз ще му покажа. Най-накрая отмъщението ще бъде мое!

Амеран се притисна в майка си, като се молеше пристъпът да премине по-бързо. Колко много се страхуваше, когато майка ѝ изпаднеше в такова състояние! Изтръпваше до мозъка на костите си само като си помислеше какво може да направи.

Смехът на майка ѝ се превърна в ридание и шепот.

— Няма да те видя никога повече. Никога повече няма да видя *ma belle bebe*. Щом те отнеме от мен, ще те загубя завинаги —

продължаваше да стене тя.

Амеран нежно прегърна майка си и целуна влажните ѝ от сълзи страни.

— Никога няма да те изоставя, мамо. Ще се грижа за теб. *Toujours*. Винаги. Кълна се.

Сибил Чандлър закова очи върху любимата си дъщеря.

— *Ma belle fille*. Не заслужавам толкова красиво дете като теб. Всичко ще бъде наред. Ще се погрижа за това.

На устните ѝ бе застинала странна усмивка, която би предизвикала огромен ужас и страх у Амеран, ако я бе видяла.

* * *

Следващите три дни бяха прекрасни като предишните. Връщайки се назад във времето, Амеран си помисли, че ако умре, животът ѝ ще бъде точно толкова смислен, колкото, ако живееше цяло столетие. Всяко следващо утро тя чакаше нетърпеливо на брега, за да зърне отдалеч как Грей се появява от мъглата. Принадлежеше ѝ до падането на мрака. След това отново минаваше мине под властта на кораба, като негов капитан. Всяка сутрин Амеран го завеждаше в пещерите — единственото място, където бяха скрити от любопитни погледи. Притисната в прегръдките му, тя позна радостта да си жена, напълно отдадена на своя любим мъж. Майка ѝ не спомена повече за англичанина, който щеше да ги отведе в страната, в която се бе родила. Дори и да подозираше, че продължава да се среща с него всяка сутрин, тя не каза нищо. Започна да свиква с оттеглянето на дъщеря си в самотното убежище и не ѝ се месеше повече.

Амеран се зави по-плътно в наметалото и се сви на кравай до каменния блок. Откъде можеше да знае, че такова щастие може да се превърне в мъка и срам? Откъде можеше да знае, че неземната радост, която изпитваше, скоро щеше да се превърне в непрестанна болка? В уречения ден тя чакаше от ранни зори на брега, но човекът, който се появи в мъглата, не беше Грей. От описанието на Грей на неговия най-добър приятел тя веднага разбра, че непознатият е Гидиън Хорн. От разстояние двамата мъже много си приличаха. Можеха да бъдат братя,

тъй като и двамата имаха коси с цвят на овес, широки и здрави рамене, като на морски воители. Както при Грей, лицето на Гидиън беше обрлено от ветровете и слънцето, но то не издаваше никаква доброта и съчувствие. Устните му бяха жестоки, а когато се усмихнеше, приемаха още по-жесток вид.

Амеран разбра веднага, че нещо не беше наред. Тя се затича и нагази във водата.

— Къде е Грей? Какво се е случило? Болен ли е? — Мисълта за проклятията на майка ѝ се надигна като ураган в главата ѝ. — Къде е той? — молеше тя за отговор, без да спре.

Гидиън я погледна така, като че ли я разсъбличаше с поглед. Тя не го хареса от мига, в който го видя, дори още преди да бе казал и дума. Но тъй като беше най-добрият приятел на Грей, тя потисна чувствата си.

— Къде е Грей? Защо не дойде? Моля ви, отговорете ми!

В смразяващите сини очи на Гидиън нямаше и капчица доброта.

— Той е на борда на кораба, на който принадлежи. Изпрати ме да се погрижа за работите му.

— Изпратил ви е, за да ни отведете с мама на „Феър Уиндс“? — попита тя, след като си помисли, че вероятно днес корабът отплава и Грей е на борда, за да организира заминаването.

Гидиън се разсмя, без на лицето му да се появи усмивка.

— Това ли ви е казал? Какъв хитър дявол е той! Напълно в негов стил е да ме изпрати да оправям кашата, която е забъркал.

Амеран не можеше да помръдне от изненада? Да оправя кашата, която е забъркал? Това не можеше да е вярно.

— Съжалявам, че точно аз трябва да ви съобща неприятната вест, *mademoiselle*, но моят лорд и командир Грейсън Карлайл няма никакво намерение да ви заведе в Англия. — Нахалният му поглед се плъзна по нея, без да пропусне нито една част от закръгленото ѝ тяло. — О, той може да е решил да ви заведе с него в Англия по време на някой от многобройните часове на удоволствие с вас, и аз наистина нямам за какво да го виня. Дори и джентълмен като мен може да бъде изкушен да обещае нещо, което няма намерение да изпълни, ако само така ще спечели сладострастието, което вие може да му дадете, *mademoiselle*.

Амеран не вярваше на това, което чу. Това просто не можеше да бъде вярно. Грей я обичаше. Той многократно ѝ се бе клел във вечна любов, докато тя лежеше в неговите обятия. Не можеше тези обяснения и обещания да са били само средство, за да я накара да спи с него. И все пак, къде беше той сега? Защо не бе дошъл? Защо беше изпратил втория си помощник да ѝ съобщи неприятната новина? Нима беше толкова страхлив, че не можеше да се изправи сам срещу нея?

Множество въпроси изникнаха в съзнанието ѝ. Не, този човек, наречен Гидиън, си правеше някаква лоша шега. Ако Грей смяташе да замине без нея, можеше да дойде да ѝ каже сам или просто да вдигне котва и да отплава, без да се обади.

Докосна кръста на врата си с надеждата, че ще ѝ даде силата, от която се нуждаеше. И разбра отговора на страшния въпрос.

Гидиън проследи движението на ръката ѝ.

— Наредено ми е да не се връщам на кораба без кръста на Грей. Съжалявам.

Амеран прехапа устни и задържа сълзите си. Не искаше Гидиън да види, че плаче. Ни най-малко нямаше вид на човек, който наистина съжалява. Тя имаше странното усещане, че му доставя истинско удоволствие да ѝ донесе тази сърцераздирателна новина. Разкопча верижката с високо вдигната глава.

Гидиън протегна ръка и каза:

— Позволете ми, *mademoiselle*.

Амеран бързо се дръпна. Не искаше да докосва плътта ѝ, дори и ако ставаше дума за помощ. Когато махна кръста от гърдите си, тя изпита болка, като че ли ѝ изтръгваха сърцето.

Гидиън протегна ръка и тя пусна кръста в дланта му. Той стисна здраво в ръката си кръста и верижката.

— Няма да е разумно от страна на лорд Карлайл да се върне в Уайтхол без това. — Той се разсмя. — Херцогиня Мороу ще превърне живота му в ад.

Херцогиня Мороу? Амеран недоумяваше. Грей не ѝ беше споменавал за такава жена. Беше се заклел, че ѝ е разказал всичко за себе си, което тя трябваше да знае.

Гидиън я изглежда остро.

— Разбирам, че Грей не ти е споменал нищо за Констанс. Предвид обстоятелствата той би бил истински глупак, ако ти е говорил

за своята годеница.

— Той има годеница?

— Констанс и Грей трябва да се оженят веднага щом се върнем в Англия.

Амеран кимна примирено. Значи тя не беше за Грей нищо повече от мимолетно забавление, просто една крачка встрани, с която да запълни времето, когато е далеч от любимата си. Как може да бъде такава глупачка? Ако Гидиън не беше тук, тя щеше да се хвърли на брега и да ридае, докато не й останат никакви сълзи.

Гидиън погледна кръста и изрази възхищението си.

— Констанс го подари на Грей, за да има винаги със себе си нещо, което да му напомня за тяхната любов, независимо къде се намира — обясни той.

Амеран едва се сдържаше да не отиде вкъщи и да изтрие мястото между гърдите си, където беше лежал проклетият кръст. Сигурно е така. Грей я беше лъгал. Той не бе изпитвал любов към нея, а само похот, и тя бе толкова отзивчива да задоволи желанията му! Чудеше се дали не се бе смял вътрешно, докато тя му се отдаваше. Колко убедителен беше само! Беше повярвала на всяка негова дума! Майка ѝ е била права за всичко. Тя наистина не бе нищо повече от една долна пристанищна курва. За Грей тя беше една от многото.

Гидиън размахна кръста пред лицето ѝ.

— Струва много пари, както, предполагам, си разбрала. — От очите му струеше студенина и обвинение.

Очите на Амеран заблестяха от омраза.

— Не съм откраднала този медальон, мосю Хорн, ако имате това предвид. Грей ми го подари.

Гидиън се усмихна и пусна кръста и верижката в джоба си.

— Сигурно. И друг път се е случвало да върши глупости, когато се остави сърцето да води здравия му разум.

Амеран въздъхна. Значи тя не беше първата, която се е подмамила от лъжливите му обещания и обяснения. Но не изпитваше никакво удовлетворение от този факт.

— Извинете, ако съм ви обидил, mademoiselle. Знам само това, което са ми казали.

— Грей ви е казал, че съм го откраднала? — попита тя, изпълнена с гняв и недоверие.

Амеран се почувства гола под изпитващия поглед на Гидиън.

— Не е трудно да се досетиш защо един мъж може да направи крачка встрани заради красавица като теб. Аз самият дори мога да бъда убеден да вляза в тези пещери с теб, ако имам възможност и бъда поканен.

Стомахът ѝ се сви. Грей беше разкрил най-интимната част от тяхната любов.

Ръката на Гидиън се плъзна от рамото към гърдите ѝ. Амеран му зашлеви шамар.

— Ако ти е скъпа тази ръка, съветвам те да я държиш при себе си.

Гидиън се разсмя грубо.

— Наистина си толкова пламенна, колкото казва Грей. Той те е държал цялата в ръцете си. — Гласът му омекна, но не стана по-мил. — Разбирам мъката, която изпитваш. Знам как мога да облекча болката ти. — Той я сграбчи и я притисна към гърдите си. Обсипа с целувки врата ѝ. — Бъди само един час с мен и се заклевавам, че ще забравиш името на командира на „Феър Уиндс“. Дори може би ще успееш да ме убедиш, че жена с такива изключителни таланти като твоите трябва да се върне с мен в кралския Двор.

Само с едно рязко движение Амеран повдигна полата си и измъкна кинжала от ножницата. Вдигна го високо, готова да го забие в сърцето на Гидиън, ако той не се дръпнеше.

Острието проблесна на ранната утринна светлина. Острият му връх заблестя.

— Отстъпете назад, мосю Хорн — предупреди го тя. — Използвала съм това преди и няма да се двоумя да го използвам отново. — Стискаше здраво дръжката от слонова кост.

Гидиън избухна в смях, но направи това, което му нареди.

— О, mademoiselle, как бих искал да разполагам с един час, който да прекарам с вас. Ще ми достави удоволствие да ви поставя на колене. Няма да сте първата дива котка, която ще опитомя, но смея да заявя, че сте най-предизвикателната. Ще...

Амеран завря ножа пред лицето му.

— Никой мъж не е бил толкова нахален, без някой ден да съжалява за това.

Гидиън погледна ножа, след това Амеран, и пак ножа.

— Ах ти, миризлива, парцалива францужойко. Всички сте курви. Дори и тази помпозна кукла, която се е качила на трона ви.

— Ако намираш французите за толкова отвратителни, защо просто не се махнеш?

— С най-голямо удоволствие, *mademoiselle*. С удоволствие. — Гидиън се поклони престорено и се усмихна подигравателно. — Ще предам на лорд Карлайл поздрав от вас.

Амеран изчака Гидиън да се качи на лодката и да загребе към кораба. Едва след това свали кинжала. Човек трябваше да е пълен глупак, за да обърне гръб на Гидиън, дори и за миг.

Сълзите, които толкова дълго бе задържала, бликнаха от очите ѝ. Сърцето не можеше да я боли повече, дори и да го бяха изтръгнали от гърдите ѝ.

Внимателно постави кинжала в ножницата, но преди това дълго и замислено се загледа в него. Колко лесно щеше да бъде да го забие в сърцето си и да сложи край на своето нещастие на същото място, където бе открила щастието. Тогава нямаше да се наложи цял живот да си спомня колко много бе обичала и как срещу това получи предателство.

„Дори и през ум не трябва да ти минават такива мисли“ — каза си тя. Ако Амеран я нямаше, кой ще се грижи за майка ѝ и ще я защитава от самата нея? Животът продължаваше. Дните отново ще идват и ще заминават, и всеки миг, когато е будна, пред нея ще изплуват спомените за човека, когото бе обичала. Това ще бъде нейното наказание. Това щеше да бъде нейният ад.

Амеран си спомняше много добре този ден. Когато се прибра вкъщи, майка ѝ не спомена нито за Грей, нито за Англия. И никога повече не говори за него през дългите дни на агония, които последваха. В края на краищата тя знаеше всичко. Всичко стана така, както тя предсказа.

Не измина и час, и тя се опита да намрази Грей, да го прокълне с ужасна смърт. Нали все пак бе дъщеря на Сибил Чандлър и носеше в себе си силата да проклена. Но не можеше. Колкото и дълго да разсъждаваше върху болката, която той ѝ бе причинил, тя не можеше да забрави нежността и страстта, които позна в прегръдките му. Как можеше да прокълне човек, на когото беше дала сърцето и душата си?

По-скоро би проклела себе си. Но нейният ад беше в това, че знаеше, че никога няма да го притежава отново. Отново? Той никога не ѝ бе принадлежал.

Почти всеки ден, след като видя отплаването на величествения кораб, тя се изкачваше над пропастта, където за първи път сърцата им се докоснаха, с надеждата да съзре още веднъж високата мачта на „Феър Уиндс“. Минаваха дни и месеци, но този час не дойде.

Най-накрая не ѝ остана друг избор, освен да разбере, че го е изгубила завинаги. Той сигурно вече бе забравил нейното име, а образът ѝ се бе превърнал в неясно петно в спомените му.

И все пак, през малкото ясни дни, когато скалите на Дувър се виждаха, тя си представяше как той е отправил поглед оттатък пролива и жадува да възроди тяхната изгубена любов. О, тя щеше да му прости и да го посрещне с широко отворени обятия.

Прилепите прелитаха все по-близо и тя ги прогони, замахвайки с обувката си. Звуците, които чуваше, не идваха от ударите на вълните в скалите, това бяха нейните вопли. Почти се бе научила да живее с мъката, че е загубила Грей, но болката от това, че нейното *petite bebe* е изтръгнато от утробата ѝ, щеше да я измъчва до края на живота ѝ.

Майка ѝ беше узнала дори преди нея самата. Беше заподозряна причината за настъпилите промени в тялото ѝ. Знаеше, но нищо не каза. Ден след ден, нощ след нощ на нея ѝ ставаше все по-лошо. Прекалено късно разбра за билките, с които майка ѝ вареше специален чай, за да облекчи ужасната болка в корема ѝ, която раздираше утробата ѝ. Майка ѝ си мислеше, че ѝ прави голяма услуга. Тя не разбираше, че едно дете, детето на Грей, щеше да запълни празното място в сърцето ѝ. Беше ѝ казала, че болките, които изпитвала, и кървавата маса, която изхвърлила от тялото си, били изкуплението за нейните грехове. Казваше ѝ същото и през зимата, когато настина и легна с треска. Но изповедта на смъртното ѝ легло беше потресаваща.

— Гуидо бе твой баща, но в твоите вени не тече неговата кръв — каза майка ѝ, когато треската се засили. — В теб тече кръвта на краля на Англия. Ти имаш кралски произход, *ma petite chou chou*. Ти имаш кралска кръв.

Амеран обля горещата плът на майка си със студена вода.

— Шшт. Не говори глупости, мамо. Само почивай.

Майка ѝ се опита да се надигне от леглото.

— Трябва да ми повярваш. Чуй внимателно какво ще ти кажа. — Започна да кашля, без да спре. — Кралят на Англия е твой баща.

Амеран обви с ръце главата на майка си и се опита да ѝ даде да пие малко чай. Майка ѝ нямаше да преживее нощта. Най-доброто, което можеше да направи, бе да я остави да прекара последните няколко часа от живота си в мир.

— Ето, пийни това.

Майка ѝ отмести чашата.

— Чуй ме, *ma cherie*. Чуй какво ти казвам. Трябва да намериш начин да отидеш в Англия. Когато умра, селяните няма да те оставят на мира. Щом се отказа от силите, с които разполагаше, ти няма да можеш да се защитаваши от хора като херцог Карон и неговата парцалива свинска тълпа. — Изпадна в нов пристъп на кашлица. — Иди в Уайтхол. Кажи на краля, че си дъщерята на Сибил Чандлър. Покажи му светкавицата на рамото ти. Той има същия белег на същото място.

Ръката, която бе хванала чашата с чая, започна да трепери. Нали Грей беше споменал за това съвпадение. Можеше ли да бъде вярно? Можеше ли тя да е наследница на крал Чарлз?

Майка ѝ стисна здраво ръката на Амеран.

— Това е вярно. Това, което казвам, е вярно. Ти си тази, която казвам. Чуй ме. Ако не си слушала никога преди това, то поне сега чуй. Не бих те лъгала на смъртния си одър.

Амеран знаеше с цялото си сърце, че това, което майка ѝ заявяваше, е самата истина.

— Татко знаеше ли истината?

Сибил тъжно кимна с глава.

— Гуидо беше много добър човек. Не можех да го измамя. Той ме обичаше толкова много, много повече, отколкото заслужавах. Той те обожаваше, *ma petite*. Боготвореше те. Никой баща не би могъл да обича дъщеря си повече. — Беше уморена, но си наложи да продължи. — Много пъти си слушала историята за това как ме осъдиха и ме обвиниха в магьосничество, когато бях на твоята възраст. И как Кромвел ме осъди да ме обесят, но аз успях да подкупя един пазач и избягах от Тауър в навечерието на екзекуцията.

Амеран кимна. Тя подаде чашата.

— Моля те, мамо, изпий това. Ще се почувстваш по-добре. Ще си възвърнеш силите.

Сибил избухна в смях.

— Аз умирам, *ma cherie*. И двете знаем, че след не повече от два часа ще съм вече мъртва. Моля те, остави ми да ти кажа това, което трябваше да ти кажа много отдавна. — Пое дълбоко въздух и продължи. — Отплавах за Франция, където моята tante Луиза беше шивачка на Мария Мазарини. Разрешиха ми да живея с нея в двора на крал Луи XIV. — Черните ѝ очи се замъглиха. — Леля и аз бяхме поканени да посетим един много важен бал. Кралицата беше изключително доволна от новата рокля, която леля бе измайсторила за нея. — Гласът ѝ стана още по-тих. — Голямото празненство бе в чест на един англичанин, на когото се полагало да бъде престолонаследник на английския трон, но бил изпратен в заточение от Кромуел. Нашата взаимна омраза към Кромуел и фанатичните му пуритански предразсъдъци ни сблизиха. Всички дами в двора бяха очаровани от него, но тази вечер очите му търсеха само мен. Трябва да призная, че самата аз станах жертва на неговия чар. — От спомените гласът ѝ стана нежен. — По време на тържеството плащът му се подпали, тъй като танцуваше много близо до една горяща факла. Получи обгаряния почти по цялото лице. Молеше се някой да му помогне. Положих ръце на лицето му и произнесох думите, които бях научила от своята майка, и почти изведнъж болката му започна да утихва. През нощта раните заздравяха и на сутринта вече нямаше никакви белези. Поверих на Чарлз своята тайна. Той обеща да не я казва на никого. Ако някой заподозреше каква е причината за магическото му оздравяване, щяха да ме изгорят на клада и да изхвърлят леля от двора. Чарлз почти ме боготвореше. Станах негова любовница. Обеща да ме заведе в Англия и да стана негова кралица, но когато му върнаха трона, забрави обещанието, което ми бе дал. — Сибил положи всички усилия да вдигне ръка и да погали бузата на Амеран. — Когато леля научи, че нося дете, тя организира женитбата между мен и Гуидо. Бях толкова нещастна, че ме предадоха и изоставиха, че въобще не обръщах внимание какво ми се случва. Гуидо ти беше едновременно и баща, и майка. Когато леля умря, моята тайна умря заедно с нея. Много години след това разбрах, че Гуидо е знаел абсолютно всичко. Горкият! Трябваше да му бъде по-добра съпруга. Той заслужаваше повече.

Амеран хвана здраво майка си. Тялото ѝ трепереше. Знаеше, че тя се страхува от смъртта.

— Да извикам ли свещеника, мамо?

— Той няма да дойде, *ma chérie*. — Сибил притегли по-близо до себе си дъщеря си. — Върви в Англия. Върви при краля. Кажи му, че си дъщеря на Сибил Чандлър и му покажи белега със светкавицата на рамото си. Той ще разбере, че си тази, за която се представяш. Припомни му за Големия пожар и Голямата чума. — Грубите ѝ ръце се вкопчиха в раменете на дъщеря ѝ. — Предупреди го, че го преследват убийци. Кажи му, че сред най-доверените му хора има такива, които кроят заговор да го убият. Предупреди го за двадесет и деветата нощ на май. Предупреди го, че този ден на радост може да се превърне за него в ден на мъка, ако не ти даде убежището, което ти е необходимо. — Започна да се дави, както говореше. — Кажи му, че имаш сила да развалиш проклятията, които Сибил Чандлър е отправила към него. Кажи му... кажи му, че си негова дъщеря.

Скоро след това майка ѝ потъна в дълбока дрямка, от която не се събуди повече. Амеран изпрати да повикат свещеника, но той отказа да дойде. Трябваше да погребее майка си сама, тъй като никой не пое риска да го изпратят в ада за това, че се е докосвал до вещица.

Майка ѝ беше мъртва и единствената ѝ защита срещу селяните оставаше да се преструва, че е това, което години наред бе отричала, че е. Съседите ѝ я оставиха на мира, докато херцог Карон не обяви награда за главата ѝ. Сега тя нямаше друг избор, освен да отплава за Англия. Веднъж да стигне там, щеше да потърси начин да се срещне с краля и да моли за неговата помощ. Щеше да търси убежище при човека, който бе разпалил любовта на майка ѝ, както и нейната омраза.

Преминаването на Ламанша щеше да е изпълнено с опасности, но тя щеше да ги преодолее. Дали Грей щеше да бъде в двора със своята любима Констанс? Едната ѝ половина се надяваше, че ще е там. Друга половина се молеше да е на хиляди мили разстояние.

2

„Амераан... Амераан... Амеран Мишоол...“ — Амеран се усмихна насън и придърпа износената си пелерина над раменете. Имаше случаи, когато сънищата ѝ за Грей бяха така живи, така реални... — понякога ѝ се струваше, че наистина го чува да я зове с копнеж... През деня присъствието му не се чувстваше така силно, но в момента, в който затваряше очи, той се връщаше при нея, където му беше мястото. В тези преливащи от сънища часове преди зазоряване той я галеше, целуваше, любеше я, изпълваше я с радост от живота...

„Амеран... Амеран Мишол... Тук ли си?“

Стените на пещерите отблъскваха името ѝ, повтаряха го многократно.

Амеран трепна и се събуди. Този глас не идваше от сънищата ѝ — това бе истински, реален глас. Както бе реална и смътната светлина, която се придвижваше към нея.

Mon Dieu! Някой идваше за нея — но кой ли измежду селяните се бе осмелил да пристъпи в непрогледната тъмнина на тази пещера? Който и да беше, той знаеше много добре къде точно да търси! Стъпките и светлината се приближаваха все повече и повече.

Амеран се сви още по-навътре в пролома, в който се бе скрила. Беше напълно безпомощна — хваната в капан като животно. Нямаше как да избяга. Ясно беше, че тази пещера ще бъде гробът ѝ...

Опита се да се успокои. Няма да допусне да хленчи и да се гърчи като безгръбначно мекотело. Няма да достави това удоволствие на мъчителите си. Ако трябваше да умре, нямаше да умре сама!

Изви бавно тялото си — не искаше да привлече с нищо вниманието на вероятните си езекутори, — вдигна полата си и измъкна кинжала от ножницата му. Ако трябваше да се пролива кръв, тя нямаше да бъде само нейната!

Трептящата светлинка се приближи още повече. Още няколко стъпки — и тя ще разбере кой измежду рибарите се бе осмелил да пристъпи в царството на духовете и демоните. Надяваше се, че този

някой ще бъде херцог Карон. Сега вече тя ще може да довърши задачата, с която трябваше да приключи много по-рано.

Пръстите ѝ се стегнаха около дръжката на кинжала. Все по-ясно се чуваше шумното дишане на другия човек. В следващия миг дъхът ѝ спря. Не може да бъде — сигурно все още спи — сигурно сънува! Не беше възможно да бъде той! Фигурата, която се приближаваше към нея, вероятно бе създание на изтощения ѝ мозък, жестока шега на обърканите ѝ възприятия и спомени. Пламъчетата на фенера хвърляха отблясъци върху измъчено и смъртно изморено лице. Добре очертаните вежди се сливаха над носа в агонизиращо смръщване. Не можеше да види очите, които сезираха напрегнато в тъмнината с надеждата да я открият, но знаеше, че бяха наситено тъмносини — с цвета на водата в пролива през бурен ден. Той съществуваше! Той беше пред нея напълно истински — не само рожба на сладостна представа! Бе се върнал най-сетне! След всички тези безкрайни, ужасни дни, той се бе върнал при нея!

Амеран излезе иззад скалата.

Грей застана пред нея с високо вдигнат фенер. Затвори очи за момент, после отново ги отвори. Не промълви нито дума. Протегна ръка към нея, но я отдръпна, преди тя да успее да я хване.

Амеран повтаряше с развълнуван шепот името му.

— Грей, о, Грей!... Не мога да повярвам на очите си... — Пусна кинжала обратно в ножницата му, повдигна бавно ръка към лицето му и нежно плъзна пръсти по белега от рана надолу по бузата му. — Така дълго копнях за този миг...

— Жива си — въздъхна той с облекчение.

Амеран го обгърна с ръце и се притисна силно към него.

— Любими мой, скъпи мой Грей!... Върна се най-сетне. Как само съм се молила да се върнеш! — Амеран очакваше да я прегърне. Копнееше ръцете му да я притиснат с все сила към гърдите му, така че да остане без дъх. Но той не направи това. Остана вкаменен и неподвижен като скалите наоколо. — Грей? Какво има?

Избягваше очите ѝ, докато се освобождаваше от ръцете ѝ.

— Трябва да побързаме. — Нежността отпреди няколко минути беше изчезнала от гласа му.

Опита се да го погледне в очите, за да разбере защо се държеше така отчуждено, но той отказваше да срещне погледа ѝ.

Усмивка прогони обзелото я само за миг смущение. Не се питаше повече защо така неочаквано се бе вцепенил, когато го докосна. Ясно е — беше отишъл да я потърси в дома ѝ и когато го бе видял обгърнат от пламъци, се бе затичал да я търси тук — знаеше, че това е единственото място, в което ще потърси закрила, ако е останала жива. Имаше време — по-късно щеше да се възстанови и старата, сладка близост между тях... В този момент трябваше да мислят само за бягство и спасение.

Грей отстъпи назад, за да ѝ даде възможност да мине край него.

Капюшонът ѝ се бе свлякъл върху раменете. Разкъсаната тъкан не можеше да прикрие голата плът, която се виждаше под избелялата коприна.

Грей я забеляза и погледът му дълго се застоя върху тази прозираща през коприната разголена плът.

Амеран протегна ръка и го погали по бузата. Можеше да си представи какви мисли бушуваха в главата му. В следващия миг потрепери под пронизителния му поглед.

— Покрий се! — Грей махна рязко ръката ѝ от лицето си и се отдръпна настрана.

Амеран бързо пристегна пелерината около раменете. Отмести поглед с пламнало от срам лице.

Ако той не я обичаше истински, защо се бе върнал?

— Грей? — прошепна неуверено тя.

— Да, какво има? — В гласа му прозвуча нетърпение. Той определено се стараяше да стои встрани от нея и да не допуска очите им да се срещнат.

— Думите ти са толкова сурови и студени — започна тя тихо. — Гледаш ме така, като че ли ме презираш... Защо се върна, щом ме мразиш толкова много? — Едва не се задуши от собствените си думи. Грей не се и опитваше да се преструва, че я обича. Имаше чувството, че дори не я харесва. *Защо беше дошъл?*

Той преднамерено закова поглед върху скалите пред него и отново отказа да срещне очите ѝ.

— Негово Величество, крал Чарлз, ми заповяда да те отведа в Англия.

За миг сърцето на Амеран замря. Той дори не отрече, че я мрази! Сега поне знаеше истината. Грей не беше дошъл тук по собствено

желание. Беше се върнал във Франция по нареждане на своя крал.

Прехапа устни толкова силно, че усети соления вкус на Собствената си кръв. Няма да плаче. Обви се плътно в пелерината си. Каква глупачка бе само! Как може да си помисли, че любовта го е върнала при нея, след като той — сега в това не можеше да има никакво съмнение! — никога нея беше обичал! За него тя не е била нищо повече от обикновено средство за задоволяване на похотта. Никога не бе изпитвал чувствата, които тя хранеше към него. Задължение към краля! Не го беше ни най-малко грижа за жената, която бе предал и изоставил. Когато отплава от Франция онази сутрин, сигурно не бе помислил и за миг Дали тя ще живее или не!

Амеран се бореше с псе сила с болката, която я разкъсваше отвътре. Защо трябваше да позволява причината, поради която той се бе върнал във Франция, да я измъчва? Той ще я отведе в Англия — трябваше да мисли само за това. Той ще послужи за постигане на нейната цел — точно както тя беше послужила за постигане на неговите цели.

— Готова съм. — Извика на помощ цялото достойнство, което притежаваше.

Грей ѝ предложи ръката си.

Тя я игнорира и мина бързо край него. Той беше само път към свободата ѝ и нищо повече. Някога може и да го е обичала, но сега вече ще мисли за него само със съжаление. Никога нямаше да разбере колко болезнено я бе засегнал.

С високо вдигната глава и сърдито стиснати юмруци под пелерината Амеран се спря за миг пред пещерата. Облаци пушек покриваха светлия лик на зората. Те бяха единственият остатък от дома ѝ. Въздухът беше спокоен и мъртвешки тих. Вероятно всички селяни вече са се натъркаляли в пиянски унес. Какви ли невероятни истории ще разпространяват за черните магии, практикувани върху тях, когато не успеят да намерят обгорените ѝ кости под развалините?...

Не хвърли повече поглед назад. Мразеше Франция. Беше се родила тук, да, но тази страна никога не ѝ стана дом. Винаги е знаела в сърцето си, че принадлежи на друга страна, онази отвъд пролива — въпреки че никога не бе стъпвала там... Слава Богу — кралят бе открил в сърцето си жалост към нея. Но поне да беше изпратил някой друг да я отведе... Няма значение — пътуването бързо ще свърши и

щом пристигне в двореца и се срещне с краля, няма да има нужда от каквито и да било допълнителни отношения с високопоставения и могъщ лорд-адмирал Грейсън Карлайл.

Вървяха един след друг, без да говорят.

Амеран беше благодарна на острите камъчета, които се впиваха в краката ѝ през износените подметки на обувките ѝ, докато бързаха надолу по плажа — физическото неудобство държеше мислите ѝ настрана от Грей. От време на време — в момент на слабост — тя хвърляше неволно поглед към него, като се преструваше, че проверява дали не ги следва някой. Златният му кръст все още висеше на врата му. Камъните му отразяваха призрачната светлина на ранното утро с неповторимо великолепие. Беше ли помислил за нея поне веднъж по време на раздялата им, или си бе спомнял със сладостен копнеж само за херцогинята на Мороу? Питаше се дали се бе оженил за тази Констанс, за която споменаваха Гидиън. Не че това имаше някакво значение сега. Любовта ѝ към него бе загинала в мига, в който я беше погледнал с отвращение, там, в пещерата.

Амеран отново хвърли поглед назад, за да го огледа бегло още веднъж. Колко се беше променил само! Бе далеч от мъжа, когото познаваше и обичаше. Сега приликата му с Гидиън беше още по-подчерта на. Лицето му бе като издялано от камък — също като сърцето му. Изразът му беше отблъскващо враждебен. Нямаше и следа от ласкавата доброта, която някога излъчваше...

Бе оставил зад себе си една наивна, влюбена девойка, която жадно попиваше всяка негова дума и трептеше като струна от любов към него. Беше се върнал при жена, която можеше да бъде точно толкова студена, колкото бе и той. Лорд Грейсън Карлайл беше разбил сърцето ѝ, но не и духа ѝ. Богатството и могъществото му не му даваха право да я наранява и унижава. Смяташе да му каже това веднага щом овладее езика си. Никой никога повече нямаше да успее да я направи на глупачка!

Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя забърза, за да не му даде възможност да ги забележи. Само да можеше да издържи поне още малко... Дяволите да го вземат!

„Феър Уиндс“ беше закотвен в дълбоките води на пролива. Имаше пълна готовност да потегли веднага, корпусът му леко се

полюшваше във водата — точно както в сънищата ѝ, когато идваше да я отведе в безопасност...

Течението отнасяше малката лодка обратно към кораба. Грей посочи малко по-нагоре — на пясъка лежеше котва и парче от въже.

Някой бе срязал преднамерено въжето, но Амеран не каза нищо. Огледа се. Ако този някой наблюдаваше брега, едва ли щеше да ги види — бяха добре прикрити.

— Ще се наложи да плуваме до лодката. — Гласът на Грей не беше по-внимателен от онзи момент, в който ѝ заповяда да се покрие.

Амеран скрита обувките си, отхвърли пелерината и я пусна върху камъчетата около краката си. Грей можеше да протестира до посиняване, но колкото по-малко дрехи имаше върху себе си, толкова по-голям бе шансът ѝ да стигне до малката лодка, която все повече се отдалечаваше от брега. Почти се усмихна, въпреки мъката си. Колко изненадани ще бъдат враговете ѝ, когато открият обувките и пелерината ѝ тук. Какви приказки само ще се разпространяват за бягството ѝ!

Грей извика името ѝ, но тя не му обърна внимание и смело нагази в морето. Зъбите ѝ затракаха неудържимо — водата беше хапещо студена. Когато дъното изчезна под нозете ѝ, тя се отпусна и започна да плува. Крайниците ѝ скоро се вкочаняха от студ.

В миналото Грей бе дошъл при нея късно през пролетта и водата тогава бе приятно топла и освежаваща. Сега, когато протягаше напред ръце, за да я изтласка зад себе си, тя не можеше да не си спомни как бяха плували голи в малкото заливче пред пещерите. Каква глупачка бе да мисли, че радостта им от живота и един от друг ще трае вечно! Дали и той си спомня онези романтични игри във водата под меката лунна светлина? Вероятно не — сигурно с нетърпение очаква часа, когато ще изпълни задължението си към краля и ще се освободи веднъж завинаги от нея.

Амеран атакува още по-яростно водата пред себе си и рязко се откъсна напред. Няма да живее в миналото си. Нито сега, нито когато и да било след този момент. Онези няколко дни бяха безвъзвратно загубени, загубени и унищожени като бебето, което майка ѝ бе откъснала от утробата ѝ...

Повдигна глава, за да види още колко ѝ остава. Беше близо, съвсем близо, но вече бе изгубила сили. Течението безмилостно я блъскаше насреща и тя все по-трудно се бореше с него. Ако силите я напуснат напълно, то щеше да я изтласка обратно към брега, от който бягаше. Спазми стягаха ръцете и краката ѝ. Не можеше да каже вече дали все още плува или просто се носи по повърхността на водата. Отдавна бе престанала да усеща ръцете и краката си. „Дръж се — заповядваше си тя отново и отново. — Съвсем малко ти остава.“ Ще се справи с това изпитание — ако не за друго, то поне напук на Грей.

Амеран протегна ръка към лодката и с последни сили впи пръсти в нея. Опитваше се да събере още малко сили, за да се прехвърли вътре, когато чифт силни ръце неочаквано обхванаха кръста ѝ и я повдигнаха нагоре. Леденостудената ѝ плът се разтопи от допира им. Пръстите му я изгаряха през мократа ѝ рокля и спираха дъха ѝ.

Грей се прехвърли в лодката и започна да гребе към „Феър Уиндс“, без да каже нито дума.

Амеран погледна за последен път към брега. Никога повече нямаше да стъпи на френска земя. Никога повече нямаше да се постави в зависимост от милостта на хора като херцога на Карон и кръвожадните му, налудничави васали! Ако наистина владееше силата на черната магия, в което я обвиняваха, нека тогава могъщият Карон и кучетата му да горят за вечни времена в ада!

Погледна „Феър Уиндс“. Очите на Грей изгаряха тялото ѝ, но тя не искаше да ги срещне — не искаше да му даде възможност да разбере, че все още го обича.

Грей продължаваше мълчаливо да гребе. Чувстваше зова на сърцето му, изгаряше я страстната молба на нейното, но не смееше да пророни нито дума.

Ледената тишина между тях бе прекъсната най-накрая от Грей.

— Сигурно ти е студено.

Думите му прозвучаха почти нежно.

Амеран поклати отрицателно глава и се сви близо до носа. Тялото ѝ бе силно почервенияло от студ — отдавна не усещаше пръстите на краката и ръцете си. Трепереше цялата, но той щеше да бъде последният, на когото щеше да признае това. Какво го е грижа дали ѝ е студено или не?

Грей посочи тъмносиния вързоп между тях.

— Загърни се в моята пелерина.

— Нямам нужда от нея.

Леденостуденият му поглед още повече я смрази.

— Казах да се загърнеш в пелерината ми. Ако се качиш на кораба ми в този вид, ще предизвикаш бунт и ще ми създадеш куп неприятности. Изпълнявай каквото ти казвам и не затруднявай още повече задачата ми.

Амеран се вбеси. Очите ѝ гневно заискриха, но изпълненият ѝ с презрение поглед остана незабелязан. Единственото, което можеше да прави, бе да си държи езика зад зъбите. Тя беше тази, която бе принудена да страда несправедливо, не той. Предпочиташе да плува до Англия, отколкото да бъде още веднъж унижена от отблъскващото му отношение към нея. Той нямаше причини да я презира. Защо я гледаше с такава отврата? Защо се правеше на жертва, когато жертвата всъщност бе тя? В края на краищата двамата с Гидиън се оказаха от един дол дренки.

Грей ѝ хвърли пелерината.

— Ще се чувстваш по-добре с нея.

Едва когато проследи погледа му, разбра какво имаше предвид Грей. Мократа коприна плътно прилепваше към тялото ѝ и ясно очертаваше всяка негова извивка. Не би могла да покаже повече от себе си, дори и да беше съвсем гола.

Загърна се притеснено в пелерината. От нея се носеше миризма на сол и пот, характерна за един мъж, който прекарва часове подред в открито море. С усилие на волята се опита да не обръща внимание на миризмата, но тя бе по-силна от нея. Главата ѝ се завъртя точно като в онзи вълшебен миг, когато Грей я притисна в прегръдката си. С неговата пелерина около тялото си все едно че бе обгърната още веднъж от силните, любими ръце... Дори и в този миг тя усещаше втренчения в нея поглед с познатия от миналото силен копнеж — той си мислеше, че не забелязва как я гледа. Възможно ли бе щастливите спомени от миналото да измъчват и него? Само предположението за такава възможност я накара горещо да пожелае разстоянието между сърцата им да се смали, но топлината, която започна бавно да връща към живот смразените ѝ и изтощени ръце и крака, ѝ върна и разума. Каквото е било веднъж, никога повече няма да се повтори — копнежът по невъзвратимото означаваше само допълнителни страдания и нищо

повече. Преглътна сълзите си. Всичко бе свършило. Вълшебството, което бяха преживели някога заедно, нито можеше да бъде изживяно отново, нито можеше да бъде и съживено...

3

Лодката се приближи до кораба и Грей хвърли въжето на някакъв моряк, наведен над перилата. Амеран игнорира демонстративно предложението му за помощ — което прозвуча като още една от командите му — и започна да се изкачва по въжената стълба, спусната от кораба. На половината път нагоре краката ѝ се замотаха в степенките, тя се залюля, спъна се и едва не изгуби равновесие. Грей протегна ръце и ѝ помогна да се закрепи. Силните му длани плътно обхванаха бедрата ѝ и тя едва не се разтопи от допира им, но бързо се съвзе и се дръпна настрана.

— Не се страхувай. Няма да те оставя да паднеш.

Думите му бяха ласкави и успокоителни. „*Не се страхувай* — ѝ беше казал той онзи последен ден, прекаран заедно. — *Никога повече няма да имаш причина да се страхуваш. Аз ще те закрилям с живота си. Кълна ти се.*“

Почти го чуваше как отново казва тези думи.

Не! Не! По-добре беше да не си спомня.

Амеран ускори изкачването си — опитваше се да избяга от обсега на ръцете му. Скалите, по които се бе катерила цял живот, бяха много по-стръмни и много по-застрашителни. О, защо му разреши да събуди отново болезнените спомени!

Въпреки мълчаливия ѝ протест силните му ръце я задържаха още веднъж. Краката ѝ все повече губеха стабилността си.

Най-сетне тя се прехвърли над перилата и скочи на палубата на „Феър Уиндс“, преди той да успее да ѝ предложи отново услугите си.

Екипажът на кораба себе подредил в редица на палубата. В нея се вираха кисели, намръщени лица и враждебни очи.

Зачуди се защо я гледат с такава открита враждебност. Може би чувстваха отвращението на капитана си към поставената му задача...

Амеран бързо огледа тълпата от мъже за Гидиън и въздъхна с облекчение, когато не го откри между тях. Предпочиташе да се

изправи сама срещу всички тях, отколкото да срещне погледа на мъжа, който я бе измъчвал с такава наслада.

Реши да не се поддава на провокациите на нахалните втречени погледи на моряците и зле прикрития смях, който достигаше до нея, докато минаваше между тях. Вървеше с високо вдигната глава и когато ги поглеждаше, очите ѝ гледаха точно толкова враждебно, колкото и техните.

Появата на Грей на палубата беше посрещната с гръмогласен рев. Усмивка съживи лицето му, но тя веднага изчезна, щом забеляза погледа ѝ. Лицето му се смръщи и стана някак си дистанцирано. Заповяда да вдигнат котва и ѝ даде знак да го последва.

Амеран вървеше на няколко стъпки зад него, плътно обвила около себе си пелерината му. Нарочно забави още повече стъпките си, за да запази разстоянието между тях. Екипажът на „Феър Уиндс“ я караше да се чувства неудобно, но тя се чувстваше не по-малко притеснена от мъжа, когото някога бе обичала с цялото си сърце и душа. Не смееше да погледне настрана, докато вървеше между хората му. Усещаше наглите им и многозначителни погледи, чуваше гладно примляскване на устни, подигравателен смях... Един от моряците подхвърли нещо за личните запаси на краля.

При тази забележка Грей се обърна рязко и изглежда хората си с унищожителен поглед. Мъжете се разпръснаха и отидоха да си гледат работата.

Грей вдигна люка в центъра на палубата и ѝ даде знак да го последва надолу по тесните стълби. Подаде ѝ ръка, за да ѝ помогне, но Амеран не му обърна внимание.

— Ще останеш в моята каюта. — Гласът му не оставяше място за възражения.

— Не желая да създавам грижи на никого — каза тя с фалшива загриженост.

— Няма такава опасност. Уверявам те — отговори той, без да направи опит да прикрие горчивината в гласа си, — аз често спя горе в хамак като хората си.

Амеран отказа да го погледне. Колко лесно само се бе освободял от нея, когато тя престана да представлява интерес за него!... Колко глупаво от нейна страна, че не успя навреме да прозре истината за него!

Грей отвори вратата в края на коридора под палубата. Обзавеждането беше спартанско: вградено легло към едната стена, маса — към другата. Върху масата лежеше голяма книга, подвързана с червена кожа, и колекция от месингови навигационни инструменти и уреди, каквито имаше и в нейната собствена колекция. В центъра на стаята се намираше огромен черен сандък с позлатени ключалки и катинари. Капакът беше вдигнат и Амеран хвърли любопитен поглед към него. Сандъкът преливаше от атлаз и коприна с всички цветове на дъгата.

Грей ѝ обърна гръб и записа нещо в дневника си.

— Сигурен съм, че ще намериш в сандъка нещо по вкуса си — измърмори той едва чуто.

Амеран се престори, че не го чува, и коленичи до сандъка. Страхуваше се да докосне разкошните рокли в него. Протегна боязливо ръка и измъкна от купа копринена рокля със свежата зеленина на ранни ябълки и я погали с копнеж. Докосна леко буза до коприната.

Нещо я накара да вдигне очи. Улови погледа на Грей, който я наблюдаваше с усмивка. Загрубялото му лице отново ѝ напомни лицето на мъжа, когото някога бе обичала.

Думите се спряха в гърлото ѝ.

— Никога не съм виждала толкова елегантни дрехи. Кралят ли ми ги изпраща? — Грей стисна челюсти отново и кимна рязко. — Колко мило — продължи Амеран тихо. — Какво трогателно внимание. — Тя порови в сандъка, изтегли бледосиня рокля от фин атлаз и стаи дъх. — Колко е красива! — Погледна разкъсаните остатъци от дрехите на себе си и се засмя. — Едва ли ще мога да бъда представена на английския крал в подобни дрипи.

Грей затръшна дневника си с яростно изсумтяване. Пристъпи гневно към нея с ръце, свити в юмруци, и изпепеляващ поглед в очите, който изгори плътта ѝ. Сърцето му бясно пулсираше в гърлото му.

За миг на Амеран ѝ се стори, че ще вдигне ръка срещу нея и ще я удари. Тя се изправи в гордо предизвикателство пред него. Нямаше да му направи удоволствието да я види как се свива от страх.

Грей с все сила ритна сандъка. Капакът се затвори с трясък. Той издърпа грубо бледосинята рокля от ръцете ѝ и я разкъса на две.

Амеран отскочи стреснато назад. Очите ѝ го предизвикваха да я удари. Едва се сдържаше да не го срита на свой ред — той не заслужаваше нищо друго! Как смееше да бъде толкова зъл! Не бе направила нищо, за да го нарани. В края на краищата той беше този, който бе обещавал, без намерение да изпълни някога обещанията си.

— Стой тук. В никакъв случай не си показвай носа на палубата — каза той веднага щом възстанови самообладанието си. — Достатъчно ли съм ясен? — запита той през стиснати зъби.

— Съвършено ясен. — Проследи го с поглед, докато отиваше към вратата. Не можа да се сдържи повече. — Защо ме презираш? Не съм направила нищо, с което да спечеля омразата ти. Не заслужавам да бъда третирана като престъпница.

Той бавно се обърна към нея. Не каза нищо, но изразът на лицето му беше повече от странен.

Амеран веднага съжали за спонтанната си реакция. С избухването си му бе доставила удоволствието да разбере, че все още владее сърцето ѝ. Обърка се допълнително от стреса и смута, който прочете на лицето му.

Пое дълбоко дъх. Нямаше място за отстъпление. Бе настъпил моментът за обяснения и отговори — каквито и да са те и колкото и дълбоко да я наранят.

— Да те презирам? — прошепна Грей. — Не мога да те презирам, дори и да се бях опитал... А Господ знае, че се опитвах. Та аз те обичах...

Амеран неволно протегна ръка към масата, за да се задържи на крака. Не бе подготвена, а и не очакваше подобно признание. Той я обичаше! Беше я обичал! Какво бе направила, че го предизвика да я изостави? Трябваше да ѝ каже — сега, преди да бе загубила и последните остатъци от чувството за собствено достойнство и самоконтрол.

Грей мълчеше. Но сините му като морска шир очи не се откъсваха от нейните и изгаряха душата ѝ. Този поглед ѝ бе добре познат — когато я беше молил да се върне в Англия с него, я бе гледал със същата молба в очите.

Погледите им се вплетоха един в друг в синьо-черна светкавица. Колкото и да се мъчеше, не можа да се освободи от магията на очите

му и още веднъж се превърна в тяхна пленница — както толкова често в миналото...

Горещи сълзи се стичаха по лицето ѝ, пареха бузите ѝ. Нищо не можеше да ги спре. Трябваше да го попита. Трябваше! Иначе никога нямаше да узнае истината. Успя да възвърне гласа си, но коленете ѝ се подгъваха.

— Ако наистина си ме обичал, както каза, защо ме предаде? Защо ме изостави?

— Аз да съм те предал? Да съм те изоставил? — Грей пристъпи към нея, спря се и протегна ръка, за да се опре на стената. — Но ти ме предаде. Ти ме напусна.

Двамата се втренчиха един в друг зашеметени — всеки се опитваше да разбере обвиненията на другия.

— Казала си на Гидиън, че никога не си имала каквото и да било намерение да се върнеш в Англия с мен — съобщи Грей след продължително, мъчително мълчание. — Казала си му, че не означавам нищо за теб. Бил съм само малък каприз, нищо повече от опит за бягство от скуката на селския живот.

— Mon Dieu! — Краката на Амеран се подгънаха и тя седна върху капака на сандъка. — Така ли ти каза Гидиън?

— Как можа да му повярваш? Как можа да си тръгнеш, преди да чуеш тези думи от мен самата?

— Никога не съм допускал възможността Гидиън да ме лъже. — Гласът му бе озадачен, сенки помрачиха лицето му. Грей вторачи неподвижен поглед през кръглото прозорче на каютата — като че ли морето можеше да му предложи отговорите на въпросите, които го измъчваха. — Защо? Защо ще ме лъже? Знаеше какво голямо значение имаше ти за мен. Всичко останало престана да изглежда важно от деня, в който те срещнах: титлите, земята, богатството — те не означаваха повече нищо... Всичко, което изглеждаше толкова важно за живота ми, загуби значението си в сравнение с теб.

Сега Амеран плачеше с радостни сълзи. В края на краищата се оказа, че Грей не я беше изоставил — двамата бяха жертва на предадено приятелство и доверие. Нямаше повече задръжки да разкрие сърцето си пред него.

— Не ми се живееше, след като напусна... Молах се да умра, за да се спася от страданието, което ми причиняваха спомените за

времето, прекарано с теб — те не ме оставяха на мира нито за миг... — Амеран се усмихна щастливо с треперещи устни. — Само през нощта, когато изпълваше сънищата ми, бях в мир със себе си и света... Ужасът на болката се връщаше при мен с първите лъчи на слънцето... Дните без теб се превръщаха във вечност.

Грей галеше раменете ѝ със старата, добре позната нежност.

— В деня, в който трябваше да отплуваме за Англия, не можах да дойда за теб, както бях обещал. Силна треска и болки ме задържаха на легло. Помолих Гидиън да отиде за теб и майка ти — той обеща да ви доведе на кораба. Унесох се в дълбок сън и когато се събудих, бяхме вече вкъщи. Гидиън ми каза, че си ме направила на глупак. Била си му признала, че никога не си ме обичала... Той се присмиваше над желанието ми да споделя живота си с теб. — Веждите му се сгърчиха в мъчителна агония. — Каза ми също, че си го поканила в пещерите, за да му подариш радостите, които си дарила на мен.

— Лъже! — възкликна буйно Амеран. — О, ако някога получа шанса да сложа ръце около врата му, ще го удуша на място! — Обърна се стреснато към Грей. — Но ти не му повярва, нали, Грей?

Той поклати глава.

— Бях твърде слаб, за да се боря с него. Ако не бях свален на легло от това странно заболяване, никога нямаше да се случи така и ние щяхме да бъдем заедно последните три години...

Амеран наведе глава. Усещаше топлината на дъха му върху бузата си. Как да му каже, че причината за разкъсващата болка, през която бе преминал, бе проклятието на майка ѝ? Никога нямаше да ѝ повярва. О, имаше толкова много неща, които трябваше да му каже... за мама... за бебето... но не, не сега. Ще имат достатъчно време по-късно.

Грей коленичи пред нея. Взе нежно малките ѝ ръце в своите големи, топли ръце и се вгледа с обич във всеки от пръстите ѝ, преди да заговори.

— Разкажи ми всичко, което си спомняш, за деня, в който се загубихме един друг.

Амеран въздъхна. Спомняше си ясно всичко — нищичко не беше забравила. Бяха изминали цели три години, но тя си спомняше и най-малката подробност от срещата си с Гидиън така живо, като че ли се бе случила вчера...

— В мига, в който видях Гидиън, разбрах, че нещо не е наред — започна тя, като държеше здраво ръката на Грей. — Страхувах се, че си се разболял, и отчаяно исках да съм с теб, но Гидиън ми се изсмя в лицето и каза, че си нямал куража да дойдеш сам и си изпратил него да ти разчиства бакиите.

— Да ми разчиства бакиите? — извика гневно Грей. — Така ли каза? Ще го убия за това.

Амеран се опита да го успокои.

— Тихо, скъпи. Това е минало. Важното е, че отново се намерихме.

Грей я целуна по бузата.

— Да, права си, намерихме се отново, но ако не беше човекът, когото считах за брат, никога нямаше да бъдем разделени един от друг. — Пое дълбоко дъх. — Моля те, продължи разказа си. Обещавам да не избухвам.

Думите на Амеран бяха изпълнени с болката на спомена.

— Гидиън ми каза, че никога не си ме обичал и не си имал намерение да спазваш обещанията, дадени в момент на страст.

Грей удари с юмрук дланта си.

— Ще го накарам да заплати за страданията и на двама ни!

Очите ѝ се спряха на кръста, който бе носила някога.

— Каза ми още, че трябва веднага да върна кръста, който съм била откраднала от теб.

— Откраднала от мен!? — Грей поклати глава в недоумение. — Но той знаеше, че съм ти го дал. Знаеше колко страстно те обичах, колко много исках да те отведа с майка ти в Англия. Той знаеше чудесно всичко това! Накарах го да обещае, че ще те доведе при мен, и той се закле да го направи! — Въздишката на Грей беше дълга и мъчителна. — Мили Боже. Не мога да повярвам това за Гидиън. Защо именно Гидиън, човекът, на когото се доверявах най-много! Беше ми приятел. Беше ми като брат. Как можа да вбие клин между нас?

Грей мълча дълго време, потънал в мислите си. Амеран също мълчеше — можеше да си представи бурята в сърцето му...

Гласът на Грей се смекчи.

— Знам, че ти няма да ме лъжеш. — Лицето му се просветли и той я изправи на крака. Загрубелите пръсти погалиха бузите ѝ с вълшебната нежност, от която някога се бе опивала. — Бедна моя

любима. Разбира се — как би могла да си помислиш нещо друго, освен че наистина съм те предал? След всички тези лъжи, какво друго може да си помисли човек? Не бих те обвинявал, ако си пожелала и смъртта ми.

— О, не, не, никога! Независимо от раздялата ни, никога не престанах да те обичам. Опитвах се, да — признавам това. Болката, която ми нанесе Гидиън, беше ужасяваща, но аз пак те обичах. Продължавах да те желая и да се нуждая от теб всеки час, всяка минута. — Ръцете й се вплетоха стегнато около врата му и Амеран зарови глава в рамото му. — Обичах те тогава, обичам те и сега, Грей. — Държеше се с все сила за него. Никога повече нямаше да допусне да се раздели с него. — Не можем да изправим злините, нито да върнем обратно изгубените дни... Трябва да обърнем гръб на миналото. Важното е, че отново се намерихме един друг — напук на всички бариери между нас! Какво означават три години в сравнение с цял един живот?

Грей я притисна към себе си, сърцата им биеха като едно.

— Всяка сутрин се събуждах с мисълта за теб — ти беше последната ми мисъл, преди измъчената ми душа да потъне в тежък сън... Тези три години бяха истински ад за мен — и единствен аз съм виновен за страданията и на двамата ни... Какъв глупак съм бил само да приема думите на Гидиън без капка съмнение. Трябваше да се върна във Франция, когато се възстанових — но не! — бях твърде горд, за да направя това. Вярвах на Гидиън, признавам си със срам. Вярвах му изцяло. Каква неопикуема болка само причиних и на двамата ни поради собствената си глупост!

— Не, не, скъпи мой... — Устните й леко докоснаха неговите. — Не си имал причина да подозираш, че Гидиън те мами. Години наред е бил твой най-доверен приятел.

— Да, но в дъното на сърцето си знаех, че ти не си способна на това — бях те опознал, ти бе моят избор за цял живот... Толкова пропиляно време... — Бузата му ласкаво галеше нейната. — Толкова пропиляно време — но сега, когато те намерих отново, скъпа моя Амеран, кълна се, че никой — дори и самият крал! — няма да може да ни раздели отново!

— О, Грей! Скъпи, любими Грей, обичам те толкова много!

— Обичам те, Амеран. — И той я целуна с наслада, бавно и нежно.

Нежността му запали огън в кръвта ѝ. Единственото ѝ желание бе да се претопи напълно в него... Само той можеше да уталожить бурята, която бушуваше в душата ѝ...

В отговор на мълчаливата ѝ молба Грей я целуна страстно и пламенно...

— Не мога да преброя нощите, през които съм лежал буден и съм преживявал отново и отново кратките, сладки мигове от нашата любов — прошепна той между целувките.

— Както и аз...

— Загубихме златно време заради собствената ми глупост...

Амеран погали лицето му. Не бе забравила нито една черта — любимото лице беше врязано в паметта ѝ. Суровото напрежение от изминалите няколко часа беше изчезнало — останало бе само изпълненото с обич изражение на мъжа, който ѝ се бе клел във вечна любов.

— Вече няма да има пропилені часове. — Хвана го за ръка и го поведе към леглото, изненадана от собствената си смелост. Но огънят, който я изгаряше отвътре, не можеше да чака нито миг повече. Искаше го! Желаше го с всяка частица от тялото си, гърчеше се в дива жажда, която можеше да бъде задоволена само когато се превърнат в едно цяло...

Знаеше, че и Грей изпитва същото.

Отпуснаха се на леглото със смях, преплели ръце и крака. Всеки се опитваше да освободи другия от дрехите, които ги разделяха, обсипваха се взаимно с любовни клетви.

Грей захвърли пелерината ѝ настрана и нежно смъкна роклята ѝ надолу до кръста.

— Какъв глупак бях само! Никога няма да си простя — шепнеше той, докато устните му търсеха път към топлия огън на гърдите ѝ. Когато ги пое в устата си, те станаха твърди като камъчетата по брега...

Бързи, сръчни пръсти освободиха връзките на ризата му. Ръцете ѝ се гмурнаха под нея, плъзнаха се по гладките мускули, галеха ги, притискаха ги, милваха ги — точно както бе правила в сънищата си

през изминалите три години. Плътта му бе твърда, но трептеше от допира ѝ.

— Не е твоя грешката. Не трябва да се самообвиняваш. — С мъка изричаше думите, дишаше бързо и накъсано. — Беше... предаден от един мъж... чието приятелство и доверие... си споделял... от много...

Амеран прехапа устни, за да задържи стоновите на удоволствие, а то се усилваше с всеки негов допир... Грей дърпаше нетърпеливо роклята ѝ — коприната се плъзна надолу по краката ѝ.

Колко нощи само бе мечтала за този миг! Усети втвърдяването на члена му — искаше ѝ се да разкъса бричовите му и да го освободи... Едва ли някога е имало екстаз по-сладък!

— О, Грей, скъпи, любими Грей!... Прекалено прекрасно е, за да бъде истина! — Той бе неин, неин завинаги! — Не сънувам, нали, любими мой, скъпи Грей? Моля те, кажи ми, че това не е плод на въображението ми!

Той прокара език надолу по гърдите ѝ. Пръстите му го последваха игриво.

— Ако сънуваме, любов моя, моля се никога да не се събуждаме.

Срита панталоните си настрана, скоро ги последва и ризата му.

Ако никога не бяха се разделяли, може би щяха да проявят по-голямо търпение. Изгаряща от годините незадоволен копнеж, Амеран го обгърна с ръце и го притегли върху себе си. Той влезе рязко в нея. Испита болка — сякаш я обладаваше за първи път, но тя беше кратка и, о, колко неописуемо сладка!

Подтикна го със стонове от удоволствие да я обладае с още по-голяма сила и той навлезе по-дълбоко в нея. Самата тя се повдигна леко, за да го посрещне и всмуче в себе си с еднакви по сила движения. С пръсти, вбити в гърба му, тя се давеше в море от бурно желание, което само той можеше да задоволи. Захапа рамото му — струваше ѝ се, че радостните ѝ викове ще прозвънтят над палубата... Но не можеше да сдържи възторга си — беше чакала толкова дълго часът на абсолютно блаженство отново да я залюлее върху горещите си вълни и да я покори! Сега този час беше настъпил и тя не можеше да чака повече.

— О, Грей, Грей, любими Грей, скъпи — стенеше тя отново и отново. Тялото ѝ не ѝ принадлежеше повече — бе загубила напълно

контрол над него. С дрезгав вик Грей направи последен тласък... експлодира в нея... и се отпусна безпомощно, изгубил и последните останки от енергията си.

Минаха часове, преди някой от двамата да дойде на себе си и се раздвижи.

Амеран покри белега от рана на бузата му с кратки целувки.

— Не смеех да отворя очи — страх ме бе, че няма да те намеря до себе си...

— Никога повече, любов моя, никога повече моето място до теб няма да остане празно — прошепна той изтощено.

Амеран се отпусна обратно в леглото с доволна усмивка. Какво вълшебство бе да държи Грей в прегръдката си! Ако можеше само да го задържи в ръцете си завинаги...

Когато малко по-късно той се опита да се отдръпне от нея, тя го притегли обратно към себе си.

— Не се движи, обич моя. Ти си точно там, където ти е мястото — завинаги.

Грей отпусна глава на рамото ѝ. Не каза нищо, но ритъмът на дишането му се промени. Челюстта му отново се стегна и още веднъж той се вторачи с неподвижен поглед в пространството, потънал в мисли.

Амеран изчака — не смееше да го заговори, но когато смръщеното му лице не се отпусна, запита го тихо:

— Какво те тревожи, скъпи?

— О, скъпа моя Амеран... Каква зловеща шега ни изигра съдбата... Никога не съм предполагал, че може да бъде Толкова жестока...

Амеран обърна глава, за да не види сълзите ѝ. Гъстите ѝ мигли бързо затрепкаха. Онова, което се опитваше усърдно да прогони от мислите си, отново се върна, за да хвърли тъмни сенки върху щастieto ѝ. През тези дълги три години времето беше замряло за нея. Но това не означаваше, че същото може да се каже и за Грей... Вярваше му с цялото си сърце, че никога не е престанал да я обича — но той беше мъж и неговите желания и нужди бяха по-силни и По-неконтролируеми от нейните... Без съмнение, Констанс беше причината за мрачното му настроение му. Констанс, Херцогинята на

Мороу... А къде остава тя? Това смръщено лице отразяваше чувството на вина за извършеното преди малко предателство към жената, за която се бе оженил по време на дългата им раздяла... Как ще понесе удара от това, Коего той много скоро ще ѝ каже? Би било много по-леко да потъне в гроба си без отново преживяното блаженство, отколкото да разбере, че радостта от прегръдките му никога повече няма да принадлежи само на нея...

— Ако посмее да те докосне дори само с пръст, кълна се, ще го убия с голи ръце.

Бързо отвори очи. Добре ли беше чула? За какво говореше той? Кого искаше да убие с голи ръце?

— И не ме е грижа дали е крал на Англия — ще го убия, ако се опита да те направи своя любовница.

Амеран бързо седна в леглото, напълно объркана. Правилно ли беше разбрала думите му? Сигурно не.

— Грей, за какво говориш?

Той само повтори клетвата си.

— Ще го убия.

— Кралят да ме превърне в своя любовница? — запита тя учудено. — Може и да съм извънбрачно дете, но това не променя факта, че съм негова дъщеря.

Грей отвори уста от изненада. Обърна се към нея и я погледна замаяно.

— Негова дъщеря?

— Той не ти ли каза?

Грей прокара пръсти през косата си.

— Казано ми бе, че ми предстои много важна задача. Трябваше да отида до село Мер на френския бряг и да потърся новата френска любовница, която му дава крал Луи. Името ѝ бе Амеран Мишол. Молих го да изпрати Гидиън или някой друг от офицерите си. Не можех да понеса мисълта да извърша това аз, измъчван от спомените за часовете, прекарани заедно... Но кралят каза, че няма да изпрати никой друг освен мен.

— Аз? Негова любовница? Не разбирам. Защо кралят ще ти разказва такава смешна история? Нямам думи — негова любовница, представи си!

Но в следващия момент причината, поради която кралят се бе опитал да скрие истинската ѝ идентичност, ѝ стана ясна, но тя не спомена нищо на Грей. По-късно. Ще има достатъчно време да му разкаже за странните деяния на майка си, които крал Чарлз беше изпитал върху себе си и познаваше добре. Без съмнение той нарочно разпространяваше слуха, че изпраща свой офицер до Франция за още една любовница — явно вземаше мерки против онези в двореца, които може би все още си спомняха за онази зловарка, Сибил Чандлър, и ще протестираат срещу присъствието на дъщеря ѝ между тях.

— Защо преди три години не ми каза, че си дъщеря на краля?

— Самата аз научих това едва миналата зима — на смъртното си легло мама ми каза за любовната си връзка с Чарлз по време на изгнанието му във Франция. Когато е бил възстановен на трона си, той я оставил с обещанието, че ще изпрати хора за нея и ще я направи своя кралица, но обещанието му останало само на думи... — Амеран му показва рожденото петно на дясното си рамо. — Един път ти спомена, че и кралят има подобно петно на същото място. Не е просто съвпадение, че и аз го имам...

Грей кимна.

— Спомням си.

— Мама каза, че трябва да отида в Англия и да го покажа на краля — тогава той ще знае, че казвам истината. От миналата зима пиша писма на краля, моля го да ми даде убежище в Англия. Когато ми каза, че те е изпратил да ме заведе в Англия, знаех, че е повярвал на писмата ми.

— Защо тогава не ми каза истината? — запита Грей. — Доверявал ми се е много пъти и аз никога не съм го предавал.

Амеран сви рамене.

— Може би е решил, че е по-добре да не се знае за любовната му връзка с една обвинена вещица, осъдена на изгаряне на клада. Не съм споменала за нея с подробности в писмата си — страх ме беше съветниците му да не ги отворят преди него. Описвах само обстоятелствата на раждането си.

— Майка ти е била обвинена в магьосничество?

Амеран кимна тъжно.

— Кромуюел решил тя и всички като нея, било то добри или зли, да бъдат изгорени на клада. Мама успяла да избяга в навечерието на

екзекуцията си — отишла в двора на Крал Луи, където леля ми била шивачка на кралицата.

Разказа на Грей всичко, което знаеше за любовната връзка между майка си и заточения крал на Англия и как е спасила лицето и живота му, когато перуката му пламнала.

— Когато в двореца се разпространили слухове как мама е издухала пламъка от лицето на Чарлз, всички започнали да се страхуват от нея. Страхували са се, че тя може да им направи някакъв вид черна магия. Мама била изгонена от двореца — изхвърлена без защита, без дом... Беден, добросърдечен рибар я съжалил, застанал между нея и суеверните си съседи, които хвърляли отговорността за всяко нещастие в селото върху нея... Мама се омъжила за него.

Мускулестите му ръце я взеха в стегната прегръдка и Грей се опита да прогони с целувки тъгата на спомените ѝ.

— Какъв ужасен е бил животът ти, бедна ми, скъпа Америк. А аз съм по-долен и от канален плъх, че те изоставих точно тогава, когато имаше най-голяма нужда от мен. Когато си помисля, че ако не беше кралят, може би никога нямаше да...

Америк го принуди да замълчи с целувки. Бе прекалено мъчително да се мисли за такава възможност.

— Шшт, скъпи. Не мисли за миналото. През остатъка от дните ни ще бъдем заедно и това е най-важно. — Усмивката ѝ изчезна при мисълта за дукесата на Морю. — Времето не намали страстта ти към мен, нали?

— Как изобщо може да си помислиш това? — прошепна той в ухото ѝ.

— Но... Констанс? — Трябваше да знае истината, колкото и да боли, повтаряше си тя, докато чакаше отговора му.

Грей отметна назад глава и се изсмя гръмогласно.

— Констанс? Тази жена беше трън в очите ми още когато съпругът ѝ беше жив, а след смъртта му стана нетърпима. Констанс? Тя не представлява заплаха за нас, скъпа ми Америк. Бедният херцог имаше последната дума едва когато умря.

— Тогава Гидиън...

— А, да, отново Гидиън, разбира се. Откъде другаде би научила името на Констанс? — яростен гняв запулсира в слепоочията му.

— Гидиън ми каза, че си влюбен в Констанс и имаш намерение да се ожениш за нея, поради което не можеш да ме вземеш със себе си в Англия.

— Гидиън е лъжец и аз ще си разчистя сметките с него веднага щом се върна в Англия. — Тъмносините му очи искряха от гняв. — Да предадеш приятеля си е непростима простъпка, независимо от причината, но да предадеш командира си не може никога да бъде нито простено, нито забравено. — Грей още веднъж я притисна към себе си и я задуши с целувките си. — Не допускай мисли за Гидиън или Констанс да помрачават щастието ни. Ако някой от тях произнесе една само дума, която да те разтревожи, ще имат вземане-даване лично с мен и мога да те уверя, че няма да покажа милост към тях.

Амеран се сгуши в извивката на ръката му. Най-сетне беше там, където мечтаеше да бъде. Блаженството от ласките и любовта му като че ли изтри дългите години на раздяла. Нищо повече няма да ги раздели. Как изобщо можа да престане да вярва, че той ще се върне при нея? Трябваше да благодари на краля не само за изтеглянето ѝ от Франция: той ѝ бе върнал и Грей...

Известно време Амеран не откъсна очи от заспалия до нея Грей. В крайна сметка съдбата се бе оказала милостива към тях: те издържаха мъчителните години на раздялата и бяха възнаградени с още по-силна любов отпреди.

Отново почувства събуденото желание в себе си и се притисна към него. Неволно движение към голото ѝ бедро я убеди, че дори в съня си Грей я искаше със същата сила, с която го желаше тя...

Разсмя се на палавите мисли, които затанцуваха в главата ѝ. Ще се осмели ли да направи това? Не бе изминал и час откакто се любиха, а тя пак жадуваше за ръцете и тялото му...

Като внимаваше да не го събуди, тя леко отпусна крак върху мускулестото му бедро и зачака. Но той не отвори очи и тя склони глава на гърдите му.

Отначало устните ѝ трепереха, докато захапваха леко твърдите като скала контури на гърдите му, но когато се спуснаха надолу по корема му, боязливостта ѝ напълно изчезна. Знаеше какво иска и не се срамуваше да изучава Всички онези чудесни части от тялото му, които я даряваха с такова божествено удоволствие.

Жадните пръсти, трептящи от желание да дарят удоволствие, се впуснаха в смело търсене... Стегнатите мускули подскачаха при допира им... Още не я бе докоснал, а вътрешностите ѝ горяха в огъня на страстта...

Погледна нагоре и видя, че той се бе събудил и изглеждаше като хипнотизиран от ласките ѝ. Дишането му се беше ускорило, сърцето му лудо биеше.

Никой не промълви нищо — думите бяха излишни. Бляскави от страст очи разкриваха огъня в телата им, копнежите в сърцата им.

Буен огън бушуваше в нея. Мъчението, макар и сладко, ставаше все по-силно и по-силно. Не можеше да чака повече сам да потуши пламъците, които я изгаряха.

Водена само от неконтролираното буйство на страстта си, Амеран го вкара в себе си. И тогава той като че ли се събуди от хипноза — умели ръце обхванаха бедрата ѝ и ги насочиха така, че удоволствието да бъде пълно... Двамата задоволяваха глада от дългата си раздяла — всеки от тях отговаряше напълно и изцяло на нуждите на другия...

— Разкажи ми за краля — помоли го Амеран по-късно, когато се събудиха. Грей се разсмя високо.

— Нямах ли милост, жено? Докарваш ме до ръба на смъртта, а след това очакваш от мен и да разговарям, и да правя любов, така ли?

Амеран започна да го гъделичка с подновено усърдие.

— Няма да те оставя на мира, докато не задоволиш любопитството ми.

— Аха, и това ли трябва да задоволя?

Амеран заби пръсти в ребрата му. Грей отстъпи със смях.

— Предавам се, предавам се!... Какво искаш да знаеш? — Отпусна в леглото голото си силно тяло, все още мокро и хлъзгаво от пот.

— Всичко. Разкажи ми всичко, каквото има за разказване, за мъжа, когото моята майка е обичала. Какъв тип управник е той? — запита тя, като се сви отново в извивката на ръката му. — Мил ли е, или отблъскващо студен? Добър ли е, или лош? Разкажи ми всичко, което знаеш.

Грей мисли доста, преди да започне.

— За крал Чарлз се говори, че никога не е казал някоя глупост, но и никога не е направил нещо мъдро.

Амеран поклати глава.

— Не разбирам.

Грей целуна рожденото петно на рамото й.

— Ще се опитам да обясня. Кралят никога не казва нищо глупаво; но и никога не върши нещо мъдро. Обикновено отговаря на критиците си, че докато действията му са фактически действия на неговите министри, думите му са само негови собствени. Като мъж е много приятен и харесван от всички около него, но като управник в никакъв случай не е свършен.

Амеран се сгуши още по-близо до него. Как обичаше само този гладък, масивен гръден кош!... Как само обичаше допира до кожата

му, миризмата му — особено след като току-що се бяха любили и гърчили в огъня на страстта.

— Най-голямата му грешка е, че се осланя твърде много на съветниците си. Онези, на чиито преценки вярва най-много, са точно хората, които се стремят да подкопаят доверието в него, за да постигнат собствените си цели. — Грей се повдигна на лакът, другата му ръка беше заета да изследва меките извивки на тялото ѝ. — По дяволите, жено, нима никога няма да ти се наситя?

Амеран игриво отблъсна ръката му.

— Кралят, ваше величество.

Грей отново се отпусна на леглото и кръстоса ръце над гърдите си.

— А, да, кралят. Много добре. — Въздишката му бе демонстративно шумна — явно, не му се говореше на тази тема. — Независимо от отрицателните си качества, които са прекалено много, за да се описват с подробности, той наистина притежава някои достойни за възхищение черти. — Амеран слушаше внимателно с усмивка на уста. — Приемам, че от време на време кралят проявява егоизъм и глупаво упорство — продължи Грей. — Но е добросърдечен по природа и маниерите му са очарователни. Освен това е учен, страстен четец и покровител на драмата, изобразителното изкуство и архитектурата. Силният му интерес към науката стана причина за основаването на Royal Society, Кралската академия на науките, на която той е президент.

Амеран отново отблъсна ръката, която пак се впусна във възхитително, бавно изследване на извивките ѝ.

— Моля те, продължавай, лорд Карлайл.

Грей поклати глава.

— Ти си впечатляващо жестока за толкова красива жена. Но ако настояваш да разговаряме, а не да...

— Настоявам — разсмя се тя. — Моля те, продължавай.

— В основни линии кралят е добър човек, далеко от образа на неморалния развратник, който непрекъснато се изтъква от враговете му. — Грей се изсмя. — Въпреки че държи двореца в напрежение със скандалите си.

— Изглежда е интересен човек.

Грей отговори със сериозен глас:

— Да, така е: той е добър крал, въпреки че нито историята, нито съдбата ще погледнат на него с разбиране и милост — поне така ми се струва...

— Управлението на нито един владетел не е без проблеми — забеляза Амеран замислено.

Грей се съгласи.

— Но крал Чарлз изглежда много по-преследван от всеки друг владетел. Не е тайна, че не може да трае своите национални събрания — нито пък те него. Пред целия свят той е управник на нация, разделена не само географски, но и политически. — Грей поклати глава. — Освен това целият свят знае — за нещастие, — че Англия не е в състояние да води война, дори и ако това се наложи.

Амеран победи изкушението още веднъж да плъзне пръсти по тялото му.

— А какво ще кажеш за близките му отношения с Франция? Знае се, че твоите хора не одобряват зависимостта на крал Чарлз от Луи XIV.

— Те са и твои хора, скъпа моя. — Грей я целуна нежно по устните. — От една страна са онези, които вярват, че съюзът му с Луи евентуално ще предизвика провала му — не е тайна, че Чарлз желае постигане на абсолютна монархия като тази на своя френски ментор. — Топлите му устни се спряха на врата ѝ. — Зле насочените амбиции на Чарлз го накараха да възстанови католицизма, да поддържа постоянна армия и да се задължи към Франция чрез приемане на екстравагантни подаръци и огромни суми. Говори се, че на краля никога повече няма да се наложи да свиква парламента или да се поставя в зависимост от милостта на министрите си за осигуряване на финансова мощ, благодарение на впечатляващата щедрост на Краля-Слънце.

— Могъщият Луи XIV не върши нищо, без да очаква много в замяна.

Грей погали бузата ѝ.

— Какъв късметлия съм само да имам такава умна красавица в леглото си.

Допирът на ръцете му завъртя главата ѝ.

— Баща ми беше само беден рибар, но се ориентираше отлично в политиката — обясни тя. — Твоят крал не може да не разбира, че

такова ненаситно желание за власт твърде вероятно може да доведе до загубване на престола.

Не вярвам крал Чарлз да притежава тази способност за вникване в същността на нещата. Управлява в продължение на двадесет години и през този период напълно съзнателно допускаше при нужда подкупи, ласкателства и корупция. Кълне се, че прави всичко това не заради себе си, а заради интересите на Британия, и аз съм склонен да му вярвам. Враговете му са много, но те могат да бъдат сигурни, че той ще управлява до смъртта си. — Лицето на Грей потъмня. — Страхувам се, че тази смърт ще се окаже ненавременна.

— Бъдещето му изглежда доста мрачно, нали? — обади се Америк. — А какво ще кажеш за мъжа Чарлз? Толкова ли е интересен, колкото и кралят Чарлз?

Грей се засмя.

— Смя да кажа, много повече. Обича да говори за себе си, че е единственият нормален човек в едно обкръжение от лунатици. Не допуска да бъде тиранизиран от когото и да било, особено от парламента, който дрънка пари пред него като примамка в капан. С лекота може да манипулира министрите си, а отстрани изглежда, че прави всичко в неговата власт да ги тормози с упоритостта си.

— Какво друго можеш да ми кажеш за Чарлз-мъжа? — Америк искаше да знае всичко за човека, който се бе оказал биологичният й баща.

— Чарлз има три големи страсти в живота си — продължи Грей с хитра усмивка. — Конете, жените и всичко друго, което може да бъде обзидено. Гордее се със славата на враг на девствеността и целомъдрието. В Уайтхол би било доста скучно без клюките за последните му скандали и победи в тази област. Нито една жена — било то обикновена слугиня или съпруга на благородник — не е защитена от любовните му домогвания. Особено привлекателните в неговите очи стават придворни дами, за да бъдат на негово разположение по всяко време на денонощието.

Америк се намръщи.

— Колко ужасно е всичко това за кралицата.

— Самата кралица е доста ужасна — разсмя се Грей, разслаби мускули и с удоволствие се протегна. — Тази жена има страхотен език,

с който може да натика в миша дупка и самия дявол. Нищо чудно, че Чарлз избягва леглото й.

— Нищо чудно, че си е спечелил репутация на Веселия монарх — забеляза Амеран.

— Този прякор без съмнение му е лепнат от привържениците на Кромвел и пуританите.

Усмивката на Амеран бързо изчезна и тя стисна зъби. Кромвел... пуританите... Мразеше ги с еднаква сила. Липсата на елементарна толерантност към всички с различни виждания беше единственото им оправдание за хладнокръвните, брутални убийства. Дори и в най-лошите си моменти Чарлз Стюарт вероятно никога не е бил така ужасяващ като тези налудничави фанатици. Смъртта на Великия защитник се бе оказала истинска благословия за Англия!

Грей я хвана за ръка.

— Какво има? Изведнъж пребледня.

— Добре съм. За миг се изгубих в мислите си. — Амеран се усмихна насила. Може би най-добре ще бъде да му разкаже цялата история на майка си сега, отколкото да чака да стигнат английския бряг. Той ще разбере. Ще й повярва, когато му каже, че няма да призовава злите сили, няма да иска от тях да й служат. Между тях не трябва да има никакви тайни.

— Грей, имаш ли някакви спомени за времето на Голямата чума? — запита тя бавно. Молеше се вътрешно решението й да е правилно.

Дори и въпросът й да му се бе сторил странен, Грей не показва с нищо това.

— Да, спомням си го добре. — Лицето му помръкна. — Бях юноша тогава и плавах на „Глориъс“. Против желанието на родителите си бях подписал договор за работа като чирак на навигатора. — Поклати тъжно глава. — Канехме се да отплаваме нагоре по реката след приключване на пътуването ни до Танжер, когато отговорникът на пристанището ни пресрещна и ни предупреди да останем на борда. — Гласът му заглъхна. — Майка ми, баща ми и трите ми сестри станаха жертва на този страшен бич. — Намръщи се и разтърка глава, сякаш се опитваше да изтрие вдълбаните в паметта му ужасни спомени. — Жертвите на чумата бяха струпвани на каруци по дванадесет-четиринадесет, изкарвани от града нощно време и хвърляни в огромна

яма. И досега съня ми тормозят кошмари за купища мъртъвци, извлечани от града и захвърляни в общ гроб...

Амеран се притисна до него. Страхуваше се, че любимият ѝ ще се обърне срещу нея, когато му каже за проклятията на майка си.

Грей стегна ръце около нея.

— По време на този четиримесечен период — от май до септември — бяха отнети над седемдесет хиляди живота. Седемдесет хиляди живота! Не е лесно да си представи човек толкова много мъртви. И целият този ужас — заради плъховете, мръсотията и отвратителните условия на живот, които нито човек, нито звяр би могъл да издържи.

По бузите ѝ се търкаляха сълзи. Грей отново затегна прегръдката си.

— Не исках да те натъжа. — Той се опита да изсуши с целувки сълзите ѝ.

Амеран се насили да се усмихне. Ще посмее ли да му каже истината? Ще продължи ли да я обича, когато разбере, че плъховете и мръсотията не бяха единствените виновници за преживения ужас?

— Благодарен съм на Бога за големия пожар през следващата година — продължи той. — Само друга голяма катастрофа можеше да сложи край на вонящите улици и разпространяващите болестта бордеи. — Отпусна брадичка върху главата ѝ. — По-голяма част от Лондон изчезна в пламъците. Много хора загинаха, много къщи бяха разрушени и погълнати от огъня... За щастие, и останките от чумата потънаха в пламъците и, благодарение на този огнен ад, Лондон и хората му отново се върнаха към живот.

Амеран потрепери независимо от топлината, която се излъчваше от ръцете му около тялото ѝ. До този миг тя само се бе опитвала да си представи размера на злите деяния на майка си. Нанесеният удар бе много по-голям, отколкото бе мислила за възможно. Седемдесет хиляди живота... седемдесет хиляди мъже, жени, деца... малки бебета... — покосени от жестока смърт.

— Истинско чудо е, че кралят остана жив през тези ужасни първи години от царуването му — забеляза Грей, като придърпа завивките над тях. — Чумата, пожарът, постоянната заплаха за война с Франция, Испания и Холандия...

Амеран отново потрепери в ръцете на любимия си. Седемдесет хиляди мъртви — заради майка ѝ! Семейството на Грей все още можеше да бъде между живите, ако не беше майка ѝ!

Разплака се. Грей отново покри лицето ѝ с целувки.

— Хайде да не говорим повече за това.

Амеран си разреши да се наслади още малко на ласките му, преди да се отдръпне настрана. Клепачите с гъсти, тъмни мигли прикриха изумрудения ѝ поглед от очите му. Нямаше сили да погледне в тези тъмносини дълбини — нямаше да понесе отвращението, което можеше да открие там в края на разказа ѝ.

— Грей, има нещо, което не мога да държа скрито от тебе. Трябва да ти го кажа, дори и да рискувам да те загубя завинаги.

Грей се опита да я притегли обратно към себе си.

— Нищо не може да ме отблъсне от теб, каквото и да кажеш.

Амеран се държеше на една ръка разстояние от него, очите ѝ не се откъсваха от стената зад него. Пое дълбоко дъх и започна. Когато приключи с разказа си, намери сили в себе си да го погледне. Усмивката бе изчезнала от устните му, но в очите му нямаше омраза.

— Не се съмнявам в истинността на казаното от теб или в искреността на това, в което очевидно вярваш. Но много се тревожа, че сърцето ти е така претоварено с болка и угризения... Колкото и лоша да е била майка ти, не вярвам, че е могла да отприщи такива огромни природни бедствия.

Протегна ръце към нея, но тя отново се отдръпна.

— През целия си живот ме преследваха злобните ѝ тиради и бесен гняв. Тя не спираше да говори как е проклела с най-грозни клетви мъжа, който я беше предал. Тя го е обичала. Бе ѝ обещал да я направи негова кралица, когато си върне трона, но я изоставил и превърнал любовта ѝ към него в омраза.

Този път Грей не ѝ разреши да избяга от ръцете му, но Амеран не можа да се отпусне в тях.

— Когато се разбра, че кралят на Англия се е оженил за дъщерята на португалския крал, мама прокълна създаденото семейство и обяви, че кралицата ще остане ялова. Истина е, че до този ден кралят няма законни наследници.

Грей кимна.

— Вярно е, но не е тайна, че кралят прекарва повече време в прескачане от любовница на любовница, отколкото в леглото на своята кралица.

— Не е просто съвпадение, че кралят няма наследници, които да поемат властта от него — заяви тя с твърдо убеждение. — Мама пожела да бъде така.

Усмивката му бе мила и разбираща.

— Виждам, че не мога да те убедя в противното.

Амеран въздъхна тежко и тъжно. Не можеше да го накара да прозре истината.

— Искам само да знаеш всичко свързано с мен. Не искам да имам никакви тайни от теб. Не искам нищо да застане между нас в бъдеще.

— И нищо няма да застане, кълна се. — Целуна нежно бузата ѝ.

— Мама се кълне, че царуването му ще бъде белязано с печата на неразрешими проблеми и жестоки бедствия. — Очите ѝ потърсиха неговите. — Имало е опити да бъде убит, нали?

— Не повече, отколкото при всеки друг управник от неговия ранг.

— Имало е и заговори, водени от хора с неговата собствена плът и кръв, нали? — запита тя тихо.

Грей се замисли.

— Носеха се разни слухове, но...

— Една от клетвите на мама бе заговор за убийството му да бъде разработен от неговия собствен син. — Погледна го внимателно. Грей се поколеба и тя разбра, че е станало точно така.

— Мама каза, че той ще умре през двадесет и деветата нощ на месец май — точно на рождения си ден.

— Коя година? — запита той.

— Не е споменавала годината, но се страхувам... страхувам се, че ще бъде скоро. — Най-сетне тя отпусна тяло до неговото. — Мразеше го и го осъди на неописуеми страдания. Сърцето ѝ бе така препълнено с желание за мъст, че в него нямаше място за обич дори и към собственото ѝ дете. Но тя е моята майка. Тя ми е дала живот и колкото и да се опитвах да я презирам заради грозните ѝ, жестоки деяния, не можех...

— Майка ти вече си е отишла — каза Грей нежно. — Трябва да се опиташ да оставиш цялото това страдание от миналото зад себе си.

— Не мога. Просто не мога — каза тя тихо. — Част от нея винаги ще живее в мен. — Тялото ѝ се стегна отново. — Като всички жени в рода на майка ми през изминалите няколко века и аз съм родена с покривало — тънък слой кожа е покривал лицето ми — и както всички преди мен, мога да гася огън от горяща плът. — Напомни ми как тази странна способност беше спечелила на майка ѝ благодарността на мъжа, който властва сега от английския трон. — Използвала съм силата си само веднъж, и детето, което спасих, избяга в ужас от мен.

Грей я притисна още по-силно към себе си.

— Ти си мила и добра. В тебе няма зло и аз ще те защита пред всеки, който се осмели твърди обратното. — Запечатата клетвата си с нежна целувка. — Не трябва да се измъчваш и срамуваш от злите тайни и деяния на майка си.

— Майка ми се страхуваше, че ти ще ни разделиш. Затова си се разболял от онази странна болест в деня на отплаването на „Феър Уиндс“. Възстановил си се едва при пристигането си в Англия, когато вече не си представлявал опасност за нея.

Въпреки че той не задаваше въпроси, имаше още нещо, което трябваше да му каже, преди да обърне — доколкото бе възможно — гръб на миналото. — Стояла съм настрана от магьосническата практика на майка ми. Покривах си ушите с ръце, когато тя се опитваше да ми обяснява тъмните си тайни.

Устните му леко докоснаха нейните.

— Ти си добра, Амеран. В кръвта ти няма нито капчица зло. Умолявам те — остави миналото зад себе си, нека се съсредоточим върху общото бъдеще.

Тяхното общо бъдеще! Амеран импулсивно го прегърна и тялото ѝ се притисна плътено към него. Винаги ще бъдат заедно! Нищо и никой от миналото или настоящето няма да може повече да ги раздели. Нито майка ѝ, нито херцог Карон, Гидиън или Констанс. Тяхната любов ще преодолее всички трудности и ще победи всички врагове!...

Споменът за жестоките думи, хвърлени някога в лицето ѝ от Гидиън, отново прогониха усмивката ѝ.

— Не вярваш, че съм те омагьосала, нали?

Силното му тяло се стопи дълбоко в нейното.

— Красива моя магьоснице... Ако наистина съм бил омагьосан от теб, моля се никога да не избягам от сладката магия, в която си ме втъкала...

— Няма как да избягаш — шепнеше тя, докато обсипваше гърдите му с целувки. — Ще бъдеш мой за вечни времена.

— А ти — моя. Сега, когато те намерих отново, никога няма да можеш да се освободиш от мен. Обещавам ти! — След още една последна жадна целувка Грей се прехвърли над нея и скочи от леглото. — Почивай си, докато се изкача горе да проверя дали все още съм капитан на кораба.

Облече се бързо под любовната ласка на погледа ѝ, докато тя с обич оглеждаше всяка част от тялото му.

— Ще изпратя готвача веднага долу с някаква храна. Сигурно умираш от глад след последните няколко часа. — Засмя се. — Трябва да поддържам силата ти.

Грей тръгна към вратата, но само миг по-късно бе на колене пред леглото. Нежно освободи лицето ѝ от нападалите по него кичури коса.

— Когато се върна, няма да има време за сън. Ще молиш за милост много преди първите лъчи на зората — обещавам ти!

Амеран с усмивка се отпусна в леглото.

— Ще видим кой ще бъде този, който ще моли за милост, лорд Карлайл.

Амеран седеше в леглото с възглавница между гърба си и стената. Дългите ѝ крака висяха над дървената рамка. Дебелото вълнено одеяло, което я покриваше, се бе плъзнало надолу и откриваше красивите ѝ, разкошни гърди.

Грей се наведе да целуне розовите им зърна.

Амеран повдигна главата му и го целуна с жар. Отпусна се върху възглавницата зад себе си с продължителна, доволна усмивка.

Не можеше да престане да се усмихва. Всичко бе твърде прекрасно, за да бъде реално. Най-сетне се бе върнала в ръцете на Грей, където ѝ бе мястото. Недоразуменията, които ги държаха разделени цели три години, бяха разчистени. Грей ѝ принадлежеше, както тя на него, и Амеран не можеше да бъде по-щастлива. Нямаше значение как ще реагира кралят на нейното присъствие, както нямаше значение и как ще бъде приета в двореца от Констанс или Гидиън. Най-важното бе, че Грей я обича и тя му вярва.

— Не мога да си спомня да съм яла някога толкова много — каза тя, като отблъсна настрана подноса с печено телешко, картофи и моркови, приготвено за нея от готвача на „Феър Уиндс“. Това беше вторият ден, през който се носеха по вълните на пролива между Франция и Англия. Не можеше да не мисли за всички нощи, когато си беше лягала гладна, както и за сутрините, когато се бе събуждала със същата нужда от храна, незадоволена през изминалия ден... Докато Гуидо бе жив, на масата винаги имаше прясна риба, но след смъртта му рядко ѝ се случваше да сяда пред храна като тази, на която току-що се бе насладила. Но всичко това принадлежеше на миналото заедно със прокълсаните парцали, които бе оставила на брега. Отсега нататък животът ѝ ще бъде изпълнен само с любов и щастие. Разсмя се на глас.

— Какво намираш за толкова смешно? — запита Грей, пъкна се под завивките и загриза парчето картоф, което бе паднало на корема ѝ.

— Аз — любовница на краля. Никога не съм чувала нещо по-абсурдно — отговори му тя и отново се разсмя.

Грей я погледна със сериозен израз на лицето.

— Не намирам това за много смешно.

— Нито пък аз — каза тя също толкова сериозно. — Затова ли твоите хора ме гледаха с такова презрение?

— Страхуват се от всеки подарък, изпратен от Луи на крал Чарлз. Англичаните започват да се изморяват от френското влияние в леглото на техния крал. Последният подарък на Луи, Луиза дьо Керуел, се радваше на по-голяма власт над действията на краля, отколкото който и да е от министрите му. — Грей я целуваше нежно. — Говорих с екипажа си и те уверявам, че отсега нататък хората ми ще се отнасят с нужното внимание и уважение към дамата, която скоро ще се омъжи за капитана им.

Амеран едва можа да сдържи радостта си. Ще стане негова съпруга — най-сетне! Точно както ѝ беше обещал преди три години.

— О, Грей, толкова много те обичам — прошепна тя и го обгърна с ръце. — Не можеш да си представиш колко много...

— Мисля, че сигурно мога, любима моя... — Обхвана брадичката ѝ с ръце и се вгледа в изумрудените дълбини на очите ѝ.

Амеран обви плътно крака около кръста му.

— Любовта, която виждам в очите ти, е отражение на моята любов. Колко си ме мразил само, когато кралят ти е заповядал да дойдеш за мен — добави тя тихо, като го притегли още по-плътно до себе си.

Грей поклати глава.

— Никога не съм те мразил — нито за миг. Много пъти съм искал — признавам си. Молил съм се дори да се науча да те мразя, но колкото повече се опитвах, толкова по-ясно и болезнено си спомнях красотата ти, толкова повече те обичах и толкова повече копнеех да бъда с теб. — Въздъхна тежко. — А когато намерих дома ти все още в пушек от пожара, запален от селяните, се мразех, защото знаех, че само аз съм виновен за всяка секунда страдание, през което е трябвало да преминеш... Ако беше изгоряла в пламъците, никога нямаше да си простя. Ако не те бях намерил в пещерите, за мен нямаше да има причина да продължа да живея. Не бих могъл да живея с мисълта, че сам съм запалил тези пламъци...

Мускулите му се стегнаха и белегът от рана на бузата му се опъна.

Ръцете ѝ масажираха напрегнатите му рамене, топлите ѝ устни покриваха с целувки смръщеното му чело.

— Шшт, скъпи мой — шепнеше тя. — Сега сме заедно — и никога повече няма да се разделим.

Ръцете му се стегнаха около нея.

— Никой няма да посмее да се опита да ни раздели отново. Никой, заклевам се! Ако някой е достатъчно смел и се опита, то той ще живее толкова дълго, колкото е необходимо, за да съжали за отворителното си деяние.

— Никога отново сърцата ни няма да изживеят ужасяващата агония на изминалите три години — закълна се тя и още по-силно стегна ръце и крака около тялото му.

Ръката на Грей се плъзна нагоре по крака ѝ.

— Имам чувството, че ако продължаваме да се отдаваме на любовта си с такава страст, както през последните няколко дни, следващата година можем да станем трима.

Амеран пребледня и усмивката ѝ увехна. Грей се разсмя.

— Не изглеждай така отчаяна, обич моя. Това е нещо съвсем естествено. — Неочаквано ѝ прилоша. — Амеран, изглеждаш така, като че ли си видяла призрак.

Опита се да се успокои.

— Не е призрак. В миналото ми има нещо, което ще ме преследва цял живот. — Гласът ѝ трепереше. Трябваше да му каже.

Грей ласкаво постави ръцете ѝ върху лицето си.

— Разкажи ми. Сподели скръбта си с мен.

Сълзи се затъркаляха надолу по бузите ѝ.

— Не трябва да ме мразиш. Кълна се, не съм виновна за това, което стана.

Той покри мокрото ѝ лице с целувки.

— Да те обвинявам? Никога. Да те мразя? По-скоро бих се нанизал на меч а си и бих сложил край на живота си.

Амеран се опита да задържи сълзите си. Не знаеше как да започне. Дълги часове се бе гърчила от мисълта за *petite bebe*, чийто плач никога нямаше да може да утеши. В смъртния си час майка ѝ най-сетне си призна ужасната вина за случилото се.

— Някога в утробата ми растеше твоето... наше... дете — започна тя. — Но смъртоносно питие, приготвено от майка ми, прекърши

живота на бебето ни, преди да му бе даден шанс да започне... — Зарови лице в гърдите му и се разрида. — Не знаех какво пия. Мама ме подмами. Ако знаех...

— Шшт, шшт — Грей се опита да я успокои с ласкави думи и нежни целувки. — Бедничката ми, скъпа моя любима...

— Не трябва да мразим мама. Тя е достойна само за съжаление — хълцаше Амеран. — Мозъкът ѝ бе така изкривен и измъчен от омраза и желание за отмъщение, че не винаги знаеше какво точно прави: бе готова да унищожи дори тези, които я обичаха най-много.

Усети нещо топло и мокро да се стича надолу по бузата ѝ. Нейните сълзи бяха изплакани — сълзите на Грей сега започваха...

— Ние ще имаме много бебета, скъпи мой — прошепна тя. — Много синове и дъщери.

Грей затегна прегръдката си.

— Аз съм виновен за ада, който си понесла. Ще можеш ли някога да ми простиш?

Амеран се усмихна и изтри сълзите от своите и неговите очи.

— Да ти простя? Няма нищо за прощаване.

Отблъсна масата от леглото.

— Не си ли вече гладна? — запита Грей с шеговита светлинка в очите си с цвят на бурно море.

— Да, не искам повече, задоволих глада си за храна — отговори му тя и прокара върха на езика си по белега от рана на бузата му. — Но гладът ми за теб никога няма да бъде задоволен.

Грей се разсмя и се отпусна над нея.

— В такъв случай мое приятно задължение е, милейди, да следя да не бъдете лишена от нищо.

— Какво щастие да завися от милостта на толкова галантен джентълмен.

Целувките му запалиха тлеещите в нея пламъци.

— Аз съм щастливецът — прошепна Грей и я обсипа с още погорещи целувки.

Амеран го притегли още по плътно към себе си — вътре в себе си...

— И двамата сме късметлии... — поправи го тя с неравен глас.

Дишането ѝ се ускори. Надигна се леко, за да го поеме още по-дълбоко в себе си. Сега, след втората им среща, тя знаеше, че никога

повече не би могла да понесе живот без него...

* * *

Ранна утринна светлина проникна през малкото прозорче над масата на Грей. Амеран се събуди смразена от страх, че щастието, което бе познала през изминалите часове, не е нищо друго освен сън, изпълнен с копнеж и фантазии.

Страховете ѝ обаче не траеха дълго. Случилото се бе действителност. Повече нямаше да трепери на ръба на смъртта в пещерите. Бе в безопасност на борда на „Феър Уиндс“ под закрилата на своя любим. Никой вече не можеше да ѝ причини болка сега и в бъдеще.

С обич погали мястото, на което бе лежал нейният Грей. Само представата, че тук точно е била неговата плът, разигра отново кръвта ѝ. Почти бе невъзможно да повярва, че са наистина заедно след три години напразен копнеж и отчаяние.

Грей се върна точно когато тя закопня отново за нежните му прегръдки. Носеше кошничка с топли хлебчета. Само видът му бе достатъчен да я разтрепери. Колко красив бе в тъмносинята си униформа с позлатени копчета и ширити!

— Добро утро, милорд.

Грей постави кошничката на масата си и я изправи я на крака:

— Добро утро, моя бъдеща лейди Карлайл.

— Сър, нима все още имате намерение да се ожените за мен? — запита тя с дяволити искрици в изумрудените си очи. — След изминалата нощ и нощта преди нея аз...

Целувките на Грей я накараха да замълчи.

— В ранните часове на зората ми стана ясно, любима моя, че колкото по-скоро се оженя за теб, толкова по-малко вероятно е да избягаш от мен.

— Нямам желание да бягам. — Целувките му я оставиха без дъх. — С удоволствие ще бъда ваша затворничка, милорд.

— Не, любов моя, аз съм твоят затворник. — Грей я вдигна на ръце и я положи отново в леглото. Очите му попиваха красотата на голата красавица пред него. Коленичи до нея с колене на пода. С една

ръка задържа главата ѝ към гърдите си, докато другата изследва чувствените извивки на тялото ѝ. — Няма по-голям късметлия сред мъжете от мен.

Амеран започна да развързва връзките на ризата му.

— Разреши ми да ти покажа точно какъв късметлия си.

Грей със смях задържа ръцете ѝ над главата ѝ.

— Ще имаме време за това по-късно. Сега трябва да се подготвим за пристигането ни в Лондон.

Амеран знаеше, че очите ѝ издаваха разочарованието ѝ. Грей седна на края на тясното легло.

— Повярвай ми, и на мен ми се иска да се нося по пролива още някой и друг ден, но, съгласи се, няма нищо, което можем да правим тук и да не можем да вършим в Уайтхол... Уверявам те, че там ще бъдеш сред много по-голям лукс и подobaваща среда от тук.

— Нямам нужда от лукс, Грей. Имам нужда от теб.

— Имаш ме. — Грей освободи ръцете ѝ. — Както и аз те имам. И така ще бъде отсега нататък. — Целуна пръстите ѝ един по един и задържа ръката ѝ на бузата си. — Нямам търпение да разреши някои важни неща в двореца.

Амеран знаеше, че Грей бърза да се изправи лице в лице с приятеля си, Гидиън Хорн! А на нея изобщо не ѝ се искаше да го среща. Онзи Гидиън Хорн, когото бе срещнала преди три години, бе жесток заговорник. Бе видяла една страна от него, която — тя бе повече от сигурна! — той бе скривал добре от Грей... Силно се тревожеше от неясната причина за измамата на Гидиън.

— Забрави за Гидиън — помоли го тя, като го притисна към себе си. — От значение е само това, че все пак отново се открихме един друг, независимо от пречките и бариерите по пътя ни. Моля те, забрави Гидиън и измамата му.

— Не мога да оставя настрана предателството му, Амеран. Не мога и да му простя. Изминалите години на приятелство между нас изискват да му дам възможност да се защити, когато се изправи лице в лице с подлото си деяние.

Амеран промълви:

— Страхувам се за живота ти. Гидиън Хорн, когото ти познаваш, може да е лоялен и предан, но онзи, когото аз срещнах, е много опасен човек.

Не се безпокой, Амеран. Заместникът ми няма да ни създава повече грижи.

Амеран наведе очи. Знаеше, че няма смисъл да спори с него. Гидиън беше опасен. Грей поклати тъжно глава.

— Около Гидиън има много неща, които се изясниха едва напоследък — неща, които не харесвам. Моля се да се окаже, че опасенията ми са неоснователни, но след всичко, което ми каза, започвам да се питам дали... — Той въздъхна тежко в косата ѝ. — Не, не може да бъде. Трябва да има някаква причина, много основателно причина за това недоразумение.

Дори ръцете на Грей около нея не можеха да успокоят — студения страх, който присви стомаха ѝ. Какво би могла да каже, което да го убеди, че няма по-опасен враг от фалшивия приятел? Как да му каже и да го накара да повярва в тази истина?

Устните на Грей потърсиха нейните и тя се отдаде изцяло на огъня на сладката целувка, която отново запали кръвта ѝ.

Малко по-късно Грей се разсмя и се отдръпна от нея.

— Достатъчно, красива моя магьоснице! — Плесна я игриво по крака. — Пристигаме скоро и те искам до мен на носа на „Феър Уиндс“, когато влезем в реката и се отправим към Лондонското пристанище.

Амеран го придърпа още веднъж към себе си и още веднъж той не можа да ѝ откаже.

Когато Амеран застана на носа на кораба до Грей, веднага почувства колко силно се гордее той с нея. Беше я погледнал с възхита, когато влезе в каютата и я видя облечена в една от роклите от сандъка. Бе избрала рокля от тънък муселин и шал с прекрасен нюанс на изумрудено зелено. Роклята разкриваше раменете ѝ, а бродирана дантела деликатно покриваше началото на бюста ѝ. Бе ресала косата си с четката от слонова кост, която също бе открила в сандъка. Дългите тъмни къдрици се спускаха почти до кръста ѝ — лента от брокат с цветовете на дъгата, общита със сърма, задържаше косата ѝ назад.

Амеран стискаше здраво ръката на Грей. Поглеждаше го често и погледът ѝ срещаше усмивката на красивото му лице. Бе ѝ казал, че никога няма да открие по-ценно съкровище от нея. Хората му я гледаха по друг начин сега. Втренчените им погледи не бяха нахални или изпълнени с отрицание. В очите им се четеше уважение и те

почтително навеждаха глави, когато минаваше покрай тях. Онези, които се осмеляваха да вдигнат очи, отбелязваха присъствието ѝ с усмивка.

Амеран погледна синьочерните вълни, които се разбиваха под тях. Носът на кораба ги пореше с мощта на опънатите си платна и силата на вятъра зад тях. Все още не можеше да повярва, че всичко това е действителност. Все още се страхуваше, че сънува и всеки миг ще се събуди и ще се види дълбоко в пещерите или изцяло зависима от милостта на Каронския дук и насъсканите срещу нея кръвожадни вандали.

Потрепери при мисълта каква можеше да бъде съдбата ѝ, ако не беше успяла да избяга от тях.

Грей обви раменете ѝ с ръка.

— Ако ти е студено, любов моя, ще изпратя някой да донесе още един шал.

— Не, не ми е студено. — Стисна ръката му. — Никога не съм била по-щастлива — затова треперя.

Грей я притисна още по-силно към себе си. Очите му се спряха на нежната извивка на гърдите ѝ.

— Нещо не е съвсем в ред.

Сърцето ѝ се сви. Толкова много ѝ се искаше да бъде доволен от нея. Но разочарованието ѝ трая само миг.

Грей смъкна златната верижка от врата си и я постави на нейния. Обсипаният със скъпоценни камъни кръст легна между гърдите ѝ.

— Така. Сега всичко е свършено — каза той със задоволство.

Амеран погали леко кръста. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Спомни си деня, в който Грей ѝ го бе дал преди три години... Но си спомни също така живо и жестокостта, с която Гидиън ѝ го бе отнел...

Грей попи с устни сълзите ѝ, преди да се плъзнат надолу по бузите ѝ. Сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Гидиън ще си плати, обещавам ти. Ще плати за страданието, което ни причини.

Амеран не посмя да му отговори от страх да не избухне в сълзи. Не искаше отмъщение, нито възмездие. Единственото, което желаше, бе Гидиън никога повече да не пресича нейната житейска пътека.

Почти непрогледната мъгла, която обгръщаше кораба, започна да се вдига.

Грей посочи към бреговата линия, която все по-ясно се очертаваше в далечината.

— Почти сме вкъщи.

— Вкъщи — повтори тя тихо. — Вкъщи... — Франция бе страната, в която се бе родила, но тя се бе чувствала чужденка там. В мечтите си много пъти бе свързвала Англия с бъдещето си. Нямаше значение дали кралят ще се отнесе с внимание към нея. За Амеран дом бе онова място, в което ще може да прекара остатъка от дните си с Грей.

Грей потупа ласкаво ръката, която стискаше неговата.

— Не се страхувай, обич моя. Имам намерение да направя всичко, което зависи от мен, за да ти осигуря удобство и вечно щастие.

Амеран го прегърна.

— Толкова си мил към мен.

— Не, скъпа моя — още не съм започнал да показвам истинската сила и величие на любовта си — заяви той тържествено.

Амеран погледна с усмивка брега и очертанията на дърветата и сградите на него. Но в следващия миг усмивката ѝ избледня и изчезна. От брега се отдели малка лодка с платно, която се насочи към тях.

Грей също я видя.

— Мистър Роджърс — извика той на навигатора. — Към нас идва лодка.

— Да, капитане. Видях я.

Амеран не откъсна поглед от лодката, която все повече се приближаваше към кораба. Двама мъже гребяха, а третият стоеше между тях и махаше с ръка на „Феър Уиндс“. Стегнатите челюсти на Грей ѝ подсказаха, че той знае много добре кой ги посреща.

Преди още да види лицето на изправения между гребците мъж, Амеран вече знаеше, че най-лошите ѝ предчувствия са на път да се сбъднат. След няколко минути тя щеше да се изправи отново лице в лице с Гидиън Хорн, а тя не се страхуваше от никой друг мъж в света така, както се страхуваше от него. Нито един враг не можеше да бъде по-голяма заплаха от онзи, които идваше под маската на приятелството...

Амеран се надяваше само, че Грей няма да допусне лоялността на изминалите дни да го заслепи отново.

Амеран следеше със страх изкачването на Гидиън о въжената стълба.

— Не се безпокой, любима — прошепна й Грей и стегна ръката си около нейната. — Отсега нататък няма да имаш причини да се страхуваш от когото и да било.

Амеран се опита да му се усмихне. Грей все още нямаше представа за истинското лице на приятеля си.

Гидиън скочи върху палубата и бързо се упъти към Грей.

— Здравей, Грей — извика той приятелски. — Нямам търпение да видя последния подарък от Франция. С радост бих те придружил при тази мисия, ако ме бе помолил.

Амеран преодоля страха си и престана малодушно да се свива зад Грей. Срещна враждебния поглед на Гидиън с гордо вдигната глава и не трепна пред студените му жестоки очи.

Гидиън изглеждаше така, като че ли току-що се беше изправил пред призрак.

— Тя ли е подаръкът от френския крал? Сигурно има някаква грешка.

— Да, грешка, която скоро ще бъде поправена. — Грей не реагира на озадачената усмивка на стария си приятел. Обърна се към един от офицерите зад него. — Мистър Форестър, вземете мерки никой да не ни безпокои. Смъкнете платната и пуснете котвата. Още не е дошло времето да отплуваме нагоре по реката.

— Мистър Форестър — висок, слаб мъж с превръзка над дясното око — отдаде чест.

— Да, сър.

Усмивката на Гидиън не беше особено спокойна.

Със сериозен и напрегнат израз на лицето Грей даде знак на Гидиън да върви напред към каютата на капитана под палубата.

Докато вървяха по дългия коридор към каютата на Грей, Амеран се осмели само веднъж да погледне Гидиън. Нямаше как да сбърка с

нещо друго омразата, която гореше в подлите му, злобни очи.

— Знам защо си сърдит — имаш право на този гняв; трябва обаче да ми дадеш възможност да се защита. — Очите на Гидиън се спряха отново на инкрустирания със скъпоценни камъни кръст, който висеше на шията на Амеран.

Щом Грей затвори вратата на каютата зад тях, Гидиън веднага се отпусна на най-близкия стол. Амеран отстъпи настрана, за да избегне злобните му погледи.

— Не искам никакви лъжи — веднага каза Грей.

Амеран не се и съмняваше, че Гидиън ще лъже — знаеше това много преди той да поиска право на защита. Може да играе ролята на победен, на човек, който всеки момент може да се разпадне пред очите им, готов да каже истината сега, когато бе притиснат в ъгъла, но Амеран знаеше, че смиреността му в този момент бе само още една игра.

Белегът върху бузата на Грей се задълбочи.

— Преди три години ти ми разказа куп лъжи. Защо предаде доверието ми в теб? Преди да кажеш една само дума, те предупреждавам да не смееш да обясняваш действията си с допълнителни лъжи.

Гидиън кимна примирено.

— Прав си. Лъгах, но не постъпих така без основателна причина.

Грей се изправи над него.

— И каква бе тя?

— Чух слухове в селото, че тя...

— Името ѝ е Амеран. Амеран Мишол — прекъсна го Грей, все още със стиснати юмруци.

Гидиън започна отново със смирено кимване.

— В селото се говореше упорито, че Амеран е вещица и че заедно с майка си е причинила смъртта на много моряци. — Гидиън разтърка смутено слепоочията си. Имаше раболепния, смирен вид на човек, хванат на местопрестъплението. — Не исках да ставаш жертва на тъмните им зловещи капани. Не исках да допусна да бъдеш примамен към ненавременна смърт.

Амеран погледна Грей. Изразът на лицето му остана непроменен.

— Ти ме излъга, Гидиън. Ти ме излъга преднамерено. Няма извинение за измамата. — Лицето на Грей бе като издялано от камък.

Гидиън наведе глава.

— Така е, излъгах те. Не се опитвам да те убедя в нищо друго. Сега истински се срамувам за тези лъжи. — Повдигна бавно глава и очите му потърсиха тези на Грей. Амеран можеше да чуе следващите му думи още преди да ги произнесе. — Но преди да ме осъдиш за поведението ми тогава, опитай се да разбереш мотивите ми. — Стана на крака, за да бъде лице в лице със своя обвинител. — Обичам те като брат. Не исках да те мамя, но това бе единственият начин да гарантирам, че ще напуснеш селото жив. — Изчака няколко секунди за реакция от страна на Грей и когато такава не последва, продължи: — Чух разкази за способността на Амеран и майка ѝ да предизвикват огромни вълни, които могат да погълнат всеки кораб заедно с екипажа му в морските дълбини. — Втрещеният му поглед не се отделяше от Грей. — Имах задължение към теб и освен това бях отговорен за „Феър Уиндс“. Не можех да поема риска за евентуалната гибел на кораба и капитана му — ако съм сгрешил, нека да е така. — Наведе глава още веднъж. — С радост ще приема всяко наказание, което решиш да ми наложиш, защото в дъното на сърцето си знам, че това, което направих тогава, бе единственото правилно решение... Ако отново бъда изправен пред същия проблем, щях да повтора действията си.

Амеран не можа да се сдържи — не искаше да слуша още лъжи. Пристъпи напред от сянката до леглото.

— Каза ми, че Грей не ме обича. Каза още, че е сгоден за друга жена. — Тя се приближи към него. — Каза ми, че той повече не желае да вижда лицето ми — дори и за миг! Така ли се говори на жена, която мислиш за вещица? — Поклати глава. — Не мисля така, Гидиън Хорн.

Гидиън протегна ръка към нея, но Амеран отскочи назад, за да я избегне.

— Бях отчаян човек — продължи той. — Бях готов да кажа всичко, за да защитя мъжа, пред когото се бях клел в лоялност и братство. Сега разбирам, че ненужно съм наранил и двама ви и моля за прошка.

Амеран обърна глава — не искаше да вижда повече подлите му очи. Можеше само да се надява, че Грей ще разбере, че Гидиън е заплаха и за двамата!

Гидиън се обърна към Грей още веднъж. Думите му бяха така смирени, както и изражението му.

— Кълна се, че говоря истината. Направих това не от злоба, а от любов.

Амеран усети, че Грей започваше да омеква, но не можеше да направи нищо.

— Как е възможно да не разбереш колко сериозни са лъжите ти? Фактът, че са казани с добро намерение, не намалява с нищо удара им.

Гидиън сгърчи лице в смирена усмивка.

— Постъпи с мен както смяташ за добре.

Продължителна, тревожна въздишка напусна устните на Грей. Закрачи напред-назад по стаята, измъчван от нерешителност и напразни опити да намери изход от вътрешния конфликт.

Амеран погледна единия мъж, после другия. Сега знаеше, че Гидиън бе много по-опасен, отколкото си бе мислила. Ако не беше жертва на жестокостта му, самата тя би се разколебала от умелите му лъжи. Хвърли поглед към Грей. Твърдият контур на челюстите му бе започнал да се отпуска и в очите му вече не се четеше гняв, а само умора от необходимостта да се изправи срещу стария си приятел. Бе допуснал да бъде отново измамен от фалшивите клетви на Гидиън в лоялност и преданост. Стана точно така, както се бе страхувала, че ще стане. Гидиън бе спечелил.

В следващия миг Гидиън посегна и взе камата от бюрото на Грей.

Амеран замря. Нима ще убие Грей? Но после осъзна, че страхът ѝ не бе основателен. Гидиън бе може би по-умен, отколкото тя си беше мислила.

Гидиън тържествено поднесе ножа с две ръце на Грей, като че ли двамата бяха участници в някаква величествена церемония.

— Ако допускаш, че намеренията ми не са били така благородни, както ти ги описах, моля те да сложиш край на страданията ми тук и в този миг. Не мога да понеса да ме гледаш със срам и отврата.

Грей взе ножа от ръцете му и го върна на мястото му.

— Не мога да забия този нож в теб, както ти не би могъл да го забиеш в мен.

Погледна към Амеран.

Тя кимна и се усмихна. Не би могъл да направи нищо друго. Този път Гидиън бе избегнал деня за даване на сметка, но тя знаеше, че Грей никога няма да забрави стореното от него. Той може да прости, но няма да забрави. Колкото до себе си, тя нямаше да направи нито едното, нито другото.

— Няма да ме лъжеш повече. — Грей не зададе въпрос — той просто констатира един факт.

Гидиън стисна ръката на Грей.

— Никога повече няма да предизвикам гнева ти. Кълна се. — Обърна се към Амеран и се отпусна на едно коляно пред нея. — Имаш право да ме мразиш — причиних ти голямо зло. Не смея да моля за прошка, но те моля да ми дадеш възможност да се оправдая пред теб. — Амеран знаеше, че той вижда ясно недоверието в очите ѝ — точно както тя виждаше лъжата в неговите. — Разреши ми да спечеля твоето доверие — настояваше той.

Амеран стоеше с гордо вдигната глава и го гледаше, без да мига. Едва ли някога ще има по-ужасяващ враг от Гидиън под маската на приятел.

— Както искаш — каза тя тихо.

Гидиън целуна ръката ѝ.

— Няма да съжеляваш за милостта, с която ме даряваш сега и която не заслужавам. Ще ти докажа, че не съм ужасното чудовище, което среща на брега онази студена сутрин преди три години. — Изправи се бавно и хвана и двете ѝ ръце. — Ще докажа, че съм достоен за теб, дори и за това да е нужен остатъкът от дните ми.

Грей се усмихваше с облекчение.

Амеран наведе очи — знаеше, че още в този момент Гидиън кроеше планове, които можеха да донесат само унищожение и отчаяние. Ако Грей бе видял онзи Гидиън, когото бе видяла тя, едва ли щеше да му прости толкова бързо.

— Какво става в Уайтхол? — запита Грей, докато наливаше три чаши порто. — Има ли нещо ново?

— Кралят отново се разболя — каза Гидиън между две глътки. — Все още си въобразява, че е млад мъж, и прекара по-миналата сутрин в игра на тенис, следобед отиде на лов със соколи, а късно същия ден — на плуване в Темза. Един от телохранителите му е

трябвало да го извади от водата. Бил не на себе си, тресяло го и припаднал.

— Лекарите сигурни ли са, че тази болест е резултат само от преумора?

Амеран усети нотка на съмнение в гласа на Грей. Гидиън се разсмя.

— Кралят е решен да остане верен на репутацията си.

Лицето на Грей изразяваше безпокойство.

— Не бъди толкова сериозен, приятелю — няколко дни почивка и кралят отново ще прескача стените на Сейнт Джеймс за още една среща с дъщерята или съпругата на някой благородник.

Амеран седна на стола пред масата на Грей с чашата порто в ръка, от която обаче не отпиваше. Усещаше злобните погледи, които й хвърляше Гидиън всеки път, щом Грей обърне глава или гръб към него, долавяше отрицателните излъчвания от злите мисли, които се криеха в подлия му, жесток мозък.

— Надявам се, че пътешествието до Уелс е минало гладко — каза Грей.

Гидиън протегна крака и постави обувките си в черни ботуши стъпала на сандъка с дрехи, изпратен от краля на Амеран.

— Дукът на Монмаут не тръгна без възражения. Кралят се опита да го успокои, като изпрати Йоркския дук до Шотландия, но на всички бе ясно, че това е само маневра. Той скоро ще извика брат си обратно в Англия, а ще остави бедния Джейми да гние в Уелс. — Гидиън сви рамене. — Разбира се, за тебе е добре Йоркският дук да остане в Шотландия. Докато той е там, постът кралски командир на флотата ще ти бъде сигурен.

— Това не е пост по мой избор, Гидиън. Знаеш го толкова добре, колкото и аз.

Гидиън поздрави Грей с вдигната чаша.

— Да, приятелю мой, но ти знаеш също така добре, колкото и аз, че си много по-достоен от него за този пост. — Гидиън смъкна краката си на пода. — А сега кажи ми къде е госпожицата, изпратена от Луи да настрои Чарлз срещу холандците? — Намигна демонстративно. — Бих искал да преценя за себе си дали заслужава заради нея да се води още една война.

Грей не откликна на хумора му.

— Няма такъв подарък.

Амеран мълчеше. Не желаше да разменя любезности с Гидиън. Достатъчно трудно ѝ бе да стои в една стая с него. Гидиън присви очи.

— Няма подарък? Защо тогава бе изпратен във Франция? Или поводът е още една тайна между теб и краля?

Амеран долови ясно горчивината в тона му. Питаше се дали и Грей я бе усетил. Достатъчен ѝ бе само един поглед към лицето му, за да отговори положително на този въпрос. Но той не каза нищо.

Гидиън погледна Амеран, върна погледа си отново на Грей и се изсмя.

— Постът ти няма да бъде толкова сигурен, колкото ти си мислиш, лорд-адмирале, ако имаш намерение да задържиш за себе си кралския дар за сключване на мир.

— Няма такова нещо. — Гласът на Грей бе подчертано твърд.

Гидиън потъна в размисъл и бледите му вежди се събраха над носа му.

— Кралят те е изпратил за Амеран. Ясно е, че е така. Вашата среща след три години не е била случайна: кралят те е изпратил да я доведеш в Англия. Но защо?

— Не е моя работа да разисквам заповедите, които получавам. — Погледна Амеран и лицето му се смекчи. — Но съм благодарен, какъвто и да е поводът за тази заповед.

Студената резервираност на Амеран се стопи под изпълнения с обич поглед на Грей. Знаеше, че Гидиън не бе останал доволен от получените отговори. Изглежда, Грей рядко е имал тайни от приятеля си.

Гидиън бързо се изправи.

— Да, така е — поводът е без значение. Съдбата явно е решила вие двамата да се намерите отново и нищо друго няма значение.

Грей стисна ръката на Амеран и каза твърдо:

— Прав си — нищо друго няма значение. И да му мисли всеки, който се осмели някога да застане между нас.

Амеран внимателно наблюдаваше Гидиън, но той не позволи с нищо да се разбере дали бе възприел това предупреждение като насочено директно към него.

— Никой няма и да посмее да опита — каза той, като пристъпи към Амеран. — Не очаквам да ми бъде простено за болката и

страданието, които ви причиних. Сега ме мразите и имате причина за това, но един ден ще ме приемете като достоен за доверие приятел. Готов съм да рискувам живота си за Грей и ще направя същото и за вас, милейди. Ще се моля за такава възможност. — Поклони се ниско и вдигна ръката ѝ към устните си. — Сега тръгвам към брега, за да подготвя пристигането ви в двореца. На пристанището ще ви чака карета. — Обърна се към Грей. — Ще те видя в Уайтхол преди смрачаване.

Амеран избърса ръката си в подгъва на роклята си.

Гидиън за глупачка ли я мисли? Не разбира ли, че театралните му напъни са напълно прозрачни за нея? Как гладко само говори за чест, доверие и лоялност — точно тези добродетели, които — тя бе сигурна в това — му липсваха!

Молеше се Грей да не се е подвел от гладките му речи.

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Няма причина да смръщваш чело. Няма защо да се страхуваме от Гидиън. Той не смее да тръгне срещу мен. Последствията ще бъдат прекалено сериозни за него, ако се опита.

— Не му повярва, когато каза, че те бил закрилял от клетва на вещица, нали? — Грей не отговори веднага на въпроса ѝ и тя разбра, че е станало точно това, от което се страхуваше най-много. — Грей, не му повярва, нали? — повтори тя въпроса си.

— Приемам, че това, което той казва, е възможно — отговори Грей замислено. — Ако намеренията му не са били такива, каквито той твърди, аз много скоро ще науча истината.

— Нямам му доверие. Обещай ми, че ще внимаваш с него. Той не е човекът, който се представя пред теб.

Грей се опита да разсее страховете ѝ с целувки и ласки.

— Ако си бях помислил само за миг, че възнамерява отново да ти причини болка, той никога не би напуснал този кораб жив.

Топлата прегръдка на Грей не можа да успокои тръпките, които обхванаха тялото ѝ. Думите на Гидиън се точеха като мед от устата му, но езикът му бе език на усойница. И ухапването му ще бъде смъртоносно, мислеше си тя силно разтревожена.

Грей я притисна към себе си.

— Амеран, ще видиш, че Гидиън няма да ни причини нищо лошо. Обзалагам се, че един ден ще започнеш да го смяташ за много

очарователен човек.

Амеран поклати глава.

— Това никога няма да стане.

Очите им се срещнаха.

— Действията му бяха погрешни — не споря за това. Но е възможно — като всеки истински добър моряк — да е оставял на първо място интересите на екипажа и неговия командир.

— Така казва той — промълви тя.

— Той ще си плати, ако открия, че не е така.

Амеран не каза нищо. Грей грешеше. Гидиън бе опасен лъжец.

За момент престана да мисли за Гидиън и се запита как до ще я посрещне кралят. Дали щеше да види Сибил Чандлър в нея? Дали ще види вещица, която сипе проклятие след проклятие върху него? Защо бе реагирал на молбите ѝ за помощ? Слава Богу, че бе реагирал. Би могла да мине през живота си и стигне до гроба, без да научи защо Грей я бе изоставил преди три години.

Амеран напрегне очи и се взря в мъглата, която покриваше бреговата ивица.

— Погледни само каква мъгла се спусна върху водата.

— По-голяма част от нея не е мъгла, а сажди — обясни Грей. — Производителите на сапун, на бои, на бира използват въглища от Нюкасл — продължи той тъжно. — Правителството не може да ограничи използването на въглища заради огромните приходи, които получават от износа им.

„Феър Уиндс“ преряза мъглата и погледът им обхвана по-голяма част от пристанището. Градът край Темза се очертаваше все по-ясно сред гъстите млечни валма на мъглата. Със своите кули и заострени върхове, които сякаш пробиваха небето, Лондон създаваше впечатление на романтичен, приказен град.

Амеран се усмихна. Най-сетне се връщаше вкъщи, в една страна, в която още не бе стъпвала.

Край тях минаваха и в двете посоки лодки и шлепове, големи и малки; пътниците махаха с ръце и подвикваха на екипажа на „Феър Уиндс“, властелина на моретата. Капитанът на кораба бе поздравяван като герой, който се връща след победна битка в страната си.

Грей посочи напред към огромен дървен мост, под чиито оръдейни кули и куполи щяха скоро да минат.

— Върхът на портата на моста в миналото е бил украсяван с главите на предатели, набити на кол, като предупреждение към всеки заговорник, който посмее да влезе в града.

— Не мога да измисля по-добър начин да се задържи всеки, който е достатъчно глупав, за да се отдава на мисли и опити за предателство. — Амеран се вгледа по-отблизо в моста в момента, в който корабът се плъзна под него.

— Това е единственият мост в целия град. Преди години имаше предложение да се построи още един, който да свързва Уестминстър и Ламбет, но кралят се противопостави на този план.

— Защо?

Грей се засмя.

— Защото Градският съвет го подкупи със сто хиляди фунта стерлинги. Лондон процъфтява благодарение на Темза и на градските съветници не им се иска да делят с когото и да било приходите си. Повече от една трета от търговията в Англия минава през това пристанище.

— Ако е така, ще кажа, че парите на съветниците са били добре похарчени.

— Така е — съгласи се Грей. Посочи към паметник, заобиколен със скеле, върху което дузина мъже дялаха камъка. — Тази статуя е в чест на крал Чарлз — основателя на новия град след чумата и пожара. Кралят е с протегнати напред ръце, като че ли закриля града от други бедствия и катастрофи.

Амеран замълча. Колкото и да се мъчеше Грей да я убеди в обратното, знаеше, че майка ѝ е виновна за трагедиите, които бяха сполетели този град.

— Реката е не само вход към града — продължи Грей сухо. — Тя е и мястото, в което всеки кораб в това пристанище изхвърля отпадъците и боклуците си — както и всяка къща или работилница в близост до нея.

Амеран неволно се сви. Още мръсотия. Още епидемии и смъртоносни болести... Питаше се дали жаждата на майка ѝ за отмъщение още не е утихнала — възможно ли бе да управлява злите сили и от отвъдния свят, възможно ли бе да причинява нови нещастия и след смъртта си?

На пристанището бяха вързани още няколко кораба с размера на „Феър Уиндс“. Екипажите им разтоварваха стоки, които, както обясни Грей, ще бъдат съхранявани в някои от многобройните складове от двете страни на Пристанището.

Грей се наведе над нея и я целуна по бузата.

— Това, което виждаш сега, отговаря ли на представата ти за Лондонското пристанище?

— Все още не мога да повярвам, че действително преживявам всичко това — въздъхна тя.

— Уверявам те, че всичко, което ти се случва в този момент, е много, много истинско. С нощите, през които си търсила подслон и закрила от убийци в студени, влажни пещери, е свършено. Никога повече няма да бъдеш преследвана от негодници като Каронския херцог и кръвожадните му убийци.

Амеран притисна буза до гърдите му.

— Не мислех за късмета да избягам от стария си, трагичен живот. Най-голямото ми щастие е, че те намерих. Обещай ми, че винаги ще ме обичаш така, както ме обичаш сега.

Грей поклати глава.

— Не мога да ти обещаю това — заяви той с хитра усмивка. — Вчера например мислех, че те обичам толкова много, колкото сърцето ми може да позволи, а тази сутрин установих, че те обичам още повече. Не мога да давам обещания, които знам, че няма да мога да спазя. — Той запечата клетвата си със сладка целувка. — Хайде, Амеран Мишол, дъщеря на краля на Англия. Родината ти те очаква.

„Феър Уиндс“ пусна котва и капитанът разясни на хората си какво да правят в негово отсъствие. После двамата слязоха на пристанището ръка за ръка.

Отначало я беше страх. А ако някой забележи силната прилика с майка ѝ отпреди двадесетина и повече години и закрепи да обесят вещицата веднага?

Но никой не отпрати към нея каквито и да било обвинения и тя скоро можа да се отпусне и да се наслади на гледките и звуците в тази част на голямата река.

Амеран си пое дълбоко дъх и усети соления вкус на въздуха. Обичаше мириса на морето, дори и когато към него се прибавяха някоя и друга неприятна миризма. Нищо не може да хвърли петно върху

щастieto ѝ, най-малко миризмата на развалена риба или на загниващи зеленчуци, или на другите боклуци, които се носеха по реката. Въздухът сладко миришеше на свобода — нейната свобода! — и нямаше по-прекрасна миризма за човек, потискан така дълго от жестокостта и омразата. Благодарение на мъжа, който бе предал и изоставил майка ѝ преди години, на нея ѝ бе дарена надежда за нов живот — живот без страх. Но тя бе благодарна на английския монарх преди всичко за това, че ѝ върна мъжа, когото обичаше.

Дребни улични продавачи хвалеха стоките си с високи, монотонни гласове. Беззъби старици предлагаха подноси с пушена херинга. Рибари продаваха разнообразния си дневен улов. Търговци на сергии по протежение на реката предлагаха ориенталски коприни, цейлонски чай, захарна тръстика от ямайските острови. Босоноги и опърпани деца тичаха напред-назад през тълпите от хора и просеха дребни монети.

Гидиън удържа думата си — на пристанището ги очакваше карета. Амеран с облекчение разбра, че той няма да бъде с тях. Разположиха се сред плюша и кадифето на каретата, и копитата на четирите черни жребеца зачаткаха ритмично по каменната настилка.

— Отиваме в Уайтхол — обясни ѝ Грей, когато тя се сгуши до него. — Ще те разведе из града по-късно. Кралят настоява веднага да те заведе при него.

Светналата в очите ѝ усмивка започна да избледнява. Ако кралят наистина живее така, както се говори, той без съмнение има множество незаконни деца. Защо точно нейната съдба ще има някакво значение за него и защо бе изпратил лично главнокомандувачия на своята кралска флота да му я доведе?

Едва когато гласът на Грей заглъхна наред изречението, Амеран разбра, че се бе вгълбила прекомерно много в невеселите си мисли.

— Съжалявам. Свят ми се завива от толкова много нови впечатления — мислите ми са разбъркани безразборно в главата.

Грей се засмя.

— Не искам да ти досаждам с приказките си, скъпа.

— Това никога няма да стане, любов моя — никога.

Амеран се сви до него и се заслуша по-внимателно в обясненията му за забележителностите по пътя към Уайтхол.

По-голямата част от града представляваше истински лабиринт от тесни улици и улички, по които с мъка се разминаваха ръчни колички с едно или две колела, карети, каруци и столове-носилки. Според Грей градът имаше седемстотин хиляди жители. Колко лесно е било за чумата да се разгъне и да обхване бързо целия град с толкова много хора, които живееха толкова натясно!... Сградите бяха разположени така нагъсто, че изглеждаха като построени една върху друга. Трудно бе да се каже къде завършва едната и къде започва другата. И Големия пожар! Нямаше нищо чудно в бързината, с която се бе разпространил, и огромните щети, които бе нанесъл.

Грей ѝ посочи по-нови сгради, изградени от камъни и тухли: с такива сгради пламтящият ад трудно би се повторил.

Тесните улици постепенно започнаха да преминават в по-широки. Грей насочи вниманието ѝ към реката, където срещу течението плаваха шлепове и фериботи, претъпкани от пътници, коне и каруци.

Амеран отпусна глава върху рамото на Грей и затвори очи. Ритмичното чаткане на копитата на конете по каменната настилка я унесе.

Когато отвори очи малко по-късно, видя пред себе си кралския дворец Уайтхол с всичките му кули, сводове и балкони.

Грей ѝ посочи залата за банкети зад двореца и ѝ каза, че тя е връх на архитектурната мисъл и е създадена от човек на име Индиго Джоунс. Към главните ѝ фасади гледаха редица високи прозорци, дърворезба и пиластри в класически стил.

— Построена е в чест на Стюартите — обясни Грей. — Великият фламандски художник, Рубенс, е нарисувал великолепно стенописи по таваните за бащата на сегашния крал.

Пред Уайтхол бе разположена цяла рота часовои с ризници и железни шлемове. Бяха въоръжени с мечове, къси карабини и пистолети. Друга рота патрулираше на огромните поляни, по които скачаха бели жребци със заплетени на плитки гриви и опашки.

Пред главния вход към палата стояха двама часовои, които отдадоха чест, разделиха се и ги преведоха през лабиринт от бели пиластри.

Двойната дъбова врата към двореца се разтвори пред тях, за да разкрие коридори с под от бял мрамор и инкрустирани със злато

декорации. Дясната стена бе покрита с гоблени в богати разцветки — на тях бе изтъкан гербът на Стюартите.

Дами с набрани поли (прищипани и повдигнати отзад, за да разкриват богато избродирани фусты) минаваха през огромно фоайе, облежани на ръцете на джентълмени с тесни бричове и широки пелерини.

Амеран усети прикритите погледи към нея, но си каза, че те са израз само на любопитство.

Грей й посочваше различните стаи и зали — тронната зала, залата за хранене, библиотеката, стаята за игра с карти, както и апартаментите на по-дребните благородници.

— Кралските покои и тези на неговите най-близки съветници се намират на горните етажи. — Подаде й ръка. — А сега ми разреши да те съпровожда до покоите на Негово величество.

Колената й омекнаха. Очакваше със страх срещата с мъжа, който я бе създал. Независимо от причината, която го бе накарала да й даде подслон, тя му дължеше огромна благодарност.

На всяко шесто стъпало на великолепната, украсена с дърворезба стълба, стояха по двама телохранители с шлемове и ризници.

— Това е първият Чарлз Стюарт — каза Грей, когато се изправиха срещу портрет на мъж с пурпурна шапка с перо: той стоеше до златист жребец с дълга, понесена от вятъра грива и опашка, сплетена с червена панделка.

Амеран се спря да погледне по-отблизо човека, с когото имаше общи прадеди. Чарлз Стюарт I бе много хубав мъж с къса, остра брадичка и тъмни мустаци. Косата му се спускаше на раменете на вълни и къдрици. Очите му обаче бяха очи на слаб мъж, а и лицето му не притежаваше енергията на силен властелин.

Грей й разказа, че животът на Чарлз I е завършил внезапно на ешафода и Амеран неволно докосна с ръка собствения си врат — такава щеше да бъде и нейната съдба, ако не бе избягала от Франция.

— Според всички сведения Чарлз I е посрещнал съдбата си с много по-голямо достойнство, отколкото е показвал в живота. Толкова впечатляващ е бил изразът на лицето му, докато е стоял търпеливо на върха на ешафода, че вдъхновява поета Андрю Марвъл да напише: „Той нищо необикновено не направи: просто отпусна красивата си

глава върху гилотината като върху легло...“ Тази съдбовна сутрин дори и враговете му са го гледали с уважение.

Вървяха, без да говорят, край дълга редица кралски портрети, поставени по протежение на дългия коридор.

— Покоите на краля са пред нас.

Стъпките ѝ станаха по-бавни и по-малки. Нужен ѝ бе все повече и повече кураж. Не беше от особено голямо значение, че само след броени мигове ще се изправи пред мъжа, който я бе заченал. Много по-застрашително бе, че ще се изправи пред крал. Този крал я бе спасил от смърт. За причината можеше само да прави предположения.

Грей като че ли усети напрежението ѝ.

— Кралят не е някакво отвратително създание — каза ѝ той с успокоителен тон. — Сама ще видиш, че е много приятен човек. Англия може да е имала и много по-умни владетели, но никога не е имала за владетел такъв очарователен мъж.

Амеран се опита да насочи мислите си към разказите на Грей за други монарси с кисели лица и пълни дами, отрупани с бижута, но не можа да откъсне за дълго мислите си от мъжа, с когото щеше да се срещне след малко. Може би най-сетне се е уморил от проклятията на майка ѝ и я бе извикал тук, за да сложи веднъж завинаги край на всичко...

* * *

Пред масивна врата с издълбани лаврови листа стояха двама телохранители с кръстосани мечове. Мечовете им се разделиха и единият от тях отвори вратата, за да разкрие още дузина други стражи, които стояха неподвижно.

— Готова ли си? — запита Грей.

Амеран кимна неохотно. Събра всичките си сили и кураж. Дължеше благодарност на краля. Когато изплати този дълг, ще може да продължи своя живот, живот, изпълнен с любов и надежда — живот, споделен с Грей.

Амеран не бе сигурна дали краката ѝ няма да се подгънат под нея всеки миг — изобщо не ги чувствуваше. С мъка пристъпваше напред.

Грей я погледна и се усмихна.

— Не се плаши. Аз ще бъда до теб.

Думите му ѝ вдъхнаха кураж да продължи. Докато той бе до нея, нямаше причина да се страхува от когото и да било.

В центъра на стаята имаше голямо легло с дъбови корнизи и балдахин. Драперии от кадифе, вързани със златни ширити, се спускаха надолу от балдахина. Върху леглото имаше повече кучета, отколкото можеше да преброи. Те бяха с различни форми и размери, но еднакво оцветени в черно и бяло и с дълги копринени уши. Някои от тях спяха, други лаеха на малките си, трети играеха и тичаха по леглото, като хапеха и лаеха всяка ръка или възглавница, която попаднеше на пътя им.

Около леглото се въртяха мъже, облечени в бяло, които клатеха умно глави и мърмореха с приглушени гласове.

Висок, енергичен глас внезапно разби меланхоличната атмосфера.

— По дяволите!

Амеран подскочи.

Грей я потупа успокоително по ръката и с усмивка я подтикна нежно да се приближи към леглото.

От там се понесе дрезгава кашлица, която бе последвана от още заглушени мърмореия от страна на хората в бяло.

Кучетата скочиха от леглото, но ласкавите думи от страна на господаря им ги върнаха обратно върху него.

— До гуша ми дойде от вашите мушкания и отвратителни ръчкания! Аз съм крал! Не съм бик, за да ме предизвиквате! Гади ми се от вашите вонещи еликсири и мазила, които могат да убият и здрав човек! Край със средствата ви за повръщане! Никакви клизми с пургативи! Никакъв алкохол, дестилиран от човешки черепи! Няма

повече да търпя горещи желяза по главата си! Чувате ли ме? — ревеше той.

Настъпи гробна тишина.

— По дяволите! Подлудяващото ви поведение ме убеди за пореден път, че аз съм единственият нормален човек в общество от лунатици! Имате ли да кажете нещо за ваше оправдание?

— Но Ваше величество... — започна боязливо един от тях.

Погледът на краля бе свирепо предизвикателен.

— И ако се опитате да ми пускате кръв още веднъж, ще прережа гърлата на всички ви!

Започна отново да кашля.

— Вие не сте добре, Ваше величество — се понесе друг плах глас. — Трябва да ни се доверите — ние знаем кое е най-доброто за вас.

— Кое е най-доброто за мен?! — отприщи се нов рев откъм леглото. — Ха! Само аз мога да реша това! Хиляди дяволи! Онези, които искаха да ме убият, не са ми причинявали толкова агония и болка. — Размаха ръце срещу тях като крила на вятърни мелници. — Вън! Веднага! Махайте се, преди да съм ви хвърлил всички до един в Тауър! Вън! — гърмеше той. — Вън! Вън! Вън!

Ятото лекари бързо се разпръсна.

— Няма опасност Англия да остане без владетел от тази точно треска — разсмя се тихо Грей.

Амеран не можа да се сдържи да не се усмихне леко. Мъжът, който седеше в леглото, изглеждаше много малко като крал с гъстата си и тъмна рошава коса и нощница с петна от вечерята предната нощ. Но дори и в този вид не бе неприятен на вид с мургавия си тен и волева брадичка.

Едва тогава Амеран забеляза жената, която седеше на покрит с кадифе стол в сянката на големия шкаф. Косата ѝ бе издърпана назад и откриваше пълно лице със студени черти. С едната си ръка държеше библията, а с другата — броеница. Питаше се коя може да е тя, когато кралят насочи гнева си срещу нея.

— И ти, Катрин — ревеше той. — Стигат ми сълзите и молитвите ти за днес. Не съм на смъртно легло — независимо от желанията на враговете ми.

— Кралицата? — прошепна Амеран.

Грей кимна.

— Твърда както винаги. — Поклони се учтиво, когато кралицата мина край тях.

Тя не каза нито дума, но стоманените ѝ, студени очи пронизаха Амеран.

— Приближи се, лорд Карлайл. Развесели ме — извика кралят и ги повика с ръка. Амеран вървеше няколко стъпки след Грей. — Сигурен съм, че оплакваните на погребението ми ще бъдат по-весели от тези, които се грижат сега за здравето ми. — Седна в леглото. Усмивката му изчезна. — Знаех, че мога да разчитам на теб: както виждам, изпълнил си успешно заповедта ми.

Грей кимна тържествено и кралят насочи вниманието си към Амеран.

Тя се поклони, вдигна глава и очите ѝ срещнаха втренчения му поглед.

— Как се казва?

— Амеран Мишол, Ваше величество.

Кралят задържа за миг дъх и поклати глава, като че ли не можеше да повярва на очите си.

— Няма съмнение — каза той след дълга пауза. — Тя е дъщеря на Сибил Чандлър: коса, черна като гарваново крило и очи, които могат да поставят и крал на колене.

Амеран сведе очи под погледа му и дългите ѝ тъмни мигли хвърлиха сянка на бузите ѝ. Ако бе видял майка ѝ в по-късни години, спомените му за Сибил Чандлър щяха да бъдат други...

— Къде я откри? — запита той Грей.

— В една пещера, Ваше величество. — Грей пристъпи напред. — Селяните се бяха опитали да я изгорят жива и бяха подпалили къщата ѝ.

Кралят въздъхна тежко и се отпусна назад върху възглавниците.

— Излиза, че тя практикува злите магии на майка си, така ли?

Амеран повече не можа да издържи този разговор. Нямаше да разреши да се говори за нея в нейно присъствие по този начин.

— Не, Ваше величество. Аз не вървя по стъпките на майка си. — Пристъпи напред. Нямаше да се свива пред когото и да било!

— Тя не е магьосница, Ваше величество. — Грей я хвана за ръка. — Душата ѝ е чиста. В сърцето ѝ няма зло. Аз свидетелствам за това.

Бегла усмивка раздвижи устните на краля.

— Говориш така, като че ли я познаваш добре.

— Така е. Срегнахме се преди три години, когато бях във Франция. Бяхме разделени поради причини, независещи от нас. — Ръката му легна закрилящо върху раменете ѝ. — Ако не беше вашата заповед, щях да я загубя завинаги.

— В такъв случай знаеш, че тя не е подарък от френския крал?
— Отпусна се изцяло върху планината атлаз зад себе си.

Грей кимна.

— Знам, Ваше величество, и съм много облекчен.

Кралят се вгледа в кръста със скъпоценни камъни, който висеше на врата на Амеран.

— Съмнявам се дали добрата дукеса на Мороу ще посрещне с радост щастieto ти. — Грей остана сериозен. — В двореца е достатъчно присъствието на една от шпионките на Луи — обяви смръщено кралят. — Не мисля, че бих могъл да изтърпя още една в леглото си.

Амеран разбра, че има предвид французойката Луиза дьо Керуел, довереница на любимата си сестра, Минет, любимка на Луи. Когато тя умряла при доста странни обстоятелства, вероятно убита от ревнивия си съпруг, Луи изпратил Луиза в Англия да утешава Чарлз. Според Грей Луиза дошла със задачата да информира Краля-Слънце за положението в английския дворец и държава срещу добро заплащане. Луиза обаче не знаеше, че Чарлз я използваше да предава на Луи само информацията, която той предназначено ѝ подаваше.

Втренченият поглед на краля бе пронизващ и директен.

— Получавах убежището, което искаше.

Амеран се поклони.

— Благодаря ви коленопреклонно, Ваше величество.

— Какво още искаш от мен? — продължи кралят, все още вторачен в нея.

— Нищо, Ваше величество.

Кралят се изсмя.

— Глупости! Всеки иска нещо от краля. Заради това съм тук: да изпълнявам всички желания. — Погледна я с подозрение в очите. — Ще направя няколко предположения: смяташ, че заслужавах титла или къща в провинцията, или месечна издръжка — или трите заедно! Е,

какво точно искаш? Какво искаш като моя, изгубена от дълго време дъщеря?

Грей отвори уста да протестира, но Амеран застана пред него.

— Не искам нищо, Ваше величество. Абсолютно нищо.

Кралят скръсти ръце на гърдите си.

— Добре. В такъв случай няма да бъдеш разочарована. — Смръщеното му лице бавно започна да се отпуска. — Надявам се, че не си се надявала глупаво да те призная за своя дъщеря. Вече съм обвинен, че съм баща на всички незаконни деца в тази страна, и освен това от мен се очаква да ги издържам!

Грей стисна челюсти. Още веднъж Амеран не му разреши да я защити пред краля.

— Поисках само убежище, Ваше величество. Нищо друго.

— В такъв случай ще получиш само това. — Думите му бяха студени и не допускаха повече дискусии по въпроса. Но изражението му започна да се смекчава. — Ако обаче притежаваш някакво доказателство, че съм наистина твой баща, може би...

Амеран не го остави да довърши мисълта си.

— Нямам доказателство, че съм ваша дъщеря, Ваше величество. — Усещаше очите на Грей върху дясното си рамо. — Разрешете ми още един въпрос, Ваше величество, ако намеря кураж в себе си да го задам.

— Говори.

Започна бавно, като внимателно подбираше думите си.

— Дадохте ми убежището, което търсех и за което ще ви бъда вечно благодарна... — Ще посмее ли наистина да зададе този въпрос? Започна отново, този път гласът ѝ бе по-спокоен и контролиран. — Но, Ваше величество, нима е обичайно един крал да заповяда на най-добрия си военен кораб и командира на кралската флота да спасят бедно момиче, попаднало в беда? — Разкошните ѝ зелени очи не се отклониха от тъмния взор на краля. — Коя е истинската причина да заповядате на лорд Карлайл да ме доведе при Вас?

За миг кралят изглеждаше бесен от дързостта ѝ. После се разсмя.

— Слагаш си таралеж в гащите с тази жена, милорд. Красота и дързост — много избухлива комбинация според мен.

Грей се усмихна.

— Аз съм много щастлив човек, Ваше величество.

Смехът на краля отзвуча до бледа следа от усмивка.

Махна им с ръка да се приближат още до леглото му.

— Права си, Амеран Мишол. Не съм ти уредил безопасното пристигане в Англия от добро сърце. Да, симпатизирам ти — писмата ти бяха много убедителни. Но трябва да разбереш, че човек с моите задължения не може да си разреши да съжалява когото и да било и да изпълнява желания. Със срам признавам, че в течение на годините сърцето ми стана може би още по-студено. Но, от друга страна, аз наистина не мога да изпълнявам желанията на всички хора.

— Аз не искам нищо — повтори тя. Не бе сигурна дали го харесва или не. Възприемаше го повече като надутото магаре, отколкото като монарх. — Молих ви само за убежище. Признавам това и съм много благодарна. Но тук ви давам дума, че никога няма да поискам нищо повече от вас.

Тъмните му очи я пронизваха. Седна по-изправено в леглото, като се хвана за една от завесите за опора.

— Ще ми обещаеш ли също, че ще обезсилиш клетвите на майка си срещу мен след раздялата ни?

Очите ѝ останаха приковани в неговите. Ето каква е била истинската причина, поради която той ѝ бе дал убежище. Не бе изненадана. Беше си помислила и за това.

Опита се да не го съди много сурово. В края на краищата той бе крал и имаше задължение да закриля народа си. Не трябваше да забравя, че я бе измъкнал от Франция, и за нея нямаше значение причината, поради която бе направил това.

Можеше да го лъже, да му обещава неща, които той желаше да чуе, но подобно поведение не бе в нейния стил.

— Страхувам се, че вашият жест ще остане напразен, Ваше величество. Аз нямам силата на майка си да проклинам или да обезсилвам вече хвърлени проклетия.

Въздишката на краля бе дълга и мъчителна. В следващия миг сви примирено рамене.

— О, хубаво, изглежда, няма да бъда по-добре от преди.

Амеран се усмихна леко.

— Нито ще бъдете по-зле от факта, че съм тук, Ваше величество. Кралят се разсмя.

— Не мога да си представя как положението ми може да се влоши. — Погледна я отново втренчено. — И така, аз съм твой баща?

— Така ми бе казано, Ваше величество.

Чарлз отново въздъхна тежко и се отпусна върху възглавниците си.

— Майка ти беше великолепна жена. Красотата ѝ бе неповторима. Когато я видях за първи път, знаех, че ще стане моя, а когато ми спаси живота... Разказвала ли ти е за това?

Амеран кимна утвърдително и той продължи.

— Ако не бе използвала силата си върху мен, лицето ми щеше да бъде лице на отблъскващо, ужасно създание... Ако бях останал в изгнание, щях да я задържа при себе си.

Амеран слушаше внимателно. Той нямаше причини да я лъже. Нито един от тях нямаше какво да спечели от допълнителни измами.

— Но стана така, че новият парламент реши линията на Стюартите да бъде възстановена. Бях привикан да заема полагаемото ми се място на трона на баща ми. Никога крал, който се връща в страната си след изгнание, не е бил посрещан с толкова много любов и обожание.

— Обещали сте на мама, че ще изпратите да я доведат тук — напомни му тихо Амеран.

Той не отрече.

— Не можех. Сибил знаеше, че не мога да се оженя за обикновена жена или да имам за любовница жена, обвинена в магьосничество. — Наля си вино от сребърната кана на масата до него. — В деня, в който се сбогувахме, тя сякаш загуби разсъдъка си. Заплаши ме, че ще хвърли всички демони на ада срещу мен — и така и направи. Не ми спомена, че е бременна, въпреки че — трябва да призная — дори и да ми бе казала, едва ли щях да постъпя по друг начин.

Кралят отпи от виното си, преди да заговори отново.

— Скоро след това в двореца започнаха да пристигат писмата ѝ, изпълнени с проклетия и заплахи, които биха разтреперили и най-смелия между мъжете. Дойде голямата чума — точно както Сибил бе предрекла... — Гласът му бе изпълнен с чувство на вина. — Започна през май и до септември седемдесет хиляди от хората ми умряха... Прие се, че причината за тази катастрофа е болестта и мръсотията.

Отказвах да повярвам, че някой друг освен мен може да направлява личната ми съдба и тази на Англия.

Амеран мълчеше. Близостта на Грей бе голяма утеха за нея в този момент.

— А следващата година Лондон изстрада и големия пожар — продължи той със сълзи в очите. — Пламъците му прочистиха града от Черната смърт, но това бе слаба утеха за мен. Не намерих утеха и в твърденията на религиозните фанатици, че пожарът е Божие наказание за града на злото и порока. — Отново вдигна чашата към устните си. — Да не забравяме и войните, които Сибил ми бе обещала. Минали са две досега. Тя предсказа три. Усещам приближаването на третата. Първата бе срещу Белгия; втората — срещу Холандия и трая цели шест години.

Гняв зачерви лицето му и той посегна отново към чашата си.

— Без съмнение третата ще бъде с този образец на съвършенство от другата страна на пролива.

Амеран потърси начин да го успокои.

— Не е ли имало и други смъртоносни епидемии в дългата история на Англия? — Предложи му същите обяснения, които Грей й бе изброил.

— Да, но...

— Сигурна съм, че Лондонският пожар не е единственият пожар със силата да унищожи един град — продължи тя.

— Вярно е, обаче...

Амеран не му дадеш шанс да оформи в думи възражението си.

— Колкото до войните — не е ли нещо естествено една страна да се ангажира във война с друга като средство за решаване на някои спорове?

— Разбира се, но...

— В такъв случай не можете да обвинявате с чиста съвест майка ми за всички природни бедствия или въоръжени сблъсъци — завърши тя.

Кралят се смръщи, но не бе вбесен.

— Как мога да търся отговорност от когото и да било за каквото и да било, когато самият аз не мога да кажа нищо в своя защита? — Лицето му се отпусна и той отново бе готов да се усмихне.

Грей неволно въздъхна с облекчение.

Амеран също може да си поеме спокойно дъх. Кралят имаше право да бъде бесен срещу нея за дързостта ѝ да прекрачи позволените граници, но не стана така. Всъщност дързостта ѝ, изглежда, го развесели.

— Пожарът и чумата щяха да се случат и без проклятията на майка ми — повтори тя. Едно от кученцата загриза обувката ѝ. Амеран не може да се въздържа да не се наведе и да не го притисне ласкаво към гърдите си. — Майка ми бе отмъстителна, когато я предизвиквах, но дори тя не би могла да контролира природата или да насочва съдбата.

Амеран се опитваше да убеди самата себе си в това, което казваше. Търсеше изход и за себе си — не би могла да понесе огромната вина за тези, които бяха загубили живота си в пламъците или бяха погубени от Черната смърт.

— Единственото, което знам, е, че всички предсказания на Сибил Чандлър се сбъднаха — каза тихо кралят. Нито в израза на лицето му, нито в гласа му имаше гняв, но се усещаше привкус на тъга. — Нямам законни наследници. Сибил Чандлър ме прокле с ялова кралица, както се закълна, че ще направи. Нямам син, който да заеме трона след мен по право. Имам достатъчно копелета да направя цяла армия от тях, но те не могат да станат крале. Всичко е точно така, както Сибил предрече...

Кралят отново вдигна чаша и погали кученцето, което се бе сгушило в скута му.

— Няма да управлявам обединена нация — както майка ти каза. Един след друг се правят опити за покушения срещу живота ми — както тя обеща. Собствената ми плът и кръв заговорничи срещу мен. Собствената ми плът и кръв ме предпочита мъртъв. Все още ли наричаш всичко това съвпадение? Все още ли вярваш, че всичките ми нещастия са резултат от естествения ход на историята? Отговори ми, дъще на Сибил Чандлър. Какво ще кажеш на изброеното дотук?

Загърчи се в нов пристъп на кашлица. Грей отпусна ръка на рамото на Амеран.

— Трябва да си тръгваме — Ваше Величество има нужда от почивка.

Все още в гърча на кашлицата си, кралят с жест им заповяда да останат.

— Кажи нещо, Амеран Мишол. Облекчи душата ми.

Амеран се осмели да се приближи с още една стъпка към леглото му. Кралят бе разстроен човек, а не чудовище, както тя си го бе представяла. Нямаше илюзии по отношение на причината, поради която я бе повикал, а и той нямаше претенции да я убеди в обратното. Ако само можеше да му каже наистина нещо, което да облекчи разтревожената му душа...

Той преодоля кашлицата си и очите му потърсиха нейните.

— Дойде в двореца да нанесеш последния удар? Тук си като последния отмъстител на майка си?

Амеран почти го съжали.

— Не, не, Ваше величество, не съм дошла тук за това. Кълна се, че не съм дошла със злоба и лоши намерения в сърцето. — Гласът ѝ бе изпълнен със съчувствие. — Мама е мъртва и омразата ѝ умря с нея — аз нямам нищо общо с това.

Но как е възможно да не ме мразиш? Омразата ти към мен би била съвсем логична.

Амеран върна кученцето на майка му, която спеше в нозете на краля.

— Как бих могла да ви мразя, Ваше величество, когато вие ме спасихте от сигурна смърт? — Потрепери при мисълта за смъртта, която я чакаше от ръцете на злобния херцог и хората му, и придърпа шала около раменете си. — Уверявам ви, Ваше величество, че няма защо да се страхувате от мен. Нямам никакво желание да създавам допълнителен хаос и затруднения за вас. Не искам нищо от вас. Предлагам ви искрените си пожелания за бързо оздравяване.

Обърна се да си тръгне, но с особена усмивка на лицето кралят вдигна ръка и ѝ заповяда да остане.

— Ти си наистина много странна. Напомняш ми малко за любимата ми сее... — Сравнението, което се канеше да направи, бе удавено в друг пристъп на кашлица. — Няма защо да бързаш да напускаш Уайтхол — каза той, когато дойде на себе си. — Присъствието ти тук ще внесе освежителна струя сред безличните придворни дами на кралицата. — Смигна на Грей. — Някакви възражения, командир?

Грей се засмя.

— Никакви, Ваше величество. — Прегърна Амеран през кръста.

Тя се отпусна за миг в обятията му и отново си помисли, че едва ли някъде другаде има по-щастлива жена от нея. Кралят сви устни замислено и кимна.

— Прекрасно. Ще направя необходимото да те настаня в някой от апартаментите в двореца. Ако някой започне да задава въпроси — а аз съм съвсем сигурен, че това ще стане, — отговаряй им само, че си предпочела да напуснеш Франция и да се върнеш в земята на своите прадеди. — Погледна я с предупреждение в очите. — Не споменавай за майка си. Достатъчно неприятности имам с църквата напоследък.

— Благодаря от сърце за любезността ви. — Амеран се поклони и се наклони да си тръгне, но кралят отново я привика с махване на ръка.

— Казваш, че нямаш доказателство за това, което твърдиш?

— Вие сам споменахте, че съм огледален образ на майка си. — Усети отново погледа на Грей върху рамото си.

— Боязливостта не отива на един толкова смел човек — сгълча я кралят. — Какво доказателство имаш, че аз съм баща ти? — запита той и пак напълни чашата си.

— Баща ми бе беден рибар, казваше се Гуидо Мишол — отговори тя, без да отклони поглед от тъмните очи на краля. — Мама бе на смъртното си легло, когато ми разказа за любовната си връзка с вас. Нямахте причини да ме лъже — вашата кръв тече във вените ми. Моите прадеди са и ваши, и нито един от нас не може да промени този факт. Но бъдете уверен, че никога няма да предявя каквито и да било претенции и винаги ще твърдя, че баща ми е бил беден рибар.

Амеран се мъчеше да потисне тревогата, която се надигаше в нея. Нямахте никакви намерения да заявява на всеослушание, че е дъщеря на краля, но дори и да направи това, защо той се тревожеше така? Сам бе признал, че е дал живот на много незаконни деца! Запази мъдро гнева за себе си. Дължеше на краля огромен дълг и щеше да съблюдава изискванията му.

— Баща ти, казваш, е беден рибар? Нека бъде така. — Кралят отново се закашля. Не изпускаше обаче чашата от

Кралят отново се закашля. Не изпускаше обаче чашата от ръката си. — Предполагам, че и ти ще останеш в двореца, нали, милорд?

— Да, Ваше величество.

Кралят се разсмя.

— Мога да преброя на пръстите на едната си ръка колко пъти си оставал в двореца, откакто те дарих с кралски апартамент...

Извика телохранителя си и вратата се отвори. Единият от двамата телохранители пред нея бързо влезе, отдаде чест и се поклони.

— Веднага да се приготви апартаментът до този на лорд Карлайл.

Едно от кучетата скочи на възглавницата и заблиза с обич лицето на господаря си. Кралят със смях го почеса зад ушите, но почти веднага изражението му се промени и той отново отправи сериозния си, пронизващ поглед към Амеран.

— Онези ужасяващи проклетия, които майка ти хвърли срещу мен... Сигурна ли си, че не можеш да ги обезсилиш? — В гласа му ясно звънна нотка на надежда.

— Ако можех, щях да го направя, Ваше величество. Кълна се. — Усмивката ѝ бе искрена. — Каквато и сила да е притежавала майка ми, тя умря заедно с нея. Трябва да вярвате на това, както аз вярвам. Тя не може повече да посегне на вас или на когото и да било от гроба си... Ако можеше, „Феър Уиндс“ заедно с капитана си никога нямаше да могат да изпълнят последната си мисия.

Кралят въздъхна уморено.

— Тъй като войната с някого — Франция, Холандия или Испания — е неизбежна, единственото, което остава, е смъртта ми... — Изсмя се, но смехът му бе горчив и напрегнат.

— Не знам от кого да се страхувам повече — от лекарите или от нападателите си. Пак ще говорим. — Прозя се и отпусна глава върху възглавницата си. — Косата на скъпата ми сестра, Минет, също бе черна като нюкасълски въглища и в очите ѝ гореше изумруден огън — също като в твоите... точно като на майка ти.

На Амеран ѝ се искаше да изясни странната му забележка, но не можа — той заспа. На устните му имаше лека следа от усмивка.

Двамата с Грей се поклониха на заспалия монарх и излязоха на пръсти от спалнята му, хванати за ръце.

Апартаментът на третия етаж в източното крило на огромния дворец надмина всичките ѝ очаквания. Стаята не бе голяма, но бе изящно мебелирана. В нея имаше огромно огледало, инкрустирано със злато, тоалетна масичка с горно покритие от розов мрамор, махагонов гардероб и чифт красиви столове с високи облегалки и бродирани

розови пъпки върху възглавниците им. А леглото бе истинско чудо — никога не бе виждала нещо по-величествено. В продължение на осемнадесет години единственото ѝ легло бе сламен дюшек върху студен, пръстен под. Това легло тук не бе легло за простосмъртни, а за богове. Драперии от сребристо и тъмnochервено кадифе се спускаха от балдахина до пода.

Амеран прокара пръсти по многоцветния паун, вшит в центъра на леглото.

— Никога не съм виждала нещо толкова красиво. Ще се страхувам да спя на това легло от страх да не го измачкам.

Грей я обгърна с ръце и я притисна към гърдите си, като отпусна леко брадичка върху главата ѝ.

— Животът без теб беше истински кошмар за мен. Благодаря на Бога, че тези дни останаха завинаги зад мен.

— Зад нас — поправи го тя, обърна се и притегли главата му. — Пред нас има още много вълшебни любовни нощи...

Грей я вдигна на ръце и я сложи нежно върху леглото.

— Никъде не пише, че това вълшебство може да се изпитва само през нощта.

Амеран със смях го дръпна на леглото до себе си. Грей смъкна мекия брокат на роклята ѝ надолу и целуна леко петното ѝ по рождение с форма на светкавица.

— Защо не показва на краля това доказателство за верността на думите ти?

Амеран поклати глава.

— Няма какво да доказвам на краля: той не притежава нищо, което да желая. — Ръцете ѝ го обгърнаха стегнато. — Кралят не ми даде убежище от добросърдечие и любезност. Вината, която го измъчва, не идва от съжаление, че е измамил и изоставил мама. Измъчва го вина за бедите, навлечени на народа му... Боли го и от увереността, че собственият му край е неизбежен. — По устните ѝ пробяга усмивка. — Той знае, че съм тази, за която се представям.

— Сигурно знае, че си му дъщеря — иначе не би те поканил да останеш в двореца — прошепна Грей в косата ѝ.

— Кралят мисли, че моето присъствие тук ще му осигури безопасност още известно време — каза тя с буза, притисната до неговата.

Грей покри врата ѝ с целувки.

— Ако желаеш, ще помоля за официална среща с краля, за да поискам ръката ти.

— Дали желая? Как може да питаш за това? — Целуна го продължително и страстно. — Нищо и никой няма да ни раздели отново. Обещай ми, Грей, обеща ми!

Грей със стон зарови глава между гърдите ѝ.

— Веднъж вече бях глупак. Никога повече няма да повтора грешката си.

Бързи стъпки отекнаха по каменния коридор.

— Грей, о, Грей. Лорд Карлайл — извика женски глас. Грей отново изстена. Този път стонът му не бе предизвикан от удоволствие и радост.

— По дяволите! Докога ще ме преследва тази жена?

Амеран се разсмя. Никога по-рано не бе чувала този мелодичен глас, но знаеше на кого принадлежи.

— Трябва ли да ревнувам? Може би да — беше ми казано, че тя е най-голямата красавица в Британия.

— Както и в Европа и Новия свят. Само я попитай. С радост ще ти повтори това. — Грей посочи отражението на Амеран в огледалото срещу леглото. — Ето я най-красивата жена в целия свят и тя принадлежи само на мен.

Амеран се притисна към него.

— Ние си принадлежим един на друг.

— Грейсън! Грейсън! — продължи да се вика отвън.

Засмяха се тихичко, когато чува вратата отсреща да се отваря само за да се затръшне гневно след миг.

— Няма ли да ме представиш на съперницата ми? — подразни го Амеран.

Грей я погледна със сериозни очи.

— Уверявам те, обич моя, ти нямаш съперница. Но дори и в живота ми да не съществуваше Амеран Мишол, никога не бих ухажвал и се стремил към любовта на великата дукеса. Целувката ѝ се оказва смъртоносна за повече от една нищо неподозираща душа.

— Сигурно си запалил още повече любовта ѝ, като си я отхвърлил. — Амеран смъкна още по-надолу роклята си и разкри

хубавите си гърди, които веднага изпълниха ръцете на Грей. — Знам, че ще бъда опустошена, ако някога отхвърлиш моята любов.

— Това никога няма да стане.

Целувки задушиха смеха им и те се отпуснаха върху многоцветния паун, милваха се, дърпаха взаимно дрехите си, за да освободят пламналите си, нетърпеливи тела от тях...

Гласовете им се смесиха в любовната хармония на тихи стонове и любовни клетви, докато телата им се стопяваха, слети едно в друго, изгаряни в сладкия огън на любовта.

* * *

Амеран се събуди малко по-късно от почукване на вратата. Протегна ръка за Грей, но пръстите ѝ напипаха само гънките, останали от тялото му. Спомни си с разочарована въздишка, че той се бе върнал на кораба за последен преглед на „Феър Уиндс“ преди падането на нощта. Беше тръгнал с обещание да вечеря с нея и да топли леглото ѝ през нощта.

Сигурна, че пред вратата ѝ е Грей, Амеран скочи от леглото, уви се в една от меките покривки на леглото и изтича да отвори вратата.

Усмивката на лицето ѝ се вкамени.

Не бе необходимо представяне. Красавицата с бледо-руса коса, която се втрени злобно в нея, можеше да бъде само онази, която Грей често наричаше „трън в очите ми“. Очите ѝ имаха мек, сив цвят, но изразът им бе студен и отблъскващ като жестоката усмивка на устните ѝ. Дватамата с Гидиън можеха да бъдат съвършена двойка.

Амеран бързо дойде на себе си и придърпа по-стегнато меката покривка върху раменете си. Дукесата на Мороу бе наистина хубава, както се говореше. Имаше високо, гъвкаво тяло и разкошна гъста пшенично руса коса, която бе изтеглена в сложна прическа на върха на главата ѝ. Скъпоценности красяха врата, ушите, ръцете и пръстите ѝ. Създаваше впечатление на елегантна и изискана дама — както и на жена, решена да си взема от живота това, което иска, без да се замисля или обръща внимание на когото и да било.

Студеният ѝ поглед се местеше от Амеран към разбърканото легло и обратно.

— Искам да говоря с лорд Карлайл.

— Както виждаш, той не е тук — отговори смело Амеран. Трудно можеше да бъде сплашена, но знаеше, че дукесата на Мороу ще им бъде — както Гидиън — труден враг.

Констанс се втренчи грубо в тялото на Амеран.

— Наистина си хубава, както казва Гидиън. — Очите ѝ излъчваха омраза. — Но те предупреждавам: Грей принадлежи на мен и аз няма да разреша на никого да ми провали плановете, които съм направила за двама ни. Надявам се, че съм достатъчно ясна.

Амеран не отстъпи пред прегарящата омраза на погледа ѝ. Животът ѝ я бе изправял пред много по-страшни противници от Констанс.

— Смятам, че по този въпрос трябва да разговаряте с лорд Карлайл.

— Ти ми го открадна и аз си го искам обратно. — Погледът на Констанс не бе много различен от този на Сибил, когато беше обхваната от беса на омразата си.

— Грей не е предмет, за да бъде притежаван — заяви тя спокойно на дукесата. — Той има право сам да направи избора си.

Дукесата сгърчи лице в ледена усмивка и насочи дълъг пръст, украсен с червен скъпоценен камък, в лицето на Амеран.

— Напусни Уайтхол утре, или ще те унищожа.

Амеран дори не мигна.

— Много са се опитвали да го направят и не са успявали. Не вярвам, че ти ще имаш по-голям успех от тях.

Констанс я заплю — точно както правеше майка ѝ в някой от бесните си припадъци.

— Стой настрана от пътя ми, блуднице. Вещица! Посмей да пресечеш пътя ми — и ще се погрижа да изгориш на кладата!

Обвиненията ѝ извадиха Амеран от равновесие. Вещица? Откъде можеше да знае? Само кралят и Грей... и Гидиън! *Гидиън, разбира се!*

— Ако ме мислиш за вещица, внимавай какво говориш — бавно каза Амеран, като подчертаваше всяка дума. — В противен случай ще те омагьосам. А сега си върви. Уморена съм от разговора ни. — Погледна демонстративно към леглото. — Грей ще се върне скоро и аз искам да го посрещна добре отпочинала.

Констанс гневно напусна стаята, но не преди да хвърли на Амеран унищожителен поглед.

Амеран тръшна шумно вратата зад нея, но веднага подви колене и се смъкна на пода. Коленете ѝ трепереха, а сърцето ѝ лудо биеше от неочакваната среща с жената, която ѝ бе обявила война. Дукесата на Мороу бе много по-опасна от представите на Грей за нея... А ако Констанс и Гидиън се окажеха съдружници, а не врагове, както заявяваха, че са, двамата с Грей бяха в много по-голяма опасност, отколкото той предполагаше.

Амеран се разхождаше в градината с три игриви кученца, които се опитваха да ѝ захапят петите. Слънцето приятно топлеше, а небето бе безоблачно синьо — с изключение на сивите пушеци тук-там над комините на града.

Въздъхна доволно. Изминалата седмица бе най-прекрасната в живота ѝ. Дните ѝ бяха самотни без Грей, но раздялата им през деня само допълнително подслаждаше любовната им страст през нощта. Луи XIV още веднъж заплаши Англия с наказание за преговорите на крал Чарлз с холандците. Английският крал реагира на заплахите, като засили военната си и морска мощ; тъй като Йоркският дук бе все още в Шотландия, отговорността по подготовката на допълнителен брой кораби падна изцяло върху раменете на Грей. Амеран се надяваше, че няма да има война. Не можеше да понесе мисълта за нова раздяла с Грей. Ако се наложи, ще се бие заедно с него!

Амеран седна върху скалните късове около изкуственото езеро с декоративни рибки и заследи с поглед играта на добре охранените златни рибки, които влизаха и излизаха от изкуствено направени тунели и подпорки. Кучетата играеха в краката ѝ — тя ги вдигаше подред в скута си и галеше копринената им козина.

От другата страна на пътеката, върху каменна пейка до фонтан с купидони, седеше кралицата с постоянната си компаньонка, дукесата на Мороу. Амеран неволно се запита какви ли планове кроят да се освободят от нея. Бе чула от Маги, една от камериерките на горния етаж, че кралицата била изискала от съпруга си да прогони дяволската вещица не само от Уайтхол, но и от Лондон. Грей я бе успокоил, че кралят никога не се прегъва пред настояванията на жена си.

След онази първа, ужасна среща Амеран не бе заставала отново лице в лице с Констанс. Беше я зърнала само веднъж по залез слънце от прозореца на стаята си, където чакаше Грей. Констанс седеше на пейка извън лабиринта от жив плет, подрязан под формата на различни животни. Гидиън се бе появил в градината по същото време и двамата

веднага изчезнаха в лабиринта от ниско надвиснали клонки и гъсти храсти. Когато спомена на Грей за тази странна среща на двама души, които иначе твърдяха, че не могат да се понасят, Грей само сви рамене и каза, че сигурно е сгрещила, защото Гидиън и Констанс никога не са си разменяли учтива дума.

Но Амеран знаеше и виждаше нещата по-добре от Грей. Откъде можеше Констанс да научи, че е била обвинена в магьосничество, ако не от Гидиън? Трябваше да намери начин да накара Грей да разбере, че няма по-опасен враг от този, който се представя за приятел.

През тревата се изтърколи топка и спря пред краката на Амеран. Кученцата веднага започнаха борба за нея.

Двете момчета, които играеха наблизко, изтичаха към нея. Амеран им подвижна весело, грабна топката и я подхвърли на по-малкото от двете деца — момченце с гъсти, черни къдрици и големи очи със същия цвят. По-голямото й благодари, по-малкото предпочете да се скрие свенливо зад него. После отново заиграха с топката в тревата заедно с кученцата.

Амеран ги наблюдаваше с усмивка. Двамата с Грей често си говореха за децата, които ще имат един ден. Докосна леко корема си. Може би, дори сега...

— Чарлз... Джейми — извика бодър глас наблизко. Иззад покрит с розови пъпчици храст между езерото и градинската стена се появи жена със същите розовите бузи като на по-малкото момче. Тя бе приятно закръглена, с буйна кестенява коса, явно неподдаваща се на контрола на панделките и гребенчетата.

— Я виж къде сте били, мили мои — каза тя и разтвори широко ръце.

Момчетата се втурнаха в прегръдката ѝ.

— Почти изгубихте майка си с тая игра на криеница. — Тя седна със смях на пейката до Амеран. В ръка държеше дантелена кърпичка, с която си вееше.

Надявам се, че моите момчета не са те безпокоили — каза тя малко задъхано. Гласът ѝ бе весел — весели искрици проблясваха и в очите ѝ.

— О, не, ни най-малко — бързо я успокои Амеран. — Обожавам децата, особено момченца с трапчинки — каза тя, като щипна едното по носа и разроши къдриците на другото. — Чувствах се самотна.

Жената се усмихна. Трапчинките на бузите ѝ затанцуваха като тези на момчетата.

— Кажете на дамата имената си, момчета.

— Аз съм Чарлз, граф Бърдфордски — гордо каза по-голямото, което бе и по-сериозно. — А името на брат ми е...

— Мамо, искам Чарли да ме остави сам да кажа на дамата името си.

— Добре, миличък — каза жената и намести и двете момченца в скута си.

— Аз съм Джеймс. Чарли е по-голям и е кръстен на баща ни. Нашият татко е кралят на Англия. Знаеш ли това? А аз съм кръстен на брата на татко. — Прехвърли се в скута на Амеран. — И съм малкият граф Боклеркски — каза той и изпъчи гордо гърди. — Но мама ме нарича Джейми и, ако искаш, и ти ме наричай така. — Разгледа с любопитство златния кръст на Амеран, като го обръщаше внимателно в ръцете си. — Хубав е. И ти си хубава. — Целуна я по бузата и скочи със смях на земята.

Амеран се разсмя.

— Имате много очарователен син.

— Точно като баща си.

Амеран се вгледа в малките момчета. И двете наистина приличаха много на краля.

— Казвам се Нел Гуин. — Подаде пълничка ръка с пръсти, украсени със скъпоценни камъни. — Артистка и нещо като кралски шут. — Изсмя се дрезгаво. — Без съмнение вече си чула за мен.

Амеран поклати отрицателно глава.

— Тогава скоро ще чуеш. — Погледна към кралицата и Констанс и отметна глава назад. — Онези двете там не ми изглеждат чак толкова високопоставени дами. А на теб?

Амеран ги погледна.

— Не знам какво да кажа за всяка една от тях. — После подаде ръка на Нел. — Казвам се Амеран Мишол.

Нел се разсмя.

— Знам коя сте, миличка. Цял Лондон знае за теб. Репутацията ти е толкова кална, колкото и моята. — Махна с ръка на момчетата. — Я вървете да потичате и поиграете, момчета. Мисис Търнър скоро ще дойде да ви отведе на вечеря.

Момчетата целунаха майка си по бузата и в следващия миг вече тичаха с кучетата по поляната.

— Надявам се, че не те обидих — каза Нел. — Не съм искала.

Амеран се усмихна.

— Чувала съм и по-лоши неща за себе си, уверявам те.

Нел с широка усмивка комично заизвива глава наляво и надясно.

— Май си твърде хубава за вещица. Косата ти не е злоещо разрошена и на носа ти няма брадавица.

— Това ли се говори за мен? — запита Амеран и усмивката ѝ изстина.

Нел отново отправи поглед към двете жени отсреща и горделиво отметна глава назад.

— Дукесата на Мороу започна тези приказки, но всички мислят, че клюкарства от чиста злоба и ревност — виждат, че ти си спечелила сърцето на лорд Карлайл. Тя тича след него от години. — Лицето ѝ се сбръчка в гримаса. — Не е по-възрастна от тебе, а е оставила три съпруга зад гърба си — и смъртта на всеки един от тях е повече от странна... Сигурно отрова, но никой не смее да я обвини, заради кралицата. — Нел успокоително потупа Амеран по гърба.

— Не се безпокой, няма да бъдеш прогонена от двореца заради нея. Кралят много ясно я е посъветвал да си държи мислите за себе си.

На Амеран ѝ стана приятно.

— Кралят наистина ли ѝ е казал така?

Нел кимна.

— Разбира се. — Погледна я шеговито. — Има ли причина да ревнувам и от теб?

— От мен!?

— Мм. Кралят, изглежда, много те харесва. — В погледа на Нел имаше само любопитство, не злоба. — Наистина ли си подарък от онзи мошеник Луи?

Амеран поклати глава.

— Ако бях останала във Франция, днес нямаше да бъда жива. Дойдох тук не като любовница на краля, а като жертва, която търси убежище от лоши и зли хора.

— Чудесно! — Закръглените бузи на Нел се затресоха от смеха ѝ. — Не обичам да дяля моя Чарли с когото и да било — нито с обикновена жена, нито с високопоставена дама.

— Няма да имаш неприятности от моя страна — увери я Амеран. Нел кимна многозначително.

— Предположих, че всички тези приказки за нова любовница от Франция не са нищо повече от празни клюки. Чарли вече си има една и тя му носи само неприятности. — Нел изтегли врат. — Ето я, пристига. Връща се от следобедната си разходка с карета. Дърта свиня.

По алеята към езерото зави малка позлатена карета с червени спици на колелата.

Амеран въздъхна тихичко с облекчение. От този кратък разговор с Нел разбра, че поне от нея няма причини да се страхува; бе обещала на краля да не говори за обстоятелствата, които я бяха довели в английския двор, и не желаше да наруши клетвата си.

Нел се изправи на крака и махна с ръка на кочияша да спре.

Тъмнокоса жена с бяла като порцелан кожа и смръщено, обсипано с лунички лице се показва от прозореца и многобройни нанизии от перли се залюляха от врата ѝ — както и чифт гърди, които също демонстрираха изобилие от лунички.

Нел смигна хитро на Амеран през рамо.

— Прекрасен ден за разходка по градинските алеи, нали, мадам?

— За това ли спряхте каретата ми, госпожо Гуин?

Нел ѝ отговори със захаросана усмивка.

— О, не, не, скъпа лейди. Спрях каретата ви, защото знам колко разтревожена сте сигурно напоследък за здравето на краля — исках само да ви уверя, че Негово величество е изключително добре. — Тя прокара ръка по косата си и се напери като младо момиче. — Истината е, че никога не съм го виждала в по-добра форма от снощи. — Повиши глас, — Е, да, гореше от треска миналата нощ, но тази треска бе от друг характер...

Амеран едва се сдържа да не се изсмее. Дамата в каретата се усмихна с усилие.

— Сведенията ви за здравето на краля са много ценни за мен, мадам. Сега очаквам с още по-голямо нетърпение тази вечер. Карай — заповяда тя на кочияша, без да хвърли поглед назад.

С широка усмивка и ръце на кръста Нел проследи отдалечаващата се карета.

— Католическа блудница! — Изплю се след каретата. — Какви тревоги причинява само на моя Чарли. Представяш ли си,

непрекъснато дрънка, че той се бил оженил за нея по силата на някакъв папски фарс и сега се опитва да го убеди да узакони копелето ѝ, Ричмондския дук, така че онзи недорасъл слабоумник да бъде посочен като наследник на трона. Питам те, чувала ли си някога нещо толкова нелепо?

Амеран се предаде и избухна в смях.

— Извинявайте, мадам. Не исках да бъда груба.

Нел се присъедини към смеха ѝ.

— Няма защо да ми се извиняваш, мило момиче. И на мене ми е смешно.

Допрели глави, двете жени се кикотеха като ученички, докато Нел разказваше на Амеран как съвсем скоро си е отмъстила на Луиза, предизвикана от хвалбите ѝ, че кралят щял да я посети през нощта. Нел изразила желание да сключат мир и ѝ предложила сладкиши, в които прибавила разслабително. Когато на Луиза неколkokратно ѝ се е наложило да се извинява по време на срещата ѝ с Чарлз, кралят я оставил и отишъл при Нел.

— Тази френска уличница не знае, че само досажда на краля с високомерното си поведение и интелигентен брътвеж. Той е вече уморен от нея — сам ми го каза. „Нел, моето момиче — каза той, — в моя живот идват жени и си отиват, но в леглото ми никога няма да има друга Нел Гуин“. — Нел изправи гръбнак и изпъчи гърди. — Хиляди дяволи, малкият Чарли и Джейми имат толкова права над трона, колкото и нейните копелета. При раждането на Джейми любимият ми господар настоя към името му да се прибави и „Боклерк“. Знаеш ли кой е Боклерк?

Амеран поклати отрицателно глава. Все още продължаваше да се смее. Не бе разговаряла с никаква друга жена освен с майка си, която проклинаше и беснееше, докато говореше... А Нел бе така очарователна и приятна.

Нел заяви гордо;

— Боклерк е второто име на крал Хенри I. — С вдигната високо глава тя се опита да приглади непокорните си кестеняви къдрици. — Скъпият ми крал настоя момчетата ми да получат титли — без да се наложи да настоявам за това. Чарли стана Бърдфордски граф — тези дни той дори наименува кораб в негова чест! А малкият Джейми е лорд Боклерк. Чудесен човек е моят Чарли — завърши Нел с

продължителна, изпълнена с обожание въздишка. — И ще извия врата на всекиго, който се осмели да твърди обратното.

Джейми изтича при майка си.

— Мамичко, моля те, скрий ме! Чарли винаги ме намира...

Нел вдигна тъмnochервената си пола.

— Бързо се пъхай под полата ми. Той няма да се сети да те търси тук.

Джейми се засмя.

— Чудесна си, мамичко. Знаех си, че ще ми помогнеш — каза бързо той, докато изчезваше под диплите на полата ѝ.

Само след миг пред тях се появи Чарли.

— Къде е Джейми? — запита той задъхано.

Нел сви рамене.

— О, скъпи, надявам се, не си изгубил малкия ангел? — задържа тя ужасено дъх. — Не мислиш, че е паднал в езерото, нали?

Чарли посочи малката обувка, която се подаваше изпод полата на майка си.

— Добре, Джеймс Боклерк, предавам се. Ти спечели.

Джеймс изскочи бързо, като едва не събори Нел — тя успя да се хване за ръката на Амеран, за да не се претърколи в езерото.

— Ето ме, Чарли. Видя ли какво страхотно скривалище си намерих?

Чарли с обич разроши къдриците на братчето си.

— Невероятно скривалище — направо разкошно, Джейми. — Отпусна се до майка си. — Татко дали ще дойде днес на чай при нас, мамо? Много ми се иска да му почета от новата си книга.

— А аз искам да му дам рисунките си на коне, които направих за него — вмести се и тънкото гласче на Джейми.

Нел с обич прегърна синовете си.

— Едва ли ще ни посети днес, скъпи мои. Той има много важен гост от Франция и му се налага да прекара вечерта в дискусии за политика и други подобни.

Момчетата кимнаха примирено.

Амеран усети разочарованието им. Кралят сигурно бе добър баща за момчетата, независимо от отрицателните черти на характера си — синовете му явно го боготворяха.

— Имам една идея — възкликна Нел и притегли двете деца към себе си. — Ще изпратя съобщение на краля, че мисис Търнър ще опече любимите му пирожки със скълцани стафиди и портокалови кори за чая утре.

Джейми заскача радостно около пейката, а Чарли се усмихна и запляска с ръце.

Амеран наблюдаваше с удоволствие играта на Нел с децата. В този момент собственото ѝ нещастно детство разкъсваше сърцето ѝ. Майка ѝ никога не се бе смяла и играла с нея. Колко щастливи бяха тези момченца и каква ободряваща промяна трябва да е Нел за краля в сравнение със свадливата му жена.

— За мен беше огромно удоволствие, че те срещнах, Амеран Мишол — заяви Нел, когато станаха да си отиват малко по-късно. — Усещам, че ще станем големи приятелки. — Кимна към кралицата и дукесата, които продължаваха да седят вторачени в тях на пейката от другата страна на езерото. — Сигурно има нещо много общо между нас, след като предизвикахме гнева на двете най-ужасни жени в двореца.

Амеран се усмихна, но ѝ беше трудно да види комичната страна на изтъкнатия от Нел факт — най-големите заговорнички ѝ бяха официално обявени врагове... Страхът в погледа ѝ предизвика симпатиите на Нел, която разтвори ръце и я покани в топлата си прегръдка точно както правеше с момчетата си.

— Не се безпокой за тези двете, миличка. Ще трябва доста да си помислят, преди да тръгнат срещу краля.

Амеран отново погледна двете жени, които не се и опитваха да скрият, че кроят планове да се освободят от нея.

Нел отметна назад къдриците си и се разсмя.

— Подозирам, че и двете се чудят какво ли заговорничим. Може би си мислят, че сравняваме техники и начини за задоволяване на нашите любими. По дяволите, момиче. Накарах те да почервенееш, нали? — Нел щипна бузите ѝ, точно както бе направила с малкия Джейми. — Ние двете можем да предизвикаме доста голямо раздвижване в Уайтхол. — Хвана момчетата за ръце. — Хайде, мои малки мъжлета, лорд Бърдфорд, лорд Боклерк. Хайде да видим какви деликатеси ни е приготвила мисис Търнър за вечеря. Ще се видим ли утре тук? — запита тя Амеран.

Амеран кимна с радост. Вече очакваше с нетърпение следващата им среща — най-сетне си бе намерила приятелка! Искаше ѝ се по-скоро да сподели добрата новина с Грей.

Но когато разказа на Грей за срещата си с Нел, той не посрещна разказа ѝ с ентусиазма, който очакваше. Накара я да седне на леглото, още не приключила с обличането си за късната вечеря с краля.

— Нел е наистина очарователна и умна жена, както си забелязала; тя действително надживя всички други любовници на Чарлз; но не съм сигурен, че е в твой интерес да те виждат в нейната компания — репутацията ѝ е значително очернена, меко казано.

— Никога не съм чувала нещо толкова нелепо! — Амеран се отпусна върху възглавниците с ръце, кръстосани на гърдите. — Тя е първата и единствена жена в двореца, която се отнесе към мен с внимание и доброта. Всички други фини дами — като твоята Констанс, например, и кралицата — ме третират като че ли съм уличница, извадена от някоя канавка.

— Точно такова впечатление ще направиш, ако продължиш да се срещаш с Гуин. — Грей седна на леглото до нея и се опита да я притегли към себе си, но тя се дръпна настрана. — Съгласен съм с теб, че Нел Гуин е много очарователна, и тя наистина не представлява заплаха за никого в двореца — продължи Грей с кръстосани на гърдите ръце като нея. — Но понякога тя нарушава допустимите граници на положението си на кралска метреса и се опитва да поема отговорността и на главния съветник. — Гласът му бе спокоен. — Госпожа Гуин е много своеволна жена; страхувам се, че лошият ѝ навик да говори директно ще ѝ причини много грижи в бъдеще.

Амеран прецени, че няма смисъл да продължава този спор с Грей. Той бе взел решение по въпроса — както и тя. Не смяташе, че следобедните ѝ срещи с Нел в градината или където и да било другаде ще навредят на някого.

Грей се наведе към нея и я целуна по носа.

— Не се цупи, скъпа. Не ти прилича, уверявам те. Освен това отиваме на празнична вечеря. — Стана, облече горната част на униформата си и се залови с панталоните. — Изглежда, че нашият приятел отвъд пролива се е обезпокоил от усиляването на армията и флотата и е изпратил пратеник с дар за сдобряване.

— Пари? — Лицето ѝ се отпусна в усмивка.

Грей кимна.

— Много.

Амеран запита с облекчение:

— Това означава, че няма да има война с Франция, нали?

Грей протегна ръце към нея, за да я целуне. Този път Амеран не се дръпна настрана.

— Сега, след като Чарлз убеди Луи, че не е кукла на конци, която подскача по команди отвън, надявам се, няма да има война.

Амеран обви стегнато ръце около врата на Грей. Езикът ѝ игриво се вмъкваше и измъкваше от ухото му.

— Аз съм твоята кукличка и съм готова да танцувам по твоите команди.

Грей ѝ разреши да го издърпа върху леглото.

— Грещиш, сладка ми Амеран. Ти ме караш да танцувам според желанията си...

Прехвърли крак над него и седна на гърдите му.

— Ако това е истина и аз съм командирът — каза тя с игриви искрици в очите, — защо тогава да не забравим кралската вечеря и не вечеряме само двамата тук, в леглото? — предложи тя и прокара върха на езика си по белега от рана на бузата му.

Грей я смъкна от себе си.

— Мм, великолепна идея. Но човек не може така просто да отклони покана за вечеря от краля. Една такава покана не е молба, която може да бъде приета или отхвърлена по желание. Тя е кралска заповед, която не предполага извинения.

— Да... Колко жалко. — Амеран бавно смъкна от раменете си презрамките на разкошната си кадифена рокля. — Сигурно ще бъде истинско престъпление, наказуемо с хвърляне в Тауър, ако не сме съвсем точни за един такъв ангажимент. — Тъмните ѝ мигли предизвикателно трептяха.

С висок стон Грей развърза корсажа ѝ. Добре оформените гърди, млади и нежни, скочиха в ръцете му.

— С радост ще приема всяко наказание, което кралят реши да ми наложи — засмя се той и зарови устни в меката им топлина...

Амеран стегна ръце около врата му и го притисна към себе си с все сила. Животът с Грей бе по-сладък от това, което можеше да ѝ поднесе въображението ѝ.

С един замах Грей смъкна роклята ѝ и срита панталоните си, докато Американ го освобождаваше от ризата.

Краката ѝ се обвиха около него, притеглиха го още по-плътно към тялото ѝ, притиснаха го още по-дълбоко в нея... Той се плъзна в топлата влага между краката ѝ и телата им се залюляха в нежен ритъм.

— Никога ли няма да ти се наситя? — стенеше Грей.

— Никога, любими мой. Никога. — Изви гръб, за да посрещне ритмичните му тласъци с отзивчивостта, която те изискваха. — Нямам друга цел в живота, освен да направя така, че никога да не ми се наситиш...

Въздишките им преминаха в стонове... А после двамата лежаха още дълго време, вплетени един в друг с доволна усмивка на устни...

Всички се обърнаха към тях, когато ръка за ръка влязоха в огромната зала сред приглушен шепот и любопитни погледи. Амеран не бе споделила с Грей страховете си, но той като че ли ги чу произнесени високо.

— Не се страхувай. Гледат те така, защото никой от тях не е виждал такава пленителна красота. Няма причини да се страхуваш — аз съм с теб.

— Трудно мога да бъда изплашена — заяви Амеран и смело изпъна рамене назад.

Държеше главата си високо и гордо. Дори и някой да си спомни за Сибил Чандлър, вероятността да се направи връзка между нея и майка ѝ бе малка. Може би трябваше да облече нещо по-семпло, но след любовния им акт духът ѝ бе толкова приповдигнат, че бе избрала най-ярката от всички рокли, които ѝ бе подарил кралят: червено кадифе с ниско изрязан корсаж, обшит с пухкава бяла заешка кожа. Опита се да игнорира грубите, зловни погледи и зловния шепот — не чуваше думите, но знаеше, че говорят! Всяко лице, на което попадна погледът ѝ, изразяваше само отблъскваща враждебност...

Спря се за миг. „Дъщеря на вещица“ — изсъска някой зад нея. Вдигна очи към Грей и видя, че белегът на бузата му бе гневно опънат. Амеран се надяваше, че може би най-сетне ще разбере що за приятел е Гидиън. Бързо огледа групата от двадесетина души, насядали около махагоновата маса, разположена в центъра на залата. Гидиън не бе между тях. Чудесно. Ще трябва да се справя с един явен враг по-малко тази вечер.

Мястото начело на масата беше празно, както и това отдясно. Констанс бе седнала до стола, на който трябваше да седне кралицата.

Амеран посрещна смело враждебния ѝ поглед. Искаше всички да разберат, че не се страхува от дукесата на Мороу.

Кралският секретар, дребен човек с очила и дефект в говора, ги поведе към места на няколко стола по-долу от Констанс. Амеран седна

между Грей и висок мъж със сериозно изражение, който почти непрекъснато отпиваше от сребърния си бокал. Едва я погледна, когато тя се отпусна на стола до него.

Усещаше, че все още е предмет на приглушения шепот и втренчените погледи на кралските гости, и това я предизвика да посреща директно погледа на всеки един от тях.

— С най-голямо облекчение установявам, че приятелят ти Гидиън не е тук — забеляза тя.

Очакваше Грей да застане в защита на приятеля си, но не позна.

— И няма скоро да бъде част от интимния кръг на краля.

— А, как така? — запита тя с любопитство.

Грей направи дълга пауза, преди да отговори.

— Гидиън не се ползва повече с благоволението на краля. Страхувам се, че ще измине доста време, преди кралят да го приеме обратно.

„В такъв случай двамата с краля имаме нещо общо помежду си“ — помисли си Амеран.

— Какво е направил Гидиън, за да изпадне в немилост? — Смръщеното чело на Грей й подсказа, че не му се иска да говори на тази тема.

Започна с въздишка след дълга пауза.

— Името на Гидиън бе свързано със заговор за сваляне на краля от трона и издигането на дука на Монмаут. Обвинението не бе подкрепено и отпадна, но кралят предпочете да не изслушва защитата на Гидиън.

— А бил ли е Гидиън замесен в такъв заговор? — запита тя напълно сигурна, че е бил.

Грей поклати озадачено глава.

— Не знам. Преди тръгването ми за Франция бих могъл да се закълна, че е невинен, но напоследък забелязвам страни от характера му, за които не подозирах, че съществуват.

Амеран побърза да смени темата. Не желаше Грей да се претоварва с проблемите на Гидиън.

— Кои са всички тези хора? — запита тя. — През тази седмица тук съм виждала само някои от тях.

Грей се наклони по-близо до ухото й.

— Джентълменът от лявата страна на кралския стол е мосю Луи-Филип Рено, секретар на френския министър на външните работи, Барилъон. Носят се слухове, че Луи е готов да удвои предложението си на двеста хиляди фунта, ако Чарлз обещае да се откаже от съюза си с Холандия и Испания, отхвърли новия парламент, който трябва да бъде свикан, и смекчи законите срещу католиците. Освен това Луи настоява още сега да се предприемат някои мерки, които да гарантират, че приемник на Чарлз ще бъде брат му Джеймс. — Грей още повече сниши гласа си. — Поставен е и въпросът за личната религия на краля. Преди години Чарлз обеща на Луи, че ще стане католик в замяна на някои компенсации. Чарлз досега не е споменал това свое обещание и продължава да управлява като защитник на англиканската църква. Никой не смее да му задава въпроси за религиозните му предпочитания.

Грей отпи глътка вино и продължи представянето на другите гости около масата. Амеран внимателно слушаше обясненията му.

— До секретаря Рено седи Луиза дьо Керуел — вече съм ти говорил за нея.

Амеран кимна. Не спомена, че е видяла Луиза в парка и че е станала неволен свидетел на размяната на любезности между нея и Нел.

Грей насочи вниманието ѝ към жена с жълт шал с ресни.

— Най-последната придобивка на краля. Казва се Хортензия и идва от Германия. — Забеляза усмивката на Амеран и добави: — Любовните афери на Негово величество никога не приключват: той непрекъснато добавя нещо ново към колекцията си.

Амеран забеляза, че красивият мургав мъж срещу Хортензия се опита незабелязано да ѝ изпрати целувка. Грей отново приближи устни до ухото ѝ.

— Говори се, че са любовници. Ако наистина е така, надявам се, че ще бъдат достатъчно дискретни.

— Кралят не е — забеляза Амеран.

— На него не му се налага — той е крал — напомни ѝ Грей.

— Питам се къде ли е Нел — изпусна се тя.

Грей се намръщи.

— Вероятно забавлява някои от политическите си приятели в Пал-Мал.

От тона на гласа му бе повече от ясно, че не желае да чува повече името на Нел.

Грей огледа останалите от кралските гости; спря се само на някои интересни личности между тях.

— Английският премиер, лорд Данби, е седнал до Констанс. Изглежда доста добре, въпреки че прекара последните няколко месеца в Тауър.

— Защо? Какво е направил? — учуди се Амеран. Не изглеждаше вероятно плешивият, мършав мъж да представлява някаква опасност за краля или за когото и да било друго.

— Крал Чарлз реши, че има нужда от урок — отговори Грей с толкова сериозен тон, че Амеран не можа да разбере дали е съгласен или не с решението на краля да изпрати толкова деликатен на вид мъж в Лондонския Тауър.

— Мъжът с белите мустаци е сър Лиолайн Дженкинс — кралският секретар на държавата. До него е лорд Халифакс, един от най-доверените съветници на краля, пост, който едва ли ще задържи дълго, като се вземе предвид настояването му кралят да поделит властта си с парламента.

Амеран кимна към един възрастен мъж, който дремеше на стола си. Косата му стърчеше на всички посоки, дрехите му бяха смачкани и прекалено широки за него. Грей се засмя.

— Казва се Макълсфийлд. Бе учител на Чарлз преди изгнанието му. След възстановяването му на трона стана негов главен съветник. Мисля, че идването му в Уайтхол е опит от страна на краля да сложи край на амбициите на някои хора, които се стремят дукът на Монмаут да бъде обявен за легитимен наследник.

— Но какво може да направи той? — запита тя, силно заинтригувана от възрастния човек.

— Майката на дука на Монмаут, Люси Уолтърс, умира, когато синът ѝ е бил още момче. Вигите, изглежда, са намерили доказателство, че Чарлз се е оженил за нея, преди да роди Джейми, като по този начин узаконил копелето ѝ. Макълсфийлд е тук, за да разпръсне подобни слухове, като подкрепи твърдението на краля, че Люси е била блудница и никога не е била негова жена.

— Имаш ли чувството, че претенциите на дука на Монмаут имат някакво основание?

Грей не се поколеба с отговора си.

— Крал Чарлз иска брат му да наследи трона. Аз искам това, което иска кралят. Кралят твърди, че няма легитимни наследници, и твърденията му не трябва да бъдат поставяни под съмнение.

Грей отпи отново от чашата си и продължи с представянето на кралските гости.

— На най-отдалечения край на масата се намира човекът, който възстанови града след големия пожар. Казва се Кристофър Рен. В момента работи върху възстановяване на пълното великолепие на катедралата „Свети Павел“. Някой ден ще те заведе с карета да видим докъде са стигнали възстановителните работи.

Амеран стисна ръката му.

— Това ще бъде огромно удоволствие за мен.

— От лявата страна на господин Рен седи Исак Нютон, високо ценен учен от Кралската академия — продължи Грей с ръка върху раменете ѝ. — Двамата с краля прекарват часове подред в дискусии и спорове защо луната следва една и съща орбита при въртенето си около земята. Никога не съм мислил толкова много по такива сложни въпроси.

— Нито пък аз — засмя се тя. — Земята е тук, луната е там — и това е всичко.

Грей я целуна по ухото.

— Ти си тук и аз съм тук — и нищо друго няма значение.

Амеран усещаше враждебния поглед на Констанс, но намираще сили в себе си да го посреща със студено безразличие.

Грей вдигна ръката ѝ до устните си и я целуна.

— Спомняш ли си кръглата и ярка луна през първата ни нощ?

Амеран докосна с устни бузата му.

— Никога не съм я виждала по-красива...

— Сега, когато кралят се възстанови, смятам да го осведомя за намерението ни да се оженим — прошепна Грей.

Амеран бе радостно развълнувана. Едва успя да се сдържи да не скочи от стола си и да съобщи прекрасната новина на всички.

Очите ѝ неволно се отпавиха към Констанс. Дукесата на Мороу, изглежда, правилно бе предположила за какво точно си говорят — очите ѝ сипеха огън и жупел към Амеран. Грей може и да не приемаше заплахите на Констанс сериозно, но тя ги приемаше. Констанс нямаше

да спре пред нищо в опитите си да унищожи любовта им — и дори двамата с Гидиън да бяха истински врагове помежду си, сега те имаха една обща цел: да ѝ причинят колкото е възможно по-голяма болка и посеят неразбирателство между нея и Грей; тази обща цел сигурно щеше да ги превърне в близки приятели.

С усилие на волята Амеран откъсна мислите си от Констанс.

— Кой е онзи човек със смешната черна шапка?

— Казва се Уилям Пен. Твърди, че кралят дължи на семейството му огромен дълг още от дните, когато първият Чарлз е заел пари от по-богатите си поданици, за да води войните си; поискал е от сегашния крал да го дари с цяла колония в Америка срещу този дълг.

— Негова собствена колония? Това е много странно искане.

Грей кимна.

— Пен е член на група религиозни отцепници, които се Наричат квакери; те живеят с чувството, че англиканската църква ги потиска. Пен иска тази колония, за да има къде той и неговите последователи къде да живеят и следват спокойно изискванията на религията си.

Амеран въздъхна.

— Търсят място, в което да няма преследвания? Едва ли някъде съществува подобно място... Кралят ще изпълни ли желанието му?

— Мисля, че точно това възнамерява да направи. Кралят често казва, че всеки човек има нужда от място, в което да живее под своята собствена лоза и смокиново дърво. — Грейсън се засмя. — А освен това по този начин ще намали дълговете си. — Огледа бегло останалите гости около масата. — Всички други са благородници и благороднички, към които по една или друга причина кралят е решил да прояви благосклонност.

Амеран хвърли още един бърз поглед към Констанс. Роклята от блестяща бяла коприна не я правеше по-невинна и чиста. Очите ѝ бяха студени и твърди като брошката от диаманти и бисери върху гърдите ѝ.

Мъжът от лявата страна на Грей го ангажира в разговор за бойната сила на кралската флота и Амеран бе оставена да отпива от виното си и да се занимава със себе си. Мъжът до нея най-сетне забеляза присъствието ѝ.

— Мисля, че никой не ни представи. Аз съм лорд Крей вън. — Сложи чашата си на масата само да целуне ръката ѝ и отново я вдигна към устните си след този акт на учтивост.

— Казвам се Амеран Мишол.

— В двореца ли живеете?

— Да. А вие?

Той даде знак на слугата да напълни отново чашата му.

— Живея в Уиндзор съвсем отскоро. Прекарах последните няколко години в Каролина, колонията Чарлз Таун. — Замълча за миг, потънал в мислите си. — Чудесно място е Каролина — няма равно на себе си на този свят. Гигантски дъбове, обвити с гъсти драперии от испански мъх, борове с върхове в небето, палми с най-сладките кокосови орехи, огромни пространства блатна трева и красиви плажове с фин бял пясък, обтегнати до линията на хоризонта... — Той въздъхна тъжно. — Тази земя винаги ще ми липсва.

— Сигурно наистина е много красива — каза Амеран учтиво. Запита се какво ли го е накарало да напусне мястото, което толкова много обича. — Изглежда прекрасно да се живее там — добави тя, опитвайки се да продължи разговора — лорд Крейвън изглеждаше така нещастен...

— Да, така е. Всеки ден носеше ново приключение. Пирати, индианци, французи, испанци — всички те страшно усложняваха живота ни. — Той се усмихна с копнеж. — Но дори и в най-лошите си моменти Чарлз Таун е много по-близо до рая от всяко друго място на тази земя.

— Жалко, че се е наложило да го напуснете, сър.

— Нещо, за което ще съжалявам цял живот. — Пресуши чашата си и махна с ръка на слугата да я напълни отново. — Но когато забогатее отново, ще се върна в Каролина и този път може би ще направя по-мъдри инвестиции.

Амеран замълча. Усети, че съседът ѝ отляво нямаше желание да каже нищо повече и желаше да бъде оставен сам със спомените си.

Точно в този момент огромните дъбови врати към залата се отвориха и около масата настъпи тишина. Влезе капитанът на телохранителите и обяви пристигането на краля и кралицата.

Гостите станаха на крака и не седнаха, докато кралската двойка не зае местата си.

Констанс и кралицата незабавно събраха глави и засушукаха, вторачени в Амеран.

Кралят кимна на сервитьорите, чинно изправени наоколо, и почти веднага пред всеки гост бе поставена чиния с герба на Стюартите. Огромни сребърни табли, натрупани с печено говеждо и свинско, както и подноси с картофи минаваха от гост на гост.

По време на вечерята кралят почти не говори. Разменяше само някоя и друга дума с мосю Рено. Грей отговаряше на въпросите на Халифакс и другите съветници за бойната готовност на флотата, а Амеран местеше храната от едната страна на чинията пред нея на другата под кръстосания огън на враждебните погледи на кралицата и Констанс. Питаше се какъв ли злобен план кроят, за да освободят Уайтхол от присъствието ѝ. Поглеждаше от време на време и другите гости. Луиза разговаряше на френски с Рено. Хортензия и принцът на Монако се смееха щастливо и си изпращаха целувки по въздуха. Макълсфийлд още не се бе събудил, а Данби и мъжът срещу него спореха разпалено за нещо.

На няколко пъти улови погледа на краля — той ѝ се усмихваше, кимаше и веднага поглеждаше настрани. Нямахше значение дали я мисли за лъжкия или не. Случайно бе негова дъщеря. Не искаше нищо от него. Усещаше, че му бе трудно да повярва, че е наистина негова плът и кръв.

С облекчение посрещна оттеглянето на краля и кралицата — то бе разрешение за всеки от гостите да напусне масата.

Лорд Крейвън се отпусна на стола си.

— С радост бих чула нещо повече за прекрасната Каролина — каза му тя, преди да стане.

— О, сладка, сладка Каролина... — въздъхна той и ѝ кимна за сбогуване с тъжна усмивка.

Констанс мина край Амеран и обви с ръце врата на Грей.

— Скъпи, почти нямах шанс да говоря с теб. — Целуна го леко по бузата. — Ако не знаех как стоят нещата между нас, щях да си помисля, че ме игнорираш.

Грей се освободи от ръцете ѝ и посегна към Амеран.

— Мисля, че вече си се запознала с Амеран.

Без да я погледне, Констанс продължи с глас, снижен почти до шепот:

— Ще те чакам да ми дойдеш скоро на гости, Грей. Има толкова много неща между нас, които трябва да разрешим. — Гърдите ѝ се

притискаха към гръдния му кош. — Не ме разочаровай, за да не те разочаровам и аз. — Махна с ръка на някого и изтича в облак от бяла коприна, за да се присъедини към него.

Амеран усети неудобството му, когато я притегли по-близо до себе си.

— Констанс ще се опита да се вмъкне между нас, но ние не трябва да ѝ разрешим това — каза той и стегна прегръдката си.

— Ще се пазим от всеки, който се опитва да ни раздели. — Отпусна глава на рамото му. — От всички.

— Какво ще кажеш — да отидем в твоя апартамент и да запалим отново огъня от онази вечер? — предложи той и я целуна леко по косата.

Амеран му намигна игриво.

— Онази жарава е готова да пламне отново, милорд.

Целунаха се дълго и нежно. Когато Амеран отвори очи, те веднага срещнаха изпълнения с омраза поглед на Констанс.

Тръгнаха към вратата, но един от прислугата ги спря, за да предаде някаква бележка на Грей.

Амеран се надяваше, че това не означава допълнително забавяне. Колкото по-бързо се махнеше от тези пронизващи очи около нея, толкова по-добре щеше да се почувства.

Грей се намръщи.

— Лоши новини? — Отчаяно се надяваше, че не му се налага да се върне на „Феър Уиндс“.

Грей поклати глава.

— Не, поне така се надявам. Бележката е от Гидиън. Настоява веднага да се срещнем, за да разговаряме спешно по някакъв въпрос.

— Какъв точно?

— Не пише. — Грей я държеше здраво за ръка, докато минаваха през тълпата от гости на път към вратата. — Гидиън ще ме чака в стаята ми. Обещава да не ме задържи много. — Когато започнаха дългото изкачване на стълбите към апартаментите им, ръката му заигра по тялото ѝ. — Не заспивай без мен.

Амеран се засмя и го прегърна.

— Дори и да заспя, предполагам, знаеш как да ме събудиш.

Усмивката на Грей угасна и той се смръщи.

— Възнамерявам да открия и произхода на слуховете за теб. Гидиън притежава информация, която не беше за всички уши. Бързо ще сложа край на тези слухове — обеща ѝ той.

Амеран отговори с дълга въздишка.

— Жалко, че не съм наистина магьосница. Много ми се иска да накарам някои хора да изчезнат.

Не се и съмняваше, че Гидиън ще отрече всички обвинения. Вероятно ще хвърли вината върху някой друг — може би член на екипажа, дочул слуховете в родното ѝ село. Кога ли Грей най-сетне ще се умори от лъжите и извиненията на Гидиън? Кога най-сетне ще проумее, че Гидиън е голям майстор по измамите?

— Няма да се забавя, любима — каза ѝ Грей, преди да се раздели с нея в стаята ѝ.

— Няма опасност от среднощни посещения на дукесата, нали? — подразни го тя.

Грей се засмя.

— Дукесата много би желала да има този късмет.

— Прекалено сте скромни, милорд. — Устните ѝ потърсиха неговите и езикът му заигра в устата ѝ... но внезапен страх я накара да прекрати рязко целувката. — Ще внимаващ, нали, Грей? Обещай ми, че ще внимаващ. — Страхът стегна гърлото ѝ. Грей бе в опасност. Чувстваше го.

Грей нежно отмести тъмните къдрици от бузата ѝ.

— Няма причина да се безпокоиш за моята безопасност. Гидиън няма намерение да ме нарани. Най-вероятно е да иска да се похвали с новите си любовни похождения. Ще се върна, преди да започна да ти липсвам.

— Вече ми липсваш. — Опита се да внесе бодрост в тона си. — А сега върви — тръгвай.

Амеран затвори вратата след Грей и в следващия миг рязко се обърна — само за да се присмее на себе си: зад нея нямаше нищо заплашително, в стаята нямаше никой освен нея. Маги бе подготвила леглото за през нощта и запалила свещите.

Амеран бързо се преоблече в халат с избродирани розови пъпки отпред и освободи косата си от перлените гребени, които я държаха вдигната нагоре.

По гърба ѝ пробягаха тръпки. Имаше чувството, че някой я наблюдава.

Отново се укори за тези детински страхове. Разстрои я бележката от Гидиън, все още бе напрегната от злобните погледи на Констанс и съскането зад гърба ѝ: „*дъщеря на вещица, дъщеря на вещица*“ — тези думи все още отекваха в главата ѝ.

Подът зад нея изскърца.

Амеран рязко се обърна. Сърцето ѝ заскача лудо в гърдите ѝ.

— Кой сте вие? Какво искате?

В стаята ѝ наистина имаше още някой. В сянката на гардероба се открояваше забулена фигура с черен катошон.

Погледна за миг към паравана за обличане до гардероба — ясно беше как бе прикрил присъствието си.

Отблясъци от запалените свещи затанцуваха по острието на ножа, който държеше в ръка. Натрапникът се впусна към нея и писъкът на Амеран замръзна в гърлото ѝ. Опита се да се освободи от ръцете му с всички възможни средства — риташе, хапеше, дереше с нокти лицето под черната качулка.

Нападателят ѝ грубо се изсмя.

— Обичам блудници, които се борят. — Почти спря дъха ѝ с ръка, стегната около гърлото ѝ; прокара нож между гърдите ѝ и разряза розовите пъпки, които задържаха пенъоара ѝ затворен. — Съжалявам, че нямам време да те принуда да се пазариш за живота си.

Не виждаше лицето му, но можеше да усети жестоката му усмивка.

Острието на ножа заплашително проблесна, насочено към гърдите ѝ.

Амеран заби зъби в ръката му. Нападателят с ругатни отпусна хватката си.

— Ти, малка кучко! Ще ти дам да разбереш!

Амеран го ритна с все сила между краката, той изтърва ножа с вик, а тя инстинктивно го отпрати с крак под леглото и изтича с писъци в коридора.

Гидиън и Грей веднага изскочиха навън.

— Какво има? Какво става?

Амеран се опита да покрие гърдите си с останките от пенъоара си.

— Мъж, с качулка, в стаята ми... опита се да ме убие.

Гидиън се втурна напред, Грей го последва.

— Почакайте, капитан Хорн, какво пра... — донесе се отвътре и настъпи тишина.

Амеран изтича в стаята си. Нападателят ѝ лежеше в локва кръв с кама, забита в сърцето му.

Амеран се отпусна с ридания в ръцете на Грей. Смъртта се бе приближавала много пъти до нея, но никога досега не бе толкова близко.

— Кой е той? — запита Грей. Гидиън дръпна назад черната качулка.

— Не го познавам.

Амеран се насили да погледне лицето на нападателя си. Той имаше коса, по-червена от гребен на петел, и груба брада със същия цвят. На лицето му бе отпечатан израз на пълна изненада.

— Никога не съм го виждала. Защо ще иска да ме убива?

В коридора започнаха да се събират хора — един от телохранителите, който току-що се бе появил на сцената, ги държеше настрана от стаята на Амеран. Грей отново я притисна към себе си.

— Нямам представа защо се е опитал да те нарани, но, кълна се, ще направя всичко възможно да открия.

Гидиън извади ножа от гърдите на мъртвеца, избърса кръвта по него в качулката му и го прибра в колана си.

— Аз съм виновен, скъпа лейди — обърна се той към Амеран и в гласа му ясно прозвучаха нотки на съчувствие, които тя не бе свикнала да чува от него. — Ако не бях настоявал на срещата с Грей, нямаше да минете през това изпитание сама.

Амеран се насили да се усмихне. Питаше се дали Грей усеща неискреността на думите му.

Грей се вторачи в мъртвото тяло пред краката си.

— Бих искал аз да бях забил ножа в сърцето му. — Хвана ръката на Гидиън. — Благодаря ти, приятелю мой. Благодаря ти. Винаги ще ти бъда задължен.

— Не ми дължиш нищо. Доколкото си спомням, ти си спасявал живота ми неведнъж. — Поклони се на Амеран. — С радост ще посрещна всяка възможност да гарантирам сигурността на бъдещата лейди Карлайл.

Амеран се намръщи. Нещо не бе съвсем в ред.

Забеляза ножа на убития до крака на леглото. Спомни си, че го бе сритала под леглото, преди да изтича от стаята.

Умът ѝ бързо прехвърли събитията отпреди няколко минути и не регистрира звуци от борба между Гидиън и убития. Но за сметка на това ѝ припомни няколкото думи, произнесени от нападателя ѝ преди смъртта му, с които той бе разпознал Гидиън.

Гидиън я гледаше втренчено със студена, враждебна усмивка.

Амеран се опита да не издаде мислите си.

— Наранен сте. На ръката ви има кръв.

Той махна с ръка.

— Няма нужда от безпокойство. Дребна работа. Успях да изтръгна ножа от ръката му, преди да ме нарани сериозно.

Грей прегърна приятеля си.

— Нямам думи, с които да изразя...

Гидиън стегна ръцете си около него.

— Ти би направил същото за мен.

Амеран погледна мъртвеца. Прекалено удобно наистина — особено предвид казаното от Гидиън онзи ден на борда на „Феър Уиндс“, че ще моли за шанс да спаси живота ѝ.

Беше получил своя шанс и заедно с него — благодарността на Грей. Каквито и различия да се бяха появили между тях, смъртта на непознатия, който се бе опитал да я убие, бързо ги беше изгладила.

По коридора отекнаха тежки стъпки и след миг кралят влезе в стаята ѝ.

— Каква е тази суматоха? — Видя тялото в локва кръв. — Хиляди дяволи. Какво се е случило на този нещастник?

Гидиън побърза да разкаже на краля събитията, като не забрави да подчертае собственото си участие в тях.

— Добре ли си? — обърна се кралят към Амеран с неочаквана нежност в гласа — нежност, с която обикновено се обръщаше към кучетата си, не към хората.

Амеран се опита да се усмихне.

— Веднага щом сърцето ми се успокои, ще бъда добре.

Очите на краля се спряха на рамото ѝ. Амеран бързо придърпа жалкия остатък от пенъора си над раменете. Когато се осмели отново да вдигне очи към краля, разбра, че той е забелязал рождения ѝ белег.

Кралят се обърна към един от телохранителите около него.

— Кой е този мъж?

Не зная, Ваше величество.

— В такъв случай давам ти един час време да разбереш кой е.

Телохранителят отдаде чест, чукна с токове и излезе от стаята.

— Сигурна си, че не си ранена, нали? — запита той Амеран и в гласа му отново звънна странна нежност.

— Не съм ранена, Ваше величество — успокои го тя.

Кралят сложи ръка на рамото на Гидиън.

— Смелостта ти няма да остане невъзнаградена.

Гидиън коленичи на едно коляно пред краля.

— Не желая награда, Ваше величество — искам само да ми дадете шанс да се оправдая в очите ви.

Кралят не отговори веднага.

— Ще имаш тази възможност, капитан Хорн.

— Благодаря ви, Ваше величество. — Гидиън се изправи бавно, все още с наведени очи. — Няма да ви разочаровам отново.

— Ще видим. — Кралят се обърна към друг от телохранителите си. — Махнете този мъртъв негодник оттук и почистете кръвта. Един от вас да стои пред тази врата денонощно, докато не наредя нещо друго.

Кралят отново хвърли поглед към рамото на Амеран и я принуди да го погледне.

— Ще изпратя за теб сутринта. Трябва да разговаряме по много въпроси.

Амеран наведе глава.

— Както желаете, Ваше величество.

Кралят излезе от стаята, без да каже нищо повече, заобиколен плътно от телохранителите си. Най-едрият от тях, изостанал малко, прехвърли с лекота тялото на мъртвеца над рамото и излезе.

Стаята вонеше на кръв и смърт. Зад мъжа с тялото на рамо се проточи кървава ивица...

Грей прегърна Амеран и я изведе в коридора. Гидиън вървеше от дясната ѝ страна. Той протегна ръка към нея само веднъж, но тя се дръпна настрана.

— Няма да се успокоя, докато не науча подробности за случилото се — заяви Гидиън.

Амеран кимна. Внимаваше да не го гледа в очите, за да не разкрие подозренията си.

Грей се усмихна с благодарност.

— Ти наистина си ми като брат.

Гидиън поклати глава.

— Знам, че между нас напоследък имаше различия, но...

Грей махна с ръка да замълчи.

— Няма нужда от извинения или обяснения. Нямахме да споделяме едни и същи възгледи толкова дълго, ако не бяхме истински приятели.

— Както кажеш, скъпи приятелю. — Гидиън отново погледна Амеран с усмивка. — Спете добре, скъпа лейди. Няма да има повече нападения срещу вас. Обещавам.

Амеран се запита какво точно се крие зад усмивката и уверенията му.

По-късно, когато двамата с Грей лежаха притиснати в прегръдките си на леглото, не можа да сдържи подозренията си.

— Не приемаш ли за странно, че нападателят ми нарече Гидиън по име?

Грей разхлаби прегръдката си.

— Какво?

— Когато Гидиън се втурна в стаята ми, мъжът, който ме нападна, се обърна към него по име. „Почакайте, капитан Хорн.“ Това бяха думите му.

— Може да е познавал Гидиън — целуна я успокоително Грей. — Знам какво си мислиш, но Гидиън е много известен сред хората тук и изобщо. Той едва ли познава всички хора, които знаят името му. — Отново я притисна до себе си. — Уморена си, скъпа моя. Преживя истински кошмар. Спи сега. Аз съм до теб.

Но Амеран не можеше да заспи и не пожела да остане насаме с тревожните си мисли.

— Гидиън е виновен за това, което ми се случи. Сигурна съм. Знам това!

— Знам какво е отношението ти към Гидиън и не те обвинявам, но...

— Той е виновен, Грей! Казвам ти — той е виновен! — възкликна тя.

— Разтревожена си — каза ѝ той нежно. — Сутринта нещата ще изглеждат по друг начин.

Амеран се отскубна от ръцете му.

— Да, прав си — разтревожена съм. Някой се опита да ме убие и съм сигурна, че зад този опит стои Гидиън. — Седна в леглото и обгърна с ръце колената си, като ги притисна в гърдите си. — Ръката на Гидиън не бе срязана. Кръвта по нея беше кръвта на нападателя. Той не бе въоръжен. Сигурна съм в това, защото му изритах ножа под леглото.

Амеран скочи и бързо се наметна с пенъоара. Грей запали свещта на масичката до леглото.

— Къде отиваш?

Амеран му хвърли ризата и панталоните.

— Ще отидем да вземем този нож. Искам да ти докажа, че говоря истината.

Грей въздъхна демонстративно.

— Както виждам, нямам друг избор, освен да изпълня желанието ти, иначе няма да имам нито минутка спокойствие тази нощ.

Амеран не обърна внимание на оплакванията му и го издърпа в коридора.

Подът беше почистен, но стаята все още миришеше на смърт.

Амеран посочи под леглото.

— Погледни сам.

Грей отново въздъхна високо, коленичи и затърси с очи под дървената рамка на леглото.

— Няма нищо друго освен прах.

Амеран го изблъска и се наведе да погледне под леглото сама. Ножът не беше там — Грей бе прав. Изправи се и изтупа праха от ръцете си.

— Няма го.

— Повече от очевидно.

Амеран се намръщи.

— Но беше там. Има само едно обяснение за липсата му сега... Гидиън.

— Разбира се, той е знаел, че ножът е тук, и се е върнал в стаята да го прибере. — Тонът му бе подчертано саркастичен.

Амеран го отблъсна настрана и излезе гневно от стаята. Върна се в леглото, без да каже нищо повече.

Когато по-късно Грей протегна ръце към нея, гласът му бе по-нежен.

— Амеран, каквото и да си мислиш, не можеш да отречеш факта, че Гидиън ти спаси живота.

Амеран рязко се отдръпна от него. Измести се до края на леглото с гръб към него.

— Греша — той не спаси живота ми. Но за сметка на това направи всичко възможно никой да не разбере истината за мотивите на нападателя. — Не й бе нужно да погледне лицето му, за да разбере, че Грей остава глух за думите й. — За какво искаше да говори с тебе Гидиън тази нощ чак толкова належащо, че да не може да изчака до сутринта? Кажи ми — помоли го тя.

Грей се прозя.

— Страдаше за разбитото ни приятелство. Искане да възстановим отношенията си, като оставим различията зад нас, преди да се отчуждим още повече.

— И този сърцераздирателен разговор не можеше да почака до сутринта?

Усети колебанието му, преди да отговори.

— За себе си мога да кажа, че разговорът можеше да изчака до сутринта, но Гидиън бе много разстроен от отчуждаването между нас и нямаше търпение да се сдобрим.

— И се сдобрихте, нали? — Чувстваше, че не постига нищо.

Грей протегна ръце към нея.

— Амеран, късно е. Преуморена си. Моля те, не е ли възможно...

Амеран отхвърли опитите му да я успокои.

— Изслушай ме, Грей. Не мога да заспя с толкова тежки мисли в главата и с това свито сърце.

Грей се отпусна на възглавницата и се вгледа в гредите над главите им.

— Много добре — въздъхна той примирено. — Слушам те.

— Ти ме слушаш, но не ме чуваш. — Амеран се обърна с умоляващи очи към него. — Атаката срещу мен е планирана и

организирана от Гидиън. В този момент не мога да кажа със сигурност дали той е искал наистина да бъде убита, или само се е опитвал да ме сплаши. Каквото и да е, той стои зад нападението на този мъж в стаята ми, след като ти така удобно беше отстранен.

— Но каква може да е крайната цел на подобно злокобно деяние? Ако Гидиън стои зад него, какво се е надявал да спечели?

— Всичко, Грей. Можел е да спечели много — и успя. — Отпусна глава върху гърдите му. Не искаше да го разсърди. Искаше само да го накара да разбере колко опасен е Гидиън. — С поведението си спечели отново твоето приятелство и благоволенieto на краля. — Обърна се по стомах, с брадичка все още притисната към гърдите му. — Смятам, че Гидиън и вероятно Констанс са наели някого да ме убие или поне да ме накара да мисля, че съм била на косъм от смъртта. Но моят нещастен нападател не е знаел за онази част от плана, която е предвиждала той да загуби живота си, за да се изтъкне доблестният героизъм на Гидиън.

— Моля те, Амеран, не можеш да знаеш дали нещата са били точно така. Само допълнително се тревожиш, като...

— Говоря самата истина! — извика тя, за миг изгубила контрол над себе си. — Това е истината.

— Но не можеш да я докажеш.

Амеран се втренчи със сърдити очи в тъмната тишина на стаята.

— Истина е — знам, че това, което казвам, е истина. Забравяш, че кръвта на майка ми тече и в моите вени. Подвластна съм на чувства и интуиции, недостъпни и неразбираеми за другите.

Грей удари с юмрук по възглавницата си.

— О, Амеран, очаквам да кажеш още, че имаш намерение да приготвиш някакво тайнствено питие, което да обезсили напълно бедния Гидиън.

— Бих го направила, ако можех. Бих го направила без колебание. — Думите ѝ бяха студени като въздуха между тях.

— Ба!

Амеран седна в леглото.

— Какво каза?

— Казах „ба“. Всички тези приказки за магьосници и магии са толкова смешни, колкото обвиненията ти, че Гидиън е искал да ти отнеме живота.

Думите ѝ бяха спокойни, но от тях лъхаше хлад.

— Прекалено смело правиш такива забележки, когато и твоят живот е в опасност.

— Съвсем сигурна ли си, че си видяла в градината Гидиън и Констанс заедно? — запита той след дълга пауза. Думите му прозвучаха по-нежно и по-меко.

— Напълно съм сигурна. — Каза си бързо мълчалива благодарствена молитва — все пак беше постигнала нещичко. — Готова съм да заложа живота си — така беше.

Грей мълчаливо погали косата ѝ. Измина като че ли цяла вечност, преди да заговори отново.

— Моля се да грешиш.

— И аз се моля да греша, както заради теб, така и заради себе си. — Целуна го леко. — Но в сърцето си знам, че никога не съм била права за каквото и да било друго.

Скоро щеше да зазори и тогава ще има достатъчно време да се безпокои и да прави планове за защита. А сега повече от всичко на света искаше да бъде толкова близо до него, колкото бе възможно... В следващите минути всичко друго бе забравено...

— Защо не ми показва рождения си белег, когато Грей за първи път те доведе при мен?

Въпросът на краля не изненада Америк — бе го очаквала. Бяха се разхождали цял час край Темза, погълнати от незначителен разговор за лодките по реката, и през цялото време тя очакваше точно този въпрос. Но настойчивостта в гласа му и нетърпеливото искане на отговор я изненадаха.

— Вие не ме попитахте за него и не поискахте да го видите — каза тя, наведе се и погали едно от кученцата, които вървяха по петите им. — Както ви писах, не желая да доказвам на вас или на когото и да било друго коя съм.

Кралят, с ръце, склучени зад гърба, забави крачките си.

— Предполагам, че ще ми отговориш така. Имаш очите на майка си, но мургавата ти кожа напомня за моята. — Той се усмихна на себе си. — Когато съм се родил, съм бил толкова мургав, че скъпата ми майка ме нарекла нейното „черно момче“. Виновна е, предполагам, италианската кръв в потеклото ми. — Погледна я отблизо. — Скъпата ми сестра Минет имаше деликатен малък нос, леко вирнат — точно като твоя.

Америк усети, че се изчервява под изучаващия му поглед. Кралят въздъхна тежко и на лицето му се изписа тъга.

— Моята бедна, скъпа Минет. Трябваше да стане кралица, а не любовница на крал, и в крайна сметка да бъде отровена от злобния си съпруг. — Постави ръка върху рамото ѝ. — Прости ми несвързаните приказки, скъпа Америк. Колкото повече старея, толкова повече робувам на спомените си.

Седнаха на една пейка до брега на реката. Телохранителите, които ги придружаваха, останаха на разстояние. Кученцата лаеха и се гонеха, като се опитваха да скочат на колената им. Америк съжали най-слабото от тях, вдигна го на скута си и го покри с полата си.

— Това малко кученце ще стане чудесно ловно куче — забеляза кралят.

— Откъде сте сигурен?

— То знае, че трябва да докаже себе си и на господаря си, и на другите кучета. — Амеран се усмихна. Имаше чувството, че думите му имаха по-дълбоко значение. — Предполагам, че Сибил Чандлър ме е проклинала и до последния си дъх — каза той, като се обърна към реката.

— Няма да ви лъжа и да твърдя, че не ви е мразила.

Кралят сви рамене.

— Имаше причина. Давах ѝ обещания, които никога не съм възнамерявал да спазя. И кралят е като всички други мъже. — Хвана я импулсивно за ръката, но като че ли се смути от жеста си и я пусна. — Съжалявам, че едно невинно дете е трябвало да страда заради моя егоизъм.

— Обстоятелствата, а не нечий егоизъм или глупост, определят съдбата на човека — въздъхна Амеран замислено.

— Мъдри приказки за възрастта ти. — Настроението на краля се повиши. — Вярно ли е, че си влюбена в лорд Карлайл?

Не бе очаквала този въпрос.

— Да, Ваше величество.

— Всеки може да види, че той е лудо влюбен в теб. — Кралят дръпна гъстите си черни мустаци. — Не мога да разбера защо не се върна в Англия с него след първата ви среща.

Амеран разказа историята на раздялата им, без да пропусне ключовата роля на Гидиън в нея. Беше изненадана от лекотата, с която разговаряше с краля, и от интереса му към съдбата на една двойка, на пръв поглед, обречени любовници.

— Считаш, че Гидиън Хорн е отговорен за това жестоко недоразумение?

— Да, Ваше величество. — А още по-виновен го считаше за снощната трагедия, но реши, че засега ще бъде по-добре да я премълчи.

— Какво мисли Грей за измамата на Гидиън?

Амеран гушна друго кученце, което също бе скочило на скута ѝ.

— Той, разбира се, е много благодарен на Гидиън за спасяването на живота ми снощи.

— Известно е, че благодарността може да заслепява... Ще се поразходим ли още?

Беше очевидно, че кралят не желае да продължи разговора за Гидиън, но Амеран усети, че не бе единствената, която поставя под съмнение мотивите на Гидиън за снощните му действията.

Спряха до канала и известно време наблюдаваха патиците по него. Кралят извади хлебни трохи от джоба си и им ги подхвърли сред плясък на криле.

— Ела, ще ти покажа градината с билки — обърна се той към нея, след като трохите свършиха. Преведе я през няколко малки градинки зад полето за паради. От време на време се спираше и ласкаво потупваше някое от кучетата си. — Капитаните на корабите ми донасяха от всяко свое пътуване до далечни страни коренчета и семена от екзотични билки и подправки. Не разбирам защо моите учени лекари не се обърнат към природата и не черпят от нея средства за лечение на болестите на хората — говореше той, докато оглеждаха богатата сбирка от билки. Посочваше ѝ различни растения и обясняваше каква болест лекува всяко от тях. — За нещастие, изглежда, че тези високо ценени мъже предпочитат да измъчват пациентите си, вместо да ги лекуват.

Минаха край фонтани и градини с изобилие от цветя и ниско надвиснали увивни растения. Когато се върнаха в двора на палата, забелязаха патрулиращи конници и пехотинци. Наоколо се разхождаха благородници и благороднички. Мъжете се покланяха, а дамите правеха реверанси на краля. Амеран понасяше погледите им с притеснение.

Кралят като че ли изобщо не ги забелязваше, нито чуваше шепота зад тях.

— Щеше ли да ми покажеш рождения си белег, ако не го бях видял сам? — попита я той, след като влязоха във фоайето на Уайтхол Касъл.

Не, Ваше величество. — Бе благодарна на слабата светлина в коридора: колкото по-дълго и настойчиво я гледаше кралят, толкова повече се съгъстяваше червенината на бузите ѝ.

— Но защо? — Той като че ли не можеше да разбере мотивите ѝ. — Защо не ми го показва веднага? Майка ти не ти ли каза, че и аз имам такова на дясното си рамо?

— Каза ми, да. — Амеран търсеше думите, които да го накарат да разбере, че тя наистина не иска нищо от него и че никога няма да използва факта, че му е дъщеря, за да настоява за каквото и да било. — Вие ми дадохте това, което желаех най-много — свободата. Без вашата намеса, Ваше величество, сега сигурно щях да бъда мъртва — ако не от мечовете на онези, които искаха живота ми, то от бурните вълни на пролива.

Кралят беше шокиран.

— Един Стюарт никога не посята на собствения си живот. Други могат и да посягат на живота му, но той никога не се отказва сам от него.

Амеран бе поразена на свой ред.

— Не съм имала намерение да се хвърля от отчаяние в пролива, Ваше величество — побърза да го увери тя. — Смятах да се опитам да го пресека с обикновена рибарска лодка.

Кралят се разсмя от сърце.

— Ето го истинският Стюарт!

Амеран неволно посегна да докосне ръкава му, но се сдържа навреме.

— Безкрайно съм ви благодарна, Ваше величество.

Кралят не скри задоволството си.

— Мисля, че ще те направя графиня... на Саутуик, вероятно. Сигурен съм, че лорд Карлайл няма да има възражения, ако реши да се ожени за графинята на Саутуик. — Амеран не можа да намери думи да изрази чувствата, които изпълниха гърдите ѝ. — Ако, разбира се, ти харесва да бъдеш графиня — продължи кралят с игриво пламъче в очите.

— Не знам какво да кажа, Ваше величество.

Кралят стисна двете ѝ ръце.

— Може би един ден ще ни свърже истинската любов между баща и дъщеря, но дотогава ще си останем само приятели.

Амеран наведе глава.

— Да, Ваше величество. Ще бъда истински щастлива.

— Кажете ми, Амеран Мишол, отговарям ли на представите ти? — запита той точно когато се канеха да се разделят.

— Не съм очаквала такава любезност и доброта. — Гласът ѝ бе топъл, както и погледът в очите ѝ. — Освен това вие сте много по-

величествен, отколкото си представях.

Изглеждаше доволен от отговора ѝ.

— Истински съжалявам за негодите и страданието, през които си преминала поради обстоятелствата около раждането си...

— Животът ми не е бил изцяло черен, Ваше величество — отговори тя, обляна от светлия поток на спомените си за прекрасните дни с Гуидо, за разказите му, за нещата, на които я бе учил така, както би учил и собствен син... Както и за онези редки минути, изпълнени със звънливия смях на майка ѝ, и за съвместните им игри и песни... — Има други, които са страдали и страдат повече от мен.

Кралят не отговори веднага.

— Амеран Мишол, ти си удивителна млада жена.

Амеран вдигна най-малкото от кученцата и го целуна. То я лизна по носа и тя весело се разсмя. Кралят я целуна по бузата.

— Ще очаквам с нетърпение следващата ни сутрешна разходка в градината.

— Както и аз, Ваше величество. — Поклони му се леко и изтича нагоре по стълбите.

Нещо я накара да се обърне за миг и да погледне назад. Кралят гледаше след нея с особена усмивка на лицето. Бе сигурна, че в този момент той не виждаше магьосницата, която бе осъдила живота и царството му на вечно проклятие; той виждаше любимата си сестра Минет.

Но доброто ѝ настроение изчезна веднага щом отвори вратата на стаята си. В едно от меките кресла с възглавнички на рози пред огнището седеше Констанс. Без съмнение тя бе намерила начин да подлъже телохранителя пред вратата.

Въпреки че стаята изглеждаше така, както я бе оставила сутринта, Амеран бе сигурна, че дукесата на Мороу бе ровила в нещата ѝ, за да търси най-вероятно тайнствени питиета и средства за заклинание, черните оръдия на дявола.

— Ако знаех, че имам гостенка, нямаше да се бавя в градината толкова много. — Амеран си заповяда да прояви спокойствие: не искаше дукесата да усети колко е разтревожена и да изпита допълнително удоволствие от това. — Ако си дошла да се видиш с Грей, той не е тук — излезе преди изгрев слънце. Не го очаквам да се върне до вечерта.

Стаята вече не миришеше на смърт, кръвта беше из чистена от пода.

В усмивката на Констанс нямаше и следа от любезност или загриженост.

— Дойдох да се видя с теб. Разбирам, че снощи някой се е опитал да те убие.

Амеран седна в стола срещу дукесата със скръстени в скута ръце.

— Много съм благодарна за загрижеността ти, но, както виждаш, дори не съм ранена.

— Да, виждам — каза тя с въздишка. — Чух, че напада телят ти е бил известен крадец. Сигурна съм, че е дошъл м Уайтхол да види какво може да открадне.

— Може и да е бил крадец, но целта на нападението му бе друга. — Имаше чувството, че не казва нищо ново на Констанс — всичко това й бе добре известно. — Едва ли здравето ми е причина за присъствието ти тук — продължи с обвинителна нотка в гласа.

Констанс впери студен поглед в нея.

— Наистина ли си вещица?

— Някои казват, че съм.

Външно Констанс остана спокойна.

— Така си и мислех. В края на краищата това е единственото възможно обяснение защо Грей предпочете теб. Омагьосала си го, нали?

Амеран се изсмя.

— Той ме обвинява в това всяка вечер, докато се любим. — Каза го, за да изтрие злобната усмивка от лицето й. — Моите магии нямат нищо общо с изкуството на дявола.

Констанс приглади с ръка розовите дантели около врата си.

— Говори се, че си дъщеря на краля. Вярно ли е?

Амеран продължи да се усмихва.

По този въпрос предлагам да говориш с краля. — Не бе трудно да разбере, че Констанс започва да губи търпение.

— Майка ти е била вещица, осъдена на обесване — заяви Констанс: това не бе въпрос, а хладно изтъкване на факт.

— Майка ми е мъртва.

— Да, чух. Възнамеряваш ли да останеш дълго в Уайтхол?

— Едва ли ще взема това решение сама.

— О?

Амеран се отпусна демонстративно в креслото си. Почти се наслаждаваше на безпрецедентното нарушение на уединението ѝ.

— Това решение ще бъде взето от бъдещия ми съпруг.

Констанс се изсмя студено.

— Грей никога няма да се ожени за теб.

— Ще видим.

Констанс се изправи.

— Ако бях на твое място, щях много да внимавам. Следващия път може и да нямаш късмета, който си имала снощи.

Амеран не можа да се сдържи и протегна крака си точно когато Констанс минаваше край стола ѝ с вирната глава и тържествена походка. В следващия миг дукесата на Мороу лежеше просната с лице върху пода. Когато най-сетне успя да възстанови равновесието си и да се обърне към Амеран, посрещна я хладна усмивка.

— И твоят късмет може да ти изневери — напомни ѝ Амеран, отвори вратата и ѝ посочи пътя навън.

Но когато я затръшна зад дукесата, краката ѝ се разтрепериха. Констанс почти бе признала, че стои зад опита за убийството ѝ и че ще продължава да заговорничи. Тази жена можеше да се окаже опасна и смъртоносна като Гидиън.

Когато сърцето ѝ се успокои, Амеран реши да отиде при Нел Гуин. Грей не ѝ беше забранил изрично да се среща с любимката на краля; само бе подхвърлил нещо подобно, но в този момент тя имаше нужда да говори с някого, който да я изслуша със симпатия. Ако някой знаеше дворцовите интриги, това със сигурност бе Нел!

* * *

Нел реагира буйно, когато разбра за случилото се снощи и за сблъсъка ѝ с Констанс преди по-малко от час.

— Гидиън и Констанс заговорничат открай време — каза Нел и наля чай от сребърна кана в гостната на подарената ѝ от краля къща в Пел-Мел. — Преструват се на непримирими врагове, но са по-близки от грахови зърна в шушулка.

— Грей е убеден, че се презират — въздъхна Амеран и отпи от чая.

— Успяха да измамят много хора. — Нел предложи на Амеран посипани със захар кифли, току-що извадени от фурната. — Тая кокошка надживя трима съпрузи и всеки от тях умря неочаквано. — Намигна на Амеран. — Ако разбираш какво искам да кажа. Обзалагам се, че ги е отровила. Това е много често използван за такива цели начин: трудно се установява.

Крехката порцеланова чаша затрепери в ръката на Амеран. Запита се дали следващия път Констанс и Гидиън нямаше да опитат с отрова.

Нел облиза захарта от пръстите си и посегна за втора кифла.

— Преди няколко години преживяхме голям страх — някои хора внезапно умряха един след друг, без да се разбере защо. В един от случаите дори имаше съмнение за участие на кралицата. Разбира се, бедният Чарли трябваше много бързо да прекъсне тези слухове. — Нел я прегърна импулсивно. — Бедничката. Представям си какъв ужас си изживяла снощи. Учудвам се, че си на крака, а не в леглото.

Амеран си спомни неприятностите от миналата нощ.

— Няма да мога да спя спокойно, докато не разбере кой точно стои зад тази моя близка среща със смъртта.

Нел стисна ръката ѝ.

— Ти си имаш Грей, скъпа. Не трябва да се тревожиш.

Амеран остана сериозна.

— Грей отказва да повярва, че Гидиън е отговорен за случилото се. — Разказа на Нел за изчезналия изпод леглото нож. — Сега, благодарение на Констанс, съм лишена от доказателството, с което да подкрепя обвиненията си срещу Гидиън.

— А тази кучка е много хитра. Не забравяй думите ми: тя е толкова мръсна, подла и опасна, колкото и Гидиън. Познавала съм жени като нея — по-страшни са от бесни кучета с пяна по муцуните.

Амеран вдигна кифлата към устните си, но не отхапа от нея.

— Констанс иска Грей за себе си. Ясно е защо желае смъртта ми, но какво печели Гидиън? Аз не представлявам заплаха за него. Какво ще спечели от смъртта ми?

— Нямам доверие на капитан Хорн — забеляза Нел между две хапки.

— Страх ме е, че един ден той ще се обърне срещу Грей.

— Напълно е възможно — съгласи се Нел. — Грей е всичко, което Гидиън би искал да бъде, а не може.

— Грей ми каза, че веднъж Гидиън спасил живота му. — Амеран се намръщи. — Сигурна съм, че Гидиън никога няма да му позволи да забрави това.

Нел се закикоти.

— Гидиън не прави нищо без полза за себе си. Грей ще изплаща този дълг до края на живота си.

Лицето на Амеран остана напрегнато от безпокойство.

— Да ми се удаде само да отворя очите на Грей, да го убедя колко е опасен Гидиън... — Разказа на приятелката си за първата си среща с Гидиън и за лъжите му, които тогава я разделиха от Грей. — Не разбирам защо Грей отказва да повярва, че Гидиън е способен на зло без всякакви задръжки...

Нел хвана ръката ѝ.

— Гидиън е в състояние да го разубеди и отклони от всяко негово решение.

— Страхувам се, че ще ни причини още тревоги и страдания — въздъхна тъжно Амеран.

— Ако Грей не го държи под око, това трябва да правиш ти — посъветва я Нел.

— Знам.

Нел ѝ предложи още една кифла.

— Не разбирам приятелството между Грей и Гидиън. Грей и кралят са много близки, а Чарлз презира Гидиън. Преди няколко месеца бе разкрит заговор за убийството на краля и Гидиън беше заподозрян като един от вдъхновителите. Той обаче успя така добре да прикрие следите си, че срещу него не можаха да бъдат намерени никакви улики — останалите трима подстрекатели за заговора бяха убити по време на сън. Много удобно за Гидиън, нали? — Амеран се съгласи. — След убийството на тримата никой не посмя да обвини Гидиън от страх да не ги последва.

Разстроена, Амеран разказа на Нел за размяната на любезности между краля и Гидиън. Нел сбърчи нос.

— Този негодник. Дори и да се разбере истината, той ще я представи така, че да се окаже велик герой, за да внуши на краля и

Грей чувството, че са му задължени. — Гласът ѝ се смекчи. — Кралят говори ли с теб?

Амеран кимна с усмивка.

— Тази сутрин се разхождахме с него в градината — за мен това бе изключително удоволствие.

Нел изглеждаше доволна.

— Ти си негова дъщеря, нали?

Амеран кимна: знаеше, че на Нел може да се довери. Нел доволно се усмихна.

— Вие двамата си приличате много. Разбира се, някои в двореца ще заявяват, че си го омагьосала — например кралицата, Констанс...

Амеран бе изненадана колко много знае Нел — известни ѝ бяха неща, които би могла да научи само от краля. Отметна разсеяно дългата черна коса от раменете си. Забеляза погледа на Нел върху рамото си с белега — знаеше какво си мисли тя.

— Това ли искаш да видиш? — Амеран с усмивка смъкна ябълковозелените панделки, които прикрепваха ръкава на роклята ѝ.

— Кралят се чудеше дали имаш рождения белег на Стюартите — каза Нел. Докосна белега с върха на пръста си. — Много му се искаше да вярва, че си негова дъщеря, но често е бил подвеждан. Има отрицателни качества като всеки човек, но е добър по душа. Покажи ми го. Обещай ми, че ще го направиш. Това ще го зарадва.

— Той го видя снощи — пенъоарът ми бе разкъсан в борбата с онзи нещастник.

Нел стисна ръката ѝ.

— Амеран, повярвай ми, в душата си кралят е мил и чудесен човек. Ще постъпи с теб правилно, бъди сигурна. — Плесна възторжено с ръце. — Това означава, че ти си сестра на Чарли и Джейми! Ние с теб сме, може да се каже, роднини. — Отново стисна силно ръката на Амеран. — Какъв припадък само ще получи киселата като оцет кралица, когато чуе новината.

— Засега не искам никой друг да знае това — каза Амеран със сериозен глас. Сигурна бе, че Нел ще запази тайната ѝ.

— Няма да кажа нито дума: кълна се.

Амеран усети, че трябва да даде някакво обяснение на Нел.

— Не искам присъствието ми в Уайтхол да причини каквито и да било тревоги на краля. Сигурно си чула приказки, че съм вещица,

нали?

Нел кимна.

— Слухове, които Констанс разпространява от омраза и желание за мъст.

Амеран се замисли продължително върху това, което Нел още не знаеше, но което се канеше да сподели с нея. Пое дълбоко дъх и й разказа за тъмните занимания на майка си.

— Но това още не означава, че и ти си такава — побърза да изтъкне Нел.

— Не практикувам черна магия, но признавам, че от време на време съжалявам за това... Ако можех да правя магии, сигурно нямаше да живея в непрестанно напрежение... — Не можа да сдържи усмивката си. — Щях да направя така, че всичките ми тревоги и хората, стоящи зад тях, да изчезнат като дим.

Двете се разсмяха и си взеха по още една кифла.

— Къде са момчетата? — запита Амеран малко по-късно.

— В Уайтхол са, за уроците по фехтовка. Чарлз е решил да ги направи изкусни фехтовчици. За него тези момчета са много скъпи. — Нел се намръщи. — Той държеше много и на Джейми, както и аз. Обожавах това момче, но то се превърна в негодник. Още от малък си мечтаеше един ден да стане крал и ако някога показваше обич към баща си, то бе заради тези негови сънища. Твърди дори, че кралят и майка му били женени! Кръгли глупости! Майка му, Люси Уолтърс, бе само още едно момиче от кръчмата с хубаво лице. Тя с радост сядаше на масата с всеки мъж с някой и друг шилинг в повече. — Нел въздъхна. — Както и да е. Скоро всички надежди на дука на Монмаут за наследяване на баща му ще бъдат прекършени завинаги. Досега Чарлз се стремеше да спести на сина си общественото унижение, но дукът премина всички граници. Чарлз няма друг избор, освен да отхвърли официално претенциите му.

— Истина ли е, че се кани да публикува в „Газет“, за да се прочете от всички в Лондон, че слуховете по отношение женитбата му с когото и да било друго, освен с кралицата, не са нищо повече от зловни и подли лъжи? — запита с любопитство Амеран.

Нел кимна.

— Тъжно е, знам, но няма друг начин да му се затвори устата. — Поклати глава. — Готова съм да издера очите на всеки, който причини

и един миг болка на моя Чарли.

— Изглежда, истински обичаш краля...

— С цялото си сърце и душа — отговори Нел и погледна замислено през прозореца. — Обикнах го от първия миг, в който го видях. Когато се върна в Англия, бях само на десет години. Спомням си този ден като че ли бе вчера... Двете със сестра ми Рози се изкатерихме на най-високия покрив, за да можем да видим процесията. А, светът никога не е виждал по-красив и по-представителен мъж от моя Чарли Стюарт. — Постави ръка на гърдите си. — Когато го видях, сърцето ми започна силно да бие — разбрах, че той ще бъде мъжът в живота ми. — Въздъхна дълбоко. — Бе облечен във великолепно военна униформа със сребърни верижки около врата и яркочервена пелерина над раменете, ботушите му бяха до коленете, черни и излъскани до блясък. На главата си носеше боброва шапка с дълго яркочервено перо, което се ветрееше зад него. Красиви черни къдрици падаха върху раменете му. По улицата се носеше миризма от печени месо и току-що извадени от фурната сладкиши; край целия път от Свети Павел до Фондовата борса горяха огньове. — Нел се разсмя и посегна към друга кифла. — От момента, в който го видях, знаех, че е предназначен за мен. Той погледна нагоре — право към мен! — и се усмихна. Кълна се, че направи точно така. Още тогава реших, че ще се запазя за него, независимо от натиска на майка ми да си търся богат джентълмен, който да ме издържа.

Амеран слушаше внимателно разказа ѝ. Не каза нищо, когато Нел ѝ разказа за нещастното си детство. Нел бе добросърдечен човек и приятна събеседничка; харесваше ѝ да бъде в женска компания, каквото и да говореше Грей.

— Майка ми притежаваше публичен дом — при нея идваха богати джентълмени, които бяха обслужвани според желанията им с бира, бренди, вино или някое от момичетата... Мама вкара рано Рози в бизнеса, но не можа да постигне нищо с мен. Не исках никакъв друг мъж освен този, когото вече обичах. — Закикоти се като младо момиче. — Като си помисля само как се мръщех и правех на кривогледа, за да изглеждам достатъчно грозна и да държа мръсните им ръце настрана от себе си. Ако някой се опитваше да ме докосне, квичах като прасе под нож. Дори се преструвах, че имам припадъци, за

да ги накарам да ме мислят за луда и да ме оставят на мира. Американ се смееше от сърце.

— Нищо чудно, че си най-добрата актриса в Дръри Лейн.

— Лорд Карлайл ли ти каза това?

Американ кимна.

— Изненадана съм, наистина. Той не ме харесва особено много.

— Тя побутна Американ. — Обзалагам се, че ако лордът знае къде си сега, ще вдигне шум до небесата.

— О, не — побърза да отрече Американ. — Разказах му всичко за разговора ни в градината.

Нел я изгледа с подозрение.

— И какво ти каза, когато свърши?

Американ отклони поглед.

— Каза ми, че се радва за мен, че е хубаво да имам приятелка.

— Имаш ли желание да станеш актриса?

Американ поклати отрицателно глава. Нел се засмя.

— Чудесно, защото няма да имаш шансове — не те бива за лъжец.

— Много бих искала да те видя на сцената — Американ се опита да промени темата.

— Отдавна се оттеглих от сцената, скъпа моя. Чарли счита, че това не е подходяща професия за майката на синовете му. Купи ми тази хубава къща, проряза отвор в стената на градините си, за да може да идва тук винаги, когато поиска.

— Липсва ли ти сцената?

— Ужасно — отговори тя с тъжна въздишка. — Когато бях момиче в публичния дом на майка си, знаех, че тя няма да ме остави на мира, докато не ме изтика на улицата да си търси клиенти; за да избегна това започнах работа при Ориндж Мол — продавах портокали пред кралския театър. И знаеш ли какво се случи? Забеляза ме най-добрият актьор на всички времена! Чарли Харт — първият ми Чарли...

Нел се усмихна с обич и признателност.

— Той ме научи да чета и да играя — между другите неща, разбира се, — но аз никога не забравих Чарлз-краля. О, не — позеленявах от завист, когато любовницата му, лейди Касълмен, идваше в театъра, за да се похвали с кралските подаръци!... Чарлз Харт ми даваше някоя и друга роля в неговите пиеси. Когато бях за

първи път на сцената, погледнах право към ложата на краля и той ми се усмихна: сякаш си спомняше за мен от деня, в който ме видя на покрива. Плакала съм дни наред, когато разбрах, че е изпратил за Мол Дейвис същата нощ, за да го забавлява в интимен кръг... Едва не я оскубах, когато се фукаше на другия ден с рубинения пръстен, който ѝ бе дал... — Нел се отпусна на канапето. — Тогава още не знаех как ще се развият нещата, но моят ден наближаваше. Чарлз Харт ми даде роля на влюбено момиче, което следва навсякъде любимия си, преоблечено като паж. Трябваше да нося възможно най-тесните зелени панталони. — Вдигна полата си и показа чифт не особено дълги, но добре оформени крака. — Целият Лондон, включително и кралят, бяха като ударени от гръм. — Намигна ѝ. — Същата вечер кралят изпрати за мен, не за Мол. — Отново въздъхна. — Сигурна ли си, че не ти е скучно, скъпа?

— Съвсем не! Много ми е интересно — възкликна Амеран. — Моля те, продължавай.

— Искаш ли наистина?

— Да, да, моля те!

Нел се намести по-удобно и продължи.

— Бях заведена в покоите му, където се бяха събрали най-близките му приятели. — Нел затвори очи и се опита да види по-ясно тази сцена от миналото с всичките ѝ подробности. — Там бяха Рочестър и жена му, онази стара свиня, лорд Бъкингам и неговата лейди, лорд Бъкли, Етъридж и Мългрейв. Пях за тях, танцувах, рецитирах им стихотворения, които бях научила от Чарлз Харт... После останахме сами — той и аз. Струваше ми се, че сърцето ми ще се пръсне! За първи път в живота си бях като че ли с вързан език.

Амеран възторжено плесна с ръце.

— Това е бил прекрасен миг за теб — сбъждане на мечтата ти!

— Да, така беше. Права си. — Нел се усмихна, потънала в сладки спомени. — До гроб ще лелея в сърцето си спомена за начина, по който ме ухаждаше... — Започна бързо да си вее с кърпичка. — „Тази вечер съм мъж, обикновен мъж на име Чарлз Стюарт — каза ми той, — а ти си красива жена, Нел от Олд Дръри“... И после ми изрецитира едно от неговите стихотворения — моят Чарли е много добър поет. „Няма по-страшен ад от любовта, любовта към теб“.

— Трапчинките ѝ весело затанцуваха. — Каква прекрасна нощ преживях тогава! Влюбих се още по-силно. Призори бях отнесена до къщи на стол-носилка. Всички момичета искаха да видят дрънкулките, които ми бе подарил, но аз знаех, че съм получила много повече.

— Колко романтично. — Амеран се чувстваше все по-добре и по-добре с Нел. Искаше ѝ се само Грей да прояви малко повече разбиране към нея и потребността ѝ от близка приятелка.

— Следващата ни среща не беше много романтична. — Нел се преви на две от смях. — Точно се бяхме отпуснали в кралското ложе и най-неочаквано пристигна кралицата. Успях да се скрия зад завесата до стената. Кралицата решила, че Чарли е болен, и му носеше горещо питие от мляко, вино и подправки. В най-неподходящия момент едно от проклетите кучета се измъкна изпод леглото с един от чехлите ми и го пусна върху кралския ѝ крак.

Амеран се разсмя до сълзи.

— Какво се случи?

— Бедната Катрин си взе питието и излезе. — Нел се присъедини към смеха ѝ. — Преживели сме прекрасни мигове, аз и моят Чарли Стюарт. Да, той е имал и други жени — трябваше да поддържа репутацията си на голям любовник. Но вярвам, че аз съм тази, при която той идва в моменти на тревога или когато има нужда от съчувствие.

— Нел намигна. — Много са следобедите, в които е прескачал тази стена и е Близал в спалнята ми през прозореца.

Амеран не споделяше безгрижния начин, по който Нел приемаше изневерите на краля, но не каза нищо. Тя самата никога не би могла да прояви подобна търпимост към мъжа, когото обича с цялото си сърце. Нел я плесна игриво по коляното.

— Виждаш ли каква съм егоистка — цял следобед говорих за себе си, времето си тече и ние не направихме дори опит да разрешим проблемите ти с Гидиън и Констанс.

— Но успя да ме разсееш и да отклониш мислите ми от тези двамата, макар и за кратко време. Много съм ти благодарна — отговори ѝ Амеран.

Нел стисна приятелски ръката ѝ.

— Внимавай с тях — и с двамата. Тези двамата не замислят нищо добро. Не допускай никой да те убеди в обратното. Рано или

късно Грей сам ще открие това.

— Надявам се, че ще бъде по-рано... — забеляза със свито сърце Амеран. — Имам чувството, че каквото и да замислят, краят му ще бъде смъртоносен.

Нел загрижено поклати глава.

— Внимавай, скъпа. Бъди нащрек и за себе си, и за Грей. — Тя потупа ласкаво ръката ѝ. — Знаеш къде можеш да ме намериш в случай на нужда.

Амеран не можа да се сдържи да не я прегърне.

— Чудесна си, Нел, наистина.

— И ти си прекрасна, скъпа моя. — Нел отметна назад непокорните си кестеняви къдрици. — Има нещо общо между нас, нали? В края на краищата сме почти роднини.

Амеран се засмя заедно с нея. Не очакваше обаче Грей да види нещата в същата светлина...

Амеран се сгуши по-близо до Грей и се загледа в лекото издигане и спадане на гърдите му, докато спеше. Обичаше да го наблюдава, когато той не осъзнава, че погледът ѝ е насочен към него. Лицето му беше толкова красиво, толкова силно. Нямахше търпение да има синове, които да изглеждат точно като него.

Тя се наведе и го докосна леко с устни по бузата. Грапавият белег, врязан дълбоко в плътта, не внушаваше грубост, а достойнство. Тя бе толкова горда с Грей. Със сигурност никога не е имало по-смел морски воин. Бе спечелил предаността на своя екипаж и уважението на английския крал. Само да не беше толкова заслепен по въпросите, касаещи Гидиън!

Гидиън. Самата мисъл за него накара сърцето ѝ да се свие. О, той беше такъв хитрец. Начинът, по който се кланяше и раболепничеше пред Грей и нея, бе противен. Но имаше моменти, когато го бе улавяла как я гледа иззад гърба на Грей — погледи, които я караха да се чувства долна и опетнена. Той кроеше нещо лошо. Бе сигурна в това, но какво ли точно бе намислил? И защо имаше такова предчувствие за гибел?

Амеран нежно отстрани светлите кичури от челото на Грей. Бедният ми любим! Той бе толкова мил и добър. Не би могъл да допусне, че човек, който открито декларира своето вечно приятелство и братска любов, би му създал за миг дори неприятности, на него или на някой обичан човек.

Грей се протегна в съня си и я притегли по-близо до себе си. Все още не отваряше очи, но на устните му грееше най-сладка усмивка. Въздишката му изразяваше спокойно доволство.

Тя го целуна много, много нежно по бузата.

Но суровият израз бързо се върна на прекрасното ѝ, тъмно лице. Гидиън бе хитър като лисица. Той имаше отговори и обяснения за всяко несъответствие, което тя предлагаше на вниманието на Грей. Имаше чувството, че е преследвана от Гидиън, въпреки че Грей не

мислеше така, а и може би тя изобщо не бе ритнала ножа под леглото, просто си го бе представила в своето безумно състояние. След това, тя знаеше, че Грей ще смята, че Констанс е дошла в нейния апартамент не за да тършува из нейните вещи, а за да ѝ предложи своето приятелство. Дори информацията за нейния нападател бе дошла от Гидиън, а Грей беше приел безусловно онова, което му бе казано. Името на мъжа бе Джон Тейлър, а той бе крадец от Бастингс, който бе дошъл в Уайтхол, за да върти своя престъпен бизнес. Това до голяма степен можеше да е вярно, но тя бе готова да се обзаложи, че не е цялата истина и че Гидиън и Констанс са го наели за далеч по-лошо престъпление от една кражба. Предполагаше, че никога няма да узнае истината, докато Гидиън не бъде разкрит. Можеше само да се моли никой да не пострада до идването на този ден.

Постави ръка върху гърдите на Грей и вдъхна прекрасната му мъжка миризма.

Изминалите две седмици в Уайтхол не бяха съвсем неприятни. Почти всяка сутрин бе придружавала краля по време на неговите разходки в градините и колкото повече време прекарваше в компанията му, толкова повече го харесваше. Ако не бе намерил компанията ѝ за забавна, сигурно не би пратил съобщение в стаята ѝ предишната вечер за това къде може да бъде открит на следващия ден. Кралят беше добър приятел и тя се чувстваше спокойна с него. След обсъждането на нейния рожден белег тогава, през първия ден в градините, повече нищо не бе споменато за нейния произход. Той не опитваше да се държи като баща, а и тя не се стремеше да бъде призната за негова дъщеря. Търсеше само компанията му, а Нел ѝ бе казала, че с това е спечелила още повече обичта му.

Кралица Катрин бе съвсем различен човек. Тя упорито я избягваше и всеки път, когато се разминеха по коридора, вдигаше разпятието си, за да се предпази от погледа на Американ.

Дните и нощите ѝ бяха изпълнени с вълнение, което надхвърляше и най-безумните ѝ мечти — приеми, театър, конни надбягвания в Ню Маркет, разходки по Темза, яздене с ловците на лисици в околностите. Никога не бе предполагала, че животът може да бъде изпълнен с толкова много забавни развлечения.

Доволната ѝ усмивка бе кратка и на нейно място скоро се появи намръщена физиономия. За нещастие бе имала няколко срещи с

Констанс. По цял Уайтхол се носеше мълвата за магьосничеството ѝ, а имаше и такива, които я гледаха с подозрение и ненавист. Някои от интимния кръг приятели на Констанс, включително кралица Катрин, бяха сигурни, че Сибил Чандлър бе излязла от гроба, за да ги унищожи всичките.

На вратата силно се почука, след което някакъв паникьосан глас извика нейното име и помоли за помощта ѝ.

Грей отметна завивките и Амеран скочи от леглото, като се втурна към вратата, увита в одеяло.

Пред вратата стоеше мисис Търнър. Лицето ѝ бе пепелявосиво, а надолу по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Трябва да дойдете бързо. Има пожар. Малкият Джейми, той е...

Тя започна да хлипа неудържимо. Амеран грабна една пелерина от гардероба си и я наметна върху нощницата си.

— Идвам с теб — каза Грей и бързо намъкна ризата и панталоните си. Докато обуваше ботушите, те вече тичаха надолу по коридора.

Мисис Търнър ги поведе надолу по задните стълби и ги изведе през мрачното мазе навън в една горичка от разцъфтели в бяло и розово дървета.

Кралят седеше в дълбок размисъл до едно от многобройните рибни езера, подпрял главата си с ръце. При звука от бягащи стъпки той вдигна поглед нагоре. Тъмното му лице преbledня.

— Мисис Търнър! Какво има? Нел? Момчетата?

Икономката продължаваше да тича.

— Джейми, Ваше величество. Подпалил се е.

Кралят направи няколко бързи крачки и се озова до тях. Сред висящите лиани по каменната стена имаше дупка, достатъчно широка, за да се промуши един едър мъж. Мисис Търнър ги преведе през нея, като продължиха надолу по пътека, оградена с розови храсти, малко преди цъфтеж. Нел седеше на канапето по нощница и плачеше, като люлееше малкия си син близо до гърдите.

— Татко! — Чарли се хвърли в ръцете на баща си. — Няма да оставиш Джейми да умре, нали?

Кралят притегли сина си до себе си.

— Чарли, не се измъчвай, момчето ми. Братчето ти ще се оправи.

Погледът му не бе така уверен, както думите му.

Амеран коленичи в краката на Нел. Не беше нужно да пита какво се е случило. Къдравата косица на момчето бе опърлена и по бузките му бяха започнали да се образуват големи мехури.

Кралят застана на едно коляно. Протегна голямата си ръка, за да успокои хленченето на малкия си син.

Амеран виждаше агонията, изписана на лицето му.

— Сякаш историята се повтаря — каза той, като погледна Амеран с абсолютна безнадеждност в погледа.

— Свещта... леглото му е било обхванато в пламъци... щял е да изгори, ако не е бил Чарли да го измъкне. — Тялото на Нел се разтърсваше от ридания. Тя погледна жаловито краля. — Ти ще му помогнеш да се оправи, нали?

— Най-горещо моля Бог това да бъде по силите ми, Нел. — Той постави ръка върху коляното на Нел и нежно погали ръката на сина си. — Хайде, хайде, Джейми. Най-лошото вече мина.

— Какво е направено за момчето? — попита Грей мисис Търнър. Трудно ѝ беше да произнесе думите заради дълбоките въздишки.

— Студена вода... компреси... мехлеми... това красиво малко лице е белязано за цял живот.

Нел притискаше силно малкото момче, люлееше го бавно и напяваше приспивна песен, а сълзите ѝ не спираха.

— Отиди в моята лечебна градина — инструктира краля мисис Търнър. — Покрай източната стена има едно растение с дълги, месести стебла. Отрежи десетина стебла и ги донеси бързо.

Мисис Търнър трепереше, краката ѝ се преплитаха.

— Аз ще отида, Ваше величество — каза Грей, като хукна навън. Кралят прегърна силно Нел и сина си.

— Хайде, хайде, мой смел малък воине. Ще направя силно лекарство, което ще снесе огъня от лицето ти.

— Благодаря, татко — произнесе слабото гласче.

Кралят потърси погледа на Амеран.

— Майка ти... тя би могла... можеш ли... ще направиш ли за сина ми това, което майка ти направи за мен.

— Моля се да успея, Ваше величество — отвърна тя без колебание. — Обърни лице към мен, Нел — каза нежно тя.

Нел силно хлипаше.

— Такова хубаво малко личице беше. Точно като малко херувимче.

— Дръж се, Нел. Заради детето — помоли настойчиво, но нежно кралят.

Нел подсмъркна.

— Моля те, моля те, Амеран, трябва да опиташ.

Амеран леко повдигна лицето на Джейми от гърдите на майка му. Трудно ѝ бе да се усмихва.

— Джейми, миличък, това съм аз, любими... твоята приятелка, Амеран. Ще се опитам да ти помогна, но трябва да положи ръце върху лицето ти. Нали, любов моя? Ще се опитам да не ти причиня болка.

Джейми изскимтя, когато пръстите ѝ леко докоснаха бузките му.

— Боли! Моля те, не ми причинявай болка.

— Шшт, детенце, шшт — се опитваше да го успокои Амеран. — Ще боли, но съвсем малко, само за минута. Обещавам. Опитай се да бъдеш смел, миличък.

Кралят се засмя широко, за да прикрие тревогата си.

— Той ще бъде смел. Та той е един от най-смелите ми воители.

— Наистина ли, тате? — попита Джейми, като се опита пряко сили да се усмихне.

— Наистина, сине мой — премигна бързо кралят.

— Учителят по фехтовка каза, че Джейми е най-добрият фехтувач, когото е виждал някога — включи се Чарли, като полагаше усилия да се усмихва.

Джейми бавно завъртя лицето си към нея.

— Боже господи. — Това бе всичко, което Амеран можеше да каже, за да не се разплаче. Колко нечестно спрямо едно дете да бъде подложено на такава болка. Тя си спомни за друго едно херувимско лице, на което се бяха появили мехури и опушени изгаряния.

Усещаше как слугите отвън надничат, сочат ги, и си шепнат, но тя трябваше да държи онези малки пълнички и розови бузки, дори това да означаваше нейната собствена смърт.

Нежно простря ръце върху малките бузки на Джейми и като шепнеше думите така тихо, че само той да ги чува, Амеран дъхна през пръстите си върху обгорялата плът.

Джейми спря да хлипа. Погледна Амеран и се усмихна.

— Сега по-добре ли съм?

Амеран се засмя.

— Скоро, момчето ми, скоро.

Нел спря да плаче. Тя поглеждаше ту краля, ту Амеран.

— Какво направи?

— Някои неща е по-добре да не бъдат обяснявани — рече меко кралят. — Джейми ще се чувства чудесно, точно както аз се почувствах онзи ден преди много години.

Все още похлипвайки, Нел хвана Амеран за ръката.

— Ще ти бъда благодарна цял живот. Ти спаси живота на моето дете. Всичко, което имам, е твое.

— Нищо не ми дължиш, Нел. — Амеран погледна към уплашените лица на слугите. Те се навеждаха един към друг. Дали просто си въобразяваше или наистина бе чула предупреждението: не й позволявай да те погледне, защото със сигурност ще бъдеш прокълнат. Кралят ги освободи с махва не на ръка.

— Нито дума за това никому, или всичките ще бъдете бичувани и влачени из целия град.

Чарли сложи ръка върху челото на брат си.

— Виж, мамо. Огънят го няма.

Нел погали бузката на малкото си момче с майчинска загриженост.

— Лицето му наистина е по-хладно.

Кралят помогна на Амеран да стане на крака. От очите му се излъчваше сърдечна признателност.

— Благодаря ти.

Амеран наведе глава, когато Грей влетя в стаята със стеблата от храста, който кралят бе описал.

Кралят изстиска гъстата, бяла течност от стеблата и я натърка върху лицето на Джейми.

— Толкова съм уморен, татко — каза Джейми с въздишка.

Кралят целуна момчето по бузката.

— Тогава затвори очички, малки приятелю, и спи.

— Ще бъдеш ли тук, когато се събудя? — попита той, изпълнен с надежда.

— Няма да те оставя сам — обеща кралят. Джейми заспа с усмивка на лицето.

Амеран погледна краля. Въпреки недостатъците си като монарх Чарлз II бе любещ баща на малките си момчета. В крайна сметка в много отношения един крал и един рибар не се различаваха чак толкова.

Тя усети ръката на Грей върху рамото си. Обърна поглед към него. Любовта, отразена в очите му, стопли душата ѝ.

Амеран се загледа в малкия Джейми. Очите му все още бяха затворени, а върху устните му играеше усмивка. Нел бе опряла глава върху рамото на своя любим, а малкият Чарли се бе свил в краката на баща си. Най-накрая всичко бе наред.

— Сега ние ще тръгваме — тихо каза Амеран на Нел. — Аз ще дойда по-късно.

Нел се усмихна и кимна, същото направи и кралят.

Няколко дни след инцидента с Джейми Амеран усети подозрителните погледи, които ѝ хвърляше прислужницата от горния етаж на име Меги. Обикновено тя обичаше да си побъбри в свободното време, но точно тази сутрин изглежда нямаше търпение да свърши работата си.

— Какво има, Меги? Какво те тревожи толкова много? — Амеран спря да реши косата си и се загледа в отражението на закръгленото, тревожно лице. — Обикновено си толкова разговорлива и винаги имаш истории за разказване. Да не си болна?

— О, не, не е така, съвсем не съм болна — отвърна тя, като продължи забързано да шета.

— Хайде, Меги, мислех, че сме приятелки. Защо не ми кажеш, ако нещо те тревожи. Може би ще мога да ти помогна. — Амеран остави четката и зачака за отговор.

Меги вдигна очи и я погледна, сякаш искаше да ѝ каже всичко, но после бързо промени решението си и отново насочи вниманието си към масата, която бършеше от прах.

— Що за мрачна физиономия при такова едно симпатично момиче? — Амеран стана от стола си и прекоси стаята, за да стигне до мястото, където Меги стоеше със забит в земята поглед. Подозираше, че знае какво се крие зад разтревоженото лице на Меги. Тя беше млада и хубава. Без съмнение някой от благородниците е поискал нещо от нея и е станал причина за прекалената ѝ угриженост.

Амеран протегна ръка към момичето, но Меги се отдръпна с уплашен поглед.

Усмивката на Амеран бе тъжна. Сега разбра. Предположи, че дори страхът от наказанието на краля не е вързало бърборивите езици на слугите на Нел.

— Мислех, че сме приятелки, Меги.

— Наистина ли си вещица? — Меги направи една плаха стъпка към нея.

Амеран поклати отрицателно глава.

— Не, не съм.

Меги с облекчение въздъхна.

— Не можех да си представя, че си някакво сатанинско същество. Твърде мила и симпатична си.

— Меги, кой ти каза, че съм вещица?

— Ами всички говорят за това как си излекувала малкия син на мисис Гуин. Казват, че си поставила ръцете си върху лицето му и кожата, която тогава била съвсем изгоряла и на мехури, сега е мека като бебешко дупе. — Кафявите ѝ очи се разшириха от учудване. — Наистина ли е било така? Наистина ли си издухала огъня, както казват хората? — Меги я бе зяпнала, сякаш бе някакво чудо на природата.

Амеран познаваше добре този поглед. Тя продължи да се облича.

— Всъщност кралят излекува Джейми. Той има едно чудесно растение в лечебната си градина, което изсмуква огъня при изгаряне.

— Какво е това растение?

— Казва се алое и расте на един далечен остров — отвърна тя.

— Не чух нищо за някакво си растение алое. — Меги не се притесняваше от нейните погледи. — Майка ти наистина ли е била изгорена на кладата?

Амеран поклати отрицателно глава.

— Майка ми умря съвсем наскоро от треска. Какво още си чула?

Меги се осмели да се доближи.

— Приятелката ми Шарлот, тя е прислужница на херцогиня Мороу... така де, Шарлот ми каза, че е чувала, че майка ти и кралят били любовници и кралят бил твой баща.

— Баща ми беше рибар — каза Амеран с убедителност, която съвсем не изглеждаше престорена.

Меги се усмихна с облекчение.

— Значи си обикновен човек като мен.

Амеран се усмихна.

— О, не мисля, че някоя от нас е обикновена, Меги Дехоун. Всъщност, смятам, че и двете сме изключителни.

Всякакво съмнение бе заличено от лицето на момичето.

— Мисля, че сме доста изключителни, а?

Амеран заглади гънките на полата, която току-що бе взела от гардероба.

— Меги, Шарлот споменавала ли е някога за капитан Гидиън Хорн?

Меги се изкиска.

— А, красив дявол е той. Задява всички прислужници. Опитва се да ме подмами на тавана веднъж, но онова, което сложих между краката му не беше каквото искаше.

Амеран се засмя. Почака, като се надяваше Меги да каже нещо повече, но тя сякаш си прехапа езика.

Меги взе един порцеланов лебед и го избърса от прахта за трети път.

— Мисля, че един следобед видях капитан Хорн и херцогинята в градината — каза Амеран, като искаше да насочи разговора към Гидиън и Констанс. — Но когато споменах за това на лорд Карлайл, той ми каза, че не бих могла да съм ги видяла заедно, защото те се презират.

Меги се намръщи. Амеран се опитваше да не следи реакцията ѝ.

— Обещай ми, че няма да пророниш нито дума никому. Не искам приятелката ми да загази по някакъв начин заради мен. Шарлот ми каза, че капитан Хорн посещава херцогинята всяка нощ, след като всички си легнат да спят.

Амеран се усмихна.

— Очевидно лорд Карлайл греша.

— О, не съвсем. Те искат всички да мислят именно това. — Лицето ѝ се смръщи. — Чудя се защо.

— Аз също.

Меги усети как се изчервява.

— Шарлот казва, че се изненадва как изобщо на капитан Хорн му остава някаква сила за през деня.. — Момичето погледна уплашено. — Няма да кажеш на никого, нали? Не искам приятелката ми Шарлот да

има някакви неприятности заради мен. Последния път, когато херцогинята ѝ свалила кожата от задните части, Шарлот не можеше да сяда цяла седмица.

Амеран потръпна. Не беше трудно да си представи херцогинята в такъв пристъп на ярост.

— Едва ли някой ще узнае някога за този разговор.

— Благодаря ти. — Меги продължи да чисти.

Амеран приключи с обличането на зелената си пола и жакет за езда, ушити по нареждане на краля от неговия шивач. Отиваше на езда с краля и не искаше да закъснее. Той ѝ бе обещал да ѝ позволи да язди любимия си кон — един черен жребец, наречен Роули, който танцуваше, подскачаше и бълваше огън от ноздрите си.

— Знаеш ли, че херцогинята се е омъжвала три пъти и тримата мъже са умирали по мистериозен начин? — попита Меги, докато помагаше на Амеран да нагласи ездаческата шапка с перо върху къдриците си. — Те всички бяха възрастни джентълмени и много, много състоятелни. Аз и Шарлот мислим, че тя ги е убила заради парите им.

— Никой ли не е потърсил причината за смъртта им? — попита Амеран.

Меги извади новите черни ездачески ботуши от сандъка.

— Никой не би посмял да задава някакви въпроси. Кралицата би ги осъдила на изгнание, ако го направят. — Меги стоеше с ръце на хълбоците. — Ако ме питаш, бих казала, че херцогинята ги е отровила. Шарлот казва, че в стаята ѝ има скрити всякакви видове противно миришещи лекарства. Херцогинята има всичко, но е впила нокти в лорд Карлайл, а той е твърде мил джентълмен, за да бъде измамен от намеренията ѝ.

Амеран потръпна при тази мисъл. Никога няма да позволи това да се случи. Констанс и Гидиън ще трябва да убият първо нея. Само ако Грей можеше да повярва... вече бяха направили опит да го извършат.

На вратата се почука.

Меги отвори и размени любезности с един паж, който имаше срамежливо, красиво момчешко лице.

— Дошъл е да те отведе. Кралят чака.

Амеран нагласи за последно ботушите си и като се усмихна и намигна на Меги, тръгна навън.

— Амеран, зная, че не можеш да намериш прошка в сърцето си за Гидиън, но този мъж спаси живота ти — припомни й Грей същата вечер, след като се бе върнал от „Феър Уиндс“.

Той седна на леглото до нея.

— Щях да го убия сам, ако Гидиън не бе стигнал до него първи. Не мога да го виня за това, което щях да направя и аз.

— Какво мога да направя, за да те убедя, че Гидиън е нагласил всичко това?

Грей се намръщи.

— Нека да не се караме точно тази вечер. — Думите му бяха нежни, но същевременно и твърди. — Гидиън си има своите недостатъци, но аз наистина му дължа живота си. А сега освен това му дължа и твоя живот.

— И той иска да прекараш остатъка от своя живот, изплащайки задълженията си. — Тя бързо се изправи. — Какво да направя, за да те накарам да видиш истината? Да видиш Гидиън такъв, какъвто наистина е?

— Ти си тази, която не виждаш истината.

Амеран тропна с крак.

— Аз не съм дете. Не ми говори така.

— Но действаш като дете, като едно много разглезено дете — нежно я сгълча той.

Тя се разгневи, но не се предаде. Твърде много неща бяха изложени на риск.

— Гидиън и Констанс заговорничат срещу теб, срещу нас. Не зная защо.

— Това е нелепо! Те се мразят.

— Видях ги заедно — напомни му тя.

— Мислиш, че си ги видяла заедно.

— Чух да се говори, че той се промъква в апартамента й всяка нощ, когато всички други заспят.

Грей се засмя.

— И от кого чу тази глупост?

— Не мога да кажа.

— Това е само една клюка. Повярвай ми, ако Гидиън и Констанс бяха нещо повече от това, което изглеждат, щях да зная — каза той, като потупа с ръка мястото до себе си.

Амеран остана на мястото си.

— Не би узнал. Ти си толкова заслепен от фасадата на братски и приятелски чувства у Гидиън, че не можеш да видиш очевидното. — Знаеше, че е отишла твърде далеч. Лицето на Грей се напрегна навъсено. Слепоочията му пулсираха. — Съжалявам, Грей. — Тя се приближи. — Не, не, не съжалявам. Не мога да понеса мисълта да те съсипят. Няма да им позволя. Ще направя каквото трябва, дори това да означава да те ядосам. — Тялото ѝ започна да трепери. Думите ѝ станаха по-меки. — Няма да позволя на никого да те унищожи.

— Никой няма да ме унищожи, най-малкото Гидиън. — Той я целуна по главата. — А сега, не искам никога вече да говорим за това. Времето ще докаже, че грешиш.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Надявам се с времето да не се окаже, че един от нас е мъртъв.

Грей обви ръце силно около нея.

— Не говори такива неща. Говори само за щастието, което ще споделим, когато се венчаем.

Амеран силно се притисна в него. Бе се изплашила, че натякването ѝ може да охлади желанието му да се ожени за нея.

— Значи ти все още ме искаш за своя жена? Грей се засмя.

— Не си помислила, че можеш да ми избягаш така лесно, нали, моя красива, пленителна опърничавке?

Усмивката ѝ се изпари.

— Не желая да говориш така, дори само на шега.

Грей отново протегна ръце към нея.

— Не взимай на сериозно онези слухове. Клюки на прислужниците. Нищо повече.

— Констанс ги започна, а тя не е прислужница — напомни му тя. — А тя изобщо нямаше да получи тази информация, ако не беше Гидиън.

— Значи се върнахме на Констанс и Гидиън, така ли? — попита той с усмивка, като въздъхна.

Амеран понечи да заговори, след което промени решението си. Ако не внимава, можеше да отблъсне Грей завинаги.

Тя се усмихна и го целуна лекичко по устата.

— Обичам те.

— Аз също те обичам. — Грей игриво я плесна отзад. — Побързай, любима. Приемът тази вечер ще повдигне духа ти.

Амеран се сгуши още по-силно; езикът ѝ затанцува по тила му.

— Нуждаеш ли се от насърчение, моряко? — се заяде тя, докато ръцете ѝ се наслаждаваха на пълна свобода във властта си над тялото му.

Грей хвана ръцете ѝ и ги задържа от едната страна.

— Не така, момиче, не се дръж така с мен, защото се каня да се венчавам след две седмици, и ако моята дама, бъдещата херцогиня Карлайл, те хване, щети издере очите.

Амеран замаха с ръце и крака около него.

— След две седмици? Наистина ли ще бъдем венчани след две седмици?

Грей се засмя и я завъртя наоколо.

— Кълна се, че ще бъде така.

— Но кралят не ми каза нищо за това тази сутрин, докато яздехме — му каза тя.

Не е искал да ми отнеме удоволствието да ти го кажа аз. — Той отново я завъртя, след което я отнесе до леглото, пусна я и се хвърли до нея.

— Бих искал да сме женени в тази минута — каза тя, изпълнена с копнеж.

— Както и аз, но двете седмици ще минат съвсем бързо — увери я той. — Кралят е дал позволението си, въпреки че настоява да те направи графиня преди церемонията.

Амеран го прегърна силно. Една доволна усмивка се плъзна по устните ѝ. Не бе искала нищо от краля и въпреки това той ѝ бе дал далеч повече, отколкото някога бе мечтала.

— Остава само църквата да даде позволение — продължи Грей.

— Оповестяването на женитбата вече е направено, така че ще бъде единствено въпрос на време, и то не много дълго.

Тя не каза нищо, но не споделяше неговата увереност. Не можеше да не се тревожи за това какво би могло да се случи, ако църквата приеме на сериозно обвиненията към нея в магьосничество.

— Пак този отнесен поглед — каза Грей.

Амеран се насили да се усмихне.

— Мислех за това колко прекрасен ще бъде съвместният ни живот.

— И ще живеем чудесно заедно, любима моя.

Тя бързо забрави за тревогите си и се отдаде на любовта, която виждаше отразена в очите му.

Като се усмихваше възхитено, Грей разкопча копчетата на дрехата ѝ. След това покри шията и гърдите ѝ с нежни целувки, като бавно хапеше меката плът. Бродеше по кадифената ѝ кожа, а очите му се наслаждаваха на стройното ѝ тяло.

— Ти представляваш най-прекрасната гледка, която един мъж може да види. Със сигурност никъде не може да се намери по-щастлив от мен.

— Не, аз съм най-щастливата от всички. — Тя притегли главата му към себе си и го целуна по устните.

Когато Грей разтвори ризата на раменете си, Амеран го целуна по мускулестите възвишения на гърдите му. Със силен стон той се отпусна върху гърдите ѝ и устата му потъна в нежната ѝ плът.

Амеран издаваше леки стонове и въздишки, докато Грей не остави едно нецелунато местенце по кожата ѝ. Жадните му устни обходиха леко заобления корем и продължиха надолу към мястото между краката.

Той се спря само за да изрита панталоните си, след което се хвърли върху нея отново, докато пенисът му най-накрая намери най-нежното ѝ място. Амеран склочи крака зад гърба му и се притисна силно в своя любовник. Шептяха си любовни думи отново и отново, слети в едно цяло.

Малко по-късно тя изведнъж се сепна и забързано започна да се облича.

— Какво има, скъпа? Изглеждаш така, сякаш току-що си видяла призрак — каза Грей, докато слагаше шпагата си.

Нещо я стегна в гърдите, и четката за коса, направена от слонова кост, падна от ръцете ѝ.

— Днес е двадесет и девети май.

Злокобното предсказание на майка ѝ отново започна да се върти в ума ѝ. Двадесет и деветият ден от май, денят ознаменуващ рождението на краля, както и денят, в който династията на Стюарт

отново се бе възкачила на английския трон. Двадесет и девети май щеше да бъде също така датата на смъртта на Чарлз II.

След това усети, че Грей е до нея и ръцете му нежно галят гънките на сините ръкави.

— Защо пребледня така, Амеран. Да не си болна?

Бавно и с голямо усилие тя изпъна надиплените ръкави надолу по ръката. Много години се бе чудила защо мама бе отсъдила кралят на Англия да умре именно на този ден. Едва когато легна на смъртното си ложе, най-после тя бе разкрила истината.

Грей я обърна с лице към себе си.

— Какво има? Кажи ми какво не е наред?

Амеран си пое бавно и дълбоко въздух, и разкри болката си пред Грей.

— Предполагам, че мама е смятала за най-подходящо кралят, който я е изоставил, да умре в празничен ден — заключи тя с глава, облегната на рамото на Грей.

— Но майка ти уточни ли годината на това събитие? — С много нежност той повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите. — Каза ли тя, че 1680 ще бъде годината, през която такава зла участ ще сполети Чарлз II?

Тя отговори с колебание:

— Не.

— Тогава, според всичко, което знаем, годината съвсем спокойно може да бъде 1699, ако изобщо ни сполети такава беда. — Грей я целуна по бузата. — И докато дойде това време, ако наистина някога това стане, не трябва да позволяваме животът ни да бъде изпълнен с предчувствия за гибел.

Тя му се усмихна. Сама не би могла да се успокои така лесно. Майка ѝ се бе оказала права за толкова много неща, които се бяха случили... но дали наистина тя бе причината за всички тях? Амеран предположи, че никога няма да узнае със сигурност.

Грей лекичко я целуна по устните и това бе една от най-сладките целувки.

— На празненството довечера ти ще бъдеш най-красивата от всички дами.

— Най-странната — каза тя с не много щастлива усмивка.

Грей опъна гънките надолу по раменете ѝ и я целуна по нежната кожа.

— Ти си прекрасна, очарователна и много, много желана. Толкова желана всъщност, че не мога да махна ръцете си от теб. — Той отново започна да я хапе леко по врата.

Най-накрая Амеран се усмихна. Дори майка ѝ да е права в предсказанието си, годината може да не е тази... След миг усети как Грей се намръщи.

— Ядосан ли си ми?

Той поклати отрицателно глава.

— Никога.

Въпреки това тя чувстваше безпокойствието му.

— Тогава какво има?

Той се замисли дълбоко и за дълго.

— Ще говоря с началника на стражата и ще увелича наблюдението. Тази вечер в двореца ще има много непознати лица, които ще играят за краля, и не трябва да позволяваме отбранителните ни сили да отслабват.

Амеран не смееше да диша. Имаше ли вероятност Грей да е намерил причина за тревога в проклятието на майка ѝ?

Той я погледна и тя видя, че е разбрал какви мисли се въртят из главата ѝ.

— Само един глупак би си помислил, че враговете на краля няма да се възползват от такава удобна възможност. — Той я прегърна силно. — Няма да има причина за тревоги, обещавам ти. — Страстта му се увеличаваше с всяка целувка. — Почини си добре по време на празненството, защото когато то приключи и се върнем тук, няма да има почивка за никой от двамата ни през останалата част от нощта.

Едва след като камбаните в кулата отброиха дванадесет удара, Амеран успя наистина да се отпусне и наслади на песента и поднасянето на почитанията към краля в стихотворна форма, изпълнени от актьорите, които играеха за своя благодетел. Тя отпи от чашата червено вино и с удоволствие се остави в закрилящата прегръдка на силните ръце, които я бяха обгърнали. Погледите им се срещнаха и кожата ѝ изтръпна от сладко предчувствие. Грей я стисна за ръцете.

— Почини добре, любов моя, защото нощта едва сега започва.

Тя сложи глава върху рамото му. Радостта ѝ бе горчиво-сладка. Кралят бе избегнал проклятието на майка ѝ още една година. Ще има ли такъв късмет следващия двадесет и девети май, или злокобното предсказание на майка ѝ ще се сбъдне, преди да е изтекла годината? Искаше ѝ се да знае — както заради краля, така и заради самата себе си.

С всяка изречена от Грей дума ѝ ставаше все по-тежко. Радостта, която бяха споделили с нейния любим през седмицата след честването на рождения ден на краля, бавно избледня. До този момент денят бе минал много добре. Бяха пътували нагоре по Темза с малка плавателна яхта, бяха си направили пикник в една усамотена пещера, след което се бяха любили във високите папури, които скриваха лодката. След това се бяха разходили до великолепното Уестминстърско абатство и в селото. Сега, на път за вкъщи, Грей бе свалил платната и бе оставил лодката да се носи надолу по течението на реката, така че да има време да ѝ съобщи ужасните новини.

— Не може да бъде — повтаряше тя отново и отново. — Няма да позволя да стане това. — Беше се хванала здраво за ръката му. Това просто не може да бъде! Той не може да я напусне. Миговете, прекарани заедно, щяха да се превърнат в избледняващи спомени и тя се страхуваше, че времето нямаше да позволи те да се повторят.

Опитите на Грей да я успокои бяха напразни.

— Но това е така, Амеран, и никой от нас не може да го промени. Нямам избор. Решението вече е взето. „Феър Уиндс“ е готов да отплава за Чарлз Таун с нова група заселници. Кралят смята, че е изключително наложително да отида и проуча някои въпроси от негово име.

Амеран се притисна отчаяно в него.

— Какви въпроси?

Когато видя как се намръщи, тя се уплаши, че е стигнала твърде далеч, защото Грей нямаше навика да обсъжда всяка своя постъпка с жена.

Той я хвана нежно за ръката и я задържа.

— Кралят е недоволен от новините от Каролина. Обезпокоен е, защото класата на собствениците не представя нещата така, както са — търпеливо обясни той. — Преди да се ангажира финансово с нещата,

той иска някакво уверение за това, че такова вложение ще донесе по-скоро облаги за Англия, отколкото загуби.

Тя направи малка забележка по повод на това, което ѝ бе казал току-що.

— Ти си знаел за това отпреди, нали? — Тя се мъчеше да сдържи сълзите си. — Трябваше да ми кажеш.

— Не исках да развалям последните ни дни, прекарани заедно.

Тя премигна бързо. Разбра, че за него раздялата щеше да бъде също толкова трудна, колкото и за нея.

— Колко време няма да те има?

— Не повече, отколкото е необходимо. — Той си пое дълбоко дъх. — И аз не по-малко от теб искам да не се разделяме, но нямам никакъв избор. Длъжен съм да изпълня желанията на моя крал.

Амеран кимна. Разбираше много добре. Грей се гордееше с верността си към краля и страната, и тя изобщо не можеше да очаква от него да избира между нея и дълга си към короната.

— Не може ли някой друг да отиде на твое място? — се осмели да попита тихо тя.

— Кралят настоява да отида аз. Не мога да откажа.

Тя кимна.

— Разбира се, че не можеш. — Чувстваше се така, сякаш ще ѝ се пръсне сърцето. Как щеше изобщо да понесе раздялата си с него? Не би могла да остане далеч от него дори и за един ден, а какво остава за...

— Колко дълго няма да те има? — попита тя отново.

Той се поколеба, преди да отговори:

— Почти два месеца.

Очите ѝ се навлажниха, но не искаше да позволи сълзи те ѝ да бъдат видени. От мрачното изражение на Грей разбра, че и той се измъчва от същото вътрешно противоречие.

Изведнъж се усмихна.

— Ще дойда с теб в Чарлз Таун — съобщи тя.

Грей не сподели радостта ѝ.

— Това е невъзможно.

Тя бе взела решение.

— И защо?

— Морето не е място за жена.

— Каква нелепа причина! Нима сред заселниците, които ще пътуват за Чарлз Таун, няма да има жени? — изтъкна тя.

— Да, но...

— Никога ли преди жени не са предприемали такова пътуване?
— настоя тя.

— Да, разбира се. Обаче...

— Не виждам никаква причина за тези „обаче“.

Намръщената физиономия на Грей се смени с усмивка.

— Не, не може. — Гласът му отново стана сериозен. — Амеран, не можеш да ме придружаваш всеки път, когато пътувам по море — нежно ѝ напомни той.

— Не виждам защо.

Той звучно я целуна по бузата.

— Има моменти, когато наистина си играеш с търпението ми.

— А има моменти, в които те карам да се чувстваш много щастлив. — Тя се притисна още по-близо до него, толкова близо, че въпреки дрехите — своите и неговите — можеше да усети огъня, които изгаряше плътта му. — Не е ли така?

Тялото му отвърна на настойчивостта ѝ.

— Разбира се, че е така. Но...

Амеран прокара ръка по косата му.

— Не мога да понеса мисълта да бъда без теб дори една нощ.

— Нощите... наистина ще бъдат трудни.

— Не мога да разбера причината, поради която трябва да се подлагаме на такава жестокост.

Грей задържа ръката ѝ и прекъсна сладострастните ѝ движения.

— Съществуват много по-големи жестокости и не бих искал да те подлагам на тях. Например, морска болест...

Тя се засмя.

— Издържала съм благополучно вълнението по време на много бури, и то не в голям плавателен съд, какъвто е „Феър Уиндс“, а в малка рибарска лодка.

— Но не вземаш предвид скорбута, тропическата болест и пиратите.

— Не се разболявам лесно. Колкото до пиратите, по-скоро бих поела този риск заедно с теб, отколкото да те оставя сам. Между другото, не ми ли каза, че „Феър Уиндс“ е най-бързият и силен боен

кораб във флотата? — Тя застана на колене и постави брадичка върху коляното му. — Моля те, не тръгвай без мен. Умолявам те.

— Не усложнявай допълнително нещата — вече са достатъчно сложни — каза нежно той.

Погледът ѝ беше умолителен.

— Ще стоя затворена в твоята каюта по време на пътуването. Дори може екипажът ти да не разбере, че съм на борда.

Той остана непоколебим.

— Много е съблазнително, наистина, любов моя, но не бих имал нито миг покой — ще се безпокоя за теб.

Амеран отпусна глава върху коленете му и тъжно се загледа в него.

— А няма ли да се тревожиш за мен, ако ме оставиш тук?

— Как добре извърташ думите ми, за да постигнеш своето, мила моя. — Той бързо я целуна, след което ѝ помогна да се изправи на крака. — Моля те, не усложнявай повече нещата и за двама ни.

— Вече ми липсваш — каза тя с нежност и тъга.

Внезапно в ума ѝ започна да се оформя една идея, която Грей не трябваше да разбере.

— Времето ще мине бързо — увери я той.

— За теб може би, но не и за мен. — Трябваше да продължи да упорства, за да не би Грей да заподозре, че крои нещо. — Без теб ще бъда изгубена.

— И аз без теб — се насили да се усмихне той. — Но ще можеш да се разхождаш и яздиш с краля. Той много те обича. А когато Уайтхол ти омръзне, винаги можеш да по сетиш Нел и нейните момчета.

— О, нима? — Лицето ѝ се изкриви от престорен ужас. — Значи сега, понеже ти изнася, даваш благословията си за приятелството ми с Нел?

— Май не бях съвсем честен с нея — съгласи се той.

— И кога, ако смея да попитам, се промени мнението ти?

— В мига, в който влязохме в дома ѝ и я намерихме да люлее бедния Джейми в скута си. — Изражението на лице то му се смекчи. — Нел Гуин може да не е идеална, но по-прекрасна майка не може да се намери в цял Лондон.

Амеран се усмихна.

— Сигурна съм, че на Нел ще ѝ бъде приятно да чуе това. Кралят и Нел ще изпълват дните ми, но кажи ми, моля те, кой ще изпълва нощите ми? — Амеран го ухапа по ухото и се примъкна по-близо. Сега, след като бе намерила разрешение на дилемата си, ѝ бе още по-забавно да го възбужда с прекрасното си тяло. — Сигурно в двора ще се намери поне един красавец, изгарящ от желание да утеша една самотна жена, изоставена от своя любовник — каза тя.

— Сигурен съм, че ще намериш много желаещи, но знай, че ако друг мъж посмее дори да те погледне, ще го промуша със сабята си.

Дяволият ѝ поглед изчезна.

— Само се шегувам, Грей. Знаеш, че не желая друг мъж освен теб.

Грей я притисна до себе си. Лодката се плъзгаше леко по водата. Постепенно кулите на Уайтхол се показаха пред очите им. Грей я държеше близо до себе си.

— Зная, че тази раздяла ще бъде непоносима, и ми се ще да мога да ти обещаая, че ще бъде последната. Но не мога. За мен морето означава много — не по-малко, отколкото означаваш ти.

— Не бих могла да те имам по друг начин — отбеляза тъжно тя. Независимо колко неприятно ѝ беше това, тя не можеше да иска от него да постъпи другояче. Грей бе прекарал живота си в морето и не можеше да го изостави, както на нея ѝ се искаше.

— Утре ще бъдем венчани — нежно каза той.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не можем. Църквата трябва да ни даде разрешение.

— Не зная причината за забавянето — каза той с изписано на лицето му недоумение.

Амеран не каза нищо. Знаеше много добре причината за забавянето на разрешението. Констанс и Гидиън бяха постигнали успех чрез обвиненията си в магьосничество. Църквата никога нямаше да удовлетвори желанието им да се оженят. Кралят я направи графиня на Саутуик, но дори с тази титла тя продължаваше да бъде считана за вещица от благородниците и църквата, и единственото разрешение, което може би щяха да дадат, бе да бъде обесена.

Амеран потръпна. Знаеше, че животът ѝ е в опасност. Дори и кралят не би могъл да я защити, ако Констанс успееше да настрои всички в Уайтхол срещу нея.

— Какво има, Амеран?

— Просто съм загрижена за теб — каза тя. Наистина, Грей бе главната причина за тревогите ѝ, не искаше и той да пострада от злините, извършени от майка ѝ.

— Ще се върна при теб, любов моя. Обещавам. — Грей се загледа надолу към тъмносините вълнички, в които се врязваше носът на лодката. — През всичките години, прекарани в морето, никога не съм си помислял да не се завърна у дома. Никога не са ми минавали мисли, че ще умра. А сега откривам, че се тревожа за това, и то е извън контрол. — Гласът му бе изпълнен с голяма мъка. Той я притегли към себе си. — Ти си моят живот, Амеран Мишол. Съществувам чрез теб. И само заради теб.

— И аз, мили мой. И аз.

Тя бе решена повече от всякога да се качи на борда ни „Феър Уиндс“. Когато корабът отплава за Каролина, тя ще бъде на него — със или без разрешението на Грей. Каквито и опасности да се криеха по пътя им, те не представляваха никаква заплаха, ако бъдат заедно. А те ще бъдат заедно. Нищо и никой няма да ги раздели отново!

Внезапно през ума ѝ мина друга мъчителна мисъл.

— Гидиън ще те придружава ли до Каролина?

— Нямаш причина да се тревожиш, че ще имаш проблеми с Гидиън, защото той ще отплава с мен като втори командир. — Неговият отговор ѝ даде още по-голяма причина за тревоги. — Гидиън е убедил краля да му позволи да докаже своята преданост към короната, като ме придружи в моята мисия — каза ѝ той.

Лицето на Амеран изразяваше тревога. Не можеше да намери покой от факта, че Гидиън ще придружава Грей, а тя бе сигурна, че Грей се е застъпил за него пред краля. Грей бе мъдър човек, но тя не можеше да разбере как може да бъде толкова глупав, та да позволи да го манипулират и подведат!

Грей я целуна по намръщеното чело.

— Гидиън е толкова добър офицер, колкото съм аз, и неговата компания е добре дошла за мен, както и опитът му в мореплаването.

Тя запази мълчание. Не можеше да го убеди, че Гидиън е далеч по-опасен от пиратите, враждебните индианци, испанците и всичките болести и природни бедствия, взети заедно. „Защо наистина Гидиън

иска да отиде на това пътуване? — се чудеше тя. — Какво се надява да спечели? Гидиън Хорн не служи на никого друго освен на себе си.“

— Поне няма да бъде в двора, за да възбужда в теб подозрение с всяка своя постъпка.

Амеран се въздържа от отговор. Нямаше отърваване от Гидиън... и за двамата... докато Грей не прогледнеше за истината, която се набиваше в очи.

Когато стигнаха до кея, Грей вкара малката яхта в едно тясно свободно пространство и хвърли въжето на един моряк. След това вдигна Амеран върху дока, стиснал здраво пръсти около кръста ѝ.

До каретата, която ги чакаше пред митницата, вървяха в мълчание. Той даде на кочияша няколко монети и го инструктира за посоката.

— Няма ли да дойдеш с мен? — го попита тя.

Грей поклати отрицателно глава.

— Ще дойда на свечеряване. Имам още малко работа, която трябва да свърша.

— Каква работа?

— Кралят ми нареди да удвоя екипажа за пътуването.

Тя бе учудена, че е недоволен от това, и се поинтересува защо.

Той побърза да я увери, че няма проблем.

— Гидиън доброволно се включи като участник в изпълнението на задачата.

Тя понечи да го попита дали може да го придружи до кораба, но се отказа. В края на краищата можеше добре да уплътни времето си и сама. Предстояха ѝ много приготовления за пътуването.

Докосна го по бузата и леко го целуна по устните.

— Ще ви чакам, милорд.

— Възнамерявам да отида с него — съобщи Амеран на Нел малко след като бе накарала кочияша да я отведе до къщата в Пал-Мал.

— О, боже. О, боже. — Нел се хвана за сърцето. — Зная, че трябва да се опитам да ти избия тая глупост от главата, но въпросът е там, че ако бях на твое място, щях да постъпя точно по същия начин. Бих последвала моя Чарли до края на света.

Амеран почувства облекчение. За да успее планът ѝ, се нуждаеше се от помощта на Нел. Освен това не очакваше Нел да ѝ противоречи.

Джейми се втурна в стаята.

— Амеран, Амеран! Чарли, ела да видиш кой е тук — малкото момче изпищя от радост.

Чарли се втурна в стаята след брат си.

Джейми скочи в скута ѝ и силно я прегърна.

Чарли се усмихна и кротко я целуна по бузата.

Амеран усещаше мекотата на гърдата си, опряна до малкото личице, което се бе сгушило в гънките на роклята ѝ. Грозните белези и мехурите вече ги нямаше, нито пък се бяха появили никакви струпеи — виждаше се само една мека бебешка плът, която не носеше никакъв отпечатък от скорошното бедствие. Тя прегърна още по-силно Джейми. Не можеше да понесе мисълта, че той може да се отвърне уплашен от нея.

— Познай, познай! — викаше въодушевено малкото момче. — Познай какво ни е донесъл татко на нас с Чарли?

— Предавам се. Кажи ми.

Джейми погледна брат си.

— Ти първо.

Чарли седна в краката на Амеран.

— Трябва да отгатнеш.

— Ще ми подскажеш ли малко? — попита Амеран.

Нел ѝ намигна.

— Добре, моят подарък има четири крака, дълга опашка и грива, и топурка, като излезе на двора. — Докато ѝ говореше, махаше възбудено с ръце. — О, и има такъв красив кестеняв цвят, какъвто никога не си виждала. Почти като цвета на мамините къдрици.

Амеран плесна радостно с ръце.

— Кон!

Чарли гордо кимна.

— Тате накара коняря да я доведе тази сутрин. Нарекох я Лейди.

— Ах, мисля, че това е прекрасно име — каза Амеран.

— Моето е пони — каза Джейми. — То цялото е черно, с изключение на една малка звездичка ето тук. — Той нарисова една звезда върху челото на Амеран. — Татко казва, че скоро ще мога да прескачам огради и да ходя на лов за лисици през есента.

Нел потръпна и извика:

— Предполагам, че аз и баща ви ще можем да изкажем някакво мнение по този въпрос.

— Как нарече своето пони? — попита Амеран.

— Нарекох го Роули, на големия кон на тате — каза Джейми. — Татко каза, че името е чудесно.

— Мисля, че съм съгласна с него.

— Бягайте да играете, момчета. Имаме да обсъждаме някои неща с Амеран — каза Нел на синовете си.

Чарли хвана Джейми за ръката и му помогна да слезе.

— Хайде, Джейми. Да отидем да довършим рисунките за татко.

Лицето на Нел светна от гордост.

— Каква прекрасна идея, Чарли. Предполагам, че кралят ще се прибере довечера, след като приключат срещите.

Момчетата изтичаха весело и със смях навън от стаята.

— Имаш прекрасни синове — каза Амеран на Нел, като погледна след момчетата със странен копнеж.

— Това е радост, която скоро и ти ще изпиташ, мила моя. — Тя предложи на Амеран шоколад от сребърния поднос на масата, но тя отказа и тогава тя взе две парченца за себе си. — Разкажи ми повече за пътуването, което планираш.

Амеран се усмихна.

— Да си призная, не съм правила много планове.

— Ще обмислим всички подробности, мила — увери я Нел, като си взе още едно парче шоколад. — Разбира се, знаеш, че кралят изобщо няма да бъде доволен от решението ти да заминеш. Той толкова се радва на твоята компания.

От това, че той бе споделил своето щастие с нея, на Амеран й стана много приятно. Тя си пое дълбоко дъх.

— Не мога да споделя с него намеренията си.

По закръгленото лице на Нел не се изписа изненада.

— Да, съгласна съм, че не би могла? — Тя потупа Амеран по коляното. — Но той толкова те обича. Отсъствието ти от двора ще го натъжи изключително много.

— Кралят ще ми липсва — искрено каза Амеран. — И ти ще ми липсваш, Нел Гуин.

— Не толкова, колкото ти на мен. — Тя премигна бързо. — Но стига с тези сантименталности. Трябва да измислим как да те качим на

борда на „Феър Уиндс“, без да бъдеш открита.

Амеран поклати тъжно глава.

— Само да можеше църквата да разреши Грей и аз да се венчаем.

Нел вече знаеше за нейните проблеми с църквата.

— Не се тревожи за това, миличка. Чарли ще се оправи с архиепископа. Той обикновено си има свой начин да се справя с онези надменни божии служители.

Ех, само да можеше да има такова влияние върху Констанс и кралицата.

— Съвсем скоро, миличка. Сигурна съм, че ще ги сложи на мястото им.

— Не разбирам защо кралят изобщо не спомена, че изпраща Грей в Чарлз Таун. Бях с него почти всяка сутрин и въпреки това той не обели нито дума за своите планове.

— Преди доста време научих, че не е моя работа да се интересувам от желанията на краля — й каза нежно Нел. — Той е крал и желанията му не подлежат на обсъждане от никого. — Тя потупа успокоително Амеран по ръката. — Бъди спокойна. Ако това не бе някаква крайно неотложна работа, кралят не би предявил такова изискване към Грей. Той бе много разтревожен напоследък от някои събития в колонията. Дори бе принуден да затвори един от лордовете-собственици, граф Стафтсбъри, в Тауър. За късмет на графа кралят прощава толкова бързо, колкото се и разгневява.

Амеран искаше да знае повече за това какви проблеми има той в колониите. Нел се засмя.

— Ами единственият проблем, който някога е имал кралят, това са парите, разбира се! — Тя нямаше търпение да обясни. — В ранните години на управлението си кралят бе загрижен най-вече от конкуренцията с Испания и Франция в изследванията на Новия свят, но му липсваха достатъчно финанси и не получи поддръжка от парламента. Така че даде всичките земи на юг от Каролина до испанска Флорида и цялата земя на запад до южните морета на осем могъщи английски мъже с надеждата, че те ще платят за заселването си там. Моят Чарли авансира част от собствените си пари за експедицията, но дали собствениците делят доходите си от Каролина с него? За съжаление ще трябва да кажа, че не! Те трупат състояние от

износа за Англия и Барбадос, и въпреки това само незначителна част от него се връща в кралската хазна.

— Това не е единствената причина за загрижеността на краля — продължи Нел. — Много от заселниците се чувстват нещастни в собствения си дом. Казват, че истинските неограничени собственици на Каролина не ги защитават от испанците и диваците и освен това рядко в колониите изобщо може да се намери някой собственик. Като поданици на краля те представят своите оплаквания пред него и той е задължен да им помогне. Твоят лорд Карлайл е един от малкото, на които кралят може да има доверие, защото е справедлив и честен в отношенията си с него.

Амеран кимна.

— Грей не може да бъде упрекнат за нищо.

— Чарли много пъти е споделял желанието си да постави Грей на трона. Поне по такъв начин Англия със сигурност би имала един компетентен управител, когато той си отиде. Дано този ден не дойде скоро — добави Нел, като бързо обърна очи нагоре в молитва. — Това, че ще загуби едновременно и Грей, и теб, ще го съкруши.

— Говориш така, сякаш никога няма да се върнем, а ние ще се върнем. Да, ще се върнем — каза тя, като се опитваше да разсее собствените си страхове. — Ти ще обясниш обстоятелствата на краля, нали, Нел? Крал Чарлз е толкова внимателен с мен и нямам желание да му причинявам страдание. Но няма да мога да понеса още една раздяла с Грей! И аз...

Тя се поколеба. Не искаше да тревожи излишно Нел.

— Да, какво има?

Амеран се протегна към ръката ѝ.

— Страхувам се за безопасността на Грей, Нел. Имах лоши сънища, ужасни сънища, в които Грей умира от ръката на Гидиън. Не ми харесва това, че Гидиън настоява да го придружи в мисията му.

— Не се тревожи. Грей е умен мъж. Един ден ще разбере що за мошеник е Гидиън. — Пръстите ѝ стиснаха ръката на Амеран. — Аз пък се притеснявам за твоята безопасност.

— Обмисли решението си мъдро, Амеран. Морето не е място за жени.

— Страхувам се от Гидиън повече, отколкото от каквито и да е злосторници, кръстосващи моретата — каза Амеран, като се опита да

изличи от въображението си ужасната гледка на окървавения труп на Грей. — Очаква се човек да бъде нащрек с враговете си, но защитните му сили са най-отслабени сред приятелите му и ето къде той е най-уязвим.

— Мъдра си за човек на тези години, и много красива.

— Ако бях мъдра, щях да успея да убедя Грей, че душата на Гидиън е черна като на дявола. — Тя погледна с ужас Нел, която я гледаше разтревожено. — Съгласна съм по-скоро да умра заедно с Грей, отколкото да живея без него.

— Повече никакви такива разговори. Никакви. — Нел се опита да развесели атмосферата. — Кажете ми, как възнамеряваш да се качиш на борда на „Феър Уиндс“? Би било жалко, ако няма да можеш да се разхождаш по борда.

— Точно това възнамерявам да правя.

— Разбира се, не говориш сериозно.

— О, напротив — увери тя Нел. — „Феър Уиндс“ ще превозва заселници до Каролина и смятам да бъда една от тях.

— Трябва да си луда, момиче. Грей със сигурност ще те познае.

— Никой няма да ме познае — каза тя с голяма увереност и се наведе заговорнически към приятелката си. — Особено след като ти ме преобразиш.

На Нел й бяха нужни няколко секунди, докато разбере намеренията на Америк и кимна одобрително.

— Срамота е да се маскира красивото ти лице, така че да приличаш на съсухрена старица или да се прикрие това стройно тяло под мъжка премяна. Обаче, когато те натъкмя, дори и аз няма да мога да те позная! — каза гордо и уверено тя.

Америк простря ръце към приятелката си, за да я прегърне.

— Знаех, че мога да разчитам на теб.

— Можеш, любов моя, можеш. Ти спаси моето малко бебче и няма нещо, което не бих направила за теб. — В очите й заблестяха сълзи и тя направи опит да се усмихне.

— Но предугаждам един проблем.

— Какъв може да бъде той?

— Страшно ще ми липсваш. — Нел стисна здраво ръката ѝ. — След децата ми и Чарли те чувствам по-близка от който и да е друг на света.

Думите заседнаха в гърлото на Амеран.

— Няма да бъде за дълго. Нел поклати глава.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

— Моето място е до Грей — нежно каза Амеран и постепенно на лицето ѝ се изписа усмивка. — Той може да не мисли така, но за мен това е самата истина.

— И кога точно смяташ да известиш присъствието си на борда на „Феър Уиндс“? — попита Нел, като леко докосна очите си с ръкава на роклята.

— Когато бъдем по-близо до брега на Каролина, отколкото до английския — каза Амеран, като ѝ смигна и се разсмя.

Нел разгледа внимателно лицето ѝ.

— Мога да те гримирам като стара дама. Грей със сигурност няма да те познае, а останалите мъже на борда няма да смеят да пипнат една дъртофелница. — Тя силно се намръщи. — Но ще се изисква много време и умение от твоя страна, както и много кутии с пудри и крем, за да поддържаш този образ всеки ден, а и на това горещо слънце... — Нел завъртя главата ѝ надясно, после наляво.

— Не искам да привличаш вниманието върху себе си. Бих могла да те дегизирам като млад мъж, наемен слуга може би, който е поел задължението към неизвестен господар в Чарлз Таун да отпътува при него. Косата ти ще скрием под вълнена шапка. — Нел я загледа по-продължително, след което поклати глава. — Не, щом заговориш, гласът ти със сигурност ще те издаде.

— А защо да не бъда наемна слугиня. По този начин ще мога да разговарям с останалите, без да бъда разкрита — предложи тя.

— Това, което казваш, е вярно, миличка, но не трябва да забравяш, че животинската природа в мъжа се стреми да получи онова, което желае, независимо дали жената го желае или не.

Амеран усети, че се разтреперва. Изобщо не си бе помие ляла за това, но бе много възможно да се случи такова нещо. Нел я потупа по коляното.

— Не казвам това, за да те сплаша, любов моя, а само за да осъзнаеш какво ти предстои. В началото няма да го има Грей, за да те защитава, и ще трябва сама да се грижиш за себе си.

— Това съм правила през целия си живот. — Мислите ѝ за момент се пренесоха към херцога на Карон и тя се помоли в себе си

никога да не се сблъсква повторно с подобни долни типове. — Мога да се грижа сама за себе си. — И тогава каза на Нел за ножа, който държеше вързан за крака си. — Използвала съм го преди и няма да се поколебая да го използвам отново, ако се наложи.

— Вероятно би било по-добре да си останеш жена. Изисква по-малко обяснения в случай, че другите пътници разкрият истината.

Нел сериозно се замисли над проблема.

— Разбира се, за твоя собствена безопасност ще трябва да те направим колкото се може по-грозна. Можем да почерним няколко зъба, да изрисуваме една-две бенки, белези от шарка тук-там и мъжете няма да се избиват да легнат с теб.

— Нел, ти си страхотна. Направо страхотна.

— В този свят една жена не живее само благодарение на външния си вид, миличка. — Тя оципа Амеран по розовата буза. — Ще ти покажа освен това как да се правиш на малко луда. Мъжете обикновено оставят на мира една жена, ако решат, че нещо не е наред. Не би имала нищо против да виеш от време на време при пълнолуние, нали?

— Ще правя всичко, което е необходимо, за да остана с Грей — каза Амеран с твърдо убеждение. — Всичко.

— Няма да имам една спокойна нощ, докато не се завърнеш жива и здрава в Англия. — Нел стисна ръцете ѝ. — А когато се върнеш, обещавай ми такова празненство, каквото никога не е имало в Уайтхол.

Смехът на Нел далеч не беше радостен. Двете жени се прегърнаха силно, без да говорят, но всяка от тях мислеше за неизказаните опасности, на които можеше да бъде изложена Амеран.

Когато Амеран се върна в апартамента си, бе посрещната от безкрайно обърканата Меги, която крачеше из стаята и чупеше ръце.

— Шарлот. Херцогинята я обвинява.

Амеран се опита да успокои момичето.

— За какво обвинява херцогинята Шарлот?

— Ах, не си ли чула? Всички говорят за това. Херцогинята е като обезумяла.

Амеран не можа да сдържи смеха си.

— Че тя не си ли е по начало такава?

— По-зле от всякога. Обвинява бедната Шарлот, че е откраднала онази проклета брошка, а те практически са израснали заедно. Освен

това всеки знае, че Шарлот не може да открадне нищо. Какво може да направи една слугиня с диамантите и перлите? Не мисля, че може да ги носи, докато чисти.

Брошка с перли и диаманти. Амеран си спомни, че Констанс я бе носила през нощта преди кралското угощение.

— Сигурна съм, че брошката ще се намери. Вероятно херцогинята е забравила къде я е сложила.

Меги не можеше да се успокои.

— Тя се кълне, че е била открадната и, запомни ми думата, никой в Уайтхол няма да бъде оставен на мира, докато не бъде открита. — Меги се усмихна вяло. — Какво мога да направя за теб, защото искам след това да се върна при Шарлот и ѝ помогна да претърсим апартамента на херцогинята?

Амеран отклони предложението ѝ и се опита да я отпрати по-бързо и колкото се може по-внимателно. Почти се свечеряваше, а до завръщането на Грей трябваше да свърши доста работа.

Меги едва бе прекрачила прага, когато отново се върна.

— Спомняш ли си деня, когато ме питаше за капитан Хорн и херцогинята? — Амеран кимна. — Ами, Шарлот каза, че са били заедно до късно тази нощ в апартамента на херцогинята, чак до ранните часове на деня. — Меги сниши глас, като почти започна да шепне. — Имало още един мъж с тях. Шарлот можела да се закълне, че това бил един от испанските легати, изпратени тук миналата седмица, за да се срещнат с краля. Чудя се каква работа е имал с тях?

Амеран поклати глава. Това предизвикваше и нейното недоумение. Какво ли точно крояха онези двамата сега? Меги почукваше с пръст по бузата си.

— Чудя се да не би този испанец да е откраднал брошката. На тези дяволи не трябва да им се оказва доверие.

Испанецът не беше единственият дявол, на когото не трябваше да се оказва никакво доверие, си помисли Амеран.

— Ако научиш още нещо, Меги, непременно ми кажи. Става ли?

Меги направи лек реверанс.

— Да. Ще направя точно така.

Вечерята беше изстинала, а Амеран вече си бе легнала, когато Грей се върна от „Феър Уиндс“.

— Защо смяташ, че Гидиън и Констанс са приели късно снощи в нейния апартамент един от легатите на Испания? — попита тя, преди той да успее да я целуне за поздрав.

Грей изпъшка, след което насочи вниманието си към подноса до леглото.

Амеран му сипа вино и го наблюдаваше как лакомо се нахвърля върху храната, която готвачът бе приготвил специално за него. По мълчанието му разбираше, че не му се обсъжда този въпрос.

— Не смяташ ли за странно, че един представител на най-страшния противник на Англия участва в един късен нощен разговор насаме с Констанс и Гидиън?

— Мисля, че ще направиш добре, ако спреш да слушаш празните клюки на кухненските прислужници — каза той, като думите му прозвучаха нежно, но твърдо.

Смарагдовите ѝ очи пламтяха с леден блясък. Амеран едва се сдържа да не излее остатъка от виното върху главата му.

Грей се разсмя, сграбчи я за ръката и я сложи на скута си.

— Прости ми, мила. Не исках да прозвучи така грубо, но Гидиън не е могъл да прекара нощта с Констанс или с някакъв испански легат, или с когото и да било от Уайтхол, защото снощи спа на борда на „Феър Уиндс“.

— Не можеш да бъдеш сигурен, че това е било така, защото цяла нощ беше с мен — напомни му тя. — Как можеш да твърдиш, че това, което казваш, е вярно?

Грей я целуна по бузата.

— Защото Гидиън не може да не се е подчинил на заповедта.

Амеран тъжно постави глава върху рамото му. Независимо какво казваше или какво доказателство предлагаше, никога нямаше да накара Грей да осъзнае злите намерения на Гидиън. Той не позволяваше да бъде убеждаван. Тя не искаше да предизвика натегнати отношения между себе си и своя възлюблен, но не можеше да седи настрана и да гледа как Гидиън унищожава Грей и любовта им.

— Констанс не е толкова глупава, та да рискува приятелството си с кралицата или доброто си положение в двора, като общува с враговете ни — каза Грей, като галеше Амеран по косата с една ръка, а с другата продължаваше да се храни.

— Не знаех, че си такъв непоколебим защитник на доброто име и репутацията на Констанс — отбеляза хладно тя. — Вероятно е така, защото и двамата сте били по-близки, отколкото искате да признаете?

Тя се опита да стане, но Грей я задържа.

— Както обсъждахме преди, любовните истории по принцип не са ми чужди. Признавам, че съм имал повече любовници, отколкото е било необходимо, но херцогинята на Мороу нито веднъж не е споделяла леглото ми, а аз съм отказвал на безброй нейни покани да посетя нейното. Безсмислено е да казвам, че жената ме мрази и има основателни причини за това, не мислиш ли?

Амеран се сдържа да не се усмихне.

— Тогава защо се отнася приятелски към Гидиън, който открито декларира своята любов и лоялност към теб?

— Играеш си с търпението ми, Амеран. Няма ли какво по-добро да правиш, освен да ми натякваш за това през предпоследната ни нощ, преди да се разделим?

— Ако ти натяквам, то е защото те обичам. Не мога да понеса мисълта да ти се случи нещо лошо. — Тя усети, че започва да губи контрол. Ако не внимава, Грей ще започне нетърпеливо да брои часовете в очакване на тяхната раздяла. — Не можеш ли да видиш, че Гидиън не взима присърце най-големите ти интереси? Той те измами. Излъга те. Измени ти. Заговорничил е срещу краля. Как можеш да го защитаваш? Колкото до Констанс, ти сам каза, че те мрази. Тя е способна на убийство. От подозренията на краля знаеш, че Гидиън — също. — Тя заудря с юмруци по гърдите му. — Не искам да умреш. Обичам те. Не бих могла да живея без теб.

Тихо, тихо, мила моя. Няма никаква причина за такова страдание. Никой не ми мисли злото. Никой не иска да умра, най-малко от всички — Гидиън.

Хълцанията й утихнаха. Тя вдигна глава, погледна го в очите и с изненадващо спокоен глас каза:

— Имах сънища, Грей, сънища, в които виждам как Гидиън те наранява и изпитва огромно удоволствие от това. Един ден ще разбереш, че това, което казвам, е истина, но тогава, страхувам се, ще бъде твърде късно. Ще прогледнеш за истината едва когато почувстваш болката от шпагата на Гидиън, пронизваща сърцето ти.

Амеран се втурна към леглото, хвърли се върху него и плака, докато в очите ѝ не останаха сълзи. Страхуваше се да вдигне глава, за да не види, че Грей си е отишъл. Но когато той я погали по гърба с успокояващи масажиращи движения, се зарадва, че не го е отблъснала.

Тя се обърна и се усмихна с широко отворени ръце.

— Толкова много те обичам. Веднъж те загубих. Не мога да понеса да те загубя отново. Бих убила всеки, който се опита да ти причини зло.

С целувките си Грей я накара да замълчи.

— Няма причина за голямата ти мъка. Ако трябва нечие сърце да бъде пронизано, то няма да бъде моето. Кълна ти се. Винаги ще държа под око Гидиън и ако видя, че намеренията му не са добри, нито предаността, нито братската обич ще ме спрат да постъпя така, както трябва.

Амеран кимна. Беше уморена от словесната борба. Уморена бе от резките думи помежду им. Искаше ѝ се той да я люби и му показва, че желае това. Бавно, без да сваля поглед от очите му, развърза връзката, която пристягаше плътно роклята около тялото ѝ, и разтвори мекия розов сатен. Погледът му бе привлечен от желаната плът, която се показва отдолу.

С неудържим стон Грей зарови глава между гърдите ѝ и жадно ги обхвана с ръце — толкова твърди и прекрасни.

— Дори една нощ далеч от теб ще бъде ад за мен — ѝ каза той.

— Тогава, вземи ме с теб. — Тя отчаяно искаше позволенията му да тръгне с него. Не ѝ беше приятно между тях да има повече лъжи.

— Не мога. Не мога.

— Ще бъдем заедно, любов моя — каза тя, като го притегли по-близо. — Телата ни може да бъдат разделени, но душите ни ще бъдат като едно цяло.

Брадичката на Грей се отпусна върху гърдите ѝ. Потърси очите ѝ.

— Ти знаеш, че ако имаше някакъв начин, щеше да отплаваш с мен на „Феър Уиндс“. — Тя се чувстваше неуверено и не искаше да говори. — Никога няма да напуснеш мислите или сърцето ми, Амеран. Разбираш защо не мога да те взема с мен, нали?

— Правиш каквото трябва. — Надяваше се очите ѝ да не я издадат на светлината на свещта. — Правиш каквото трябва.

„Точно както аз ще направя това, което трябва“ — мълчаливо казваха очите ѝ.

— Глупак съм да те оставя — каза той, като съблече и захвърли дрехите си в другия край на стаята. — Душата ми никога не е била така обърквана. Никога преди не съм поставял под въпрос дълга си към краля, а сега, сега...

— Шшт, не говори за това, което не можеш да промениш. — Тя посегна към източника на своето огромно удоволствие и нежно го погали; стонове на Грей говореха за неговото собствено удоволствие. Като се отдръпна, тя нежно го обърна по гръб. Възбуждащите ѝ пръсти започнаха да изплитат своята магия и в един миг членът му запулсира под тях. Дългите ѝ кичури паднаха върху страните ѝ и върху изпънатото му тяло, и тя започна да го дразни и възбужда от пръстите на краката, след това нагоре, минавайки през коленете, бедрата, а езикът ѝ чертаеше малки кръгчета върху месестите вътрешни части на бедрата му. Усещаше потрепването на мускулите му и когато отпусна устни върху пениса му и бе сигурна, че Грей вече едва понася сладостното мъчение, тя отпусна тялото си върху него. Бавно и целенасочено се притисна в него и го привлече още по-близо със своите целувки.

С крака, изпънати плътно до неговите, Амеран вкара пениса му в себе си и се задвижи с бавни и дълбоки движения, които го възбуждаха и измъчваха още повече. По стонове му разбираше, че му е безкрайно приятно да я остави свободно да води нещата. Накрая не издържа повече. Нещо най-дълбоко в съществото ѝ бе разтърсено от леки спазми и през нея премина гигантска вълна. Крайниците ѝ се вцепениха и отмаляха, тя се отпусна върху него с разтуптяно сърце, а кръвта ѝ бушуваше.

С ръце, силно притиснати около нея, и крака, сключени на гърба ѝ, Грей я обърна и започна да разравя живите въглени, които вече бяха готови отново да се възпламенят.

По среднощното небе изведнъж запламтя червено и златно.

Очите на Грей бяха натежали от желание за сън. Амеран не се опита да го изкуси да се върне в леглото, както бе правила много минали сутрини. Усещаше неохотата му да я остави и да тръгне за „Феър Уиндс“. Колкото и да копнееше да успокои объркването, което

разкъсваше душата му, не можеше да си позволи да говори от страх да не издаде намеренията си.

Той се облече набързо и я целуна за довиждане с обещанието, че тази вечер ще се върне рано — тяхната последна нощ заедно.

Едва когато чу, че вратата се хлопна след него, тя отново заплака. Сълзите, които с мъка бе сдържала, потекоха като порой.

Тази нощ бе сънувала други сънища, които още по-силно носеха със себе си усещането за надвиснала беда. Не знаеше как узнава тези неща, но скоро щеше да дойде денят, когато Грей щеше бъде откъснат от нея, и тя не можеше да направи нищо, за да предотврати това.

— Тази сутрин си необичайно мълчалива — каза кралят на Американ, докато стояха в двора на конюшната и гледаха как кралският дресьор обучава големия сив жребец, който бе изпратен от краля на Пруссия. — Много по-добре се справям с яростта на една жена, отколкото с мълчанието ѝ.

— Нямам причина да бъда гневна или разярена, Ваше величество. Просто бях потънала в мислите си, за което съжалявам. — Въздишката ѝ бе продължителна и отегчена. — Страхувам се, че не бях добра компания за вас тази сутрин.

Кралят се усмихна, но не каза нищо.

Те наблюдаваха как великолепият жребец се изправя на задните си крака и върви назад, а предните му копита бият въздуха.

— Предполагам, че си разстроена от това, че изпращам Грей в Чарлз Таун — каза той, като отклони погледа си от жребеца за момент.

— Не е моя работа да оспорвам заповедите на Ваше величество.

— Повярвай ми, когато ти казвам, че нямам друг избор. — В черните му очи се четеше искреност. — Ако можех да отложам пътуването, докато църквата даде своето позволение за женитбата ви, бих го направил. Кълна се. Но не мога. Въпросът е съвсем неотложен.

Американ кимна. Кралят много трудно би могъл да дочака позволение на църквата, защото бе много малко вероятно тя да даде такова, като се вземе предвид, че Констанс и кралицата не преставаха да се месят. Но нямаше смисъл да прибавя още товар към вече огромния куп тревоги, които кралят носеше върху плещите си.

— Съзнавам кризата в Чарлз Таун и спешността, с която трябва да се решат проблемите между заселниците и лордовете-собственици.

— Проблеми и тревоги. Това е всичко, което ми носи Каролина. — Кралят масажира слепоочията си. — Проклето главоболие. Няма ли да спре някога? — Усмивката на Амеран бе съчувствена. — Англия рядко дели богатствата на колонията, но когато там се срещнат с на вид непреодолими проблеми, се очаква именно аз да се погрижа за моменталното им разрешение. — Челото му се намръщи още повече. — Когато се появят финансови затруднения, собствениците смятат, че всичко, което трябва да направят, е да променят името от Ойстър Пойнт на Чарлз Таун и аз ще бъда толкова поласкан, че ще им дам цялата си съкровищница. Да, да! — Изражението му беше мрачно. — В този момент колонията е заплашена от по-голяма опасност. Испанците са се сдушили с индианците и по всяка вероятност ще предприемат атака срещу населението. Животът на английските мъже, жени и деца е в голяма опасност. Съвестта не ми позволява да оставя да бъдат избити, въпреки че не мога да направя нищо, за да им помогна, ако утре или вдругиден се стигне до кръвопролитие. Единствено се моля помощта, която изпращам, да стигне навреме. — Той хвана Амеран за ръката. — Това е и причината за тази спешност. Моля те да не ме мислиш за безсърдечен, понеже ви разделям с Грей толкова скоро след вашето повторно събиране.

Новината за неизбежната битка накара лицето ѝ да пребледнее. Грей не отиваше просто със задачата да разкрие някакви факти. Отиваше на война. Още по-голяма причина да бъде на борда на „Феър Уиндс“, когато той отплава.

— Грей не ти ли каза истинската причина за своето пътуване?

— Не. — Тя едва говореше. Бе далеч по-опасно, отколкото бе започнала да си представя.

— Не трябва да му се сърдиш, мила моя — ѝ каза кралят, като отново насочи вниманието си към жребеца. — Само той и няколко члена на моя съвет осъзнават трудността на задачата, която му предстои.

Амеран направи всичко възможно да се концентрира върху великолепия сив жребец и това как той се изправя на задните си крака и се върти под командата на дресьора. Горкият Грей! Нищо чудно, че не бе обърнал внимание на предупрежденията ѝ относно Гидиън. Имаше далеч по-големи проблеми, които занимаваха ума му. „Феър Уиндс“ нямаше да превозва само жители на колонията. Корабът щеше

също така да транспортира оръдия, пушки, барут и допълнителна човешка сила в защита на заселниците. Гидиън не бе единствената опасност за Грей.

Тя премисли дали трябва да каже на краля за срещата, за която ѝ каза Меги, или не, и накрая се отказа. Тя все още продължаваше да се чуди дали Гидиън бе запознат с подробностите около пътуването. Каквато и игра на лъжи и измама да играеха Гидиън и Констанс, те добре бяха заличили следите си, за да не предизвикват никакво съмнение в краля или някой друг. Най-добре бе да не събужда подозрението на краля. Ако Гидиън разкриваше държавни тайни на испанците, кралят скоро сам щеше да разбере това. Засега тя не можеше да рискува Гидиън и Констанс да разберат за собствените ѝ подозрения, без едновременно с това да изложи на опасност и живота на Грей.

Амеран се успокои, когато дресьорът поведе коня към краля за по-обстойна проверка, защото знаеше, че той ще насочи мислите си към по-други неща.

Кралят одобрително потупа жребеца, който пръхтеше и тропаше с крака.

— Чудесно животно. Обзалагам се, че ще спечелим не едно състезание в Нюгейт. Зная, че три месеца могат да изглеждат цяла вечност за млад човек като теб — ѝ каза кралят, когато дресьорът отведе коня в конюшната, — но времето ще мине бързо. Обещавам ти. Не се измъчвай за своя лорд Карлайл или неговата безопасност. Няма по-добър командир, нито воин от него. — Той вдигна ръка към раменете ѝ. — Нямах да го изпратя да се бие, ако не бях уверен, че ще се върне като победител... и жив.

Кралят я хвана за ръка и те тръгнаха бавно назад през градините.

— Дал съм на Грей думата си, че ще се погрижа тук да се забавляваш чудесно — каза той със сърдечен смях. — Ще ходим до Уиндзор. Няма по-прекрасно място по това време на годината. Можем да яздим с часове наред по ливадите, покрити с цветя. Винаги има тенис, ветроходство и театър, а да не забравяме и конните надбягвания в Нюгейт.

Гласът му стана още по-нежен.

— Наистина съжалявам, че го откъсвам от теб толкова скоро, след като се събрахте отново, но действително нямам никакъв избор.

Моля те, мила дъще, не се настройвай срещу мен.

„Мила дъще? Добре ли беше чула? Действително ли кралят бе признал, че в тях тече една и съща кръв?“

Той продължи, сякаш в гальовните му думи нямаше нищо необикновено.

— Давам ти думата си, че докато Грей се върне, няма да говорим за такива глупости като преклонение пред дявола и магии, а ако църквата не даде позволението си за вашата женитба, ще назнача нов архиепископ, който да я признае.

— Благодаря ви, Ваше величество. — Само да можеше да му разкрие плановете си. Но не можеше, защото той със сигурност щеше да се опита да я спре.

— И има прекрасни имения само на няколко часа езда от Уиндзор, които възнамерявам да ти дам като сватбен подарък. Това харесва ли ти, мила? — попита той.

По тона му разбра, че изгаря от нетърпение да чуе одобрението й.

Амеран хвана краля за ръката.

— Благодарна съм за всичко, което направихте за мен, Ваше величество. Оценявам високо подаръците, но най-много ценя часовете, прекарани заедно с вас. Нямам нужда от титли и имения. Всичко, от което се нуждаех, ми бе щедро дарено от вас, и винаги ще ви бъда благодарна за това.

— Може да не се нуждаеш от титли, имения и скъпоценности, но аз имам нужда да ти давам такива неща — каза той замислено. — Ти страда много заради мен и смятам да изкупя вината си. О, нямам предвид, че трябва да променя поведението си заради проклятията на майка ти. Имам намерение да поправа всички неправди, които дъщеря ми трябваше да изтърпи.

Тя усети, че в очите й напират сълзи. Потърси тъмния му взор, а точно в същия миг той очакваше да срещне нейния. Искаше й се да може да му каже истината. Искаше й се да му сподели намерението си да отплава с „Феър Уиндс“ на следващата сутрин, но не посмя. Това, че щеше да го напусне, без да му каже открито истината и без да се погрижи да му даде някакво обяснение, от каквото той със сигурност щеше да се нуждае, я натъжаваше, но нямаше друг избор. Единствено

се надяваше кралят да я разбере. Трябваше да замине. Трябваше да защитава Грей, не от испанците или от индианците, а от Гидиън Хорн.

— Какво има, мила? Защо изглеждаш толкова натъжена?

Тя се усмихна, надигна се на пръсти и целуна краля по пълната му буза.

— Не съм тъжна, Ваше величество. Просто мислех колко щастлива съм, че имам удоволствието да съм във вашата компания в такъв прекрасен ден.

Кралят я целуна по върха на главата, след което разроши косата ѝ така, както го бе виждала да прави с Чарли и Джейми.

— Не, Амеран, аз съм щастливецът.

Тя му се усмихна отново и се вгледа в тъмния му прочувствен поглед за последен път, след което се обърна и се заизкачва бавно по стълбите, като правеше усилие да гледа само напред, защото, ако хвърлеше поглед назад, сигурно щеше да изостави намеренията си.

В навечерието на заминаването на Грей Амеран говори много малко по време на вечерята им от страх да не се провали и да си признае всичко. Подобно на нея Грей извършваше само движенията, необходими за поглъщането на храната от това богато угощение, което бе организирано от готвача в техния апартамент по настояване на краля. Няколкото думи, които си размениха, спокойно можеха да бъдат думи, разменени между непознати... забележки за сочността на агнешкото, яркостта на слънчевата светлина през деня, очаквания дъжд през следващия ден, великолепния нов кон на краля.

Накрая с дълбока въздишка Грей стана от масата и издърпа Амеран върху скута си. Притисна я силно до себе си, но не чак толкова, че да ѝ стане неприятно. Красивото ѝ лице бе скрито сред дългите тъмни къдрици.

— Мога ли да кажа нещо, което не е било изречено вече? — попита меко той.

Амеран го целуна по главата.

— Действително, всичко е казано, и то много пъти.

— Ще ми липсваш. — Целувката, с която дари устните ѝ, бе почти целомъдрена.

— Сърцето ми ще тъгува по теб.

— Както и моите ръце по теб — добави с усмивка той.

Амеран понечи да заговори, но вместо това реши да запази думите за себе си.

— Какво има? — настоя той. — Каж ми какво има.

— Ако те помоля да направиш нещо за мен, ако много те помоля, ще го направиш ли? — попита тя, като го гледаше умолително.

— Ако е по силите ми, знаеш, че ще го направя. — Той я погали по бузата. — Но и двамата знаем, че нямам никакъв избор, освен да направя това, което заповядва кралят.

Амеран изстина в ръцете му.

— Но кралят не е заповядал Гидиън да те придружи.

Грей удари с юмрук по масата.

— Гидиън! Все Гидиън! За бога, Амеран, защо не можеш да го изхвърлиш от мислите си дори през последната вечер, преди да се разделим?

Дясната му ръка, която я бе обхванала, се отпусна, но тя отказа да се предаде. Ако телата им се отделяха едно от друго в този момент, можеха никога да не се съберат отново. Погледът ѝ остана непоколебим.

— Не, не мога, когато в сърцето си зная, че ако Гидиън намери удобна възможност да ни раздели, веднага ще го направи.

— Гидиън е прекрасен офицер. Няма друг, който би ме поддържал по-добре — каза внезапно Грей и отново започна да яде, докато тя стоеше все още на коленете му.

— Твоя ли беше идеята Гидиън да отплува с „Феър Уиндс“ утре или негова?

Вилицата спря по средата на пътя към устата на Грей.

— Не помня. Какво значение има?

Амеран нямаше да го остави на мира.

— Според собствените ти думи Гидиън иска да подобри репутацията си пред краля, но не ти ли е минавало през ум, че той може да иска дори нещо повече — да те подведе така, че да изпаднеш в неизгодно положение, и по този начин да получи власт над теб, към каквата всъщност се стреми?

Грей се засмя, но с малко кисела гримаса.

— Ти, любов моя, а не Гидиън, си тази, която се опитва да спечели най-голямата власт над мен, като се опитваш хитро да ме подведеш.

Амеран едва се въздържа да не нахлупи чинията с печено агнешко, картофи, моркови и лук върху упоритата му глава.

— Аз само искам да те предпазя.

— Да ме предпазиш от какво? — Очите му святкаха яростно.

— От Гидиън, но най-вече от теб самия! — Тя все още не се помръдваше от мястото си. С кръстосани върху гърдите ръце очакваше защитната му реакция.

Коленете на Грей станаха неспокойни.

— Би ли станала, ако обичаш? Нещо влошава храносмилането ми и не мисля, че причината идва от чудесната вечеря.

Амеран стъпи тежко на крака.

— Кога ще спреш да бъдеш толкова твърдоглав? Кога ще осъзнаеш, че Гидиън се използва твоята лоялност и преданост за своя собствена изгода? Той злоупотребява точно с онези качества, от които ти се възхищаваш и които изискваш от всички други. Как можеш да се доверяваш на човек като него?

— Бих поверил дори живота си в ръцете на Гидиън Хорн — упорито каза той.

Очите ѝ се наляха със сълзи. Усещаше, че силата ѝ отслабва.

— Не прави това. Моля те. Не му поверявай нещо толкова възвишено и ценно.

Слепоочията на Грей пулсираха. В този момент Амеран не би се изненадала, ако я хване и захвърли в другия край на стаята. Когато не вдигна ръка срещу нея, бе сигурна, че той ще прекрачи прага на стаята и ще си отиде от живота ѝ. Дишането ѝ бе учестено и тя бе уплашена. Погледите им се срещнаха.

Гневът на Грей в миг се стопи. Напрегнатостта на чертите на лицето му се отпусна, когато я докосна по бузата. Тя се протегна, за да го хване за ръката.

— Гидиън няма да ми стори нищо лошо по време на това пътуване или на което и да било друго — нежно каза той. — Трябва да вярваш на преценката ми.

— Моля те — умоляваше го тя. — Направи така, че да не може да отплава с теб.

Грей поклати глава.

— Не можеш да ме молиш да направя това.

— Умолявам те.

— Не мога, Амеран. Съжалявам.

Грей се изправи и накара и нея да стане.

— Уморен съм. Много скоро ще се развидели.

Амеран кимна. Какво повече можеше да каже? Грей ще я напусне, но няма да позволи Гидиън да не отплава с него.

Той се съблече, мушна се в леглото и се обърна с гръб към нея.

Амеран направи същото. Беше я обхванало отчаяние. Леглото никога не бе изглеждало толкова голямо, студено и самотно. Не можеше да заспи, а от неспокойните движения и тежки пъшкания до себе си разбра, че и при Грей сънят не може да дойде.

Накрая, малко преди зазоряване, той се протегна към нея.

— Не бих направил нищо, което да постави живота ми в опасност. Не бих направил нищо, което може да ми попречи да си дойда у дома при теб.

Те се прегърнаха силно и нежно, и си прошепнаха думи за прошка.

Скоро се развидели.

Амеран чакаше и мълчаливо наблюдаваше как Грей облича синята си униформа със златни копчета и сърма.

— Нищо не би могло да ми попречи да бъда с теб — каза той, като се върна отново в леглото. — Нищо и никой.

Той я взе в ръцете си.

— Обещай ми нещо — каза тя.

— Всичко.

Тя преглътна сълзите си.

— Обещай ми, че няма да бъдеш спокоен с Гидиън нито за миг дори. Обещай ми, че винаги ще го държиш под око.

Грей не възрази. Просто кимна. Сълзите потекоха от очите й.

— Обичам те толкова много.

— Шшт, скоро ще бъдем заедно.

Амеран се притисна силно до него. Нямаше представа колко скоро наистина. Не можеше да спре сълзите си.

— Толкова съжалявам...

Той я докосна с устни.

— Не се измъчвай, мила моя.

Тя не искаше да бъде утешавана и избърса сълзите от очите си.

— Това, за което най-много съжалявам, е, че не можах да те убедя да напуснеш Гидиън.

Той стисна челюсти, но остана с ръце, склучени около нея.

— Всичко ще бъде наред, Амеран. Ще видиш. Повярвай ми.

— Не се съмнявам в твоята искреност.

Той нежно я погали по бузите, сякаш се опитваше да запомни всяка подробност.

— Знай, че винаги ще те обичам и че всяка моя мисъл ще бъде за теб.

— Ще бъда с теб през цялото време на твоята мисия. — Тя потърси с очи погледа му. Той нямаше ни най-малката представа колко истина се съдържаеше в тези думи.

— И именно споменът ми за теб ще ме кара да бързам да се върна по-бързо у дома.

Амеран допря страната си до силните му гърди. Усещаше нежеланието му да я пусне.

Грей я прегърна още по-силно, като не преставаше да ругае задълженията си на главнокомандващ, докато я целуваше сладко и мъчително.

Амеран копнееше да му каже, че раздялата им ще бъде далеч по-кратка, отколкото си представя, но не посмя от страх той да не осуети плановите ѝ.

Неговите очи също се премрежиха, когато си вземаха последно сбогом.

— В този момент ти трябва да бъдеш моята сила — ѝ каза той след една последна целувка.

Тя нежно отстрани един светъл кичур от челото му.

— Нашите сърца и души постоянно ще бдят, докато отново бъдем заедно.

— Сбогом, Амеран.

Грей целуна ръката ѝ, след което ѝ се поклони. На вратата се обърна, докосна пръсти до устните си и ѝ изпрати последна целувка.

Стъпките му едва бяха заглъхнали по коридора, когато Амеран скочи от леглото и започна да се приготвя за своето пътуване. Бе нахвърляла няколко стари дрехи, които Нел ѝ бе дала, в една съдрана брокатена пътническа чанта, изнамерена на дъното на гардероба ѝ сред бъркотията от малки и големи шалове.

Тихо се измъкна от двореца и тръгна през градината по пътя към къщата в Пал-Мал. Нел я чакаше и веднага се хвана на работа, за да я преобрази като слугинско момиче с изгнили зъби и лице, покрито с белези от шарка. Промяната беше изумителна. Когато Американ погледна в огледалото, в нея се виждаше един непознат човек.

Нел бе пресъздавала своята Лили Уоруик — героиня, която някога бе играла. От истинското момиче, което всъщност беше, остана само ножът в кожения калъф, висящ на крака ѝ. Нел бързо се мушна в каретата и след прегръдките и целувките през сълзи я остави на алеята до митницата.

Амеран седеше в ъгъла на старата тухлена сграда до митницата и гледаше през прозореца как на борда на „Феър Уиндс“ се товарят бурета, варели, кошове и денкове. Гласът на старши кормчията гърмеше над шума от тълпата, докато правеше проверка на инвентара, и помощниците отвръщаха с викове.

— Петнадесет бъчви бира.

— Да, сър.

— Тринадесет галона бренди.

— Тук са, сър.

— Осемдесет и четири бушела брашно.

— Проверено.

— Четиринадесет комплекта доспехи.

— Отчетено, сър.

— Сто и петдесет легла и възглавници.

— Налице.

— Хиляда и четиристотин мотики.

— Проверено.

— Осемнадесет варела с пирони по четири пенса.

— Тук са деветнадесет, сър.

— Деветстотин петдесет и шест рибарски въдици.

— Да.

— Двеста и четиридесет фунта стъклени мъниста. Индианците ще бъдат щастливи да ги имат, сър.

— Двеста осемдесет и осем ножици.

— Отчетено, сър.

— Четиридесет и два варела градински семена.

— Да, да.

— И един набор хирургически инструменти.

— В капитанската каюта е, старши кормчия.

Накрая Амеран видя, че до старши кормчията на палубата се появява Грей. Сърцето ѝ се сви и в гърлото ѝ заседна твърда топка.

Знаеше, че умишлено е излъгала мъжа, който ѝ се бе заклел във вечна преданост и любов, и ѝ бе много мъчно. Чувстваше се така, сякаш сърцето ѝ ще се пръсне на парчета, и още веднъж си припомни, че не е късно да си признае всичко и да изпроси за себе си същото право, което бе дал на Гидиън. Но в сърцето си знаеше, че никога няма да ѝ разреши да се качи на борда на кораба, ако разбере истината. Не, единственият начин бе да продължи като Лили Уоруик. По-скоро би изтърпяла яростта на Грей и риска да загуби любовта му, отколкото да стане неволен съучастник в злонамерените планове на Гидиън. Имаше ужасното усещане, че Гидиън възнамерява да се освободи напълно от командира на „Феър Уиндс“.

Амеран с ужас броеше всяко буре, което разгърдените моряци изтикваха нагоре по наклонения трап върху кораба. Тя бе изненадана от броя на моряците върху палубата — много от тях изглеждаха отвратително. Грей ѝ бе казал, че те поемат работата на два пъти повече хора, отколкото са нужни за попълването на един екипаж, но не ѝ бе казал, че „Феър Уиндс“ ще отплава за Чарлз Таун с една малка армия.

Едно момиче с уплашен вид, стиснало в ръцете си бебе, седна на някакъв пън отсреща. Бебето спеше, а момичето тихо хлипаше в опърпаното си одеяло.

— Не искам да тръгвам. Не искам — не спираше да повтаря с напевен глас тя, като се клатеше напред-назад. — Не ме карай да си отивам. Умолявам те. Никога няма да видим отново Англия.

Амеран се огледа. Нямаше никой друг наблизо, към когото момичето можеше да отправя молбите си, но въпреки това бе сигурна, че думите ѝ не са предназначени за нея, защото то се бе втренчило със стъклен поглед в стълба до нея.

То започна да ридае неудържимо.

— Ани. Ани, къде си, бе, момиче?

Един едър мъж с филцова шапка с широка периферия и кърпа около врата приближаваше тромаво към тях.

— Накара ме да се побъркам от притеснение, бе, момиче.

Бебето започна да хленчи.

Момичето го сграбчи за ръката и не искаше да го пусне.

— Моля те, Джон, хайде да си идем вкъщи сега. Моля те, у дома.

Амеран се опита да не гледа към тях.

— Натам сме тръгнали, Ани. Точно там отиваме.

Момичето тъжно поклати глава.

— Никога няма да стъпим в Чарлз Таун. Ще умрем, преди да стигнем там. Малката Мери също. Умолявам те, Джон, в името на всичко скъпо за теб, моля те, нека се върнем сега, докато е все още време.

Джон прегърна жена си с огромните си ръце.

— Онези сънища, които си имала, не означават нищо, Ани. Ние отиваме в колонията и ти се кълна, че ще създам добър живот за теб и малката Мери в Чарлз Таун, далеч по-добър, отколкото можем да се надяваме да водим някога тук.

Ани стисна силно бебето.

— Те ще ни убият — каза тя със зловещо спокойствие в гласа. — Те ще ни убият всичките. Няма да имат милост. Дори към бедното мъничко бебе.

Амеран отчаяно искаше да успокои момичето — да ѝ каже, че всичко ще бъде наред, но не можеше, понеже нейните сънища ѝ казваха същото.

— Съобщение за Лили Уоруик — извика един мъж, като се отдели от тълпата и зазвъня с някакво звънче. — Лили Уоруик. Съобщение за Лили Уоруик.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Знаеше, че е разкрита!

Като държеше здраво пътническата си чанта, Амеран си проправи път през тълпата след неуниформения митнически служител, който размахваше лист хартия над главата си. Тя разпозна няколко от моряците на „Феър Уиндс“, смесили се с останалите пътници, и се помоли да не я познаят под гнилите зъби и белезите.

— Аз съм... Лили Уоруик — каза тихо тя, като не искаше да привлича повече внимание върху себе си.

Бележката можеше да бъде само от Нел, реши тя, когато мъжът се обърна усмихнат към нея. Бяха изминали три часа, откакто се сбогуваха. Без съмнение Нели е забравила да ѝ каже нещо или да ѝ даде последен съвет за кутиите с бои и пудри в чантата. Със сигурност не я бяха хванали. Стори ѝ се, че са изминали часове, преди да получи бележката в ръката си.

— Искаш ли да ти я прочета, момиченце? — попита офицерът, като докосна шапката си.

Тя поклати глава и се отдалечи от арката, където се бяха събрали повечето пътници, за да разглеждат товара и се разхождат насам-натам.

Не можеше да повярва на това, което прочете. Не знаеше дали да се почувства облекчена или разярена. Констанс я обвиняваше в открадването на брошката от диаманти и перли, която бе изчезнала преди няколко дни. И бе настояла да претърсят апартамента ѝ.

Амеран смачка яростно бележката и я хвърли в кофата за пепел и сажди. Ако корабът не трябваше да отплава по пладне, тя щеше да се върне обратно в Уайтхол и да извие мършавия врат на херцогинята! Фактът, че иска да претърси апартамента ѝ, можеше да означава само едно — че Констанс е скрила брошката там и е сигурна, че ще намери доказателството за своите обвинения.

— Пригответе документите си за проверка — надвика бръмченето на тълпата един друг митнически служител.

Пътниците започнаха да се нареждат в редица под свода.

Сърцето на Амеран започна да бие по-бързо. Нямаше връщане назад, нито дори за да защити името си. Щеше да се разправи с Констанс, като се върне в къщи.

Редицата се движеше непоносимо бавно, всеки документ бе внимателно проверяван. Един мъж не бе одобрен, друг получи шамар и бе изтеглен настрани с ругатни.

Най-после дойде ред на Амеран да представи документите си. Служителят ѝ се усмихна с тъжна усмивка, изпълнена със съжаление заради грозния ѝ външен вид.

— Значи си била прислужница при госпожа Гуин, така ли? — попита той, като внимателно разглеждаше документите ѝ.

— Да, сър, такава бях.

Тук се казва, че пътуваш за Чарлз Таун, за да заживееш с господин Брок Клемънс.

Да, сър, той е моят чичо. Той и леля ми Джейн ще ме вземат при тях. Нямам си никого, както разбирате.

Той сгъна документите и ѝ ги върна.

— Сцената загуби много, когато госпожа Гуин се оттегли от театъра — каза той доста дружелюбно.

— Тя е чудесна дама, сър.

Зад себе си дочу хихикания.

Служителят отново отправи една тъжна усмивка към нея и я побутна да върви.

Амеран забърза по палубата. Още бе твърде рано, за да си позволи да въздъхне облекчено. Забърза по трапа наред с другите пътници, като се опита да се смеси сред тях.

Точно тогава видя Грей да крачи по палубата в посока към нея. Тя уви още по-стегнато шала около главата си. Не смееше да погледне към него, защото въпреки че лицето ѝ бе неузнаваемо, той щеше да разпознае любовта, която струеше от цялото ѝ същество.

Грей се спря само на няколко стъпки от нея. Почти можеше да се пресегне и да го докосне. Как копнееше да направи точно това!

Тя очакваше да я повика по име, да я смъмри и сгълчи, и да я върне в Уайтхол. Когато той не направи нищо такова, крадешком погледна в негова посока.

Грей не гледаше към никого. Стоеше наведен над парапета и гледаше над палубата.

Сърцето ѝ го зовеше. Тя знаеше, че присъства в мислите му и че тази вгълбеност му причинява огромна болка. Усещаше как се измъчва и употреби всичките си сили, за да се въздържи да не протегне ръка да го успокои. Скоро, много скоро, когато Англия остане далеч зад тях, тя ще го направи.

Повечето от мъжете, жените и децата, които се качваха на борда на „Феър Уиндс“ на път за Чарлз Таун, се бяха надвесили над перилата, викаха и махаха на семействата и приятелите си долу. Амеран се погрижи да се смеси с тълпата, без да маха специално на никого. Скоро загуби своя любим от погледа си. Не много далеч можеше да чуе плача на бебе и гласа на жената, която умоляваше своя мъж да се върнат обратно.

Загърмяха мускети, затрещяха оръдия и се надигнаха радостни възгласи, защото се вдигаше котвата.

Амеран изрече тиха молитва. Нейното пътуване бе започнало!

След три дни, прекарани в морето, Амеран се чувстваше така, сякаш сърцето ѝ ще се пръсне на парчета. Дните бяха дълги, нощите още по-дълги. Всеки път, щом зърнеше Грей, сърцето ѝ крещеше онези думи, които устата ѝ не можеха да изрекат. Колко жестоко бе да мълчи, като знае, че тя е причината за отчаяното изражение на лицето му.

Искушението да се присъедини към него, докато той гледаше някъде над тъмните, люшкащи се вълни, бе толкова силно, че почти не можеше да му устои. Испитваше такава гордост всеки път, когато го видеше да се приближава по палубата с ръце зад гърба и да издава заповеди на хората си.

Самотата, страхът и несигурността от това, което им предстоеше, бяха сплотили пътниците още след първата нощ, когато всички бяха лежали на долната палуба върху тънките сламеници. Майките пееха нежни, приспивни песни на своите деца, докато мъжете обсъждаха приключението, което предстоеше. По-големите момичета си разменяха клюки и се кикотеха, докато техните братчета си разказваха истории и играеха на разни игри. Спокойното доволство от тази първа нощ, през която всички бяха спали дълбоко, бе нарушено от риданията на жена и успокоителните думи на мъжа ѝ.

Всичко на всичко бяха тридесет и двама — всички пътуваха за страната на мечтите и неограничените възможности, — шестима свободни мъже със своите жени и още осем деца, и осем слуги, три от които бяха млади жени на около нейната възраст. Останалите пътници бяха наемници, задължени да служат за по пет години на господарите си от Чарлз Таун, които им бяха платили за пътуването до обетованата земя.

Всеки път, когато капитанът на „Феър Уиндс“ издаваше някакви нареждания или съобщения, те биваха разпространявани от Гидиън. На пътниците бе позволено да се хранят след екипажа и да се разхождат по палубата сутрин, следобед и вечер, ако позволяваше времето. Ясно се даваше да се разбере, че контактът с екипажа е нежелателен. Афра Харелсън, слугиня на семейството на господин Хенри Уодел, се бе сближила още първия ден с един моряк на име Джейсън Конарн и на втория ден събщи на своя господар, че възнамеряват да се венчаят.

Първия път, когато Гидиън посети пътниците през нощта по стаите им, той насочи фенера си право в лицето ѝ и Амеран бе сигурна, че я е познал въпреки почернените зъби и белезите от шарка. Но той бързо бе отвърнал погнусен поглед от нея и бе насочил вниманието си към Джуел, най-симпатичната слугиня. Когато Джуел се измъкна навън от стаята, след като всички останали бяха заспали, Амеран бе сигурна, че знае къде отива, и я съжали, защото момичето

си нямаше представа в какво се забърква, като се захваща с Гидиън. А през следващата нощ, когато Гидиън повика най-близката ѝ приятелка Алисън, на Амеран ѝ стана още по-тъжно за Джуел. Горката Джуел прекара цялата нощ, хлипайки върху сламеника си.

Амеран стоеше настрана от всички през тези първи дни от пътуването. След живота си в Мер бе свикнала със своята самота и замечтаност. С радост се занимаваше с малките дечица, така че техните майки да могат да се поразходят с мъжете си по палубата, и от време на време през деня си бърбеше с Ани и гукаше нежни думи на малката Мери. Въпреки че Нел бе изтъкала една интересна история за живота на Лили Уоруик, тя нямаше желание да разказва твърде много подробности от нея, защото знаеше, че лъжата ѝ рано или късно ще бъде разкрита. Всичко, което знаеха за нея, бе, че е слугиня, която отива в Чарлз Таун, за да живее със семейството на чичо си.

За голяма нейна изненада, а и на останалите, мистър Мартин Хиърфорд, свободен мъж, доста състоятелен и съвсем не неприятен на вид, потърси компанията ѝ няколко пъти през деня. Бе решителен мъж с розови бузи и смел език, който не оставаше без мнение по нито един въпрос. Последните няколко години бе прекарал в Чарлз Таун и сега нямаше търпение да се върне към бизнеса си с дървен материал там, след като последните няколко месеца бе загубил в Девън, за да уреди някои семейни работи, за да не му се налага никога да се завръща в Англия. Бе ѝ споделил за красивата си жена Фиона, която била избягала в Барбадос с някакъв притежател на захарни плантации, и как никога нямало да се ожени отново за жена, чието лице можело да подведе мъжете. Тя положи най-големи усилия да отклони ухажванията му, като знаеше, че скоро ще трябва да му разкрие истината, но той погрешно взе нейното отбягване за израз на свенливост и започна да я преследва дори още по-настойчиво.

Вечер Мартин им разказваше истории за Чарлз Таун и предизвикваше у жените сълзи на съжаление към индианците и пиратите. Истина било, че Чарлз Таун е любимо свърталище за пирати, се бе съгласил той, но всички заселници били на мнение, че доколкото корсарите се ограничават да убиват и грабят само в морето, среброто им било добро като всяко друго, щом създава работа на местните търговци. Колкото до индианците, Мартин бе уверил жадните си слушатели, че техните съседи, естито, били просто по-особени, но

истинските проблеми идвали от йемасите и уестите от далечния юг, като нещата били усложнявани допълнително от испанците, които злонамерено им разправяли лъжи относно англичаните.

— Няма причина за страх — бе уверил Мартин всички онези, които бяха изразили страх за живота си. — Чарлз Таун е разположен на висока скала, която не може да се види от морето. Градът е укрепен — заобиколен е с крепостна стена, ров и шест бастиона. Има наблюдателни постове и стража, които се поставят и денем, и нощем. Два батальона от войската са постоянно на пост. Сигурен съм, че докато ме е нямало, са били изкопани още окопи и поставени допълнителни оръдия.

Онези, които изразиха загриженост за това, че изоставят цивилизацията, Мартин увери, че са били направени големи проекти за града, които вече започнали да се осъществяват. Улиците били вече настлани и наименувани, почистени били площи за църква, градска кръчма и плацдарм за обучение на войската. Заселването не било без правила и ред, защото самият Джон Лок написал основната конституция на Каролина и законите стриктно се спазвали.

— Построени са повече от двадесет къщи — каза Мартин на Амеран един следобед, докато се опитваха да се разхождат по палубата и едва успяваха, защото корабът се мяташе и люшкеше силно от бурното море.

Мартин я хвана за ръката, за да ѝ предложи опора, когато една огромна вълна се блъсна отстрани и посипа лицата им със солени пръски морска вода.

— Мисля да си построя една чудесна къща, по-хубава от която и да било друга, видяна някога от теб, на най-високия хълм там. Ще бъде висока три етажа и с балкони, които ще гледат към морето. — Той взе ръката ѝ. — Имам над четири хиляди акра прекрасна земя. Ще имам къща, достойна за крал, и всичко, което ми липсва, е съпруга, която да сподели това с мен и да ми роди синове. Искam ти да бъдеш тази съпруга.

Амеран не знаеше какво да каже. Подбираше внимателно думите си. Не можеше да го погледне в лицето. Вместо това насочи поглед към тъмните облаци, които се носеха над тях.

— Изключително съм поласкана от вниманието ви, но не мога да стана ваша жена. Разбирате ли, аз...

Мартин я докосна по бузата.

— Шшт, мила моя. Зная какво ще кажеш и искам да знаеш, че външната красота не прави жената по-добра. Зная всичко това твърде добре. Няма значение, че лицето ти е в белези. Важното е, че сърцето ти е неопетнено.

— Трябва да ви помоля да слезете долу — долетя висок глас зад тях.

Амеран подскочи. Не смееше да се обърне. Този глас ѝ беше познат.

— Идва буря. Ще бъдете в по-голяма безопасност по, каютите си. Трябва да тръгнете веднага — нареди заповеднически и настойчиво Грей.

Мартин хвана Амеран за ръката.

— Разбира се, капитане.

Амеран държеше шала си плътно омотан около лицето си. Не смееше да погледне Грей в очите.

Почти можеше да чуе биенето на сърцето му, когато минаваше забързано покрай него с усърдно обърната на другата страна глава. Как копнееше да се протегне и да го докосне, да го погали с ръка по бузата, да усети плътта му до своята още веднъж, но не можеше.

Дишането ѝ се регулира едва когато се присъединиха към другите, но дори и тогава тя все очакваше и се вслушваше за звука от тежките ботуши на Грей, който идва да я разобличи, и гласа, изискващ обяснение.

Мартин я потупа по ръката, преди да я остави и да отиде при мъжете.

— Помисли за това, което казах, скъпа Лили. Бихме могли да живеем добре заедно.

Тя извърна лице. Не можеше да го погледне, защото той със сигурност щеше да забележи срама, изписан върху лицето ѝ.

Бурята продължи два дни и две нощи. Нощта нямаше край, а денят нямаше начало. Вятърът шибаше платната. Небесата се бяха продънили. Дъждът се изливаше като из ведро по палубите.

Две денонощия „Феър Уиндс“ бе подхвърлян безмилостно насам-натам от бушуващото море. На всички им се струваше, че са загубени. Повечето пътници чувстваха, че идва краят на света. Някои извисяваха гласове в молитви към Бога за помощ, други зовяха

смъртта и търсеха спасение на душите си. Децата не можеха да се успокоят, а виковете на майките не секваха.

Голямата каюта, където бяха затворени заселниците, миришеше на повръщано, страх и напомняше за смъртта. В каютата цареше жега, а смрадта от телесни отпадъци бе задушаваща.

Амеран се страхуваше за живота на Грей толкова, колкото и за своя собствен. Тя неведнъж съжали за решението си да придружи своя любим в изпълнението на задачата си. Като знаеше колко загрижен бе за нейната безопасност, се радваше, че не е проявила слабост и не му разкри присъствието си. Когато се разбра, че един офицер е бил ударен от гръм, тя започна да се бори с необходимостта да се качи горе и сама да се увери, че Грей е още жив, а после, когато до нея достигнаха думите, че мъртвият мъж не бил офицер, а каютен прислужник, тя се почувства виновна от това, че изпита такова облекчение. Сякаш един живот бе пожертван в името на друг.

След това, на третия ден от началото на бурята и на седмия ден от отплаването им, морето се успокои и слънцето проникна през облаците и блесна с ярка светлина. Възхвалите към всевишния бяха неспирни, но натрапчивият ужас от това, че може да последва някоя друга буря, безмълвно съпътстваше радостта на всички. Хората имаха огромна нужда от пресен въздух и слънчева светлина, и когато чиракът на старши кормчията слезе долу да съобщи, че могат да се качат на палубата, деца и възрастни без разлика се втурнаха към горната палуба с облекчен смях.

Този ден вечерята им от осолено свинско, ряпа и препечен хляб им се видя като кралска гощавка за Деня на благодарността.

Тази нощ, много след като всички си бяха легнали на сламениците и последното бебе бе спряло да хленчи, Гидиън слезе долу да потърси Джуел.

— Доведи Алисън със себе си — каза той на Джуел, като насочи светлината към лицето ѝ.

— Още е болна от бурята — му каза Джуел. — За какво ти е? — нацупи се тя. — Не ти ли доставям удоволствие колкото две жени?

Гидиън се засмя.

— Ти наистина си повече от това, с което мога да се справя. Имам други планове за Алисън.

Джуел тихо се изкикоти.

Амеран слушаше с плътно затворени очи на съседния сламеник, като се преструваше на заспала.

— Искам я за капитана — каза сериозно Гидиън. — Кой остава? Афра?

— Тя вече се измъкна за среща с нейния Джейсън. Те ще се женят в Чарлз Таун.

— Глупаци — изсъска Гидиън. — Капитанът отчаяно се нуждае от развлечение. Налегнала го е голяма меланхолия.

— Бих била щастлива да ви правя компания и на двамата — прошепна Джуел.

— С него не делия нищо.

— О, нараняваш ме. Само се заяждам, Гидиън.

— Доколкото си спомням, не ти е неприятно да ти причиняват малко болка. — Той тихо изруга. — Няма ли някоя друга жена, която да дойде с теб?

— Лили е единствената, която остава и е без съпруг, но тя изобщо не става за твоя капитан. Зъбите ѝ са изгнили, а лицето ѝ цялото е в белези от шарка.

Гидиън се изкиска.

— Не са лицето и зъбите тези, които доставят на мъжа неговото най-голямо удоволствие. Вземи я.

Джуел побутна Амеран.

— Лили, събуди се, Лили. Искаш ли малко да се позабавляваш?

Амеран се престори, че постепенно се събужда.

— Какво има?

— Събуди се, момиче. Капитанът иска да те види.

— Защо? Нищо нередно не съм направила.

— Не задавай въпроси. Просто бъди благодарна, че е изпратил да те повикат.

Амеран се поколеба. Колкото и да ѝ се искаше да види Грей, не можеше да го направи, преструвайки се на някой друг.

Джуел я дръпна за ръката.

— Не бъди глупава, момиче. Позабавлявай се малко, преди Мартин да ти надене хомота.

Амеран бе в такова затруднение, че не знаеше как да постъпи. Безумно искаше да види Грей, дори само за момент, просто за да

протегне ръка и го докосне. Това бе всичко, което ще направи, и после ще побегне, преди да е успял да я види на светлина.

— Побързай. Няма да те молят два пъти.

Трябваше да го види! Сега бе толкова подходящ момент за приключването на тази криеница. „Феър Уиндс“ бе изминал твърде много път, за да реши да я върне. Можеше да издържи на гнева му много по-лесно, отколкото на това да остане далеч от него дори минута повече.

— Губим време, момиче. Ще съмне, преди да се усетим. Идваш ли или не? — попита Джуел нетърпеливо.

— Да, добре, ще дойда с теб. — Амеран приглади назад косата си, докато Джуел я наблюдаваше състрадателно.

— Как се казваш, момиче? — попита Гидиън, когато затвори вратата към помещението, където спяха пътниците.

— Лили, сър. Лили Уоруик — отвърна тя почти с шепот.

Джуел увисна на Гидиън.

— Тя е срамежлива.

— Капитанът трябва да си отвлече вниманието от някои неща. Постарай се да направиш това — рязко каза той.

— И не стой на светло — добави той не особено любезно. — Не е нужно да го изплашиш до смърт. — Без предупреждение той я сграбчи за гърдите и ги стисна. След това високо се засмя.

— Задръж вниманието му върху тях и ще се справиш чудесно.

Джуел хвана ръцете му и ги дръпна.

— За Бога, Гидиън. Ще ѝ изкараш акъла още преди да сме стигнали там.

Амеран бе благодарна, че Джуел вървя между нея и Гидиън през останалата част от пътя по дългия, мрачен коридор.

Спряха пред вратата на Грей. Гидиън подаде на Джуел фенера. Жестоките пръсти заопипваха бузите ѝ.

— Направи го щастлив, Лили. — Той долепи гърба ѝ до стената.

— Направи го щастлив и може и аз да направя нещо за теб след това.

Амеран не смееше да диша от страх да не я разпознае. Гидиън се притисна по-силно до нея.

— Послужи му добре и може да направиш същото и за мен утре вечер.

Амеран бе избегнала болестта по време на бурята, но сега почувства гадене и ѝ се повдигна така, че една вълна от стомаха ѝ насмалко щеше да се излее върху него. Той притисна с тласък слабините си в бедрото ѝ, като ѝ причини болка, а зъбите му ухапаха устата ѝ.

Тя се бореше с него. Опита се да издере очите му, но той задържа ръцете ѝ високо над главата.

— Грозна кучка — заплю я той и разкъса с ръка полата ѝ. — Никога преди не съм имал грозна жена. Може би е по-добре първо да те изпробвам, за да се уверя, че ставаш за великия лорд.

Джуел го изтръгна от нея.

— Мислех, че не обичаш да делиш нещата с приятелите си.

Гидиън се засмя. И я пусна.

— О, има една жена, която с удоволствие бих поделил с него, но тя е в Англия и очаква неговото завръщане.

Амеран усети как краката ѝ отмаляват. Джуел обвини ръце около Гидиън и задвижи тялото му заедно със своето в бавно, люлеещо движение.

Хайде, любов моя. Задникът ми копнее за грубите ти ласки.

— Когато му дойде времето, ще се занимава и с теб, кучко. — Той ухапа ухото на Амеран, преди да я отблъсне настрана.

Гидиън почука на вратата на Грей.

— Отвори. Доведох ти нещо, което ще може да те позабавлява.

Когато Грей отвори вратата, Амеран се подпря на стената, защото ѝ приля от изтощения му, уморен и блед на светлината на фенера вид.

Гидиън я блъсна към него.

— Тя не е много за гледане, но е изпълнена с желание и страст.

Грей нежно я бутна настрана.

— Късно е, Гидиън — без нотка на хумор каза той. — Скоро ще поемам поста си.

— О, тя ще ви държи буден, капитане — се обади Джуел.

Гидиън плесна Грей по раменете.

— Отпратете я да се върне, ако не я искате. Но ако я оставите да остане, ви обещавам, че сутринта няма да бъдете толкова отчаян.

По здраво стиснатите челюсти на Грей Амеран разбираше, че никак не му е забавно.

— Върнете се в стаята си — й каза той, след като Гидиън и Джуел изчезнаха в една стая през няколко врати надолу. — Нямам нужда от компания. — Гласът му беше любезен. — Приемете най-искрените ми извинения за притесненията, които приятелят ми може би ви е причинил. — Той направи кратък поклон. — Лека нощ.

Не й беше нужно да обмисля дали да го последва в така добре познатата каюта или не.

— Моля ви, вървете си. — Той се отпусна тежко на своя стол, като държеше главата си с ръце.

Амеран коленичи в краката му. Той не вдигаше поглед към нея.

— Капитан Хорн каза, че се нуждаете от жена. Каза, че сте меланхоличен напоследък и се нуждаете от жена, която да ви накара да забравите неволите си. — За момент се запъна. Трябваше да му каже истината, но как?

Очите му настойчиво избягваха погледа й. Мержелеещата се светлина на фенера върху бюрото забулваше объркването, изписано на лицето му.

— Има само една жена, която може да ме накара да забравя своите беди, и тя е в Англия. — Думите му бяха толкова отчаяни, колкото и изражението, изписано на лицето му. — Вървете си, моля ви. Позволете ми да остана сам със спомените си.

Тя бавно се изправи.

— Твоите спомени дойдоха при теб.

Грей вдигна глава.

— Сигурно сънувам.

Амеран го целуна.

— Не сънуваш, Грей. Аз наистина съм тук.

— Но това не може да бъде. Лицето ти. — Той я докосна по бузата с недоверие. — Лицето ти. — И започна да се смее.

Амеран обели малко от черния восък по зъбите си.

— Всичко това е от актьорската чанта с фокуси.

Грей се засмя и започна да маха белезите от лицето й.

— Не мога да повярвам — не спираше да повтаря той.

— Повярвай — смееше се тя. — Истина е. — И тя махна още восък от зъбите си, за да му докаже.

Грей я остави, за да отиде до легена и намокри една кърпа с юда. Той внимателно бършеше лицето й с една ръка, докато с другата

галеше нежната ѝ плът, необезобразена от фалшивите белези.

— Страхувам се, че това е сън, и когато се събудя, ще бъда още по-съкрушен.

— Не е сън. — Тя се притисна силно в него. — Не можех да позволя да отплаваш без мен. Не можех да понеса и три дни без теб, още по-малко — три месеца.

Той се притисна отчаяно към нея, сякаш се страхуваше, че ако затвори за миг очи, тя ще изчезне. Устните им се сляха в дълга и страстна целувка.

— Не си ли ядосан? — попита тя, когато устните им се разделиха.

— Как мога да бъда ядосан, когато се проклех хиляди пъти за това, че съм те оставил?

Тя простря ръце и пак го прегърна.

— Толкова се страхувах, че ще обърнеш кораба назад към английския бряг, когато откриеш, че съм на борда.

Той я притисна още по-силно.

— Дори английският бряг да се виждаше пред нас, не бих се върнал назад. Не бих могъл.

Целувките му ставаха все по-пламенни. Ръцете му започнаха мъчително бавно да обхождат тялото ѝ. Малко след това бавно се изправи, като я вдигна от пода.

— А сега, за да се уверя, че наистина си тази, която казваш, а не някоя сполучливо маскирана измамница, трябва да ти направя цялостно проучване.

Като се усмихваше, Амеран вдигна ръцете си, така че той да може да свали през главата ѝ слугинската дреха и долната фуста, които я покриваха до петите.

— Бих останала разочарована, ако не го направиш.

Той издаде стон от удоволствие, когато ѝ махна и долните дрехи. Устните му оставиха невидима следа от целувки върху тръпнещата ѝ плът. Коленичи пред нея и развърза кожения калъф от крака ѝ.

Той нежно се засмя.

— Предварително мога да съжаля мъжа, който се опита да направи същото, което току що направих аз.

— Радостта му ще бъде кратка. Обещавам ти — засмя се тя.

Той смъкна надолу чорапите с жартиерите и устните му се долепиха до току-що оголените под тях форми. Постави ръцете ѝ на раменете си, свали обувките ѝ и изхлузи чорапите от краката ѝ.

И когато се изправи пред него без никакъв срам, гола, с изключение на огърлицата от скъпоценни камъни с форма на кръст, Грей отново започна своето възхитително приключение в извървяването на пътя от петите до устните ѝ. Когато устата му стигна до най-горната си цел, той я грабна на ръце и я понесе към купчината завивки.

С разпиляна по възглавниците коса тя го наблюдаваше как захвърля униформата от себе си. В ръцете му бе познала голямо щастие, но никога толкова голямо, колкото в този момент, когато той се отпусна във всеотдайната ѝ прегръдка.

Всяка нейна частица копнееше за силата на ръцете му, които галеха, милваха, прегръщаха и се увиваха около хълмовете и долините на тялото ѝ и малките скрити местенца, пробудени от неговото докосване. Устните ѝ не можеха да го погълнат така, както тя желаше, а ръцете ѝ се стремяха да минат по всички контури на твърдото му тяло. От устните ѝ се откъсваха стонове на радост. Нашепваше името му отново и отново, а той — нейното.

— Не мога да чакам. Трябва да те имам сега — изстена той, като устните му докосваха гърдите ѝ. — Не мога да чакам.

— Аз също, любов моя. Аз също. — Краката ѝ се сключиха около хълбоците му и тя го привлече към себе си. Усещаше трептенето на слабините му.

— Бях глупак, глупак — промърмори той във врата ѝ. — Абсолютен глупак, за да помисля, че изобщо мога да те оставя.

— Сега сме заедно и единствено това има значение. Заедно, сега, най-накрая, най-после — стенеше в косата му тя.

Той вдигна лицето ѝ до своето с почти свиреп поглед.

— Никога, никога няма да се разделим отново.

Треперещите ѝ крайници се впиха в него с отчаяние. От устата му се изтръгваха една след друга въздишки на удоволствие. Дишането им се учести, сякаш вътре в тях пърхаха хиляди току-що пуснати на свобода птички. Периодично я разтърсваха спазми и тя се чувстваше сякаш запратена далеч, далеч, откъдето нямаше връщане.

Грей потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея, докато и той получи дългоочакваното удовлетворение. Целуна я нежно и после повдигна главата ѝ с момчешка усмивка на лицето си.

— Щом и двамата сме още тук, то това не може да бъде сън, нали? Няма да изчезнеш от ръцете ми при появяването на първата светлина на зазоряване?

Амеран се засмя. Пръстите на ръцете ѝ танцуваха в косата му.

— Ще ти припомня за това на сутринта, когато ме накажеш, че съм предприела такова опасно пътуване.

Усмивката му в миг се изпари и тя моментално съжали за думите, които току-що бе изрекла.

— Опасностите в морето са много — тъжно каза той. — Бурята бе нищо в сравнение с това, с което тепърва можем да се сблъскаме: пирати, испански военни кораби, урагани... — Той положи глава между гърдите ѝ с въздишка. — Срамувам се от огромната радост, която изпитах от нашата среща, защото по-скоро бих умрял сам, отколкото да те подложам на невъобразимите жестокости, които можем да срещнем по пътя си.

— О, не изпитвай срам, Грей. — Тя обърна лицето му към себе си и нежно го погали по бузата. — Усещай само любовта, която споделяме, и щастието от приятната ни среща.

Той се притисна до нея с пламенна непоколебимост.

— О, как се моля да не те изложи на опасност.

— Никога не мога да бъда изложена на опасност, докато съм с теб.

В този момент Амеран не изпитваше никакъв страх от неизвестното, а единствено радост, по-голяма от всички други радости, породена от това, че отново лежи в ръцете му.

— „Феър Уиндс“ е най-чудесният кораб и той не би могъл да има по-прекрасен командир от моя лорд Карлайл.

Накрая на лицето на Грей изгря усмивка.

— Моля се да оправдая твоите очаквания.

Тя се сгуши в него, а ръцете и краката им се преплетоха така силно, че щеше да им бъде трудно някога да се освободят един от друг.

— Ще ги оправдаеш, мили мой. Никога не си ме разочаровал.

И започнаха да вървят отново към сладкото единение на съществата си в едно. Още веднъж тя му се отдаде напълно, както и

той на нея, и когато страстта и нежността стигнаха още по-големи висоти, двамата разбраха, че независимо какви опасности им предстоят, заедно могат да победят.

Вратата към каютата на Грей се отвори точно когато неподвижният мрак започваше да се оттегля, давайки път на ранната утринна приглушена светлина.

Амеран се скри под завивките, когато леглото бе облято от бледата светлина. Не можеше да сбърка тази самодоволна усмивка.

Грей изруга своя втори командир, като му нареди:

— Вън, Гидиън. Вън!

Гидиън се ухили.

— А, доволен съм, че сте успели да намерите време за почивка от любовното си страдание, което ви извади душата, откакто сме напуснали пристанището.

— Вън! — извика Грей с тон, който не допускаше неподчинение.

Гидиън подигравателно отдаде чест.

— Да, капитане. Можете да изразите признателността си по-късно, когато ѝ се наситите.

Амеран дочу злорадия му смях да се разнася по целия коридор. Този мъж я плашеше много повече, отколкото каквато и да било предстояща опасност в морето.

Грей притегли Амеран по-близо в ръцете си.

— Ти трепериш, Амеран.

Това зловещо чувство отново я обхвана.

— Нямам му доверие — каза тя, все още трепереща. — Кара кръвта ми да се смразява.

Грей въздъхна тежко, но за първи път не ѝ възрази в защита на Гидиън.

На следващата сутрин, когато Амеран се срещна лице в лице с мъжа, който претендираше да бъде най-довереният и предан другар на Грей, тя не побягна, а, напротив, смело посрещна слисания му поглед.

— Добро утро, Гидиън. — Тя стоеше пред него облечена като слугинята Лили, но върху зъбите ѝ вече нямаше черни петна, а по лицето нямаше белези от шарка.

Ухилената физиономия на Гидиън, когато намери своя командир все още с жена, се смрази.

— Не разбирам — каза той с любезни думи, но с втренчен поглед.

Грей не вдигна поглед от таблиците, които разглеждаше.

— Имали сме много пътници без билет на борда на „Феър Уиндс“, но не така хубави. Не сте ли съгласен, капитан Хорн?

— Изглежда, никак не ви е приятно да ме видите — каза тя на Гидиън с подигравателен тон.

Изпълнените им с омраза застрашителни погледи се срещнаха. Гидиън се насили да се усмихне, но това не беше радостна усмивка. Той седна върху един сандък.

— Просто съм изненадан, това е всичко. Вие сте последният човек, когото очаквах да видя.

Грей вдигна поглед от картите. Не се усмихваше.

— Благодаря ти, че ми я доведе снощи. Натъжаваше ме мисълта, че почти се бях лишил от очарователната ѝ компания. Още веднъж искам да ти изкажа своята искрена благодарност.

Гидиън гледаше така, сякаш още не можеше да повярва на очите си.

— Белезите? Зъбите ви?

— Всичко се дължеше на една актьорска чанта, пълна с фокуси — отвърна тя, като тръгна към Грей и постави ръце на раменете му.

— А, Нел Гуин — каза с презрение Гидиън.

Грей се протегна да хване ръката на Америк.

— Аз не харесвах тази жена, но намирам, че мнението ми за нея напоследък доста се промени.

На лицето на Гидиън се появи странен поглед, предназначен само за нея, такъв, който я накара да потрепери много по-силно, отколкото в студен зимен ден.

Гидиън тръгна бавно към тях, като се разсмя. Той тупна Грей по гърба.

— Ти наистина си късметлия, приятелю. Никога не съм оставял такова впечатление у жена, че да се откаже от всичко и да ме последва.

Усмивката на Грей бе предназначена само за Америк.

— Със сигурност съм най-щастливият човек сред живите.

Гидиън посегна към ръцете им. Когато Америк не пожела да му даде своята, той я хвана.

— Наистина съм щастлив за вас двамата. — Гидиън направи поклон и намигна. — Продължете срещата си. Аз ще се погрижа за нуждите на кораба.

Веднага щом си отиде, Грей обхвана талията ѝ със силните си ръце. Той зарови брадичка в тъмните ѝ къдрици. Амеран мълчеше. Идването на Гидиън бе развалило радостта от това, че отново се бе събудила в ръцете на Грей. Той, изглежда, усети причината за нейното мълчание.

— Бих искал да те убедя, че Гидиън не мисли злото на никого от нас. — Усмивката му изразяваше търпение. — Ами ако се окаже, че е съвсем верен и предан, както открито заявява?

— Това никога няма да се случи.

Грей я стисна.

— Тогава, ако си права, ще ти позволя да се радваш на своята победа, защото поражението ти не би ми дало повод за празнуване.

Той все още не я пускаше.

— Бих желала да намеря начин да те убедя, че обвиненията, които отправям към Гидиън, не са просто афектирани думи на една ревнива жена, която мълчаливо насърчава разрушаването на братската връзка.

Грей я целуна лекичко по устата.

— Убеден съм, че наистина вярваш в това, което си се накарала да вярваш. — На лицето му се появи усмивка. — И точно тази буйна любов, която изпитваш към мен, ме кара да те обичам още повече.

Амеран сгуши глава върху гърдите му. Времето, прекарано заедно, бързо приближаваше към своя край. Намериха се само за да се загубят отново. И никога не бяха разбирали така ясно и с такъв страх това, както в този миг.

Грей я задържа за дълго в ръцете си.

— Нямам друг избор, освен да изпълня задълженията си на кораба — каза той с натежало сърце. — А подозирам, че и ти трябва да дадеш някои обяснения на новите си приятели... Лили.

Не ѝ се искаше да го пусне, но знаеше, че трябва. Той беше капитанът на „Феър Уиндс“ и хората му чакаха неговите нареждания, а не тези на Гидиън.

— Кажи ми — настоя Грей, като затягаше шпагата около кръста си.

Тя бавно се усмихна.

— Досега не е ли станало ясно, че не мога нищо да скрия от теб?
Дяволито веселие заигра в очите му.

— Не си ли се изкусила да станеш госпожа Хиърфорд и да
заживееш в една великолепна къща на най-високия хълм в Чарлз Таун?

За момент мислите за Гидиън бяха изместени встрани. Тя го
ритна на шега.

— Ти си подслушвал?

— Признавам си.

Амеран се засмя.

— Горкият Мартин. Страхувам се, че привлекателността ми се
заклучава единствено в белезите и гнилите зъби.

Амеран се беше отпуснала в хамака, опънат между два стълба на носа на кораба, и се наслаждаваше на топлия, лек полъх на вятъра, който галеше лицето ѝ.

Англия бе останала далеч назад. Плуваха в тропически води и корабът се движеше бавно, за да избегне кораловите рифове, които почти се подаваха от повърхността на океана. Понякога моряците се завързваха през кръста и се хвърляха през борда, за да поплуват в топлата вода. Онзи следобед, когато тя и капитанът на „Феър Уиндс“ седяха на носа, Грей ѝ разказа историите за Бахамските острови, които бяха точно пред тях. Той говори дълго за розовите пясъци на плажовете и робите-корабокрушенци, които бяха превърнали малките острови в свой дом. Двата заедно се радваха на играта на делфините, лудуващи сякаш специално за тях.

Грей беше си припомнил много разкази за това как тези благородни морски създания дълго време могат да плуват покрай корабите на големи разстояния и как при нападение на акулите не един моряк е бил спасен от делфините, които се бият до смърт с тези ужасни морски демони.

През нощта, при светлината на пълната луна и ярките звезди, тя виждаше застрашителните перки на акулите, които кръжаха наоколо в очакване на плячка.

Понякога нощем, когато стояха на палубата ръка за ръка и се наслаждаваха на усамотението си под светлината на пълната голяма луна, Амеран долавяше някакво тъжно изражение върху лицето на Грей. Веждите му бяха сключени, погледът — мрачен. Като усетеше, че го наблюдават, той добродушно се присмиваше на нейните тревоги и ѝ казваше, че никога не се е чувствал по-щастлив. Но тя знаеше, че нещо го безпокои, и подозираше, че това е Гидиън. През повечето време Гидиън беше като сянка на Грей и те се смееха, когато си припомняха за времето, прекарано заедно, но Грей говореше много малко за стария си приятел. Без съмнение Гидиън обвиняваше нея за

това, че е разделила двамата приятели, но тя знаеше, че причината за охлаждането на техните отношения е много по-сериозна от това, което би могла да причини една жена. Искаше ѝ се Грей да ѝ се довери.

Лекото полюшване на кораба при движението му я унасяше в следобедна дрямка. Тя долавяше шума от работата на моряците, направлявани от гръмките заповеди на боцмана, който едновременно представляваше администрацията на кораба и ръководеше моряците.

Колонистите се бяха оттеглили долу за обеди си, състоящ се от хляб и осолено месо, с надеждата да имат за вечеря прясна риба, ако акулите не разкъсат мрежите, влачещите се след кораба.

Тя беше прекарал утрото долу в плетене и разговори. Макар че се страхуваше да им разкаже истината за себе си и ѝ беше много трудно да лъже и извърта, изглежда, те изпитваха доверие към чистата ѝ кожа и белите ѝ зъби. Мъжете намираха упоритостта ѝ за забавна, а жените, особено Алисън, Афра и Джуел, бяха завладени от романтиката и приключенията. Мартин я уверяваше, че винаги ще бъде на нейно разположение, ако тя промени отношението си към Грей.

Амеран затвори очи, въздъхна и се усмихна. Мислеше си, че трябва да бъде благодарна на Гидиън, въпреки странното му поведение. Ако той не беше търсил жена за капитана си, може би нямаше да има смелостта да нахлуе в стаята на Грей от страх да не би той да обърне кораба в обратна посока или да я върне вкъщи с първия срещнат кораб, пътуващ за Англия.

Малко по-късно Амеран се надигна с неприятното усещане, че някой засенчва лицето ѝ. Приятният ѝ унес бе нарушен от кошмар: Гидиън се бе надвесил над нея с поглед, втренчен в лицето ѝ. Тя реши да не се отдръпва от него, защото Гидиън се наслаждаваше на слабостта у другите.

— Какво искате?

Ъгълчетата на устните му се помръднаха в опит да оформят нещо като усмивка, а това винаги я ужасяваше.

— Какво искам? Чудесна жена като вас никога не би трябвало да задава на един мъж такъв провокационен въпрос. — Той посегна да я докосне по бузата, но тя се отдръпна. — Може би ще ми кажете какво искате вие — каза той, все още усмихвайки се — и може би ще намерим начин да задоволим желанията и на двама ни.

Този човек беше отвратителен!

— Уверявам ви, Гидиън, не желая нищо от вас.

Той се изсмя заплашително:

— Не зная защо изпитвате такова неразположение към мен, след като винаги съм бил учтив към вас.

Амеран не отговори. Помисли си, че ако престане да му обръща внимание, може би той щеше да се откаже от нелепите си подмятания и да я остави на спокойствие.

— Ако все още ме обвинявате за онова малко недоразумение в Мер... — продължи той.

— Не беше недоразумение и вие знаете това толкова добре, колкото и аз. — Студеният тон, с който се обърна към неприятния събеседник, изненада дори и самата нея.

— Тогава се опитах да оправя нещата. Не може да се каже, че Гидиън Хорн не се старае да постъпва правилно. — Той въздъхна тежко. — Не можете да ме обвинявате за това, че искам да защитя капитан си от едно дяволско изчадие.

— Аз не съм вещица и вие знаете много добре това. — Разгневените им погледи се кръстосаха. — Ако бях такава, сигурно щях да ви накарам да се махнете далеч от погледа ми.

— Харесвам вашия боен дух.

— Сигурно ви се иска да се справите с него и да ми извиете врата.

— Никога ли няма да станем приятели? — Думите му бяха подигравателни, както и усмивката му.

— Никога.

— Казвате това с прекалена сигурност.

— Казвам го с пълно убеждение.

— Жалко, че мислите така, като имате предвид, че Грей и аз сме се заклели в приятелство и преданост до гроб.

Студени тръпки полазиха по гърба ѝ при споменаване на Грей и смъртта. Може би Гидиън беше усетил, че нещо тревожи Грей. Защо иначе капитанът замлъкваше при неговото появяване? Искаше му се да разбере каква беше причината!

— Много бързо забравихте, че аз, а не вашият любим, ви спасих от смъртта — напомни ѝ той.

— Нищо не съм забравила от онази нощ.

— И не изпитвате никаква благодарност?

— Само любопитство. — Тя си даваше сметка, че тази игра на котка и мишка беше опасна, но не можеше да устои на предизвикателството да я продължи. — Моят нападател, от когото вие толкова великодушно ме спасихте, беше невъоръжен — припомни му тя, примигвайки срещу слънцето. — Ако вашият кинжал не беше го накарал да замълчи завинаги, той би могъл да назове организаторите на нападението.

Гидиън не се помръдна, но лицето му не изрази никаква вина или съжаление.

— Побързах да го убия, защото исках да ви спася. След това обаче съжалих, че не съм го заговорил, преди да го пробода с кинжала си. — В думите му имаше съвсем слабо съжаление. Амеран не каза нищо, макар да долови, че той очаква отговор от нейна страна. — Грей беше достатъчно справедлив, като краля — продължи Гидиън, без да престава да се усмихва самодоволно. — А от вас очаквам не благодарност, а само приятелство.

Амеран продължаваше да мълчи. Ясно беше, че Гидиън бе в основата на всичко. Сега тя беше съвсем сигурна. Това, което все още я озадачаваше обаче, бе въпросът дали нападателят беше получил нареждане да я убие или само да я уплаши почти до смърт.

— Може би ще бъдете по-благосклонна към мен, когато ви съобща добри новини. — Сигурно Гидиън не би могъл да ѝ предаде добри новини. Амеран му хвърли поглед, изпълнен с досада. — Преди известно време ми дойде на ум, че ако вие и Грей наистина искате да се ожените, аз бих могъл да го заместя при служебните му задължения.

— О? — Амеран го погледна с подозрение, което дори не се опита да прикрие.

— Зная какви мисли се въртят в хубавичката ви глава, но ви уверявам, че това ще е най-лесно и ще даде същите резултати, както ако службата се поеме от архиепископ. — Той се усмихва с най-голямо си очарование. — Капитанът на кораба има правата да оформя бракове, когато има желаещи за това.

— Грей не може да изпълни церемонията на собствената си женитба — отговори тя.

— Не, но това мога да направя аз.

— Вие не сте капитан на кораба — студено му припомни тя.

— Не — Гидиън се доближи към нея. — Но Грей може да ми възложи тези задължения само до приключване на церемонията, нали разбирате.

Амеран не се отдръпна, нито пък потрепна от неговия пронизителен и изучаващ поглед.

— Разбирам много повече, отколкото предполагате — каза тя. Гидиън имаше за цел да се докопа до командването на „Феър Уиндс“ и това беше желание, на което той не можеше да се противопостави.

— Надявах се, че ще ви зарадвам с предложението за разрешаване на проблема — каза Гидиън с мрачен и студен глас.

— Заблуждавали сте се — отговори тя също толкова хладно.

— В такъв случай, мадам, аз се оттеглям, защото е очевидно, че не желаете нито компанията, нито приятелството ми.

* * *

Вечерта, когато Амеран и Грей вечеряха картофи и телешко задушено, Грей заговори за предложението на Гидиън.

Амеран се дръпна от масата.

— Не искам той да ни ожени. Грей продължи да яде.

— Не се дръж толкова по детски, Амеран. Какво значение има кой ще запита съпрузите за съгласието им, щом като то съществува.

Амеран усети, че тялото ѝ пламва, но това беше от яд, а не от нежни чувства.

— Гидиън направо се подигра с вашето приятелство. Не позволявам да стори същото и с нашия брак. — Грей поклати глава и продължи да се храни мълчаливо. — Не се ли замисляш за това, че Гидиън трябва да стане капитан на кораба, за да изпълни церемонията по венчаването ни. — Грей не отговори. — Като капитан — продължи тя — той ще има право да издава всякакви команди срещу теб, а екипажът няма да има друг избор, освен да му се подчини?

— Не искам да говорим повече по този въпрос.

Амеран стана бавно и излезе от каютата.

Спря до стълбите с надеждата, че Грей ще я последва, но това не стана, а тя нямаше смелост да се върне обратно.

Дочуха се стъпки и Амеран затаи дъх. Изпита желание да хукне по коридора, защото това не беше Грей.

— Кажи на хората да бъдат спокойни. Погрижил съм се за всичко.

Амеран се притаи в нишата под стълбата. Не й беше нужно да види лицето на говорещия, защото по гласа разпозна Гидиън.

— Те вече са готови — дочу се друг глас, също толкова тих.

Амеран не чу по-нататъшните разпореждания на Гидиън, защото по стълбата над главата й изтрополиха тежки стъпки.

Тя почака малко, за да не я забележат, и притича обратно до капитанската каюта, за да разкаже на Грей за подслушания разговор.

Той тъжно поклати глава:

— Може да е ставало дума за пускане на котвата близо до някой от тези малки островчета, край които минаваме, за да могат хората малко да си отпочинат.

— Не — простена тя, — не беше това!

— Тогава какво?

— Не зная.

Грей се намръщи.

— Не мога да арестувам някого и да го окова във вериги само заради твоите подозрения.

— Грейсън Карлайл, ти ме вбесяваш!

Грей се засмя.

— Още не сме се оженили и вече се държим като дългогодишни съпрузи.

Амеран посегна към първото нещо, което й попадна — мраморна поставка за книги, и я запокити към него. Грей се наведе. Когато се след малко се изправи, държеше главата си с две ръце. Амеран се хвърли към него, сипейки извинения. Тогава той я обхвана с две ръце и тя видя, че по главата му няма никакви рани.

— Следващия път ще те улуча — каза тя, като се опитваше да се освободи.

Въпреки нейния протест Грей покри устата й с целувки и я държа така, докато всички яростни думи замряха в гърлото й. Безсилна да му се противопостави, макар че му бе ядосана, Амеран се остави на сладостната сила на неговите устни.

— Не очаквай от мен да бъда мила, кротка и послушна, лорд Карлайл, защото това не ми е в характера.

— Това ми е добре известно.

Твърдото изражение на лицето ѝ започна да се отпуска.

— Понякога все пак мога да бъда малко по-сговорчива.

Неговите ръце се плъзнаха жадно по бедрата ѝ и той промълви:

— Няма да чуеш оплаквания от мен.

Ръцете му продължаваха да я държат от страни, но тя не им разрешаваше да отидат по-нататък.

— Сега не е време за това — усмивката ѝ беше умолителна, а тялото ѝ се извиваше около неговото.

Грей изстена.

— Какво трябва да направя, за да се смилиш над мен.

Усмивката ѝ се стопи.

— Обещай ми да не се възползваш от предложението на Гидиън.

Грей въздъхна тежко и не протегна към нея ръце отново, когато тя се дръпна настрани.

— Ако искаш, ще намеря друга каюта за тази нощ.

Тя вдигна вежди.

— Не съм чувала по-нелепо предложение.

— Нито пък аз.

— Обичам те — каза тя и се доближи до него.

— И аз те обичам, даже когато си непоносима.

— Не мога да не говоря за Гидиън — каза тя тихо.

— Ти не можеш да мълчиш за каквото и да е — усмихна се той.

— Прощаваш ли ми? — попита Амеран и смъкна дрехите през главата си.

Грей нежно я целуна по ръцете.

— Нямам друг избор. — Тя се притисна към него с обезкуражаваща усмивка. — О, любов моя, ти ще ме унищожис — каза Грей, като жадно са наслаждаваше на нейната сочна прелест.

— По-добре да те унищожа аз, която те обичам, отколкото Гидиън, който те ненавижда.

Грей поиска да каже нещо, но се отказа и вместо това долепи устни до шията ѝ.

— Мислиш ли, че кралят само ще ме уволни, или направо ще ме хвърли в Тауър? — запита Грей, когато се насити на красотата ѝ. —

Отвлечането на кралската дъщеря може да бъде наказано и със смърт.

Сърцето ѝ замря. Той говореше на шега, но представата за неговата смърт бе ужасяваща. Грей бе нарушил всички божии забрани, но ако трябваше да умре, тя би умряла заедно с него. Тя се притисна към него. Никога, никога няма да се раздели с него. Устните му докоснаха бузата ѝ.

— Кралят ще ни бъде страшно сърдит.

Амеран си спомни последната им разходка. Тя не му беше доверила плановите си да се качи на „Феър Уиндс“ с фалшив паспорт за Америка, но долавяше подозрителни пламъчета в тъмните му очи, които я караха да мисли, че той знае за намеренията ѝ. Имаше усещането, че не е бил особено изненадан от съобщението на Нел за нейното отпътуване от Уайтхол.

— Неговият гняв ще бъде краткотраен. Нел ще се погрижи за това — каза Амеран, като навиваше на пръстите си косъмчетата върху гърдите му. — Преди всичко и той е роден под знака на Венера, богинята на любовта. И ако някой разбира от любов, това е именно Негово величество кралят. Самият той е казвал, че на света няма такава голяма цена, която да не си струва да се плати за истинската любов.

Грей сложи глава върху гърдите на Амеран, езикът му галеше розовите ѝ зърна, които станаха твърди от докосването.

— Няма достатъчно голяма цена за твоята любов — прошепна той.

Нейните пръсти си играеха със светлите му коси.

— Като си помисля само колко лесно можехме да се разделим...

Той сложи ръка на устните ѝ и я накара да замълчи.

— Изхвърли тези мисли от главата си. Винаги ще се събираме отново. Убеден съм в това. Дори и да сме в различни краища на света, ще се търсим постоянно, докато се намерим. Съдбата ни е да сме двамата заедно.

Целуваше я бавно и нежно. Силните му галещи ръце опипваха овалните ѝ бедра, пръстите му лекичко стискаха и милваха нежната плът, устремена към него.

Тя мъркаше като коте под неговите ласки. Никога нямаше да се насити от тежестта на неговото тяло върху нейното. Усещането за това как неговата сила преминава в нея, за топлия му дъх върху лицето ѝ я караше да се чувства жива по удивителен начин.

Те лежаха още голи и потни след няколкочасови любовни игри, но тя го желаше пак, и той я желаше отново и отново.

Тя преплете крака около него. Хвана ръцете му и нежно ги насочи към тези места от тялото си, където ѝ се искаше да бъдат. Облегната назад, с вдигнати бедра, тя се устреми към него с мълчаливо настояване за повече нежна любов. Гладката ѝ плът пламна от неговите ласки. Тъмните сини дълбини на погледа му издаваха желанията му и отразяваха нейните.

Те завършиха бавно заедно, един върху друг, като се стараеха едновременно да дадат и да получат пълно удоволствие и задоволяване в единението си. Разменяха си сладки, тихи любовни думи между две забързани вдишвания. Всяка целувка веднага бе последвана от друга.

Едната му ръка беше на кръста ѝ, а другата галеше тези тайни местенца от тялото ѝ, до които никакъв мъж преди това не беше се докосвал, местенца, пазени специално за Грей, чиято сладост никой друг нямаше да усети.

От устните ѝ се отдели стон на облекчение, след това още един и още един, тялото ѝ плътено се долепи до него.

Леко се повдигна и сложи ръцете си върху твърдите мускули на гърдите му, после целуна твърдите им очертания.

Грей също изстена и се отпусна върху нея.

Телата им отново се разтвориха едно в друго, с преплетени устни и крайници. Отначало бавно, но след това с все по-нарастваща страст Грей проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея. Амеран склочи краката си плътено около него, пламналите ѝ пръсти стискаха, драскаха и молеха за още и още. Никога не бе изпитвала такава сладка агония, толкова чудесно безразсъдство. Имаше чувството, че се издига все по-високо и по-високо към някакъв разрушителен екстаз. Тялото ѝ започна да трепери като в огнена река. Грей си пое въздух за последен път, след това с усмивка и тежка въздишка потъна дълбоко в нея. После с облекчение се отдръпна от нея и зарови лице във възглавницата. Много скоро той заспа.

Амеран се наведе и го целуна по рамото.

Дълго време тя лежа до него и наблюдава съня му.

Усмивката не слизаше от лицето ѝ. Сложи ръка върху корема си и леко погали напрегнатата плът. Беше се случило нещо чудесно. Тя бе сигурна, че преди малко вътре в нея е започнал да се развива друг

живот, едно мъничко същество, което тя и Грей бяха създали от своята любов. Любовта между мъж и жена не би могла да бъде по-пълна и съвършена.

— Грей, трябва да ти кажа нещо — започна Амеран няколко дни по-късно, по време на закуската в неговата каюта. Преди малко беше ровила в пътната си чанта да търси една панделка за глава и пръстите ѝ се набодоха на нещо, което я разтревожи.

Тъмните му сини очи се отвориха широко в престорен ужас.

— Сигурно няма да ми направиш признание, че си имаш друг любовник.

Тя не можа да сдържи усмивката си. Неговите пръсти зашариха под покривката на леглото, с която тя се бе загърнала.

— Какво тревожи душата ти?

Амеран се поколеба, после пое дълбоко дъх и започна да му разказва съдържанието на бележката, получена от Нел малко преди отплуването на кораба.

— Глупости — каза Грей, като довърши закуската си. — Ти не си крадла и аз ще се боря до смърт с всеки, който те обвинява в това.

Това негово обещание не я успокои.

— За Констанс аз съм най-долнопробна крадла.

— Само защото си откраднала моето сърце — каза той и сложи крак върху нейния. — Не се тревожи за Констанс, любов моя. Колкото до брошката, сигурно тя я е сложила някъде и когато я открие, а съм сигурен, че това вече е станало, ще разбере, че обвиненията ѝ са били неоснователни.

— Това не може да стане. — Тя посегна към пътната си чанта, после бръкна в нея и извади брошка с перли и диаманти. — Заклевам се, че не знам как това се е оказало в моята чанта. — Тя обърна чантата с подплатата навън. — Както виждаш, някой доста се е постарал да зашие брошката под подплатата.

— Това може да бъде един-единствен човек, и то именно този, който обвинява. — Грей прехвърляше брошката в ръцете си. — За дукесата трябва да е било безкрайно мъчително да се раздели с тази малка дрънкулка. Несъмнено това струва цяло състояние.

— Не е било просто отказ от брошката. Тя е уверена, че ще я получи отново — каза Амеран, връщайки се отново в леглото. —

Преди всичко тя посочи крадеца и бе сигурна, че откраднатата вещ ще бъде намерена между вещите на обвиняемия.

Белегът върху лицето му гневно пулсираше, както ставаше винаги в пристъп на гняв.

— Ще ѝ изпратя брошката лично, когато се върнем в Уайтхол.

Амеран беше скрила лицето си с ръце.

— Самият факт на моето изчезване увеличава подозренията по отношение на мен. Ти не ме мислиш за крадла, нали? — попита тя в отговор на дългото мълчание на Грей.

— Аз зная, че ти не си крадла. — Челюстите му се стиснаха отново. — А мога ли да зная защо Констанс иска да те изкара крадла?

— Не е ли ясно? Тя иска да загубя благоразположението на краля, а също и твоето, което е по-важно за мен.

Грей кимна бавно.

— Колко добре от нейна страна, че изчака моето отплаване, за да те обвини в кражба.

— Тя е много предвидлива.

— Не толкова, колкото си мисли — отбеляза Грей, като си наливаше още чай.

— Каква зла душа в такова красиво тяло — каза Амеран и също си сипа чаша чай.

Грей я целуна по устните нежно и с обич.

— Красотата ѝ бледнее в сравнение с своята и това е истинската причина за нейната злоба.

— Думи, подходящи за един чудесен съпруг, какъвто ти наистина си. — Възторгът ѝ се пренесе върху устните му в кратка целувка. — Отначало ме обявиха за вещица. Сега — за крадла. Няма ли Констанс да ме остави някога на спокойствие? — Тя знаеше отговора още в момента, в който изговаряше въпроса.

Грей я потупа по ръката.

— Нел ще я постави на мястото ѝ, а и всички останали, сигурен съм.

— Забелязвам, че вече не си толкова критичен към Нел, както по-рано.

Грей престана да дъвче.

— Мислех, че добре познавам Нел Гуин, но съм се лъгал. За съжаление трябваше да ме сполети едва ли не трагедия, за да ми се

отворят очите за истинската Нел Гуин. — Той се приближи до отворения илюминатор и отправи тихите си думи в посока към океана. — Очите ми често много бавно съзират истината.

Амеран долавяше неговата болка. Можеше ли да се надява, че той някога ще разкрие истината и за Гидиън? Търпеливо беше чакала неговите признания, за които жадуваше, но когато това се случи, не изпита задоволство от неговата откровеност.

— Имам някои опасения, свързани с Гидиън, и то от доста време. Верният другар не води непозната жена при приятеля си с надеждата да го накара да забрави истинската си любов — тъжно каза Грей и поклати глава. — Пък и някои други неща в поведението му ме озадачиха напоследък. Имам чувството, че настройва екипажа срещу мен. — Амеран опита да го успокои, но нямаше достатъчно сили за това. — Може би изобщо не познавам Гидиън. Изглежда, с моя помощ се е издигнал по-високо, отколкото би могъл се надява. Нямам му доверие. Не мога да вярвам на човек като него. — Грей дишаше дълбоко и разтревожено. — И ме огорчава мисълта, че несъзнателно съм допринесъл за неговото двулично поведение с това, че бях негов най-упорит защитник.

Тя го притисна още по-силно и потрепери от мисълта каква би могла да бъде съдбата на нейния любим, ако всички подозрения по отношение на неговия заместник се окажеха верни.

— Сега не трябва да се караш с Гидиън — каза тя. — Трябва да изчакаш, докато се върнем вкъщи и проверим опасенията си по всички възможни начини.

Той мрачно кимна.

— Страхувам се от тази истина и ще отлагам колкото е възможно обяснението с него, защото съзнавам размера на опасността.

Грей беше отправил поглед през илюминатора, сякаш чаканите от него отговори бяха написани върху вълните. Амеран проследи погледа му.

Дневната светлина бавно угасваше зад хоризонта. Небето беше осеяно с розови и златни облачета. Водата беше огледално гладка и в нея се отразяваха първите звезди.

Тя не каза нищо. И не биваше нищо да казва. По бръчките на челото му и сключените му пред гърдите ръце успя да долови огромната загриженост, тегнеща на сърцето му. Ако срещне

затруднения, Гидиън сигурно щеше да остане на страната на Грей, но нямаше да му се противопостави открито и да приеме удара срещу себе си. Моряшки бунт можеше да избухне и без Гидиън, дори и той да бъде затворен или отпратен далеч. По негово настояване допълнително бяха наели хора в екипажа, той беше ги подбирал и новите моряци можеха да проявят нелоялност към кораба и капитана му.

От мрачното настроение на Грей тя заключи, че тези ужасяващи допускания бяха част и от неговите собствени мисли.

— Каквато и игра да е замислил Гидиън, той няма да рискува репутацията си пред крал Чарлз — каза Грей, сякаш прочел мислите й. — Няма да посмее да поеме командването на кораба. Хората, наети от него, може и да застанат на негова страна. Но моите хора — боцманът Фипс, лейтенант Бейнбридж, Мариън, Роджърс, Питман, Герисън, Форестър и всички останали, които са плували с мен и преди, няма да допуснат това. Екипажът ми не може да бъде придуман или подкупен. — Бръчките по лицето му започнаха бавно да се отпускат, белегът на лицето му избледня. — Не, моите моряци няма да го допуснат. Мога да разчитам на тях дори и срещу най-силните хора на Гидиън.

Чувствата на Грей бяха в унисон с нейните.

— Ако има бунт, твоите хора ще застанат зад законния си капитан.

Грей кимна. Тъмните му сини очи проблеснаха с яростен гняв.

— И ако някой досегашен верен приятел е толкова глупав да се опита да заграби командването на моя кораб, няма да го пощадя. Ще увисне на мачтата заедно с другите дяволски изчадия.

— Гидиън няма да се осмели да застане открито срещу теб. — Тя сложи главата си на гърдите му и се помоли мълчаливо. — Няма да посмее.

Грей нежно я погали по косите.

— Не, разбира се, няма да посмее.

С ръце, склучени около него, тя го притисна с всички сили. И двамата не бяха уверени в предположенията си. Тя започна да се моли да се окажат неправилни.

След малко той се отдръпна от прегръдките й и се послуша. Светлите му вежди се склучиха тревожно.

— Какво е това? — попита тя.

Той посегна за сабята си и я закачи на кръста.

— Слушай.

— Не чувам нищо — тя поклати глава.

— И аз.

Тогава той ѝ обясни това, за което вече бе започнала да се досеща и сама. Пълната тишина наоколо беше подозрителна за голям кораб като „Феър Уиндс“.

Сърцето ѝ се сви. В главата ѝ моментално изникнаха спомените за всички пиратски истории и вражески нападения, които беше чула по време на пътуването.

Грей сложи пръст на устните ѝ.

— Не излизай от каютата, докато не дойда да те взема. Ясно ли ти е?

Тя кимна.

Сърцето ѝ се обля в кръв и сълзи от тревога, но трябваше да запази спокойствие заради него.

— Бъди внимателен — пошепна тя.

— Заклучи вратата след мен.

Тя отчаяно искаше да тръгне с него, да бъде с него и да го пази, но не се осмели да каже нищо. Лорд Грейсън Карлайл беше капитан от флотата на Британия и не можеше да изостави служебните си задължения на „Феър Уиндс“, нито пък да избяга от задълженията си към краля и държавата.

Амеран дълго стоя права на мястото, където я бе оставил Грей. Опитва се да се убеди, че сигурно съществува логично обяснение за настъпилата тишина. Предчувстваше, че са се сбъднали най-страшните и кошмарни нейни предчувствия, че ще бъдат извършени дори и такива жестокости и зверства, които не би могла да си представи. Но дотогава тя не можеше да направи нищо друго, освен да чака... да чака и да се моли предположенията ѝ да се окажат неверни.

Амеран седеше в най-тъмния ъгъл на каютата върху пътния сандък на Грей, пръстите ѝ стискаха пръжката на кинжала, завързан за крака ѝ. *„Може би няма нищо страшно — продължаваше да си повтаря тя дълго след последната целувка на Грей. — Може би мъжете са заспали на своите постове.“* Тя се опита да пропъди страховете си. Преди всичко, ако нападателите бяха успели да се качат на палубата на „Феър Уиндс“, би трябвало да настъпи суматоха, а не се чуваха нито гърмежи, нито корабни камбани, нито гласове или силен тропот.

„Всеки момент — каза си тя — Грей ще се върне и ще ми каже, че няма място за тревога. Че всичко е добре! Да, всичко е добре.“

Тя прошепна кратка молитва. *„Моля те, Господи, дано да бъде така!“*

Тя се опита да заангажира съзнанието си с по-приятни мисли. Грей ѝ беше разказвал за близките Бахамски рифове, за малък остров с розов пясък и вода със стотици отсенки на синьото. Островът трябваше да се появи през ранния следобед. „Феър Уиндс“ щеше за остане в дълбоките води извън рифа. Всички, които искат да отидат на брега — за риболов, събиране на миди или просто за почивка на плажа, ще бъдат превозени с лодки.

Изведнъж в тишината се разнесе шум от тежки стъпки по стълбата, сърдити гласове и юмручни удари по вратите. Това ставаше в края на коридора, при каютите на колонистите.

Амеран се долепи до стената. Наостри уши да се ориентира по-добре в суматохата. Долови смях, но той не беше весел. Имаше нещо зловещо, почти демонично в това хилене. После се раздадоха гласове на непознат език. Испански! Корабът е бил превзет от испанци, но как бяха успели да сторят това без съпротива от страна на екипажа? Моряците на Грей не биха предали кораба без борба.

Силен глух звук от падане на нещо тежко я накара още по-плътно да се притисне до стената. След това последва оръдеен изстрел

и зловещ звук от триене на метал върху метал.

Амеран се хвана за гърлото. Грей! Той беше в опасност. Сънищата ѝ бяха предсказали това. Искаше да бъде при него, да умре вместо него, ако такава бе тяхната съдба.

Тя се поколеба за миг. Грей ѝ беше наредил да стои в каютата, но не можеше да чака безропотно самата тя да стане жертва.

Като провери още веднъж дали кинжалът е добре завързан около глезена ѝ, тя взе от бюрото на Грей друг кинжал с перли върху дръжката и го стисна в ръка.

Можеше да улучва с острието като мъж. Ако Грей беше в опасност, щеше да се бие на негова страна. Пък ако ѝ е било писано да загине... Не, не биваше да мисли така!

Притисна стомаха си с треперещи ръце. Грей не трябваше да умре! Нямахше да допусне това!

Внимателно, без да вдига шум, тя махна резето на вратата, погледна през процепа, след това я отвори достатъчно и се провря навън. Затвори вратата след себе си и потръпна от стържещия звук на пантите. След това направи няколко стъпки и замръзна на място от шума на собствените си стъпки. Едва приглуши въздишката, която излезе от гърлото ѝ. Пред пасажерската каюта забеляза двама непознати мъже. Бяха боси, голи до кръста, с панталони до коленете. Върху ушите им се люлееха златни халки, а на шиите им имаше златни верижки.

Амеран се притисна плътно до стената, като се молеше да не я забележат.

Тя се опита да се успокои. Нямахше време за страх. Не се срещаше за пръв път лице в лице с опасността.

Сърцето ѝ биеше все по-бързо и по-бързо. Кръвта нахлу в главата ѝ. Рано или късно щяха да я открият и беше по-добре да тръгне срещу враговете, вместо да ги чака. Тя направи няколко стъпки по стълбата нагоре. Погледна през перилата и се заслуша, но никой не я преследваше. Дори двамата пазачи в коридора вече не бяха на местата си. Когато Амеран започна да диша малко по-спокойно, долови стенание на жена и глух звук от удар в плът, последван от още по-силен стон.

Без да се поддава на ужаса, тя побягна нагоре. Дървените стъпала изскърцаха силно под краката ѝ. Не се чуваха гърмежи, а само

чуждестранен говор и нисък гърлен смях, който смразяваше кръвта ѝ.

Пръстите ѝ стиснаха кинжала на Грей, а със свободната си ръка отвори люка.

Стомахът ѝ се качи в гърлото. Воня на кръв и смърт притисна ноздрите ѝ дълго преди погледът ѝ да се спре на ужасната касапница. Тя повърна всичко, което бе вечеряла.

Първото тяло, което видя, беше на Джейсън Конарн, годеника на камериерката Афра Харелсън. Лежеше по гръб в локва кръв. Видът на жълтото мъртво лице бе ужасен. Очите му бяха широко отворени, а гърлото му — разрязано от ухо до ухо.

Амеран не можеше да откъсне очи от него. Мислеше за бедната Афра долу в трюма, която може би се надяваше и чакаше красивият моряк да я освободи от испанските пирати. Страданията на Джейсън бяха завършили, а тези на Афра едва започваха.

Амеран гледаше втренчено тялото на младия мъж, без да може да помръдне, вкаменена от страх. По палубата имаше и други тела, с пречупени крайници и изтекла кръв, с една и съща гримаса на смъртта върху лицата. Бяха убити боцманът, Роджърс, а също и Форестър, чиято превръзка на около беше паднала на гърдите му.

Амеран погледна към релингите и видя друг кораб, прилепен към борда, два пъти по-малък от „Феър Уиндс“. На мачтата му се развяваше черен флаг. Значи „Феър Уиндс“ бе пленен от пирати.

Изведнъж усети, че две груби лапи я сграбчват за гърдите.

Мъжът изби ножа от ръцете ѝ. Той се смееше и ръмжеше нещо, което тя не разбираше, но можеше да се досети какво е.

Блъсна я върху стълбите, после скочи отгоре ѝ, като разкъсваше дрехите ѝ и разкопчаваше панталона си. Вонеше като свиня, а смехът му бе сатанински. Панталоните му паднаха върху нея, той завря някакво меко парче плът между бедрата ѝ, надавайки ужасни съскащи звуци.

Като внимаваше да не си навлече още по-голямо насилие, Амеран издърпа крака си изпод него, полека отвърза кинжала... и зачака.

С още едно сатанинско усилие насилникът проникна в нея. Но смехът му веднага замря, а гърлото му се сви с болезнено гъргорене.

Тя усещаше как горещата му кръв се излива върху бедрата ѝ. Събра всичките си сили, за да отмести тежкото тяло от себе си и бързо

извади ножа си от корема му. Беше го намушкала много дълбоко. После отново завърза кинжала на глезена си и се огледа за кинжала на Грей.

Тръгна по палубата бавно, на пръсти, като постоянно се натъкваше на разкъсани платна, счупени мачти и бимсове. Навсякъде беше осеяно с трупове на моряци. Герисън, Питман, боцманът Фипс, Уорнър, Джесъп, Джонсън, Бийнбридж, Мариън и още много други, на които тя не знаеше имената. Всички бяха повалени от врага.

Амеран не можеше да приеме за реалност този ужас. Сигурно това беше нощен кошмар. Започна да се моли да се събуди, но съзнаваше, че това е невъзможно. Беше истина, страшна действителност, от която не можеше да избяга.

Сетивата ѝ се притъпиха. Повече не усещаше гнилата миризма на кръв и опустошение. Ушите ѝ останаха глухи за виковете и смеха, идващ отдолу. Знаеше само, че още стиска ножа в ръцете си, защото от време на време долавяше проблясъците на острието в ранния утринен здрач, макар че пръстите ѝ не усещаха перлената дръжка.

Имаше нещо много странно и особено в убитите мъже и тя отначало не разбираше какво беше. Но колкото повече трупове виждаше, толкова по-ясно ѝ ставаше, че хората на Грей не бяха паднали в бой. Те не бяха се опитали да си послужат с оръжието си за отбрана. Нито пък бяха изненадани изневиделица. Екипажът беше безжалостно изклан от тези, чиито тела не се търкаляха между избитите.

Амеран бързо разгледа лицата, като търсеше това на Грей. Неговото тяло не беше тук. Може би има надежда!

Неизвестно колко време беше прекарала между мъртвите тела, когато чу смях, студен брутален смях, идващ от пиратския кораб. Тя се наведе и тръгна към борда. Прилепена към една дъбова бъчва, тя се заслуша. Дочу гласове и разпозна тези на Гидиън и на Грей. Той беше жив! Не беше изчезнал!

— Ти си глупак, Гидиън — извика Грей. — Никога няма да се изплъзнеш от наказанието за това ужасно престъпление.

Смехът на Гидиън беше тих и язвителен.

— Не, ти си глупакът, добри ми лорде Карлайл. Ти скочи право в ръцете ми и сега си капитан без кораб и без екипаж.

Амеран внимателно подаде глава. Едва се сдържа да не извика името на Грей. Ризата му бе обляна в кръв. Лявата му ръка висеше безжизнено покрай тялото. Трябваше да отиде при него, трябваше да го спаси, но как?

При тях имаше и трети човек, слаб като скелет, с бронзова кожа и почти гола глава, върху която висяха само няколко кичура коса отзад. Неговите хора стояха от едната му страна, а привържениците на Гидиън — от другата.

— Когато кралят научи за твоето вероломство, ще изпрати цялата флота срещу теб. — Грей каза това със спокоен глас, който не издаваше нито страх, нито ярост.

Но Амеран долавяше неговата тревога и отчаяние. Това режеше сърцето ѝ като с нож. Неговата болка беше и нейна болка. Даже и в този жалък вид, Грей стоеше изправен и горд, с величие и достойнство.

— Кралят! — отвърна Гидиън. — Какъв достоен крал е седнал на престола на Англия. Кралят е толкова зает със споровете си и обвиненията срещу папистите от другата страна на Ламанша, че няма да намери време за твоето спасение. Много е късно за теб, лорд Карлайл, и скоро, много скоро, ще стане късно и за твоя крал.

Мъжът с плешивата глава най-последно проговори. Думите бяха произнесени на английски, но с испански акцент.

— Убий го и да свършваме с това. Ако не можеш, аз ще го направя. Обеща ми жени за моите хора, а на мен — злато и оръжие.

— Всичко с времето си, капитан Монкес, всичко с времето си. — Усмивайки се, Гидиън надигна зеленикавото шише, което държеше в ръка, и отпи голяма глътка. — Имам намерение да изпълня моята част от сделката, когато бъда готов. Ясно ли ти е?

Монкес издърпа бутилката от ръката му.

— Казах ти, че преди два дни се натъкнахме на оня уелски дявол при Горда Кей. Нямам желание да кръстосваме саби с него. Не и докато оръжието не бъде на борда ми.

Грей се опита да се усмихне.

— Имате основание да се страхувате от капитан Били Блиц. Той набързо ще се справи с вас и вашите главорези.

Монкес се нахвърли върху Грей с нож в ръка. Викът на Амеран замря в гърлото ѝ. Грей беше в смъртна опасност, а тя не можеше да му

помогне с нищо. С нож над главата, тя тъкмо се приготви да се покатери на реята и оттам да скочи на другия кораб, когато чу остриите думи на Гидиън.

— Не! Не искам още неговата смърт. Нека първо пострада малко. Монкес отпусна бавно ръката си.

— Какво ще искате да направя, сър? Да му отрежа пръстите един по един? Да му откъсна проклетия език? — Той се изсмя. Острието на ножа се плъзна по куртката на капитана и преряза едно след друго златните копчета. Като стигна с ножа между краката му, спря. — Или да започна оттук, какво ще кажеш?

Грей не се помръдна и заговори спокойно.

— Не бъди страхливец, Гидиън. Не оставяй капитан Монкес да ти върши работата. Вземи си сабята и се бий с мен достойно като мъж, какъвто претендираш, че си. Докажи, че заслужаваш да командваш „Феър Уиндс“.

Усмивката на Гидиън се стопи.

— Не можеш да ми даваш заповеди в положението, в което се намиращ. Няма нужда да доказвам на никого нищо. Корабът и без това е мой. — Монкес го погледна с очакване да получи не нареждане, а обяснения. — С тебе е свършено, добри ми приятелю. Съжалявам, че не мога да направя друго, освен да те убия — каза Гидиън студено и жестоко.

Грей си оставаше спокоен.

— Ако трябва да умра, искам да го направя сам.

— Много самоуверено за човек без оръжие и само с една здрава ръка. — Грей замахна към капитана. Четирима от хората на Монкес и трима от тези на Гидиън ги разделиха. Но макар и хванат за ръцете, Гидиън ритна с тежката си обувка Грей силно в корема и го събори върху палубата.

Грей се изправи бавно. Стараеше се да не издава болката си.

— Ти си страхливец, Гидиън. Мислех те за по-достоеен, а ти оставяш другите да се бият вместо теб.

— Аз съм по-достоеен, отколкото ти си бил някога — отговори злобно Гидиън. — Нямам намерение да се дуелирам с теб, но не защото ме е страх, че си по-добър от мен. Лесно ще мога да забия острието на сабята си в сърцето ти, но не искам да умреш в бой,

защото това би било твърде достоен край за теб. А аз ти желая недостойна смърт.

Монкес оглеждаше хоризонта във всички посоки.

— Побързай и свършвай с това — обърна се той към Гидиън.

— Имай малко търпение, Монкес. Не виждаш ли, че това ми доставя удоволствие? — Гидиън подаде бутилката на Грей. Грей я отблъсна, а Гидиън се изсмя. — Нямам намерение аз да те убивам. Ще те оставя на акулите.

Амеран затрепери, колкото и да се стараеше да бъде твърда. Ужасни мисли се въртяха в главата ѝ. „Това не биваше да се случи“ — продължаваше да си казва тя, но беше станало точно така. Ужасните ѝ сънища се бяха сбъднали почти напълно, а тя не можеше да промени това, което предстоеше да се случи. Акулите с техните остри зъби и кръвожадност щяха да разкъсат Грей на парчета и да оглозгат месото от костите му.

Грей запази безстрашния израз на лицето си. Бе се изправил предизвикателно пред своя противник.

— Можеш да забиеш сабята в сърцето ми или да ме хвърлиш на акулите, ако искаш. На ти обещавам, Гидиън Хорн, че няма да умра. И се заклевам, че ще те преследвам до край и ти ще си платиш за отвратителното предателство към родината.

Гидиън скръсти ръце.

— Много си красноречив за човек, който след малко ще умре. — Неговата възбуда бе примесена с ненавист. — Достатъчно дълго живях в сянката ти. Отсега нататък, моето име, а не твоето, ще бъде произнасяно с уважение. А ти ще бъдеш презиран и ненавиждан като най-големия предател, който Англия някога е познавала.

Амеран се приведе още по-ниско зад бъчвата. Малко по малко започваше да разбира. Колко се бяха заблуждавали двамата с Грей, като си мислеха, че Гидиън беше опасен само вкъщи! Неговото пътуване с Грей към Чарлз Таун е било добре обмислено и планирано. Гидиън беше подбрал за екипажа най-големите мошеници и ги бе подкупил. От самото начало той е знаел, че „Феър Уиндс“ ще се срещне в океана с Монкес и хората му. Всичко е било уговорено предварително с пратеника от Мадрид онази нощ със съучастията на Констанс. Гидиън е знаел много добре, че Грей никога няма да стъпи на брега, който толкова много обичаше.

Не! Не трябваше да стане така.

Горещи сълзи потекоха по страните ѝ. Но беше се случило точно така и Гидиън нямаше да остави Грей жив. Гидиън беше убиец, предател. И на това отгоре щеше да се завърне в Англия като герой.

Никога! Ако ще това да бъде последната ѝ постъпка на тоя свят, тя няма да позволи Гидиън да тържествува. Гидиън се смееше като луд.

— Когато „Феър Уиндс“ заплава към кралството, Гидиън Хорн ще бъде на руля. Няма съмнение, че кралят ще ме назначи за капитан от кралската флота, когато му разкажа как ти си се присъединил към враговете-испанци и си атакувал беззащитен френски кораб. Той ще се ужаси от разказа ми за твоята жестокост и мародерство.

Грей се усмихна презрително.

— Колкото и грижливо да сте съставили плана си, няма да успеете. Сигурно не си се възгордял чак толкова, за да не можеш да видиш глупостта на тези измислици.

— Май че трябваше да оставя Монкес да ти отреже езика. Празното ти дърдорене ме изморява. — Гидиън се разхождаше напред-назад пред Грей. — От години замислям и организирам твоето разорение и съсипване. Имах всичко друго, с изключение на това. А сега съм ти приготвил смърт, достойна за враг като тебе. — Грей не отговори. Втрещеният му поглед не се откъсваше от лицето на Грей.

— Сигурно искаш да попиташ нещо, преди да станеш стръв за акулите? — Гидиън беше застанал лице в лице с капитана.

— Имаш ли въпроси, които те занимават отдавна? Не? Не се ли учудваш защо не разреших на испанския офицер да те убие? Защо преди един час спасих живота ти, за да ти го отнема сега?

Грей повдигна рамене.

— Не е странно, мистър Хорн. Ти искаше аз да се сдобия с величие и слава, защото единственият начин да се изкачиш на такива висоти беше да се държиш за полите на дрехата ми. Когато решиш да си избираш приятели, ти правиш това добре. Не си глупак. Подбираш си такива, качествата на които би желал да притежаваш, но никога не си имал.

— Върви по дяволите! — Гидиън се хвърли към Грей и го стисна за врата.

Грей се опита да се защити със здравата си ръка. Този път Гидиън се затъркаля по палубата.

Пиратите завикаха с възмущение. Монкес вдигна ръце да ги успокои.

Гидиън се изправи бавно, като се държеше за корема.

— Порадвай се на победата си, лорд Карлайл, но няма да доживееш друга такава. — Той започна да обикаля около Грей, като вече се не изпускаше от поглед здравата му ръка. — Тъй като няма да си свидетел на събитията, които скоро ще настъпят, позволи ми да ти разкажа за тях, и сам да прецениш колко успешно ще опозоря доброто ти име.

Очевидно Гидиън беше много горд от себе си.

— Както ти е известно, наблизко плува френски кораб, натоварен с провизии и стоки за колонии в Северна Америка. На борда му има няколко души, които ще оцелеят и ще успеят да върнат кораба обратно във Франция, където ще се закълнат, че именно уважаваният английски лорд Грейсън Карлайл ги е нападнал. По същото време аз ще съм се завърнал в Уайтхол и ще предам на краля историята за това, как нашият любим лорд Карлайл е нападнал най-добрия ни съюзник и се е проявил като безжалостен мародер на техния кораб, убивайки хладнокръвно всеки по пътя си. Аз, разбира се, не съм могъл да стоя настрана и да наблюдавам унижението на родината си, и не съм имал друг избор, освен да поема командването на „Феър Уиндс“. И за съжаление съм бил принуден да отнема живота на най-близкия си приятел. — Дяволски блясък се появи в усмивката му. — Какво ще кажеш за това?

— Кралят никога няма да повярва — каза Грей кротко и уверено.

— Е, отначало няма, и аз мисля така. Обаче, не само аз ще говоря така. Той ще получи съобщение от Франция, тъй като техният Луи несъмнено ще изпрати пратеници в Уайтхол във връзка с нещастния инцидент. И, разбира се, Чарли ще разполага с показанията на очевидци, които ще му доведе лично екипажът на „Феър Уиндс“. — Гидиън се поклони ниско. — И твоето име и репутация ще станат почерни и от възгледите в Ню Касъл.

Грей се държеше твърдо.

— Колкото и да лъжеш, крал Чарлз ще прозре истината.

— Оценяваш нашия монарх по-високо, отколкото заслужава. — Гидиън въздъхна тежко. — Но ти никога няма да узнаеш резултата така или иначе, нали?

С нож между зъбите, Амеран, плътно притисната към рейте на „Феър Уиндс“, запълзя по палубата към мястото, където носът на кораба се допираше до този на пиратския кораб.

— А не те ли интересува съдбата на хората ти? — попита Гидиън с жестоко самодоволство.

— Съдбата на хората ми вече е известна. Безкрайно ме опечалява смъртта на целия ми екипаж.

Макар че Амеран не можеш да види тъгата върху лицето му, тя я усети по тона му, и за пръв път от началото на разговора с Гидиън думите му бяха колебливи.

— Ранените и мъртвите ще бъдат хвърлени на акулите — заяви хладно Гидиън. — А колонистите ще бъдат стоварени на някой остров.

— Без храна и вода те ще загинат — каза печално Грей.

— Да — потвърди Гидиън.

Амеран чу как Грей си пое дълбоко дъх.

— А какво ще стане с Амеран?

Гидиън се разсмя.

— За нея ще положа изключителни грижи. Уверявам те.

— Той побутна Монкес. — И когато се наситя на тази малка вещица, ще я обявя за продан на най-висока цена. Жалко, че няма да си там да наддаваш за това чудесно парче женска плът.

Грей прекоси разстоянието между тях с един скок, но преди юмрукът му да достигне челюстта на Гидиън, Монкес и още двама от неговите хора го хванаха и го задържаха, докато Гидиън успее да се отдръпне.

— Би ми се искало да остана и да видя как акулите ще разкъсат тялото ти, но няма да мога, защото капитан Монкес и аз имаме среща с нашите приятели, французите.

— Гидиън направи знак с ръка. — Махнете го оттук — каза той на Монкес. — Вече не ме забавлява.

С последни сили Грей се държеше изправен, все още с усмивка на лице.

— Няма ли да намериш сили сам да ме изхвърлиш през борда?

— Махнете го! Веднага! — изрева Гидиън.

— Не! Не! — с нож, готов за нападение, Амеран се прехвърли на пиратския кораб. Без да откъсва очи от целта, тя се втурна към Гидиън и заби ножа в корема му. Останалите се вкамениха от изненада.

Гидиън се отмести, когато острието достигна плътта му. От хълбока му бликна кръв и той се прегъна от болка.

— През борда! — завика Гидиън, държейки се за раната.

Грей се освободи от нападателите, нахвърли се към Монкес и го събори по гръб в основата на мачтата. Американец се втурна с плач в прегръдките на Грей.

— Много, много съжалявам, мила моя — повтаряше той.

— Грешката е само моя. Ти ме предупреждаваше, но аз бях спял за истината. И сега и ти, и другите невинни души ще трябва да страдате от моите грешки.

— Шшт, шшт, не трябва да се обвиняваш — Американец помилва бузата му. — Обичам те — каза тя, като си даваше сметка колко малко време още щяха да бъдат заедно. — И винаги ще те обичам.

Очите му се напълниха със сълзи.

— Прости ми, любов моя, прости ми за всичко, което трябва да изтърпиш заради мен.

Американец увисна на врата му.

— Ако трябва да умреш, и аз ще умра заедно с теб. Не мога да живея без тебе.

Грей махна ръцете ѝ от врата си.

— Чуй ме. Ти трябва да останеш жива. Обещай ми, че ще живееш. Направи всичко, но спаси живота си. Обещай ми. Така ще посрещна по-леко собствената си смърт.

— Не мога да обещая, че ще запазя това, което не желая — отговори тя почти шепнешком.

Монкес се приближи към тях, със сабя в ръка. Гидиън го възпра с ръка.

— Остави ги. Тяхното чуруликане е много забавно.

Те не обръщаха внимание на палачите си.

— Ще се боря до последни сили. И ти трябва да ми обещаеш същото. — Грей я притискаше силно. — Трябва да живееш, любима моя. Да живееш.

Пръстите му докоснаха корема ѝ. Той знаеше! Той знаеше!

И тя разбра, че трябва да се съгласи с неговото настояване, в името на тяхната любов и в името на тяхното още неродено дете.

Гидиън го докосна по рамото.

— О, раздялата е сладка, сладка мъка. — Предателският му смях накара капитана да потрепери болезнено.

Грей все още държеше Амеран в прегръдките си.

— Живей, Амеран. А аз ще се преборя с акулите и морето, и ще дойда за теб.

Шестима пирати бяха нужни да ги разделят и още два пъти по толкова, за да го качат на раменете си.

— Ще ти отмъстя, Гидиън — извика Грей отвисоко.

Гидиън се разсмя.

— Само че аз бях пръв в това. — Той свали ръката си. Амеран примря. Дочу се плясък и тя започна да ридае. Всичко бе свършило.

Монкес хвърли кошница с дребна риба през борда.

— Това ще привлече акулите.

Амеран затвори очи. Много скоро тези убийци от океанските дълбини ще се появят. Тя долови плясъка на вода, но след това не се чува никакво звуци.

Силите ѝ бавно се възвръщаха и тя усети присъствието на Гидиън около себе си. Да, трябваше да остане жива! Грей щеше да остане завинаги в нея и в тяхното дете. Тя ще отмъсти за смъртта му. Щеше да се погрижи за това Грей да остане герой в очите на хората и на краля, а Гидиън да си получи заслуженото наказание. Следващия път тя няма да пропусне целта си!

Една ръка сграбчи раменете ѝ. Монкес скъса колието от врата ѝ. Ръката ѝ инстинктивно се насочи към мястото, където до преди малко висеше инкрустираното с диаманти кръстче. Без него чувстваше кожата си гола.

Монкес захвърли кръстчето надалеч, където тя не можеше да го стигне. Диамантите, изумрудите и рубините проблеснаха под безжалостните лъчи на слънцето.

Тя посегна към кръстчето.

— Дайте ми го. Това е мое.

Монкес се изсмя и закачи верижката на собствения си врат.

— Много скоро акулите ще подушат миризмата на кръв.

Амеран хвърли бърз поглед към океана, после се обърна в отчаяние с гръб към него. Множество черни перки вече пореха кървавите води.

Гидиън се държеше с една ръка за раната, а другата протегна към Амеран.

— Сега си моя — каза той язвително. — Трябва да си добра към мен, иначе също ще те хвърля на акулите.

В очите ѝ проблесна ненавист.

— Сигурно те ще бъдат по-приятна компания от тебе. Гидиън се засмя и я придърпа към себе си, пръстите му зашариха по тялото ѝ.

После той се обърна към един от хората си, млад човек с лице, нарязано от белези. Амеран го познаваше. Томи Трембъл! Много пъти се бе натъквала на студения му поглед, който я следваше на всяка крачка. Мастер Джарвис беше казал, че познавал човек с това име от едно село в Проспер, и че Томи Трембъл без съмнение е главорез.

— Вземете жените — каза Гидиън на Томи. — Правете с тях каквото искате. — После се обърна към Монкес. — Хората ти ще си получат жените, а ти ще си имаш златото.

Монкес го изгледа с подозрение и с премрежени очи.

— Какви други нареждания ще ми дадеш?

Гидиън дръпна отново Амеран и обвини ръцете си така здраво около врата ѝ, че тя почти се задуши.

— Когато очистим „Феър Уиндс“ от неговите пътници, ще скрием твоя кораб в най-близкия залив и тогава, приятелю мой, ще се насочим към френския кораб.

А товарът на французите? — попита Монкес с широка усмивка.

Ще бъде твой. Оръжие, муниции, всичко е твое — увери го Гидиън.

— А екипажът?

— Убий всички — беше хладнокръвният отговор.

Монкес потупа Гидиън по гърба.

— От тебе става чудесен пират. Ще дойдеш ли с нас? Ще завладеем моретата.

Гидиън свали ръката му от рамото си.

— Аз ще откарам „Феър Уиндс“ вкъщи и ще се получа цялата слава, която се полага на един истински герой.

Амеран го заплю в лицето.

— Ти не си герой. Хората няма да ти се възхищават. Те ще те прокълнат и ще ти желаят смърт, хиляди пъти по-ужасна от тази, която причинихте на невинните.

Амеран се дърпаше, но Гидиън я държеше здраво.

— Запази силите си, моя чудесна вещице. Ще имаш нужда от тях.

Монкес престана да се смее. Той направи няколко крачки назад.

— Вещица?

Гидиън я целуна по рамото.

— Само така я наричам галено, капитан Монкес.

Пиратът кимна, но не посмя да се приближи.

— Кажи на хората си, че разполагат с един час да се насладят на жените. — По лицето на Гидиън нямаше и помен от жалост. — След час отплуваме.

Радостни викове се понесоха над пиратския кораб и скоро хората на Монкес вече хвърляха жребий кой да бъде пръв.

Лицето на Гидиън се смръщи от болка, когато се прехвърляше от борда на пиратския кораб на палубата на „Феър Уиндс“. Влачеше Амеран за косата, защото само така можеше да бъде сигурен, че тя го следва.

Тя се постара да не гледа надолу към клокачещите кървави води от страх да не види това, от което се страхуваше най-много, но не можа да се сдържи и погледна с едно око там, където капитанът беше захвърлен. Слава Богу! Грей не беше разкъсан или изяден. Той все още се държеше за борда. Все още не беше мъртъв. Все още беше жив. И докато беше жив, все още имаше надежда, надежда за него, за нея и за всички останали.

Гидиън дивашки я дръпна и я стисна, като ѝ причини болка, притискайки я към ненавистното си тяло. Устните му търсеха нейните. Зъбите му хапеха, езикът му се намъкна дълбоко в гърлото ѝ.

Неговите целувки я отвратиха и тя то ухапа силно по устните. Той обърса кръвта, после вдигна ръка и замахна. Очите им се срещнаха с предизвикателство и ръката му легна на бузата ѝ. Не посмя обаче да доближи лицето си отново към нейното.

— Когато приключа с тебе, курво, ще има да ме молиш да те оставя при себе си.

— Пет пари не давам за това — тя се раздвижи и постепенно освободи косата си. Трябваше някакси да попречи на Гидиън да погледне надолу към водата и да види това, което тя беше видяла

Гидиън я хвана с дясната си ръка, а лявата все още висеше отстрани.

Тя знаеше, че отсега нататък трябваше да понася неговите груби ласки.

— Отначало ще ти разреша да се погрижиш за раните ми — каза той толкова любезно, сякаш двамата бяха добри приятели, излезли на следобедна разходка на палубата. — А по-късно ще удовлетвориш и другите ми желания.

Амеран си спомни за кинжала, завързан на глезена ѝ, и малко се поуспокои. Преди всичко тя щеше да се погрижи за своите собствени нужди. И нямаше да се успокои, докато не види Гидиън умиращ в локва от собствената му кръв.

Амеран лежеше в леглото, което бяха споделяли с Грей, и се взираше в тъмнината. Не можеше да заспи. Веригата върху китката ѝ беше закачена към желязна халка на стената до леглото и ѝ напомняше по жесток начин, че никога няма да има отново спокоен сън. Всеки път, когато притваряше клепачи, ужасите, които бе видяла, заставаха отново пред очите ѝ. Тялото ѝ беше вцепенено, сетивата — притъпени от страшните зрелища. Тя не можеше по никакъв начин да помогне на жертвите на Монкес и хората му и на ренегатите на „Феър Уиндс“. Никога нямаше да може да се отърве от виковете на жените, които бяха вързани и им беше отнета честта от главорезите, които изявиха най-невъобразимите долни нагони. И когато се наситиха, те захвърлиха голите и окървавени жени на съпрузите и децата им, затворени в трюма. Никога нямаше да забрави зловещия смях на пиратите, когато изхвърляха зад борда ранените и умрелите, а там кръвожадните акули ги разкъсваха. Може би най-лошо от всичко беше това, че тя беше принудена да стои заедно с Гидиън на капитанския мостик и да гледа как колонистите бяха свалени на брега без прясна вода. Всички знаеха, че няма да издържат повече от три или четири дни. Гидиън, Монкес и неговите пирати се присмиваха на техните беди и отчаяние. И Гидиън я беше принудил да наблюдава всичко това: нещастиято, унижението, смъртта, мъченията и грубостите, като предупреждение, че същите неща могат да сполетят и нея самата.

Дни и нощи тя чакаше Грей да дойде и да я спаси. Грей! С неговата вярна любов, този, който тя, ако не за повелител, считаше за свой съпруг! Не е възможно той да е останал жив сред акулите. Сигурно е мъртъв, и никакви желания и молитви не могат да го съживят. Тя с радост би го последвала на оня свят, ако не беше обещанието, което му даде, обещанието да оцелее, каквото и да се случи. По някакъв начин тя трябваше да издържи, както и да издевателстваше над нея Гидиън! По някакъв начин трябваше да спаси името и репутацията на Грей, дори и да не го види никога повече.

Амеран се мятеше в леглото и се чудеше кога ли Гидиън ще предприеме следващата си стъпка. Тя се стараше да не мисли за събитията от последните няколко дни, макар да знаеше, че те се бяха запечатали завинаги в паметта ѝ. Нападението на френския товарен кораб беше не победа, а кървава баня. Нищо неподозиращият капитан беше посрещнал любезно кораба на съюзниците, но щом „Феър Уиндс“ се долепи до борда на „Бел шер“, пиратите се прехвърлиха и изклаха екипажа. Гидиън се постара капитанът и няколко моряци да останат живи, за да се върнат и да разкажат на крал Луи за ужасното нападение, извършено от английските морски кучета под предводителството лорд Карлайл, капитан от британската флота. След това Монкес и хората му се върнаха в закътания залив на Ред Снапер, където между мангровите дървета беше скрит техният кораб. Там Гидиън и Монкес щяха да се разделят. С дузина допълнителни лодки и много оръжия и муниции, Монкес щеше да потегли срещу стария си противник, Били Блиц. Испанските главорези вече не се бояха от уелския кораб, чиито подвизи бяха възпети в балади и песни от младежите.

Около седмица по-късно Гидиън и екипажът му от мошеници и престъпници трябваше да потеглят към Англия. Гидиън нямаше търпение да се върне в Уайтхол и да опетни името на Грей, но трябваше да остави „Бел шер“ да върви напред, за да могат по-този начин известията за престъпленията, приписани на лорд Карлайл, да стигнат до ушите на краля преди него.

Амеран се взираше в тъмнината. Кошмарите ѝ нямаха край. Само смъртта можеше да я отърве от спомена на изкривените от ужас лица и сгърчените тела, който се бе отпечатал дълбоко в съзнанието ѝ. Чудеше се колко ли дълго Гидиън щеше да я остави жива. Нямаше да ѝ разреши да се върне в Англия и да рискува с разобличаването си. Доставяше му голямо удоволствие да ѝ напомня, че е жива само за негово удоволствие. Отначало тя се страхуваше, че той ще я подари на Монкес. Но след бурите и морските вълнения от последните дни тя беше сигурна, че Монкес никога нямаше да я вземе на борда, защото се съмняваше, че тя ги е предизвикала. Гидиън нямаше друг избор, освен да я убие или поне да се опита да го направи, и тя се чудеше как щеше да го стори. Какво значение имаше още един труп след толкова други? Той я остави жива, но защо? Едва ли от великодушие или сърдечна

добрината? Най-вероятно, за да я измъчва и тормози по-дълго време. Той беше репетирал многократно пред нея речите си пред краля, които щяха да променят всеобщото отношение към името на Грей.

Но Гидиън не успя да постигне това, което желаше най-много — да оскверни тялото ѝ и да я направи негова държанка. Многократно денем и нощем по време на нейното затворничество той беше идвал при нея с твърдото намерение да я подложи на неописуеми унижения и оскърбления. Той се събличаше и се хвърляше гол върху нея, надаваше животински резове, но не можеше да предизвика у себе си достатъчно мъжественост, за да осъществи акта.

Внезапно като че ли мисълта за него го доведе. Гидиън се откри пред нея, зловещият му силует беше осветен от фенера, който той бе закачил на стената.

Тя не бе чула превъртането на ключа в ключалката.

— Добър вечер, любов моя — дъхът му вонеше на ром.

Амеран се обърна на другата страна. Очите ѝ отказваха да погледнат убиеца на Грей.

Гидиън седна на леглото. Тя се отдръпна толкова далеч, колкото можеше, тялото ѝ беше долепено до стената.

— Монкес и хората му ще отплуват на разсъмване. — Той сложи ръка на крака ѝ, където кинжалът вече го нямаше. — Всички жадуват за теб тази вечер.

Амеран с мъка преглътна. Образите на Джуел, на Алисън и Афра и на бедната Ани и всички останали беззащитни жертви, които лежаха голи и завързани на палубата, болезнено нахлуха в съзнанието ѝ. И всичките те бяха гледали към нея с такова презрение, сякаш я обвиняваха мълчаливо в по-страшни грехове от тези на насилниците за това, че тя не е заедно с тях.

Гидиън мушна ръка между бедрата ѝ, пръстите му заопипваха най-нежните места. Амеран прехапа устни, за да не заплаче от болка. Страданието ѝ би му донесло голямо задоволство.

Той бръкна още по-дълбоко с грубите си силни пръсти.

— Но до разсъмване има достатъчно време, за да можеш да ме убедиш да те оставя за себе си. — Той се наведе над нея, лицето му беше на сантиметри от нейното.

Беше достатъчно близо, за да може да му избоде очите. Докато се бореше с това огромно желание, в главата ѝ започна да се оформя един

друг замисъл, който ако успее, щеше не само да го нарани... но и да го убие.

— Какво искаш да направя? — попита тя с прегракнал глас.

— А, тя проговори най-после, и то с най-сладките думи, които някога са произнасяли устните ѝ.

Амеран се напрегна вътрешно. За да успее планът ѝ, трябваше да се кажат такива думи и да се извършат такива неща, за които тя щеше да съжалява, ако не успеят.

Гидиън хвана лицето ѝ с ръце и се загледа в очите ѝ.

— Ако беше изразила поне малко благодарност, че те спасих от онова стадо свине горе, сигурно нямаше да искам да се разделя с тебе.

— Аз... аз не съм неблагодарна, Гидиън. — Тя се опита да не изразява с гласа си ненавистта, която изпитваше към него. Дори произнасянето на неговото име на глас остави в устата ѝ неприятен вкус. — Зная, че щеше да се отървеш от мен много отдавна, ако искаше.

Гидиън я погледна самодоволно.

— Разбира се. Можех да те хвърля на акулите или да те дам на разбойниците заедно с другите нещастни жени, или да те продам на търг. Постигнахме голям напредък, че най-после призна това пред себе си и пред мен.

Натискът му върху нея отслабна. Пръстите му повече не ровеха между краката ѝ, а се преместиха върху треперещата плът под ризата ѝ, но вече пипаха почти нежно.

— Трябва да разбереш, Амеран, че не съм те мразил. Грей ми пречеше, а не ти.

Последва дълго мълчание и тя се досети, че той очаква тя да защити Грей. Нужни ѝ бяха огромни сили да не направи това. Гидиън се усмихна.

— Ревнувах от Грей, защото той имаше това, което аз исках. Тебе. Сега, когато Грей е мъртъв, може би...

Тя успя да сдържи сълзите си, които препълваха очите ѝ. В този момент би дала доброволно живота си, само да може да забие ноктите си в лъжливите му очи.

Гидиън въздъхна няколко пъти.

— Не искам да умирам, Гидиън. Ще направя каквото трябва, за да остана жива.

Собствените ѝ думи разкъсваха сърцето ѝ. Само да я отвържеше от веригата, тя щеше да довърши това, което беше започнала. Този път ножът ѝ няма да пропусне целта!

— О, бойният ти дух е започнал да се разколебава? — Ръката му я стисна за гърдата, той очакваше тя да се дръпне.

— Не искам да умра — повтори тя, този път по-нежно. — Какво искаш да направя, за да ти докажа това?

Той взе окованата ѝ ръка и я стисна между краката си. Тя усети, че членът му се втвърдява. Знаеше, че не бива да се опитва да го успокоява.

Гидиън простена.

— Ти наистина си най-чудесната жена, която някога съм виждал. — Тя усещаше ударите на сърцето си, които сякаш изпълваха каютата, обитавана преди от тях двамата с Грей. — Не искам да те насилвам — той изпусна още една дълга въздишка.

— Можеше да го направиш досега, ако си имал такива намерения. — Знаеше какво иска тази мръсна свиня и се помоли думите, които щеше да чуе след малко, да не са същите като тези, които вече бе чувала.

— Искам да дойдеш сама при мен. — Гласът му беше тих, но все още натежал от омраза.

Тя вдигна ръка към него, но веригата я спря. Точно на това разчиташе. С въздишка тя отпусна ръката си обратно на леглото. Не се осмеляваше да помоли да я освободи. Идеята за това трябваше да бъде негова.

Гидиън я погледна отблизо.

— Ако те освободя, обещаващ ли ми, че няма да се опиташ да избягаш.

— Къде да избягам? При Монкес и хората му? Сигурно не. — Тя добави малко разпаленост в гласа си. Ако изведнъж станеше много покорна, това щеше да събуди у него подозрителност.

Гидиън се разсмя. С нацупени устни и мигащи ресници тя беше много съблазнителна. Гидиън отново се засмя. Амеран започна да разбира. Не му беше достатъчно да изнасили жената, която Грей беше обичал и която го бе обичала с цялото си сърце и душа. Гидиън искаше да я подложи на най-унизителното мъчение. Да я направи своя наложница и очакваше тя да го моли за това.

Той приближи устните си до нейните. Но не я целуна. Само я докосна с езика си.

Амеран лежеше кротко. Последния път, когато той се беше приближил толкова близо, беше го ухапала до кръв.

— Няма ли да ме ухапеш? — попита той.

Гидиън освободи ръката ѝ от веригата, но тя си наложи да я задържи неподвижна. Той като че ли щеше да експлодира. Видът на жена, оставила се на волята му, желаеща и покорна, го възбуждаше много повече, отколкото такава, която трябваше да бъде взета насила.

Тя се молеше той да не заподозре яростните ѝ мисли. Устните ѝ трепереха.

— Оставям се на твоето милосърдие.

— Ами Грей?

Отговорът ѝ беше решаващ. Ако излъжеше, той сигурно щеше да усети. Амеран подбра внимателно думите си.

— Видях го как умира. А аз искам да живея.

Думите разкъсаха сърцето ѝ.

Той си играеше с къдриците ѝ.

— Макар че показва толкова голяма ненавист към мене, ти ме желаеш, нали?

Ако кажеше „да“, той сигурно щеше да усети лъжата. Тя се колебаеше

— Понякога, може би... чудя се... интересно ми е... какъв ли си.

Мълчанието му я уплаши. Дали беше прозрял преструвката ѝ? Не можеше да разбере израза на очите му. Те я гледаха учудващо спокойно.

После той отново приближи устата си до нейната. Този път не беше толкова нетърпелив и когато тя въздъхна леко, прие това като несъмнен признак на страст, с която тя се опитва да се бори.

Гидиън тихо изстена.

— Повече не се бори с мен. Уморих се да бъда твой враг.

Тя отново се повдигна към него, като този път се постара веригата да издрънчи.

— В моето положение не мога да ти се противопоставям.

— Желая от тебе повече — изсъска той.

Тя стисна силно възбуждения му член.

— Няма да откажа на твоето желание.

— Но ако ме разиграваш...

— Не съм глупачка, Гидиън. — Нейния боен дух започна да се проявява отново, но този път по добре обмислен начин. — Може и да не те обичам, но предпочитам тебе пред акулите или Монкес, и желая да ти докажа това.

— Нямах избор. — Думите му станаха отново жестоки.

— Вярно е; обаче изборът да дам или откажа удоволствие на някого си е мой и само мой. — Тя многозначително разтърка окованата си доскоро ръка. — Също както ти можеш да избираш дали да покоряваш насила или с ласки.

Усещаше, че той все още не бе повярвал в нейната искреност.

— Целуни ме, Гидиън. Целуни ме и нека ти докажа, че съм способна да ти доставя безкрайно удоволствие в замяна на живота си. Остави ме жива и няма да съжаляваш. — Тя започна да се отпуска под пръстите му. — Ако не успея да те задоволя, както ти обещавам, нека ме настигне твоят гняв.

— Добре, така да бъде — каза той колебливо.

Амеран го погледна право в очите, както много пъти преди, но сега се опитваше да не издава омразата си.

Устните ѝ се разтвориха, а ръката ѝ се устреми между краката му.

— Какво ще кажеш, капитан Хорн? Желаяш ли да получиш това, което аз съм съгласна да дам?

Само да махнеш веригите от ръцете ѝ!

Гидиън се прилепи към устните ѝ с ярост, която нямаше да изчезне, докато той не се убедеше в истинността на нейните думи.

Амеран не оказа никаква съпротива. Тя насили устата си да задоволи неговата жадност и когато той понечи да се отдръпне от нея, тя се залепи отново до устните му.

— Вярвам, че у теб има и добра страна, капитан Хорн, която криеш много дълбоко.

Слаба усмивка се появи на лицето му и той я целуна отново. Тя присви подканващо устните си. Този път целувката изобщо не беше груба. Устата му не беше жадна, а се стапяше в нейната с нарастваща страст.

Амеран усети, че подозренията му започнаха да намаляват и той почти е готов да попадне в нейния капан. Само да махне веригата, тя ще му покаже колко желаеща може да бъде.

Веригата издрънка, когато тя хвана ръката му и я постави на гърдите си.

— Зная, че не можеш да рискуваш да ме заведеш в Англия и че не мога да очаквам други милости освен тези, които вече получих от тебе, но... — Тя сложи съблазнително крака си върху неговия. — Дочух, че имаш имение в Ирландия. Можеш да ме затвориш там под ключ и с пазачи, ако искаш. — Със свободната си ръка тя започна да разкопчава ризата му. — Нямам нищо против да ти бъда наложница.

Тя се надяваше, че Господ ще ѝ прости това, което каза и се канеше да каже, защото сама на себе си нямаше никога да си прости.

Гидиън очевидно беше учуден.

— Ти сама ми предлагаш това?

— Ако това е цената на живота ми... — Ръката ѝ се пхна под ризата му, пръстите ѝ пощипваха плътта му. — Моля те, не ме убивай, след като получиш това, което искаш. Остави ме да живея и аз ще направя всичко, което поискаш.

Тя се протегна към него, като знаеше, че веригата ще я спре и нейният насилник ще пожелае да я освободи от нея.

— Признавам си, че се учудих, когато не се хвърли зад борда да споделиш съдбата на Грей — каза той, като се почеса по косматите си гърди.

— Не съм великомъченица — отговори тя с решителност.

— Тогава какво си?

Тя долови очакване във въпроса му и добре знаеше какъв отговор би желал да чуе.

— Аз съм наложница — каза тя, без да откъсва очи от неговите.

— Кажете го пак. — Тя повтори. — Чия наложница?

— Твоя наложница, капитан Гидиън Хорн. Аз съм твоя наложница и ния друг.

Той се отмести далеч от нея.

Дъхът ѝ замря. Наблюдаваше го, страхувайки се, че ще си тръгне, доволен от нейното унижение, но като видя, че той изважда от джоба си ключ, разбра, че малко остава до освобождението ѝ.

Гидиън спря за малко, преди да сложи ключа в катинара на веригата.

Тя се страхуваше той да не прозре истинската причина, скрита зад усмивката ѝ, и да не промени намерението си.

— Има и друга причина да ме оставиш жива — каза тя, когато най-сетне той отключи.

Той започна да съблича дрехите ѝ.

— Мога да си мисля само за една — каза той сладострастно.

Със смях тя се отдръпна от прегръдките му.

— Чуй ме.

— Кажи нещо, което си заслужава да бъде чуто — каза той сериозно.

— Ами ако ти разкрия нещо далеч по-ценно, отколкото някога си си въобразявал? — Бавно и покорно тя съблече блузата си през главата.

— Видял съм много неща. — Гидиън се усмихна. — Но не толкова предизвикателни.

Тя му обърна гръб.

— И колко такива си видял? — Нужни му бяха няколко минути да оцени напълно значението на думите ѝ. — Може да съм проститутка — каза тя, като отново се обърна с лице към него, без да се опитва да прикрие срама си. — Но проститутка от дома на Стюартите и това може да се окаже за тебе много доходно, ако решиш да ме заведеш в Ирландия.

— Цената ти бързо се покачва.

Той зарови лице между гърдите ѝ и засмука жадно зърната, които беше събрал заедно.

Погледът ѝ беше умолителен като думите ѝ.

— Моля те, остави ме да преживея тази нощ и следващата, и последващата. Аз ще се окажа много ценна за тебе по начин, за който още не си помислял.

— Ще потвърдиш ли историята, която ще разкажа на краля? — Той я наблюдаваше втренчено.

— Каквото и да кажеш, ще бъде още по-убедително, ако го потвърдя и аз — без колебание отговори тя. Поиска да се завие, но не посмя.

— А няма ли да ме предадеш при първа възможност? — попита той, а очите му жадно поглъщаха щедрата красота пред него.

— Зная, че в момента, в който се осмеля на това, ще подпиша собствената си смъртна присъда.

По леката му усмивка тя разбра, че този отговор го задоволява.

— Ще те накарам да шпионираш в моя полза — продължи Гидиън, като се доближи още повече. — И ще искам да ми даваш вярна информация, която да бъде важна за мен и моите приятели, които искаме да сложим на трона херцог Монмаут.

Тя кимна.

— Сигурна съм, че близката ми връзка с краля ще ми осигури достъп до сведения, които ще ти бъдат от полза.

— И ти ще предадеш баща си? — Ръцете му останаха върху гърдите ѝ.

— Самият той предаде майка ми — усмихна се тя. — Не съм дошла в Англия само да подновя семейните връзки.

Гидиън галеше врата ѝ, а устните му докосваха шията и.

— Сигурно нашият приятел Грей е бил нещо като заложник в твоя план? — Тя усети, че очите му я наблюдават внимателно за някаква реакция, но само се усмихна. — Разбира се, че жива ще си поценна за мен, отколкото мъртва.

Амеран го целуна горещо.

— Как можеш да говориш така, след като все още не си се убедил?

Тя знаеше, че Гидиън лъже и нямаше никакво намерение да я остави жива. Рискът беше твърде голям. Хорн искаше само да провери колко ниско щеше да падне тя, за да запази живота си, и това беше истинската причина, а не нейното чудесно тяло, уж устремило се към него, която му доставяше най-голямо задоволство.

Но докато той не се съмнява, че тя също лъже от своя страна, нямаше опасност за нея и тя трябваше да протака нещата и да печели време до момента, когато ще извърши това, което трябва. И когато всичко свърши, ще избяга с една от малките дълги лодки, завързани за кораба, и ще се остави на милостта на морето, което нямаше да бъде по-жестоко към нея, отколкото нейния поробител.

— Разполагам с кораба на лорд Грейсън Карлайл, с неговия екипаж, а скоро ще получа неговите земи и състояние — заяви той с лека насмешка.

А също и неговата жена.

Той отново я стисна за гърдите, но вече не толкова грубо.

— Вече няма нужда да се преструваш на тъгуваща любовница, скъпа моя.

Като знаеше, че е наблюдавана много внимателно, Амеран си позволи само една силна въздишка.

— Колко жалко, че не бяхме венчани. Щях да наследя огромно състояние. — Тя го погледна лукаво. — Състояние, което щях да разделя с този, който сподели моя живот. Впрочем, ти можеш да свидетелстваш, че си присъствал на брачната церемония, проведена от корабния свещеник...

Смеейки се, Гидиън разтвори краката ѝ и понечи да свали панталоните си.

— Излиза, че двамата с тебе си допадаме много повече, отколкото си представях.

— Дори повече, отколкото си мислиш.

Трябваше да улучи удобен момент да замахне с ножа. Ако направеше това точно сега, той щеше да го изтръгне от ръцете ѝ и едва ли друга такава възможност щеше да се появи по-късно!

Той захвърли ризата си и застана пред нея гол, само с един бандаж около кръста.

Само рана върху тялото! Тя си припомни за своя пропуск с яд към самата себе си. Само беше го одраскала. Няма да има повече такъв късмет!

Амеран го познаваше много добре и знаеше, че голото му тяло я тормози, но се постара да остане безучастна, докато той се разхождаше пред нея.

— Виждам, че Грей е имал причина да ти завижда. — За момент тя се насили да задържи погледа си върху изпъкналата част от тялото му, насочена право към нея.

По глупавата му усмивка отсъди, че той е много доволен от забележката ѝ. Той се засмя още по-гръмко, отново разтвори краката ѝ и задърпа ризата ѝ.

— Не — тя отблъсна ръцете му.

Лицето му се изкриви от яд.

— Осмеляваш се да ми кажеш не? Трябва ли да ти напомням, че в твоето положение не можеш да ми отказваш нищо.

Тя замига.

— Наясно съм с това.

— Тогава каква игра си играеш с мен? — В очите му проблеснаха ярост и подозрение.

Въпреки отчаянието и страха си тя се усмихна.

— Игра, която сигурно ще ти хареса.

Ако той съблечеше ризата ѝ сега, сигурно щеше да види ножа, и затова по никакъв начин не трябваше да допуска това.

Гледайки го в очите, тя започна бавно да се съблича сама, като смъкваше ризата надолу с предизвикателно кокетство.

— Обърни се, Гидиън.

— Защо? — В тона му имаше някакво добродушие.

— Обърни се. — С нацупени устни тя освободи от дрехата едната си гърда, после другата, като през цялото време се молеше той да не разбере нейната хитрост. — Обърни се, Гидиън. Остави ми малко време да се подготвя за теб.

Той бавно се усмихна.

— Ти наистина си жена с много сюрпризи. — Като ѝ хвърли още един изяждащ поглед, Гидиън бавно обърна гръб към нея.

— И други неща ще откриеш у мен. — Бързите ѝ пръсти се плъзнаха по крака ѝ и напипаха ножа, вързан около глезена ѝ. — Ще ме оставиш жива, нали?

— Разбира се, мила моя.

Амеран пусна надолу ризата си върху разтрепераните си крака.

— Имам ли честната ти дума, че няма да ме убиеш?

— Бих си направил много лоша услуга, ако посегна на живота ти.

— А херцогиня Мороу? — попита тя, като театрално захвърли ризата си към него.

Дишането му стана тежко.

— Трябва ли да смятам това за ревност?

— А аз имам ли причина да бъда ревнива? — Кинжалът лежеше до нея в леглото, като почти се впиваше в тялото ѝ.

— Мадам, вашите увъртания и закачки започнаха да ме изморяват.

Когато той се обърна, тя беше готова.

— Позволи ми още един въпрос и повече няма да чуеш нито една дума до сутринта, щом така искаш. — Тя отхвърли настрани покривката на леглото. — Ти ли нае моя нападател или Констанс?

Дъхът на Гидиън замря при вида на щедрата женска плът.

— Аз го намерих, а тя му плати.

Тя реши, че ще е по-добре да запази мислите си за себе си.

— Ако той беше успял, сега нямаше да се забавляваш с мен.

Той пристъпи към нея с усмивка.

— Това би било ужасно голяма загуба. — Той започна да я целува от стъпалата все по-нагоре и нагоре. — Изобщо не исках да те видя мъртва.

— Ти се постара да ме спасиш.

— Точно така.

Подозренията ѝ се потвърдиха.

Амеран пое дълбоко дъх. Тя се молеше да има достатъчно сили да издържи още няколко мига.

Ръцете ѝ се разтвориха подканващо. С ужасяващ смях Гидиън се устреми към нея. Но усмивката му замръзна при вида на вдигнатия нож. Острието му проблесна на слабата светлина. Очите му се изпълниха с ненавист. Обзе го внезапен страх, като разбра истината. Гидиън видя насоченото към него острие, но вече беше много късно. Той бе вече прободен.

Амеран усети болката на тялото му и долови последния му дъх. Кръвта му заливаше корема ѝ. Ръцете му се протегнаха към нея, но тя не усети болка от хватката им. Натисна ножа по-дълбоко и по-силно в корема му.

— Стотици пъти съм искала да те убия.

Острието се опря в нещо. Тя натисна за последен път и го изчака да умре. Обвитите около нея ръце се отпуснаха, тялото му се отмести и падна на пода.

Амеран се облече бързо. Нямаше време да измие кръвта от себе си. Отново завърза калъфа на ножа около крака си и без да ѝ мигне окото, измъкна ножа от човешката плът и кости и го сложи в кожената ножница.

После взе кинжала на Грей с перлената дръжка, който лежеше на бюрото. И накрая, за довършване на нейния грижливо обмислен план, взе диамантената брошка от пътната си чанта и я забодя на кръста си от вътрешната страна на ризата. Щяха да ѝ трябват пари, за да се върне в Англия, и Констанс, без да иска, ѝ бе осигурила едно малко богатство.

Престояха ѝ най-тежките изпитания. Безброй заплахи я чакаха занапред... Монкес, акулите, бурното море... но тя беше твърдо

решена да преодолее всичко. Нямаше да загине. Тя ще живее! И Грей ще живее чрез нея и тяхното дете.

Амеран отвори очи. Всичко около нея бе потънало в пълен мрак. Нямаше луна, нямаше звезди. Наоколо се простираше една черна, безкрайна

Все още беше жива. Но това откритие не ѝ достави голямо удоволствие. Смъртта идваше толкова бавно, много по-бавно, отколкото някога си бе представяла. Беше се съпротивлявала, докато усети, че повече не може да издържа. Но вечният сън без съновидения все още не искаше да покори изтощеното ѝ тяло.

Бяха изминали три дълги дни и нощи, откак бе отмъстила за смъртта на Грей. Беше се оказало много по-лесно да се понесе по морската шир, отколкото бе мислила. Не бяха се разразили битки, нито бяха възникнали стълкновения, защото целият екипаж на Гидиън, всички, до последния моряк, бяха изпаднали в плен на тежкия пиански унес, който бе измъчил хората на Монкес.

През същата нощ тя се бе отдалечила много с лодката от малкия риф, където бе пуснал котва „Феър Уиндс“. Беше гребала до мига, в който повече не можеше да повдигне ръцете си от умора. Но въпреки това бе продължила напред, напред по морето на мрака към едно място, което не бе отбелязано на картата.

Яростните ветрове, които задухаха на другия ден, я отнесоха още по-далеч, подхвърляйки я безмилостно върху гребените на разбеснелите се вълни.

Светкавици разкъсваха небето, гръмотевиците бяха оглушителни, дъждът я шибаше безмилостно през лицето. Но малката лодка все още продължаваше да се задържа на повърхността.

Вятърът и дъждът продължиха през цялата нощ и не спряха и на другия ден. Тялото ѝ бе толкова натъртено и наранено, че вече нищо не усещаше. Бушуващата морска стихия отдавна беше отнесла греблата и Амеран отчаяно се бе вкопчила в борда на лодката, за да не полети във водата. Не се молеше за спасение. Кой би я спасил? Сама трябваше да се справи с ужасната буря. Бе решила, че е по-добре да се остави на

милостта на водната стихия и на бушуващия ураган, отколкото на Гидиън и пиратите. Морето, дори когато бе толкова разгневено, беше по-добро от главорезите, от които бе избягала.

Сега, когато лежеше, обградена от всички страни от тишина, зловеща и същевременно блажена, тя знаеше, че краят приближава. Бурята я бе пощадила, но от унищожителната жегата нямаше как да избяга. Устните ѝ вече се бяха напукали от жажда. Беше изпила всичката дъждовна вода, която се бе събрала на дъното на лодката. В ума ѝ отекваха думите от ужасните истории, които Грей ѝ бе разказвал за моряци, полудели от това, че са пили дъждовна вода. Преди да падне нощта, тя щеше да бъде мъртва. Беше много тъмно, за да може да види черните перки, които пореха водата около лодката, но знаеше, че са там; знаеше, че търпението им скоро ще се изчерпа. На няколко пъти бе доловила удари по лодката, удари, които не можеше да сбърка с нищо друго. Ако ѝ бе останала някаква надежда, това бе само смъртта ѝ да е лека. Молеше се, преди тялото ѝ да бъде разкъсано на парчета от остриите като бръснач зъби на акулите, вече да е заспала своя вечен сън.

Клепачите ѝ отново натежаха. Усети как очите ѝ се затварят... може би завинаги...

Но после се събуди, този път от ослепителната светлина. Сви се под безмилостния дъх на жегата, но нямаше как да избяга от жестоките слънчеви лъчи. Нямаше облаци, които поне за миг да скрият слънцето, небето беше също така лазурносиньо, както и морето. Нямаше и вълни. Лодката съвсем леко се полюшваше върху водата. Морската шир бе гладка като езеро. Амеран присви очи и успя да преброи ужасните черни перки, чието присъствие бе усещала през цялото време. Бяха осемнадесет. Знаеше, че скоро ще станат, повече. Помисли си, че акулите може би чакат тя да се хвърли във водата. Знаеше, че няма да им достави това удоволствие. И те трябваше да чакат. Също като нея.

Тя отново легна на дъното на лодката в очакване на неизбежното. Мислеше си, че много скоро мислите ѝ ще се изпълнят с образа на Грей, който я зове да отиде при него. Сред тихия плисък на вълните ще чуе гласа му, който зове името ѝ. Тези мисли ще ѝ вдъхнат увереност и кураж, за да има сили да поеме пътя към отвъдното. Животът ѝ бе с Грей и беше свършил с неговата смърт. Нямаше защо да продължава да живее. Беше изпратила убиеца на Грей в ада. Беше отмъстила за

смъртта на Грей. Доброто му име нямаше повече да бъде петнено от лъжите на Гидиън.

Беше се уморила да се бори за живота си и бе готова да се присъедини към своя любим завинаги. „Дано това да стане скоро... много скоро“ — мислеше си тя.

Усещаше как душата ѝ като че ли постепенно се отделя от тялото ѝ.

— Това наистина е чудо, момчета — чу тя нечий глас, който идваше някъде отдалеч. — Истинско чудо! Не съм вярвал в тия работи, а ето, че за една седмица това ни се случва вече за втори път.

Амеран рязко отвори очи. Видя само слънцето. Ярката му светлина я заслепи. В главата си чуваше гласове. Пред очите ѝ плуваха мъгляви видения. Реши, че все пак краят ѝ е бил лек. Въздъхна и отново затвори очи, усетила, че душата ѝ отново се отделя от тялото. Трябваше да си почине, защото скоро отново щеше да се озове в нежните обятия на Грей.

Лекото поклащане на кораб върху спокойното море я събуди от тежкия ѝ сън. Стаята, в която лежеше, беше сумрачна. Денят си отиваше. Амеран бавно приседна. Кожата ѝ гореше. Лицето ѝ беше подутото. Но тя не беше мъртва. Дишаше. Тялото я болеше. Мъртвите не изпитваха болка. Сънуваше. Ако не е мъртва, значи сънува. Но си даде сметка, че всичко около нея изглежда съвсем истинско — сандъците, дъбовите бъчви, сабята, бутилката с ром.

Амеран спусна крака на пода. Протегна ръце към лицето си. Мехурите бяха пълни с гной. Извади ножа от калъфа и прободе пръста си. По раздраната ѝ риза потече кръв. Не беше мъртва. Нито сънуваше.

Пирати! Боже! Бе избягала от Гидиън, за да стане още един път плячка на Монкес и бандата му главорези. Каква жестока съдба. Беше спасена от смъртта, само за да се изправи отново пред нея.

Тя стисна здраво дръжката на ножа. Нямаше да стане робиня на отвратителните страсти на Монкес. Беше готова да убие всеки, който се доближи до вратата.

В този миг в коридора се разнесе шум от тежки стъпки. Когато те приближиха нейната стая, тя чу нечий мъжки глас да пее весела песен на език, който познаваше добре.

Скри се в сянката на вратата, като вдигна ножа, готова да прободe всеки, който влезе в стаята ѝ. Помисли си, че онзи, който пее, няма още дълго да е в добро настроение.

Вратата се отвори. Мъжът влезе тихо. Продължаваше да си тананика.

Ръката ѝ се отпусна. Не беше грозен и плешив като Монкес. Нито пък приличаше на онези морски дяволи. Беше нисък и дебел. Лицето му бе скрито от побелели, рошави мустаци. Дългата му сребристобяла коса бе прибрана на тила с червена панделка. В ръцете си носеше котка на черни и оранжеви петна. Който и да бе, видът му бе твърде смешен, за да бъде опасен.

Мъжът престана да тананика, после бавно се обърна и пусна котката долу.

— Триста дяволи! Остави този нож, малката, преди някой да е пострадал.

Беше англичанин и не приличаше на нито един от бандитите на Гидиън.

Амеран бавно започна да сваля ръката си. Но после спря.

— Кой сте вие?

Мъжът тракна с токове и се поклони галантно.

— Капитан Били Блиц, мис, на вашите услуги.

Ножът падна от ръката ѝ. Тя започна да се смее и да плаче. Били Блиц! Най-омразният враг на Монкес, старият приятел на Грей! Спасена! Тя беше спасена!

— Няма защо да се страхуваш от мен, момичето ми. И на половина не съм станал такъв негодник, какъвто трябваше да излезе от мен.

По бузите ѝ се затъркаляха радостни сълзи.

— Мислех, че съм мъртва.

Той се затресе от смях.

— Да не би да ме взе за ангел?

Тя се свлече в близкия стол с висока облегалка и плетена тръстикова седалка.

— Когато преди няколко минути се събудих, се уплаших, че съдбата отново ме е запратила в ноктите на Монкес.

Капитан Били спря да се смее. Той сви юмруци.

— Ще ми се съдбата да ми подхвърли този дявол. От месеци съм по следите му.

Облекчението, което бе отпуснало измъченото й тяло, изчезна, и Амеран отново бе обзета от скръб.

— Грей е мъртъв.

Обруленото му от морски ветрове лице се оживи. Той хвана Амеран за ръка и каза:

— Ела с мен, момичето ми.

Тя тръгна по осветения от свещи коридор. Стигнаха до една друга каюта. Капитан Били отвори вратата, постави пръст върху устните си и влезе на пръсти вътре. Амеран спря на вратата.

— Грей! — извика тихо тя. — Той е жив! Боже! Той е жив!

Изражението върху лицето на капитан Били й показва, че неговото състояние е много тежко. Тя се приближи до леглото и коленичи.

— Не бива да умираш, Грей. Моля те, не ме оставяй. Сега съм тук, с теб! Ние сме заедно.

Той изстена тихо. В гласа му имаше много мъка и страдание. Капитан Били нежно сложи ръка на рамото й.

— Смелост, момичето ми. Не му остава още много дълго да живее.

— Грешите — каза Амеран с тиха увереност. — Ще живее.

Капитан Били приклепна до нея. Старите му кокали изпукаха.

— Вие Амеран ли се казвате?

Тя кимна.

— Откъде знаете?

— Той непрекъснато ви зове.

Тя отстрани светлите му коси от преbledнялото му лице. Устните му бяха студени, но челото му изгаряше. Въпреки това той щеше да живее! Съдбата не би могла да бъде толкова жестока, че да ги събере отново, само за да ги раздели завинаги!

— Амеран... — промълви тихо той.

— Тук съм, Грей. Тук съм...

Грей въздъхна, но очите му останаха затворени.

— Ще живее — отново каза тя на капитан Били. — Ще живее! — повтори тя, като че ли повтарянето на тези думи й даваше гаранция, че те ще се сбъднат.

— Какво е станало, момичето ми? — попита капитан Били с тих и успокоителен тон. — Когато го намерих, той едва дишаше. Беше се вкопчил със сетни сили в една дъска.

Амеран дълбоко си пое въздух и започна да говори, като не сваляше очи от мъртвешки бялото лице на Грей. Разказа на капитан Били за предателството на Гидиън и за присъединяването му към Монкес.

— Никога не съм харесвал Гидиън Хорн, както и той мен. Разбираше, че ми е ясно какъв е. — Били силно удари с юмрук по коляното си. — Казах му на Грей да внимава с него. Казах му! Но той не чу предупрежденията ми. Това за малко не ни струва приятелството.

Амеран му разказа за ужасите, на които бе станала свидетел, за бедните колонисти, изоставени на един остров от безкрайната верига малки рифове сред необятната океанска шир, за екипажите на „Феър Уиндс“ и „Бел Шер“, съсечени по най-жесток начин. Накрая го предупреди, че Монкес е получил наскоро подкрепление и че се хвали, че ще очисти моретата от Били Блиц.

Смехът на капитан Блиц прозвуча смразяващо.

— Бих искал да видя как ще се опита. Ако моретата трябва да се изчистят от един негодник, това няма да е Били Блиц. Той не се дава толкова лесно.

Амеран се разтрепери. Не можеше да понесе мисълта, че отново ще трябва да се срещне с Монкес. Но той се навърташе някъде наоколо, стаен и дебнещ.

— Няма от какво да се страхуваш, момичето ми. Монкес няма да тръгне да преследва нито мен, нито момчетата ми. Той е страхливо псе. На борда на „Лъки Лейди“ ти си в пълна безопасност. — Той погледна към Грей. Лицето му се натъжи. В очите му проблеснаха сълзи. — Обещавам ти, приятелю! Ще намеря този испански дявол, а като свърша с него, ще намеря и Гидиън. Ще отмъстя за теб и за честта ти. Бог ми е свидетел!

Амеран целуна студените устни, после се обърна към Били:

— Може да се разправите с Монкес. Сметката с Гидиън Хорн е вече уредена.

— Мъртъв ли е?

Тя погледна към ножа, паднал до сандъка.

— Мъртъв е.

Капитан Били кимна одобрително.

— Извадих голям късмет, че се разминах с ножа ти!

Върху устните ѝ се появи лека усмивка.

— Сигурно си уморена, момичето ми — каза ѝ той след малко, когато тя положи глава на леглото до Грей, но очите ѝ останаха отворени.

— Няма да оставя Грей.

— Няма нужда, момичето ми. Ще ти донеса една пейка. Гладна ли си?

Тя вяло кимна с глава.

— Ще ти донеса вечеря и чисти дрехи.

Амеран огледа дрипите, с които бе покрито тялото ѝ. По тях още личаха петната от кръвта на Гидиън.

— Имам една чудесна жълта рокля, която ще ти стои много добре — намигна ѝ той. — Не бих я дал на никоя друга жена.

Амеран го погледна с любопитство.

— Моряци, преоблечени като жени, могат да подмамат врага право към нас много по-добре от оръдейните залпове — обясни ѝ той през весел смях и ѝ намигна още веднъж. Капитан Били бавно се изправи. — Ще те оставя за малко с твоя лорд Карлайл. Истинско чудо е, че го намерихме. Още по-голямо чудо е това, че намерихме и теб! Може би скоро ще станем свидетели и на най-голямото чудо. Казват, че три е магическо число.

Амеран взе стиснатата ръка на Грей в своята.

— Няма да те оставя да умреш. Няма! — Капитан Били тихо излезе от стаята. — Няма да те оставя да умреш, Грей. Ти си мой. Смъртта няма право да те отнеме от мен.

Цели три дни тя не мръдна от леглото му. Не го чакаше да умре. Чакаше го да живее. Капитан Били също рядко я оставяше. Амеран знаеше, че той изгаря от нетърпение да тръгне по следите на Монкес, но не смееше да рискува живота на приятеля си. Когато морето бе спокойно, Грей не викаше от болка, но и при най-слабото поклащане на кораба той се мяташе и стенеше в агония.

Сред членовете на екипажа на кораба имаше един чернокож от далечна страна. Този мъж на име Иза правеше лапи от горещ, черен мехлем и налагаше с тях дълбоките, почернели рани на рамото на Грей.

Времето минаваше мъчително бавно, но Амеран се успокояваше, като виждаше, че с всяка изминала минута искрицата живот в измъченото тяло на Грей се разпалваше все по-буйно.

Беше рано сутринта на четвъртия ден. Амеран усети, че Грей протяга ръка към нея. Тя се премести от своето легло до неговото.

— Тук съм, Грей. Тук съм — каза тя.

Беше го казвала безброй пъти всеки час. Намокри една кърпа във ведрото с прясна вода и напръска внимателно напуканите му устни.

Устните му се раздвижиха, но глас не се чу.

— Тихо. Не се опитвай да говориш.

Тя намокри с юда набръчканото от болка чело.

— Спасени сме — продължи тя. — Намираме се на борда на кораба на твоя приятел, капитан Били Блиц.

Грей се помъчи да отговори:

— Как... как... ние...

Беше твърде слаб, за да продължи. Амеран се опита да се усмихне.

— За щастие моите и твоите пътища се пресякоха с тези на „Лъки Лейди“. — Тя нежно обгърна главата му с ръце. — Капитан Били те намерил вкопчен в една корабна дъска, а мен — понесена по вълните в една спасителна лодка.

— Ги... ди... ън — Грей едва успя да промълви името на човека, който го бе предал. — Аз... ще го... убия...

— Шшт, спи. Сега трябва да спиш. — Тя покри очите му с нежни целувки. — Трябва да възстановиш силите си.

— „Феър Уиндс“? — Гласът му едва се чу. — Корабът ми... къде е...

Амеран го държа в прегръдките си, докато тежкото му дишане се успокои, после положи главата му върху възглавницата.

— Спи, любими. Спи.

Тя отстрани кичурите, паднали върху лицето му. Колко беше блед. Истинско чудо бе, че оживя. Беше изгубил толкова кръв. Капитан Били бе казал, че ако солената вода не бе измила отровената кръв от раната му, той е щял да загуби ръката си, а може би и живота си, въпреки че го бяха открили.

Амеран притисна устни към челото му. Най-лошото бе отминало. Той беше открит при невероятни обстоятелства и не беше понесъл най-

лошото само за да умре на борда на спасилия го кораб.

Няколко дни по-късно Грей вече седеше в леглото и се усмихваше на Иза, който слагаше на рамото му нов компрес с горещ мехлем.

Амеран седеше до него, притиснала се здраво до ръката му, а капитан Били гледаше усмихнат и галеше една от многото котки, които се разхождаха по палубата на „Лъки Лейди“.

Иза свърши и се усмихна широко. Зъбите му с цвят на слонова кост блеснаха. Черната му кожа лъщеше от пот.

— Лекарства на Иза действат добре. Ръка съвсем здрава.

Грей стисна голямото му черно рамо с благодарност.

— Ръката ми е здрава и аз съм ти много признателен.

Иза се поклони и излезе. Той беше огромен като великан, а вървеше толкова леко, че дъските дори не поскърцваха от тежестта му.

Грей се протегна широко.

— Сега, вие двамата, чуйте какво ще ви кажа. Да не съм чул повече никакви глупости, че трябва да си почивам и да спя — думите му бяха пълни със сила и категоричност, — почивах си, докато тялото ми се умори от сън. Ядох толкова много, че стомахът ми не може да поеме нищо повече.

Амеран и капитан Били се спогледаха разтревожено. Капитан Били подръпна мустака си.

— Грей, момчето ми, сутринта е чудесна. Защо не се качим горе на палубата, за да се разходим на слънце и да подишаме солен въздух?

— Чудесно, но първо имам страшно много въпроси и съм сигурен, че ти и Амеран знаете отговорите им.

Грей скръсти ръце на гърдите си и съвсем ясно показва, че няма намерение да помръдне от мястото си, докато не получи отговор на въпросите си.

Амеран погледна към капитана на „Лъки Лейди“, намръщи се и едва-едва кимна с глава.

Капитан Били въздъхна, придърпа един стол към леглото и седна на него с любимата си котка Порша.

Грей гледаше ту единия, ту другия в очакване на обясненията.

— Мисля, че криете много неща от мен, а аз бих искал да знам всичко. Настоявам да ми се каже сега...

Капитан Били срещна объркания поглед на Амеран.

— Може би е време да му кажем всичко, момичето ми.

Очите ѝ срещнаха погледа на Грей. Той чакаше, но тя не знаеше откъде да започне. Погледна капитана за кураж и той ѝ кимна.

— Давай, момичето ми. Рано или късно ще трябва да му кажеш.

Амеран си пое дълбоко въздух.

— Жените... те бяха... те бяха завързани и... ги изнасилиха.- всички пирати...

Грей хвана ръката ѝ и я стисна здраво.

— Няма нужда да продължаваш. Съвсем ясно мога да си представя ужасите, на които са били подложени.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, като си спомни ужасите, които никога нямаше да забрави.

— Когато им се наситиха, гадните чудовища оставиха заселниците на един малък остров без надежда да получат храна и вода. Децата... малките момченца и момиченца... горкото бебе Мери... — сърцето ѝ се сви болезнено, устните ѝ се разтрепериха, — Мартин, Джон и другите застанаха на колене, молейки за храна и вода, не за тях, а за жените и децата... А Монкес и хората му се смееха... смееха се.

Амеран затвори очи. Този пъклен смях щеше да я преследва в сънищата ѝ до края на живота ѝ.

— Монкес и хората му, тези изчадия на ада, не биха имали милост дори към собствените си майки! — каза капитан Били с погнуса.

— На кой остров? — попита Грей с надежда в гласа.

Амеран поклати глава.

— Не зная. Гидиън ме накара насила да гледам, докато ги сваляха на брега като някакъв добитък, но не спомена нито името, нито местонахождението на острова. Нямаше дървета, под сянката на които да се скрият от слънцето. Само равна, гола земя. Монкес се пошегува, че при прилив островът потъва.

— Има много такива острови в Бахамския архипелаг — каза тихо капитан Били. — Щях да тръгна да ги търся, когато научих за случилото се, но не знаех откъде да започна, а и вече бяха изминали две седмици. Не биха могли да живеят повече от няколко дни, дори и по-малко, ако водата наистина залива острова по време на прилив.

Грей въздъхна разтревожено.

— Би могъл да претърсиш всички рифове и да не ги намериш.

Амеран мълчеше. Мълчаха и мъжете. Но тя знаеше за какво мислят, защото и нея я измъчваха същите мисли. Преселниците бяха мъртви. Всички. Жертви на мъчителна и бавна смърт, която по никакъв начин не са могли да избегнат. Дори и да не се бяха издавили по време на прилива, те биха могли да живеят само няколко дни без храна и още по-малко без вода. „Децата... горкичките...“ — помисли си тя и инстинктивно постави ръце върху корема си.

— С тях вече е свършено — каза тихо Грей. — Те са намерили покой.

— Амин — измърмори капитан Били.

Амеран избърса сълзите от очите си, пое си отново въздух и продължи.

— Френският кораб... Гидиън и Монкес...

— Нападнаха ли го? — попита Грей.

Амеран кимна.

Грей стисна зъби.

— Гидиън ми съобщи намеренията си само миг преди да ме хвърли през борда.

— Постара се капитанът и няколко моряци от екипажа му да оцелеят — каза му тя — само за да могат...

Грей не й даде възможност да довърши изречението си.

— Само за да могат да се върнат във Франция и да разкажат за подлите дела на капитан Грейсън Карлайл — каза той мрачно.

Амеран погледна внимателно Грей. Приликата му с Гидиън Хорн наистина бе поразителна. Ако помолеха французите да опишат коварния капитан на „Феър Уиндс“, те не биха различили двамата мъже. Грей и Гидиън имаха еднакъв ръст и телосложение, косата и на двамата бе светлоруса. Очите им имаха цвета на разгневено море.

С постъпката, която ти описа, Гидиън би постигнал две неща. — По лицето на Грей се изписаха мъчителните му мисли. — Не само би си измислил оправдание за това, че ме е убил и ми е отнел управлението на кораба, но със сигурност би увеличил и вероятността Франция да обяви война на Англия. Гидиън е хитър. Не мога да отрека това. Той е много по-умен, отколкото съм предполагал.

— Гидиън няма да успее да изпълни злостните си намерения — каза Амеран. — Няма да има война, а честта и славното ти име няма да

бъдат опозорени.

Грей леко се усмихна.

— Ти не го познаваш така добре, както го познавам аз. Няма да спре, преди да е изпълнил и най-малката подробност от гнусния си план.

— Гидиън е мъртъв — тихо каза тя.

— И се намира в ада, където му е мястото — добави капитан Били.

— Кой го направи? Монкес? — попита капитан Били.

— Аз — отвърна Амеран и думите ѝ не прозвучаха като хвалба, а просто като факт.

Тя не каза нищо повече. Помнеше всяка изречена дума, всяко движение, но с цялата си душа се молеше да не ѝ се наложи да ги разказва отново. Не се гордееше от това, което бе сторила, но целта бе постигната.

— Би трябвало аз да го направя — Грей стисна ръката ѝ по-здраво, — съжалявам, че навремето не послушах съвета ти да бъда нащрек.

Амеран започна да диша по-леко. Той не я попита как го е убила и тя изпита огромно облекчение. Как щеше да му признае, че е поругала любовта им, като е легнала и прелъстила с голото си тяло мъжа, когото мислеше за негов убиец, за да може да го подмами към смъртта му? Не съжаляваше, че е убила Гидиън, но до края на живота си щеше да носи петното от срама, от вината и унижението.

— Какво стана с Монкес и неговите помяри? — поиска да разбере Грей след това.

— Гидиън даде на Монкес пушките и оръдията от „Феър Уиндс“, както и товара, който носеше френският кораб — отвърна Амеран. — Монкес се закле, че ще преследва капитан Били.

Уелсецът се засмя гръмогласно.

— Дявол да го вземе, много бих искал да видя как ще го направи. Можете да бъдете сигурни, че ако само случайно се натъкне на „Лъки Лейди“, мигом ще издуе всички платна в обратна посока. — Амеран се усмихна, но не сподели веселото им настроение. — Бих искал да тръгне подир мен — продължи капитан Били заплашително. — Ще му покажа кой кого ще издуха от водата.

Амеран усети как тялото ѝ започна да трепери. Тя не се съмняваше в думите му или в способностите му да направи точно това, което бе казал, но просто не можеше да понесе мисълта за друга среща с испанския главорез.

Грей я притисна силно в прегръдките си.

— Просто е забележително, че си успяла да се измъкнеш от ноктите им.

— Да — съгласи се капитан Били. — В този момент Порша се сви върху рамото му. — А още по-забележително е това, че тя оцеля в морето, като си помислиш за ветровете, дъжда и урагана, които преживяхме. — Той още веднъж гръмко се засмя. — Представи си, опита се да ме прониже с камата си! Като че ли съм някой от онези проклети кучи синове.

Грей поклати глава.

— Всичките ти нещастия са се случили заради мен. За малко не са те убили. Би ли могла някога да ми простиш?

Пръстите ѝ проследиха очертанията на белега му.

— Няма какво да ти прощавам, тъй като не си направил нищо, за което да се срамуваш.

— О, има, и аз се срамувам. Срамувам се. — Очите му бяха тъжни и молещи. — Как мога да те моля да ми простиш, когато сам аз не мога да си простя.

Капитан Били се протегна към бутилката с портвайн, която бе поставена на бюрото му, извади тапата със зъби, и я подаде на Грей с думите:

— Налей си малко от тази кръв, за да възстановиш загубената. — Грей само се усмихна и отпи една голяма глътка. — И аз съм късметлия. Откак те видях за последен път, изтече толкова много време, а и на „Лъки Лейди“ не са виждали такава хубавица като нашето момиче тук.

Комплиментът му я накара да се усмихне. Грей стисна ръката на Амеран.

— Последната новина, която чух за Били Блиц, бе, че е някъде долу в Панама и граби и плякосва богатствата на онези сеньори.

Капитан Били премлясна с устни:

— Проклети испанци! Не мога да ги обера съвсем.

— Никъде не може да се намери по-верен на страната и на краля поданик — отбеляза Грей и се засмя толкова силно, че трябваше да се хване за рамото си. — Винаги отделя половината от всяка плячка за краля.

Пълното лице на капитан Били се изчерви така, че се сля с алената панделка, с която бяха привързани сребристобелите му коси.

— Може да съм корсар, но съм предан на своя крал.

— Колко време мина? Две години, откак за последен път се пресякоха пътищата ни? — попита го Грей.

Капитан Били се замисли за миг.

— Доколкото си спомням, ти се готвеше да заминеш за Франция. Старият Луи искаше да те почете с парад за смелостта ти, която бе проявил срещу холандците. Ти беше единственият му герой. Той не можа да намери в своята страна такъв герой.

Грей се обърна към Америк. Погледите им се сляха като любовна прегръдка при спомена за първата им нощ, която бяха прекарвали заедно, лежейки един до друг.

— Бих искал да разбера, момчето ми, как онези акули човекоядци, изплували от дълбините, не те изядоха жив? — отбеляза капитан Били, като подаде бутилката на Грей.

— И за мен това ще остане загадка до края на живота ми — отвърна сериозно Грей. — Водата бе почервеняла от кръвта на ранените и убитите. Около мен кръжаха около две дузини акули, които разкъсваха и поглъщаха другите. Присъствах на кървавия им пир, на който те ме оставиха жив. — Очите му потъмняха при спомена. — Не мога да разбера защо моите молитви бяха чути, а молитвите на останалите живи във водата останаха напразни. Защо? Защо на мен ми бе разрешено да живея, когато толкова много други загинаха?

— Момче, понякога май е по-добре да не питаме за това, което не разбираме — каза внимателно капитан Били и се усмихна тъжно, — а само да сме благодарни, че добрият Бог е решил, че е правилно да ни пощади, независимо каква ще да е била причината.

Грей кимна сериозно.

— Веднага щом Монкес каза на Гидиън, че са те забелязали преди няколко дни, аз получих прозрение. Разбрах, че трябва да се държа за дъската, която случайно бе изхвърлена през борда, и Били Блиц ще дойде да ме спаси, ако наистина се намира наблизо.

Като те измъкнахме, ти беше нагълтал половината море, а ръката ти висеше почти откъсната от тялото — каза весело капитан Били, като комично залюля ръката си. — Помислих си, че си умрял, но ти издържа.

— Не можех да умра. Трябваше да намеря начин да се върна при Амеран. — Той погали бузата ѝ с обожание. — Би трябвало да се досетя, че тя първа ще ме намери, преди за мен да бъде възможно да я потърся.

Тя целуна пръстите му.

— Казвала съм ви го и преди, лорд Карлайл — не можете да избягате от мен.

И тримата се засмяха весело. Пръв се успокои капитан Били:

— Сега, когато вече си здрав, момчето ми, можеш да ми кажеш какво ще пожелаеш да направя? Капитанът и екипажът на „Лъки Лейди“ са на твоите услуги.

Той му отдаде чест.

Грей дълго и съсредоточено мисли. Върху челото му се бяха появили дълбоки бръчки.

— Много неща ми се искат, стари приятелю. Не зная откъде да започна — каза той най-послед след дълъг размисъл. — Най-напред ми се ще да си върна кораба, но, със или без Гидиън на руля, „Феър Уиндс“ е поел в неизвестна посока.

— Едва ли са се отправили към Англия, като се знае, че Гидиън е мъртъв, а останалите са престъпници и мошеници — каза капитан Били и подръпна мустака си.

Амеран много добре помнеше Томи Трембъл и удоволствието, с което той изпълняваше жестоките заповеди на Гидиън. Тя разказа на Грей и на капитан Били за него и за престъпното му минало.

— Ако някой поеме командването на „Феър Уиндс“, това ще бъде само той. Съвсем сигурно е, че няма да се върне в Англия, за да бъде наказан със смърт за ужасните дела, които е извършил и от които те побиват тръпки.

— Един убиец може да се скрие на много места в морето, където никога няма да го намерят — каза капитан Били и лицето му стана мрачно. — Не искам да ви обезкуражавам, но вие все пак трябва да приемете фактите такива, каквито са. В този момент „Феър Уиндс“ може да е стигнал до най-различни места.

— И да бъде използван за целите и делата, които той бе изпратен да предотврати — каза тъжно Грей.

— Не се измъчвай, любими. Ще си възвърнеш кораба — увери го нежно Америк.

Грей се въздържа да не се усмихне.

— Ще възвърна моя живот и твоя живот, което единствено е от значение в момента. — След това той съобщи на капитан Били за заповедта на краля да се присъедини към силите на Чарлз Таун. — Бих искал да стигна дотам, ако разрешавах, и да направя за краля това, за което тръгнах. — Думите му бяха пропити с тъга. — Приятелите и семействата на загиналите все още чакат там своите близки, както и така необходимите оръжия. Трябва да им кажа лице в лице, че те напразно чакат.

— Момичето вече ми каза за мисията ти и аз си помислих, че сигурно първо би поискал да отидеш там. И без това имам нужда от провизии. Мога да ги взема и оттам.

— Той намигна с надежда. — Не бих се изненадал, ако намериш там и кораба си, а ако старият уелсец още има късмет, там ще откриеш и онзи мазен копелдак.

Америк потрепери, въпреки успокояващата прегръдка на Грей.

— Не се тревожи, момиче. Монкес никога няма да докосне и едно косъмче от красивата ти малка главица, докато Били Блиц е до теб.

Тя се усмихна смело, по-скоро заради Грей, а не заради себе си.

— От какво да се страхувам, когато мои защитници са командирът на кралската флота и най-големият корсар, който някога е плавал по тези морета?

Капитан Били кимна на Грей:

— Като че ли момичето има нужда от защитници!

И тримата се засмяха, но душата на Америк бе изпълнена с нови грижи. Не можеше да се радва на новата среща с Монкес и Томи Трембъл. Беше видяла достатъчно смърт и унищожение. Но най-лошото бе, че дълбоко в себе си тя съзнаваше, че тревогите им още не са свършили.

Грей я целуна по бузата. Той знаеше какво ѝ тежи. Тя разбра това от начина, по който устните му нежно милваха кожата ѝ.

Амеран въздъхна с примирение. Тя би отишла на края на света с него. Беше го доказала вече веднъж и нямаше да се поколебае да го направи отново. Щеше да споделя с него и радостите, и грижите му. А преди всичко останало бе това, че те трябваше да бъдат заедно. Бе сигурна, че Грей разбира това също като нея. Щяха да живеят един за друг и за детето си.

След няколко нощи, когато лежаха един до друг в леглото, в което Грей за малко не бе умрял, той я привлече към себе си в любовна прегръдка.

Амеран не желаше да отвърща със същия плам на целувките му, както не бе поискала преди три нощи да се премести от пейката, която капитан Били беше донесъл за нея. Грей се беше изсмял на твърде голямата предпазливост, с която тя се отнасяше към раните му. Амеран бе готова по-скоро тя самата да понесе болка, отколкото да му причини и най-лекото страдание, но това нямаше нищо общо с желанието ѝ да остане да спи на пейката.

— Оправих се, Амеран. Не изпитвам болка, а желание — пошегува се той и зарови лице между гърдите ѝ. Тя усети как тялото ѝ се вцепенява в прегръдките му. Той също го разбра. — Да не би да съм те разгневил или обидил с нещо? — Очите му потърсиха нейните. — Ако съм го направил, моля те да ми простиш. Готов съм да изкупя веднага вината си.

Тя сложи пръст върху устните му.

— Никога не можеш да ме разгневиш, нито да ме обидиш.

Обичаш ли ме? Все пак трябва да призная, че не бих те обвинил, ако ме беше презряла за това, което те накарах да преживееш.

— Обичам те с цялото си сърце.

— Тогава какво има? Защо е всичко това? — умоляващо попита той.

— О, Грей, направих го, защото те обичам. — Пръстите ѝ нежно погалиха челото му. Питаше се как би могла с думи да му обясни, че тя, която някога бе толкова страстна, сега нямаше желание. — Не искам да ти причинявам никаква болка.

Грей се засмя.

— Но аз съм добре. Ще го кажа пак — добре съм. Нищо не ме боли, не ме мъчи. Лекарството на Иза сътвори чудо и благодарение на теб и на капитан Били аз си възвърнах силите. Вече съм същият мъж,

каквото винаги съм бил — езикът му започна да се плъзга по врата ѝ. — Може би, признавам, по-искащ отпреди. Доста време измина, откак за последен път прегръщах жената, която обичам.

— Не съм същата жена.

Думите ѝ едва не я задавиха. Би заплакала, ако можеше, но вече не ѝ бяха останали сълзи. Как би могла да му каже, че се чувства толкова омърсена, като жените, които се навъртат по онази ужасна улица в Лондон, наречена „Улицата на кучките“. Не бе продала тялото си за няколко шилинга, но се чувстваше така опозорена, като че ли го бе направила.

Думите му бяха така нежни, както и допирът на пръстите му, които отместваха леко косите от лицето ѝ.

— Ти преживя истински кошмар. Измъкна се от най-големите ужаси на ада. Това е най-важното.

Тя се отдръпна.

— Да, измъкнах се, но начинът, по който...

Нежните му устни покриха нейните и не ѝ позволиха да признае ужасната истина.

— Направила си каквото е трябвало, за да живееш — напомни ѝ той с твърдост и нежност едновременно, по начин, който тя толкова много обичаше, — Никой не би те обвинил. Най-малкото аз, който те заклех да направиш това и съм отговорен за ужасното ти състояние.

Тя реши да каже истината на Грей независимо от това, колко ужасна бе тя и независимо колко отвратителна щеше да му се види самата тя, когато всичко му стане ясно. Много отдавна се бе заклела, че между тях няма да има тайни, чието премълчаване би могло да превърне живота им в ад.

— Не бива да се срамуваш, че си убила Гидиън — каза ѝ той с търпение, изпълнено с нежност. — Гидиън Хорн заслужаваше да умре. Само бих искал аз да нанеса съкрушителния удар.

— Срамът, който изпитвам, не е предизвикан от това, че съм убила. Не е заради деянието, а заради начина, по който го извърших.

Амеран се изненада от странното спокойствие, което я обзе, след като каза това. Грей се опита да я прегърне, но тя се отдръпна и стана от леглото. Запали свещта на малката масичка. Докато му казваше истината, щеше да го гледа в очите и той щеше да вижда нейните.

Точно както той щеше да чуе истината от устата ѝ, така и тя щеше да види истината в очите му.

Грей седна и потупа с ръка празното място до него. Амеран поклати глава. Трябваше да остане настрана от него, докато му каже цялата истина.

— Трябва да разбереш. Исках само да отмъстя за смъртта ти и не ме интересуваше начинът, по който трябваше да осъществя плана си.

— Твоята преданост и любовта ти към мен ме карат да те обожавам още повече.

Тя се опита да запази решителността си независимо от нежните му думи.

— Бях затворничка на Гидиън — каза тя, след като си пое дъх, за да събере решителност. — Той ме държеше вързана на верига, завързана за леглото ти, леглото, което бяхме споделяли... и той идваше при мен всеки ден и искаше да вземе това, което можеше да принадлежи само на теб. — Видя болката, която проряза челото му въпреки твърдостта, с която криеше чувствата си. — Но не можа!

— Амеран, любима моя, аз...

Тя долепи пръст върху устните му. Трябваше да му каже всичко, независимо от последиците. Не можеше да крие срама в себе си.

— Знаех, че не мога да осъществя плана си, докато съм окована във вериги, затова казах на Гидиън това, което той очакваше от мен, и аз... аз се принизих до поведение, непроситимо за жена, обичана от такъв достоен мъж като теб.

В очите му нямаше гняв, само обич и състрадание.

— Ти си много по-достойна от мен.

Амеран грабна ръцете му. Трябваше по някакъв начин да го накара да разбере, че постъпката ѝ далеч не беше благородна.

— Аз прелъстих Гидиън. Станах курвата, която той искаше да стана. Изневерих на любовта ни. Легнах гола до него и когато пожела да ме има, тъй като успях да го убедя, че съм готова да му се отдам, забих камата си в злостното му тяло и не изпитах угризение, че съм го направила. Не изпитах нито тъга, нито съжаление, а само удовлетворението да видя как кръвта на твоя убиец изтича.

Този път Грей не я повика да седне до него. Вместо това той стана от леглото, повдигна я от стола и я взе в прегръдките си като

малко бебе. Стоеше така и притискаше тялото ѝ към гърдите си, заровил лице в косите ѝ. Сълзите му мокреха кожата на лицето ѝ.

— Какво би трябвало да ти кажа, за да те убедя напълно, че те обичам още повече заради това, което си направила? Извършила си всичко това с Гидиън, за да можеш да постигнеш крайната си цел, и аз не мога да тая нито омраза, нито отвращение към теб. Как бих могъл, когато ти си го направила заради мен и заради нашето дете?

Амеран се усмихна.

— Ти знаеш?

— Не зная кога, не зная къде, но зная, че не може да не си бременна — каза той през смях, — след като не сме се въздържали нито за миг.

— Грей, обещавай ми, закълни ми се в най-скъпото нещо, което имаш, че никога няма да ме намразиш заради това, което направих — тази тя почти свирепо.

— Обещавай ми, че ще ми повярваш, като кажа, че никога няма да те намразя — отвърна ѝ той.

— И няма дори един-единствен ден да ме погледнеш с отвращение.

— Никога!

Тя все още не можеше да отвърща на целувките му така пламенно, както го бе правила преди.

— Обещавай ми, че никога няма да се измъчваме заради срама ми.

Той я накара да го погледне в очите и не ѝ разреши да отвърне глава.

— Това, което си направила, не е срамно. Ти можеш да се гордееш с постъпката си.

Амеран не му разреши да я целуне още миг.

— И ми обещавай, че никога няма да говорим за събитията, които ми причиниха толкова мъка.

Гидиън поклати глава без всякакво колебание.

— Не. Няма да обещавам това. Ако го направя, то означава, че аз също поддържам неправилните и несправедливи обвинения, които отправяш към себе си. Твоите постъпки не са били нито срамни, нито позорни, нито отвратителни.

— Не бих понесла още веднъж да си спомня за тази нощ — каза тя тихо.

— Ако не разговаряме повече за това, ще бъде именно заради ужасния ти спомен, а не защото мисля, че това е срамна тема — устните му леко докоснаха нейните. — И ако ти не повярваш в сърцето си, че никога няма да те осъдя за това, ние никога няма отново да бъдем истински щастливи.

Амеран обгърна врата му с ръце.

— Искам да бъдем винаги щастливи, както през първата ни нощ — каза тя с решителен плам.

Грей силно я притисна към себе си.

— Помниш ли, когато ти обещах, че ще те обичам все повече и повече с всеки изминал ден?

Тя кимна.

— Аз наистина ти се заклевам, че сега, точно в този момент, те обичам с цялото си сърце, а с настъпването на зората ще те обичам още повече.

— О, Грей! — тя не успяваше да го целува достатъчно бързо. — Прегърни ме, любими. Не ме оставяй никога да си отида.

— Никога — отвърна той, изгарящ от нетърпение да изпълни молбата ѝ.

По мъжки силно и едновременно с много нежност той я положи на леглото и свали светложълтата ѝ нощница от разтрепераното ѝ тяло.

Очите чу целунаха всяко ъгълче от тялото ѝ, преди ръцете му да започнат нежно да я гаят.

— Няма, ако не желаеш — каза Грей.

Амеран погали лицето му. Тя не видя лицето на Гидиън, когато погледна неговото, и не възпря страстта, която се надигаше у нея. Може би Грей имаше право. Целта, към която се бе стремил, бе много по-важна, отколкото начина, по който я бе постигнал. Не се тревожеше, че с убийството на Гидиън се бе осъдила на адски мъки. Тя не бе курвата, която Гидиън бе искал да стане, нито пък се бе заклевала да бъде негова. Бе добра, чиста и неопетнена. Тя заслужаваше Грей, заслужаваше щастието, което споделяха. И ако трябваше да направи всичко отново, нямаше да постъпи по друг начин.

По бузите ѝ се стичаха сълзи, но това бяха радостни сълзи, защото най-после бе намерила покой в душата си. Не се срамуваше от това, че лежи гола до него и пламъкът от свещта осветява

млечнобелите ѝ гърди. Отдаде му се отново така нетърпеливо, както и преди.

От устните ѝ се пророниха въздишки, но не от страх или от предпазливост, а от удоволствие. Когато устните ѝ се впиха в неговите, телата им потръпнаха от страст. Почувства тежестта на тялото му върху своето. Връхлетя я буйният вихър на екстаза, избухнал в нея. Когато телата им се сляха в едно, светът бе той, а радостта, която изпитваше винаги, още от първата им любовна нощ, отново нахлу в тялото и душата ѝ.

На другата вечер, докато седяха на палубата с капитан Били и си хапваха пържена риба и омари, които помощниците на капитана бяха ударили с харпуните си, Грей изведнъж хвана Амеран за ръката и каза:

— Били, искам да ни ожениш.

Капитан Били се задави с портвайна си.

— Какво каза, момче?

Грей спокойно повтори молбата си. Капитан Били започна да заеква и да плете език.

— Не знам, момче. Аз никога... нали знаеш... всичко бих направил за теб, но да те ожения... ами, аз... аз... — той отпиваше една след друга яки глътки.

— Моля те — Амеран хвана Били за ръката.

— Но аз не зная какво се казва в такива случаи, момичето ми. Бог сигурно ще ме просне мъртъв, само ако се опитам. Защото... ами че то ще излезе като богохулство, ако взема да...

Амеран се усмихваше и не сваляше ръката си от неговата. Капитан Били въздъхна още веднъж.

— Не знаете какво правите — каза той, после отново надигна бутилката. — Е, за мен ще бъде чест.

Амеран го прегърна.

— Знаех си, че няма да ни откажеш.

Той силно се изчерви.

— Никога не съм можел да отказвам на красива лейди — каза той, после стана и заповяда: — Слизай долу, момиче! Лоша поличба е, ако младоженецът види булката в деня преди венчавката.

Грей стана и я целуна дълго и нежно. Капитан Били го побутна с бутилката.

— Край, момче. Нямах право, преди аз да ти кажа. — Били сложи ръце на коленете си и се развика на екипажа.

— Елате тук, момчета! Съвсем скоро ще отпразнуваме първата сватба на борда на „Лъки Лейди“. — Той весело и звучно целуна Амеран: — Долу!

— Слушам, сър!

Иза ѝ подари букет от сухи цветя, когато най-после се появи долу, за да я придружи до палубата.

Върху лицето на Амеран грееше щастлива усмивка, той я въведе сред кръга от моряци. В средата я очакваха Грей и капитан Били.

Грей протегна ръка към нейната, но Били го перна.

— Не още, момче!

Моряците започнаха да се смеят. Капитан Били се стараеше да изглежда колкото се може по-сериозен, хванал по една халба бира в двете си ръце.

Амеран също с всичка сила се опитваше да изглежда сериозна. Грей доста съмнително миришеше на бира, а на лицето му бе грейнала малко глуповата усмивка.

— Можеш да хванеш любимата си дама за ръката — каза капитан Били на Грей, — но стой на една ръка разстояние от нея. Ще имаш достатъчно време за тези глупости по-късно.

Те се хванаха за ръце. Грей ѝ намигна.

— Скъпи мои — капитан Били изискано се покашля и отпи по една глътка от всяка халба. — Събрали сме се тук, за да съединим този мъж и тази...

Били изхълца. Опита се да се успокои с още една глътка, но продължи да хълца все по-често и по-силно. Това го накара да започне отначало.

Един от помощниците му, моряк с кърпа на главата и с халки в ушите, избухна в смях и заля Грей с бирата си.

Капитан Били се изпъчи важно.

— Бъдете така любезни да се въздържате от подобно отвратително поведение, мистър Робъртс, или ще се поразходите по гредата.

Помощникът шумно си оригна в отговор.

— Отнасяйте се с подходящата тържественост към случая, моряци — строго каза Били, когато всички отново избухнаха в смях. Той намигна на Грей и после с достатъчно висок глас, за да могат всички да го чуят, каза: — Взе да губиш търпение, а, момче?

Били отпи още една глътка и отправи отчаян поглед към слънцето, обградено от огнен ореол:

— Дай ми сили, мили Боже!

Като каза това, той започна за пореден път:

— Събрали сме се тук, за да съединим лорд Карлайл и най-красивата лейди на този свят в... да ги съединим в брачен съюз.

Мъжете се развеселиха и започнаха да подвикват, да свиркат и да тропат с крака по палубата. Капитан Били се присъедини към тях.

— И ако съм забравил да кажа нещо, смятайте го за казано.

Амеран тъкмо се канеше да прегърне съпруга си, когато капитан Били внезапно я взе на ръце и я вдигна високо. Моряците се бяха насъбрали около Грей и го държаха в клопка.

— Вържете му очите! И ръцете! — нареди Били и заповедите му бяха изпълнени, независимо от протестите на Грей. — Ако си искаш булката, трябва да си я вземеш.

Един от моряците подхвърли на Били ключа от белезниците и той го пусна в джоба си. Амеран през смях започна да се моли да й позволят да отиде при съпруга си, но Били я отведе на платформата над носа на кораба и я остави там. Моряците започнаха да въртят Грей.

— Ще ви го върна! — извика Грей.

— Първо ще се повеселим! — извика Били.

Грей се блъсна в едно буре, пълно с бира, и пяната се разплиска по палубата.

— Хей, момче — извика Били, — май ще прекараш сам първата си брачна нощ, ако не внимаваш.

Амеран се разсмя толкова силно, че чак коремът я заболя. Щом Грей се приближеше към нея, моряците го хващаха и го завъртаха. Накрая той започна да ги рита и да ги блъска, изтръгна се от тях и хукна към носа на кораба. Амеран свали кърпата от очите му. Целувката им бе прекъсната от собствения им смях. Капитан Били се закиска:

— Нищо няма да направиш с тези белезници на ръцете си, момко! — той бръкна в джоба си и след миг извика: — Къде, по

дяволите, е ключът?

Амеран му го показва, а после отключи белезниците и ги хвърли в морето. Всички се разсмяха.

— Намери си майстора, Грей — извика високо капитан Били. — Ще си имат работа ръцете ти!

След като ръцете му най-после бяха свободни, Грей силно притисна Амеран към себе си. После скочи на палубата, а Амеран се хвърли в разтворените му обятия.

Заедно с останалите моряци капитан Били прегради пътя им към стълбите.

— Дръж се здраво, любима — извика Грей, вдигна Амеран и се завъртя с нея.

Краката ѝ се залюляха и тя започна да рити към стената от мъже. Някои от тях се проснаха по корем на палубата. Всички ги поздравиха с весели викове и дюдюкания, кога то те най-после успяха да разкъсат живия кордон, препречващ им пътя към стълбите, но после веднага хукнаха след тях.

Амеран се изтръгна от прегръдката на съпруга си и се затича надолу. Грей я следваше. Когато влязоха в каютата, Грей затръшна вратата и дръпна резето. После седнаха върху леглото, като се смееха и трескаво събличаха дрехите си. Докато я целуваше, Амеран започна отново да се смее.

— Миришеш на кръчма — каза тя, като игриво го отблъсна.

Грей също се засмя.

— Това никак не ме учудва, като си помисля, че ме кръстиха с ейл.

Той отново протегна ръце към нея, но тя успя да се измъкне.

— Само да не ти става навик, милорд, да обикаляш кръчмите, преди да потърсиш удоволствията на... — Амеран протегна ръка към слабините му. — Не забравяйте, скъпи лорде, че съм доста обиграна и умея добре да си служа с кинжала.

Грей обсипа врата и гърдите ѝ с целувки.

— Нека ви напомня, лейди Карлайл, че няма да лишите само мен от удоволствие.

Дългите ѝ въздишки говореха за щастието, което изпитва в момента. Лейди Карлайл. Тя му принадлежеше, както и той на нея.

Нетърпеливите ѝ ръце го привлякоха по-близо. Този път Грей се отдръпна от прегръдките ѝ.

— Ако още мислиш, че мириша лошо, мога бързо да се гмурна във водата. Може би миризмата на сол и риба ще ти хареса повече, но те предупреждавам, че ще скоча заедно с теб.

Пръстите ѝ започнаха да си играят с твърдите мускули на гърдите му, а върхът на езика ѝ се плъзна по устните му.

— Може да пробваме някой път, когато не ни гледат толкова очи.

Грей разголи пицната ѝ гърд и простена:

— Не мога да повярвам, че ние най-после сме женени.

Пръстите ѝ игриво и възбуждащо започнаха да сноват по широката му гърд. Сред смях и въздишки Грей легна до нея. Като че ли минаха часове, преди да свалят и последната дреха от телата си. Вплели ръце и крака, те потънаха в сладка страст и се притискаха все по-силно и по-силно. Телата им се полюшваха в унисон, сякаш търсеха точното темпо, което щеше да свърже живота и съдбите им завинаги. Смяхът им се превърна във въздишки, а нежните думи, с които се вричаха във вечна любов — в стенания на удоволствие и утолена страст.

Ръцете на Грей изгаряха бедрата ѝ, когато той я милваше, докосвайки напрегнатата от силното желание плът. В този момент тя изпита огромно удоволствие, което неусетно я пренесе в някакъв нов, вълшебен свят.

Когато повече не можеше да чака блаженството, което ѝ бе така добре познато, тя му помогна да проникне в нея и после цялото ѝ тяло се изпълни с чувство на умиротворение и задоволеност. Не можеше да си представи по-божествен екстаз от този, който бе открила в обятията му.

Амеран стоеше до Грей и капитан Били на носа на „Лъки Лейди“, докато корабът плаваше нагоре по течението на река Ашли покрай тресавища, дървета и потоци. Отдалеч лесно биха могли да я помислят за млад моряк. Беше боса, косата ѝ бе опъната и прибрана на врата. Беше облечена с моряшки дрехи — широки панталони и бяла риза с широки, развети от вятъра ръкави. Това облекло ѝ беше много по-удобно от жълтата копринена рокля на капитан Били, защото ѝ даваше по-голяма свобода, когато тичаше по палубата или по малките рифове, където спираха, за да ловят риба, да плуват и да се скрият от безмилостното слънце под поклащащите се листа на палмовите дървета.

Моряците от екипажа на капитан Били, които непрекъснато тичаха да изпълняват разни задачи, имаха същия мрачен и зловещ вид като хората на Монкес. И те бяха с големи белези и драскотини, някои имаха куки или дървени чукани вместо ръце и крака, но те пееха, смееха се и весело работеха по палубата и нито веднъж не казаха лоша дума за капитана си или за някой друг. Очите им рядко срещаха нейните, а когато това се случваше, те бързо свеждаха поглед, а някои, тя с изненада отбеляза това, се изчервяваха като малки деца, направили пакост.

Красивата природа, която ги посрещаше, бе наистина невероятно пищна, както Мартин я бе описал на бъдещите заселници през първата вечер от тяхното пътуване. Полета, покрити с буйна зеленина, с цвят на злато, наистина се простираха наоколо и ги мамеха да нагазят в буйните треви. По хълмовете, които обграждаха блатата, се извисяваха гигантски дъбове, обвити с мъх, редом с огромни борове, образувайки гъсти гори, които завършваха с храсталаци и грациозни, малки палми.

Изведнъж Амеран хвана Грей за ръката.

— Какво е това същество? — попита тя и посочи към едно животно с издължена муцуна и дълга опашка, което се плъзгаше по корем по водата през високата трева.

— Викат им алигатори — отвърна капитан Били. — Никъде другаде няма по-гаден звяр. С един удар на опашките си могат да проснат човек в безсъзнание, а с огромните си челюсти веднага могат да разкъсат тялото му. Тези блата гъмжат от тях — каза той и посочи и други алигатори, стаени сред високите треви. — Когато времето е горещо, те изпълзяват на брега, за да се попекат на слънце. Горко на всеки, който попречи на дрямката им. Веднъж видях как един от тях се повлече след един човек...

Амеран слушаше с ококорени очи.

— Изяде ли го?

— Кой кого. Алигаторът мъжа или обратно?

Грей се засмя. Амеран примигна с очи:

— Алигаторът изяде ли човека?

Капитан Били поклати глава.

— Не. Мъжът се изкатери на едно дърво и не слезе оттам, докато алигаторът не се умори да го чака — Той се потупа по дебелия корем: — Няма по-вкусно нещо от опашка на алигатор, печена върху горещи въглени. — Амеран сви устни. — Сериозно, момичето ми. Няма по-бяло и по-сочно месо от това от опашката на алигатор — повтори той и премлясна с устни. — Една голяма чиния, пълна с такова месо, е това, което най-напред ще си поръчам, когато влезем в някоя кръчма на брега. И за да не ми присяда, ще си поръчам най-голямата чаша пунш с ром, която въобще някога сте виждали.

Грей мълчеше и гледаше пред себе си. Поселището още не се виждаше. Капитан Били бе казал, че има още четири възела. Но тя знаеше, че очите на Грей са в очакване да зърнат втората любов в неговия живот.

Амеран се притисна по-силно към него. Той се усмихна, но тя прекрасно разбираше какви чувства го вълнуват в момента. Той вече бе започнал да обмисля възможността неговият кораб да е пуснал котва тук. Освен това явно се питаше, ако не тук, къде би трябвало да е „Феър Уиндс“ в това море, безкрайно като небето над него.

— Не се тревожи, приятелю! Ако корабът ти не е тук, базирам се, че скоро ще се появи — увери го капитан Били. — Тези помияри ще зажаднеят за жени и ром, а това е най-близкото пристанище, където могат да ги намерят. Знам си аз. Нали и ние с моите хора сме се домъквали тук по същите две причини. — Той потупа късата сабя,

която висеше на колана му. — И ние сме готови да посрещнем тези дяволи.

Амеран повдигна ръце над очите си, за да се предпази от слънчевите лъчи. Сламената шапка на капитан Били не можеше да я предпази от изгарящото слънце. По един от многото протоци на реката се плъзгаше най-странната лодка, която бе виждала някога. Беше дълга, тясна и почти цялата потънала под водата. В нея седяха двама мъже, които държаха в ръцете си гребла, но и те бяха най-странните мъже на света, които бе виждала. Кожата им имаше бронзов цвят, а черната им коса стърчеше като четина на главите им.

— Каква е тази лодка? — попита Амеран. — И какви са тези мъже?

— Това е пирога, а джентълмените в нея са индианци от племето естито — отговори Били.

— Индианци! — извика тя и стисна ръката на Били. — Дали няма да ни нападнат?

— Няма от какво да се боиш, момиче. Те са приятелски настроени. Тези, които създават неприятности на заселниците, са йемасите, уестите и семинолите. Но те са по на юг и се държат така, защото испанците ги насъскват. Тя пусна ръката на Грей. Той я погледна и ѝ се усмихна.

— Няма защо да се страхуваш. Нито сега, нито когато и да е занапред — увери я той с нежни, успокоителни думи. — Аз съм с теб и се заклевавам, че никога нищо лошо няма да ти се случи.

Капитан Били я побутна.

— И аз съм с теб, момиче.

Амеран се приближи и целуна покритото с бръчки лице на капитана.

— Вие ми оказвате голяма чест, сър!

Той се засмя.

— Ти оказваш чест на мен, момичето ми — каза ѝ той и докосна мястото, където го бе целунала. — Никога няма да измия тази буза, докосната от такива сладки устни.

Амеран се засмя заедно с него. Грей се усмихна. Тя усети безкрайната тъга, скрита зад усмивката му, и се помоли „Феър Уиндс“ да е в пристанището. Съзнаваше, че Грей няма да има нито миг покой,

докато отново не поеме командването на кораба си и не вдигне кралския флаг.

— Еститосите наричат тази местност Кайава — каза им капитан Били.

— Кайава — повтори тихо Америк името. — Звучи много нежно.

— Много по-нежно от Ойстър Пойнт или Албемарл Пойнт и Чарлз Таун, все познати имена.

В това време Порша, най-добрата унищожителка на плъхове сред котките и любимка на капитан Били, скочи към него и той я взе, като я прегърна нежно. Посочи към една наблюдателница в тресавищата и им обясни, че е повдигната на колове, които са по-високи и от мачтите на кораб, за да могат часовите да наблюдават цялата река и навреме да известяват за пристигащите кораби.

Помахаха с ръце на часовая. Той също им помахаше в отговор. После насочи мускета си във въздуха и стреля. След неговите два изстрела нагоре по-реката прокъркнаха други.

— Наистина би било трудно да се нападне колонията откъм морето — каза Грей след дълбок размисъл.

— Да, ако я нападнат, сигурно ще го направят откъм сушата — съгласи се с него капитан Били.

По бреговете на реката се заредиха и други наблюдателници и малки укрепления, направени от глина, тухли и греди. Избелели от слънцето мидени черупки покриваха пясъчливите брегове. Пред очите им се появи висока скала. От разговорите Америк бе научила, че след нападенията на испанците и индианците Чарлз Таун е бил преместен върху нея.

Малко по-нагоре се издигаше крепостта, тухлените стени на която бяха високи четири човешки боя. От тях се показваха оръдия, насочени към реката. На кулите стояха часови.

— Колонистите имат собствена милиция, която е толкова добра, колкото и кралската армия — обясни им капитан Били. — Всички мъже, било търговци, дървари или фермери, се редуват да пазят селището.

Грей не сподели ентусиазма на приятеля си.

— Фермери, търговци и дървари може и да могат да пазят, но биха ли могли да стрелят с оръдия, с пушки или да въртят саби като обучени войници? Струва ми се невъзможно.

Капитан били сви рамене.

— Това, което защитават, момко, им е много по-скъпо, и поради това те не могат да се сравняват с мъже, подготвени за битки. Мисля, че те биха се сражавали много по-ожесточено, за да запазят това, което са създали със собствен труд.

Лицето на Грей запази мрачното си изражение.

— Аз бях този, който трябваше да докара пушки, оръдия и барут на тези добри хора, а също и мъже, които да ги подкрепят при нападенията. А вместо това им носях лоши новини и идвам с празни ръце.

— Нямах вина, приятелю. Ти стори всичко, каквото можа.

Грей сведе глава.

Амеран усети мъката му. Тежеше му вината, която носеше за всички бъдещи нещастия, които биха могли да сполетят заселниците. Ако сега по реката плаваше корабът

„Феър Уиндс“, те щяха да получат мунициите, от които така много се нуждаеха. А вместо това оръдията, които те биха използвали да отблъскват нападенията, бяха в ръцете на пирати и щяха да стрелят не за да отблъскват и защитават, а за да убиват и унищожават.

— Крал Чарлз предполагаше, че скоро може да се очаква нападение от обединените сили на испанците и индианците — каза Грей мрачно. — Беше получил сведения, че испанците са привлекли бойци от някои враждебни племена на юг, близо до Флорида, и са започнали настъпление.

— Нападението, за което говориш, може и да е замислено, но ако още не се е състояло, няма да се осъществи по време на летните горещини, когато температурата е еднаква и през деня, и през нощта — каза капитан Били уверено. — Сан Аугустин е най-близкото испанско поселище и се намира на повече от месец път пеш на юг. Ако тези дяволи мислят да тръгнат към Чарлз Таун, биха го направили по време на по-прохладните месеци на годината. Нямах да чакат, докато им се наложи да газят през тресавищата, гъмжащи от пепелянки, в чиито зъби се крие смъртоносна отрова, която убива мигновено. Нито пък биха изгаряли от нетърпение в тях да се забият жилата на отвратителните насекоми, които пият кръв и пренасят треска. — Той помисли една-две минути и заключи: — Испанци и индианци никога

не биха тръгнали на поход заедно, защото ще се избият един друг дълго преди да стигнат до целта си.

— Надявам се, че си прав, мъдри приятелю — каза Грей, но челото му остана намръщено.

Амеран кимна в мълчаливо съгласие. Тя с цялата си душа се молеше старият капитан да излезе прав. Ако селището на колонистите бъде нападнато през следващите няколко дни, Грей никога нямаше да си прости мисълта, че не е успял да изпълни мисията си.

Капитан Били се затресе от гръмкия си смях.

— Запомнете какво ви казах. Когато става дума за сражения и нападения, този уелсец съвсем рядко греши. Треската, маларията и дизентерията ще покосят много повече хора, отколкото испанците и индианците биха си позволили да загубят.

Капитан Били посочи към няколко редици каруци от другата страна на пристанището.

— Цялата колония е обградена с такива. Заселниците са положили големи грижи за укрепването на поселището си.

— И огромен труд — каза Амеран, която започваше да се чувства малко по-спокойна. Помисли си, че може би слуховете за война, които бяха стигнали до тях в Англия, са неоснователни.

Капитан Били посочи големите сиви мидени черупки, с които бяха застлани бреговете на реката и които блестяха на слънцето.

— Това са черупки от стриди. Не сте яли по-вкусно задушено, приготвено от тях — каза той и облиза устни. — Приятелят ми Питър Поансет, собственик на кръчмата, не може да смогне да ни го приготвя.

После посочи други големи части от брега, покрити със стридени черупки.

— Затова отначало бяха нарекли селището „Ойстър Пойнт“ — заикоти се той. — После го кръстиха Албемарл, в чест на онзи надут задник дук Албемарл, но когато му свършиха парите, го прекръстиха Чарлз Таун по съвсем очевидни причини — уелсецът се засмя още по-силно. — Обичам моя крал много и ще го защитавам до смъртта си, но и той не е безгрешен.

Грей най-после се обади. Изражението на лицето му бе станало по-весело. От сутринта насам сега бе най-близо до усмивка.

— Да, кралят прави много грешки. Иначе как би искал да посвети в рицарство един непрокопсал уелски пират?

— Пират, така значи, момче. Пират, казваш. Че за кого ли говориш? Сигурно не за този уелсец тук. Защото той е корсар на служба на Негово величество краля на Англия. При това е най-добрият корсар, който някога е плавал по тези морета. — Като каза това, той гордо изпъчи гърди. — Сър Уилям Блицън. Горката ми майка, ако беше жива, щеше да се гордее с малкия си Били. Сър Уилям Блицън — много изискано звучи, нали така?

Амеран веднага се съгласи.

— Да, звучи много благородно и достолепно.

— Точно като мен — изкиска се Били. Грей смушка Амеран.

— Попитай го кога смята да се завърне в Англия, за да бъде ръкоположен от краля официално.

— Моля? — попита тя.

Бръчките по лицето на Били станаха още повече.

— Когато дам на Монкес онова, което заслужава, ще мога да направя и добро попълнение за кралската съкровищница. Това е най-малкото, което бих извършил за краля, както и за добрия ми приятел лорд Карлайл — добави той тихо.

След малко се показаха доковете и кейовете на пристанището. Амеран се изправи на пръсти и го огледа, изтръпнала от надежда. Лицето на Грей доби напрегнат вид. Той също се опитваше да различи очертанията на „Феър Уиндс“ сред високите мачти и прибраните платна. Порша се бе настанила удобно на рамото на капитан Били. Той вдигна бинокъла си и погледна през него. После намръщено го подаде на Грей.

— Не е тук, момче.

Грей също погледна, после подаде бинокъла на Амеран, която направи същото.

— Сърцето ми бе изпълнено с толкова надежда, но умът ми казваше, че такива желания не се изпълняват толкова лесно.

Амеран продължаваше да гледа и се надяваше, че въпреки всичко ще стане някакво чудо и корабът ще се появи, но това не стана и тя също започна да въздиша.

Капитан Били я прегърна през кръста и потупа Грей по рамото с тежката си лапа.

— Ако сега не е тук, момчето ми, няма причина да си мислиш, че няма да се появи в най-скоро време.

Грей кимна мрачно.

— Може вече да са се отбивали и да са отплавали отново.

— Ако е така, все някой ще знае накъде са тръгнали — каза капитан Били. — Ще намерим кораба ти, приятелю! Наистина. Обещавам ти!

Грей здраво стисна набръчканата ръка на капитан Били.

— Ти си истински приятел, Били.

На капитана му стана неловко от изблика на нежност. Той дръпна ръката си.

— Не правя нещо, което и ти не би направил за мен — каза той и бързо посочи една прилична на укрепление група от навеси, встрани от левия бряг, като обясни, че първите къщи на заселниците били направени от глина и клони.

— Поселището много процъфтя за двадесет години, ще видите — каза им той.

Екипажът на „Лъки Лейди“ нададе силен вик, когато приближиха пристана.

Докато направляваха кораба по един тесен канал посредством дълги пръти, които стигаха до дъното, за да могат да го придвижват и насочват, капитан Били им показваше различни плавателни съдове, които бяха закотвени. Имаше няколко риболовни кораба и едно шхуна с размерите на „Лъки Лейди“. Повечето съдове бяха платноходи с една мачта и едно кливерно платно. По думите на капитана едномачтовите платноходи се строяха най-много в корабостроителниците на Чарлз Таун, защото имаха отлични мореходни качества и бяха по-яки и по-бързи от всички други морски съдове. Използваха ги в честите търговски експедиции до Антилските острови.

На дока група мъже усилено разтоварваха едномачтов кораб, а екипажът на друг такъв до него товареше усърдно стоки.

— Чарлз Таун изпраща портвайн, жито, дървен материал, катран и торове, както и щавени еленови кожи, вълчи и рисови кожи в Барбадос. Това, което не се купува там, пътува за Англия — каза им капитан Били. — От Антилските острови търговците купуват ром, захар, кокосови орехи и ананас. Очевидно е коя от двете търговски страни печели повече от сделките.

Грей гледаше към пристанището.

— Бих се осмелил да кажа, че Барбадос, а не Англия получава лъвския пай в тази търговия.

Капитан Били кимна.

— Много пъти съм чувал да казват, бе барбадосците управляват този град, а не английските лордове собственици, които са истинските му господари. Чарлз Таун наистина произвежда за тях и поради тази причина много от тях са дошли да живеят тук.

Амеран свали сламената си шапка и започна да си вее.

— Вижте! Онези индианци, които са седнали покрай стената... краката им са вързани с обща верига.

Гледката силно я развълнува. Тя се питаше какво ли бяха направили тези нещастници, за да заслужат такова наказание.

— Това наистина е тъжна гледка, момичето ми. Сигурно ще ги отведат като роби в Барбадос, за да работят по плантациите или в горите.

— Но как е възможно, след като те първи са били тук. Тази земя е била тяхна много преди да бъде взета за английската корона?

— Те не са еститоси, момиче. Най-вероятно е да са йемаси или уести, хванати, когато са шпионирали, изпратени от испанците.

— Хей, капитан Били! — чу се откъм дока силен вик.

— Това е старият ми другар по корабокрушения Бул Роулинз. Ще ви хареса. Няма по-чудесен корабокрушенец от него — каза капитанът и се засмя при спомена. — Е, когато бяхме млади, ние двамата с него подмамвахме френски и испански кораби към скалите, за да се качим на тях и да вземем златото им — намигна им той. — Все заради краля и страната, не забравяйте това. Просто е чудо, че оцелях, въпреки всичките си пороци.

Амеран размени с Грей лека усмивка и хвана капитан Били под ръка.

— Мисля, че затова си такъв очарователен злодей сега. Тя би могла да се закълне, че само сивите му мустаци прикриха избилата за втори път руменина по страните му.

— Хей, Били, по-бързо! Имам да ти разказвам новини — провикна се Бул. — Новини, за които няма да повярваш, че са истина.

Иза му хвърли въжето и той го завърза за един пилон.

— Твоят велик и могъщ приятел, оня лорд, к'во му беше името, май Карлайл, се присъединил към Монкес и заедно нападнали един

французин.

Грей отвори уста, да каже нещо.

— Тихо, момче! — Били стрелна с поглед Амеран и я предупреди да не разрешава на Грей да говори. — Слезте двамата долу и аз ще разбера всичко.

Веселото му лице този път изглеждаше разтревожено.

— Слизайте сега, преди да е започнал да задава въпроси, за които не съм намислил отговори.

Грей не искаше да слезе долу.

— Всеки човек има право да се защити от обвинения, които не са верни.

Амеран го хвана под ръка.

— Хайде да направим така, както казва капитан Били. Той може да получи такава информация, каквато ти не можеш. Ела.

Грей още се колебаеше.

— Той може да разбере къде е „Феър Уиндс“ — напомни му тя.

След това Грей й разреши да го поведе надолу, но няколко пъти се обърна назад.

Капитан Били каза няколко думи на моряците от екипажа си, преди да покани Бул на кораба.

Грей крачеше нервно напред-назад из малката каюта. Амеран седеше мълчаливо и го наблюдаваше. Питаше се как е могъл старият приятел на Били да получи такава информация. Разбираще, че е имало само един начин. „Феър Уиндс“ сигурно е бил на котва няколко дни в пристанището и после, точно както се бяха опасявали, отново е отплавал в открито море. И на двамата им се стори, че бяха изминали дълги часове, когато капитан Били слезе при тях.

Грей скочи към него в мига, в който той отвори вратата.

— Какво каза Бул? Какви са новините за „Феър Уиндс“? Откъде е научил за Монкес? Какво друго знае?

— Успокой се, момче. Успокой се!

По мрачното изражение на набръчканото му лице Амеран разбра, че новините, които им носеше, съвсем не бяха добри.

Уелсецът започна, млъкна, после пак започна и така няколко пъти, преди да намери думите, които искаше да каже.

— Като че ли... Бул ми каза... От всичко, което чух...

— Хайде, Били, кажи новините! Какви са?

Капитан Били отвори бутилка ром и отпи една глътка.

— Бул бил на пристанището, когато един тримачтов платноход от Барбадос... — той въздъхна още веднъж и мълча дълго и с тревожен поглед, преди да посегне отново към бутилката. Грей отказа, когато му я подаде. — Новините са много лоши, момче. Най-добре се пригответи да ги чуеш.

— Страхувах се, че е станало най-лошото. Готов съм.

Капитан Били се свлече върху един стол.

— Корабът ти не е идвал тук. Отбил се е в Барбадос и оттам е отплавал към Англия.

— Към Англия! — извика Амеран, като не вярваше на ушите си.

— Много съм изненадан, че екипажът иска да се върне там, като се има предвид миналото им — каза Грей дълбоко замислен.

Капитан Били погледна към Амеран и поклати глава.

— Не знам как да ти кажа, момичето ми, но...

— Продължавай! Какво има? — тя бе обзета от страх, от който ѝ прилошаваше.

— Гидиън не е мъртъв.

Амеран не зададе никакви въпроси, но спомена фактите.

— Нищо не разбирам. Аз го пронизах с камата си. Видях раната. Видях кръвта, която потече от нея. Не дишаше. Не се помръдваше. Лицето му бе лице на мъртвец — тя преглътна сълзите си и продължи: — Опитах два пъти и двата пъти не успях.

Грей я прегърна силно.

— Когато той умре, това ще е от моята ръка, само от моята, защото така е писано да стане. Кажи ни другите новини — помоли той Били.

— Според капитана на едномачтовия платноход Гидиън е бил съвсем близо до смъртта, но това не му е попречило да разправя лъжите си. Точно както ти каза, момиче, той хвърля вината за всичките си злодеяния върху Грей, а той се прави на герой и показва почти фаталната си рана като доказателство.

— А аз съм представен като някакъв злостен, чудовищен убиец — каза Грей, потънал в мрачни мисли. — А какво казва за смъртта ми? Гидиън сигурно е измислил някоя много по-раздута история от факта, че ме е хвърлил на акулите.

— Да, извикал те е на дуел за управлението на кораба.

— На дуел, от който той без съмнение е излязъл победител — каза горчиво Грей.

— Да, момче. Не искал да те убива. Били сте по-близки от братя, но ти си опозорил своя крал и страната си и на него не му оставало нищо друго, освен да те пониже в сърцето.

Грей удари с юмрук по бюрото.

— И сега той се приближава към бреговете на Англия и с нетърпение чака мига, в който ще ме обяви за предател и убиец на невинни хора.

Амеран се притисна към Грей.

— Ние бяхме подготвени за възможно най-лошите новини.

Грей наведе глава.

— Аз нямам кораб. За всички, които са чули тези лъжи, аз съм мъртъв. Дори ако възкръсна по някакво чудо, в очите им аз ще остана предател на своя крал и на страната си.

— Дори и Гидиън да стигне жив до Англия, което е малко вероятно — каза тя, — независимо дали ще сочи тази или някоя друга рана, нанесена му от някой от неговите главорези, крал Чарлз никога няма да му повярва — увери го Амеран. — Кралят не е сляп за предателството и измамата на Гидиън. Той самият за малко не стана жертва на злодеянията му в миналото.

Грей подскочи.

— Трябва веднага да се върнем в Англия.

— Да, момче, ще се върнем. Заклевам се. Аз сам ще те отведа там веднага щом отстраним повредите, нанесени от ветровете и дъждовете по тялото на моята Лейди — капитан Били стана и хвана Грей за ръката. — Ще отплаваме за дома, момче, и ти ще отмъстиш за своята чест. Ще изобличим лъжите на Гидиън и като направим това, ще сложим край на предателството му веднъж завинаги.

Грей поклати глава.

— Не ме разбираш, стари приятелю. Има неща, които са много по-важен залог за честта ми.

Капитан Били не можа да го разбере, но Амеран веднага прозря кой е най-висшият залог за Грей — животът на краля му. Ако Гидиън успееше да стигне до Англия жив, той щеше да бъде един ранен герой и кой би се усъмнил, че един пострадал воин заговорничи, за да убие своя монарх. А още по-малко, че сам се готви да го извърши.

— Мога само да се моля да пристигнем навреме — каза капитан Били, когато най-после разбра причината за мрачните мисли, които измъчваха Грей.

— Ще стигнем — каза твърдо Грей след дълбоко мълчание. — Гидиън няма да бърза да нанесе удара си. Той ще заговорничи, ще сплетничи, ще подстрекава другите, така че когато всичко най-после е приключило, никой няма и за миг да се усъмни в него. Той ще пожелае да се полюбува на своята слава и да обере многобройните плодове, родени от лъжите му.

— Ще уговоря ремонта с Бул и ще видя колко време ще отнеме. Не мисля да е повече от седмица, най-много две.

— И след това ще се отправиш към Англия. — Грей доби почти весел вид. Той удари Били по гърба. — Май ми се ще да опитам от твоите алигаторски опашки и задушеното от стриди, а и горя от нетърпение да разгледам поселището. За много неща ме е изпратил тук кралят и трябва да му дам отчет за тях.

Капитан Били го погледна със съмнение.

— Няма да направиш нищо глупаво, нали, момче? Като например да разкажеш на всички в Каролина кой си.

— Не, скъпи ми приятелю. Няма да правя такива неща — усмихнат каза Грей, но в усмивката му нямаше радост. — Никога преди не съм имал причина да отричам, че това съм аз. Но сега с радост ще го направя, защото ако призная, че съм злодеят, за когото са ме обявили, тези добри хора веднага ще ме оковат в белезници и ще ме изпратят в затвора. Тогавя няма да имам възможност да предотвратя ужасното престъпление, което Гидиън се кани да извърши.

— Можеш да бъдеш сигурен, че моите хора ще пазят името ти в тайна — увери го капитан Били. — Никой няма да те предаде. По-скоро ще си извадят очите, отколкото да тръгнат против мен и желанията ми.

— Кажи им, че ще бъдат възнаградени.

Капитан Били го прегърна през раменете.

Каква по-голяма награда биха желали те от това, да плават под командването на двамата най-добри капитани, които тези морета някога са виждали. Това за тях е голямо отличие и чест.

— Като какъв ще кажеш да се представям? — попита Грей.

Капитан Били се усмихна.

— Вече мислих за това. Ти ще си един от моите помощник капитани. А ти, момиче, си от островите Сомърс и толкова си се влюбила в него по време на престоя ни там, че си избягала от къщи, за да си с него. Много романтично, какво ще кажете?

Грей се засмя.

— Не е далеч от истината.

Амеран се усмихна, но доброто ѝ настроение помръкна при мисълта за Афра и нейния красив моряк Джейсън, чиято любов бе обречена още преди да разцъфти.

— Какво име си избра... Лили? — попита Грей.

— Лили Уоруик.

Грей се замисли.

— Тогава аз съм...

— Какво ще кажеш за Джошуа? — попита капитан Били с усмивка.

Лицето на Грей се оживи.

— Джошуа е чудесно име, Били. За мен ще бъде чест и гордост, да го заема за известно време.

— И за брат ми би било чест и гордост. — Капитан Били сведе сивата си глава, а устните му промълвиха молитва. — Нека почива в мир душата му.

Той потри челото си с ръка и като че ли това възвърна доброто му настроение.

— Ако не възразяваш — продължи той, — бих ти дал за фамилно име името Блекбърн. Познавах един човек с това име. Подобър моряк не би могъл да се намери.

— Тогава ще бъда Джошуа Блекбърн.

Капитан Били направи една-две танцови стъпки по палубата.

— Джошуа Блекбърн и Лили Уоруик, разрешете ми да ви поканя да опитате най-чудесните ястия, които някога сте яли.

Амеран се засмя.

— Би било чудесно. Ти какво ще кажеш, Джошуа?

— Съгласен, Лили!

Тя погледна мъжките си дрехи и точно щеше да им предложи да си облече жълтата рокля, но се отказа, защото и двамата ни най-малко не възразяваха срещу тях, тъй като облеклото на гърба ѝ щеше да направи историята ѝ още по-убедителна.

Грей, капитан Били и Амеран седяха на една маса в дъното на кръчмата на Питър Поансет. Пред тях бяха наредени купа със задушено от стриди и още една със супа от омари, две блюда от алигаторски опашки и печена царевица. Всичко беше толкова вкусно, че Амеран не можеше да спре да яде. Вече бе погълнала две големи порции и бе готова с удоволствие да започне трета.

Грей ѝ намигна и се усмихна.

Сърцето ѝ запърха. Причината за зверския ѝ апетит бе тяхна малка тайна.

Собственикът на кръчмата — дебел, оплешивяващ мъж с престилка, опръскана с кръв, им донесе кана с мадейра и една кана пунш с ром и ги сложи пред тях.

— Хапнете си добре, *mes bon amis*. Пътували сте дълго през океана и там, за където сте се отправили, няма да ви предложат такава добра храна.

Всички се засмяха.

Смехът на Амеран не беше толкова весел като на мъжете с нея. Изминалите две седмици бяха забележително спокойни, като се има предвид репутацията на Чарлз Таун като град на зверства и бруталност. Уайтхол, независимо от културата и изискаността на цивилизованото общество, бе много по-примитивен. Тук, в Чарлз Таун, поне нямаше Гидиъновци и Констанси, готови да забият нож в гърба им.

Както и в Лондон, най-шумно и най-опасно място беше пристанището, където моряци от цял свят грабеха, караха се и се биеха, кръчмите, където пиенето, комарът и проститутките довеждаха много мъже до тъжен край. Пирати с кървава слава, като тази на Монкес, често отиваха в Чарлз Таун и сега също бяха заели цяла маса в кръчмата на Питър Поансет и се хвалеха с успешните си мародерски набези. Докато не създаваха проблеми, те бяха добре дошли за Питър Поансет, както и за другите търговци и собственици на магазини, тъй

като свободните моряци харчеха нашироко и плащаха със златни и сребърни монети.

Имаше и индианци наистина, но еститосите бяха дружелюбни и любознателни. Единствените свирепи индианци, които бе срещнала, бяха онези вързани с обща верига на пристанището в деня на пристигането им.

Страховете от испанско нападение се бяха уталожили, тъй като, както капитан Били бе посочил, походът през юлските жеги през местности, пълни с тресавища, гъмжащи от насекоми, причиняващи треска, и смъртоносни пепелянки, щеше да покоси половината воители още преди да са стигнали до местоназначението си. Преселниците вярваха, че до есента ще бъдат в безопасност, а дотогава се надяваха, че ще дойдат още колонисти и ще получат оръжие, което ще замести унищоженото или отвлеченото от пиратите.

От известно време Американ слушаше доволния разказ на Бул Роулинз, който току-що се бе присъединил към тях. Той говореше за времената, когато двамата с капитан Били подмамвали кораби към скалите и за плячката, която взимали, без да дадат и една жертва.

Грей стисна ръката ѝ под масата и мислите ѝ отново се върнаха към изминалите дни, в които те оглеждаха Чарлз Таун, за да съберат достатъчно информация за доклада пред крал Чарлз. Грей бе успял да научи много повече под името Джошуа Блекбърн, отколкото ако се бе представил като командир на кралската флота. Американ бе сигурна, че ако кралят не гледаше с добро око на лордовете собственици, които вземаха много от колонията и даваха съвсем малко в замяна, той щеше да бъде съпричастен към борбите на колонистите да създадат дом за семействата си и за себе си.

Населението на колонията вече наброяваше хиляда души, които не бяха само англичани. Тук имаше и френски хугеноти от фамилията Лъогаре, Жерар и Лоран, които бяха подложени на религиозно преследване в страната си и бяха потърсили убежище в Чарлз Таун. Те бяха допринесли много за икономиката му, като бяха започнали да отглеждат пшеница и ечемик и да горят катран. В Чарлз Таун бяха дошли твърде много колонисти от Антилските острови. От Барбадос бяха пристигнали производители на захар, търговци, занаятчии, моряци, слуги и роби с имена като Алстън, Бересфорд, Гибс, Лоугън, Мор.

Амеран не можа обаче да види доказателства за хвалбите на лордовете собственици, които разправяха, че дори самият въздух в Чарлз Таун прави мъжете по-жизнени, а жените — по-плодовити. Свободните граждани, господарите и робите изглеждаха бледи и уморени, а жените — изпити и слаби. Малцина доживяваха до четиридесет години. Но децата се забавляваха много по-добре от мръсните и окъсани малки бездомници, които тичаха безпризорни по претъпканите лондонски улици. Нямаше смъртоносни епидемии, причинени от плъхове или други вредители, идващи с пренаселването, но треските и дизентерията взимаха тежък данък от колонистите.

Но като се вземе предвид всичко това, дори и привидно непреодолимите проблеми, колонистите бяха успели да си създадат едно кътче цивилизация там, където преди е било пустош. Имаше магазини, кръчми, кметство и полигон като този в Уайтхол, където милицията провеждаше учения и се упражняваше в бойно изкуство.

Плановете за театър като този на самия крал, както и манеж за конни надбягвания като в Ню Гейт трябваше скоро да бъдат реализирани. Къщите бяха облицовани с дъски от кипарис, с капаци на прозорците с щори или с двойно отварящи се рамки като в Англия; имаха огромни веранди с широки врати, които пропускаха освежителния бриз. Както и къщите в Барбадос, и те бяха строени така, че да издържат на безмилостните летни жеги и на свирепите ураганни ветрове, които често атакуваха бреговете на Каролина. Широки и удобни улици, които не бяха покрити с калдъръм, а с черупки от стриди, пресичаха града и носеха имена като Мийтинг, Броуд или Уотър Стрийте. Говореше се, че скоро ще започне строежът на великолепна църква от черно кипарисово дърво. В границите на града вече се издигаха доста двуетажни сгради. Имаше и къщи в плантациите, например Мартинс Дрийм, както и къщи със собствени кейове, вдигащи се мостове, построени върху тясната ивица земя между реките Ашли и Купър. Те принадлежаха на няколко богати заселници, които имаха парите и слугите да обработват царевицата, граховото зърно и пшеницата и да се грижат за добитъка, птиците, овцете и прасетата.

Имаше една култура — оризът, която Грей смяташе, че ще бъде от огромно значение както за местна консумация, така и за износ за

Англия. Той бе сигурен, че един ден благодарение на ориза към Каролина ще потече огромно богатство.

Един плантатор, мастър Бенджамин Робинсън, беше засял по брега на един поток шепа зърна, донесени му от Мадагаскар от един черен роб, и бе събрал достатъчно бяло зърно, за да изхрани цялата колония.

— Уверен съм, че съм готов с отговор на въпросите, които кралят ме изпрати да проуча — каза Грей на Амеран по време на третата нощ, откакто бяха потеглили назад. Стояха на носа на кораба и гледаха как звездите танцуват по гладката повърхност на океана. — Той ще остане доволен от новините, които му нося.

Амеран усмихнато го погали по бузата. Пръстите ѝ се поспряха върху белега му, който се открояваше ясно на трепкащата лунна светлина, заливаща всичко наоколо.

— Той не би могъл да е по-доволен от теб, отколкото съм аз.

— Само да можехме сега да се прибираме към лондонското пристанище на борда на „Феър Уиндс“! — каза тъжно той. — Само да не бях излязъл такъв глупак, сляп, тъп глупак.

Тя сложи нежно пръст върху устните му:

— Стореното — сторено. Не можем да живеем в миналото.

Той стисна зъби.

— Не, не можем. Но аз трябва да направя всичко възможно бъдещето ни някога отново да не се помрачава от такива страхливи предатели! — Той удари с юмрук по токовите перила на „Лъки Лейди“. — Моля се само Гидиън да не умре на път за Англия, защото страстно желая лично да сложа край на живота му.

Амеран здраво стискаше ръката на Грей. Тя се надяваше, че Гидиън ще умре. Молеше се той да е мъртъв дори сега, в този миг, в който говореха, защото с всеки изминал ден живот той щеше да събира сили, които да използва срещу Грей, когато научи, че не е успял да убие човека, за когото бе претендирал, че обича като брат. Той почти го беше убил веднъж и тя не искаше да получи още една възможност да довърши пъкленото си дело. Измъчваше я мисълта, че не бе успяла. Два пъти се бе опитвала да затвори устата му завинаги, но напразно.

— Веднага щом пратя Гидиън в гроба, смятам да се погрижа херцогинята на Мороу да бъде завинаги отстранена от кралския двор.

— Ти наистина ще нараниш сърцето ѝ! — пошегува се Амеран.

— Наистина бих искал раната да бъде смъртоносна — каза гневно Грей. — Над главата ѝ са се струпали облаци от съмнение след смъртта на първия ѝ съпруг. Дори и кралицата няма да посмее да я защити срещу обвинението в опит за убийство на краля и предателство срещу страната.

— С нетърпение очаквам да видя физиономията ѝ, когато сложи тази прокълната брошка в нейните крака — каза Америк и се засмя, представяйки си сцената, после потупа колана на бричовите си, където в една торбичка бе зашита брошката. — Заслужава да я продам и да раздам парите на бедните. — Тя така силно се засмя, че чак коремът ѝ присви. — Ще им кажа, че щедрата им благодетелка е херцогиня Мороу.

По устните на Грей пробягна лека усмивка.

— Няма да ти повярват. Всички знаят, че тя няма нищо общо с любезността, благотворителността и щедростта.

— Той я прегърна силно и Америк се притисна към него.

— Сигурна съм, че е нямало друга жена на света, която да обича някой мъж по-силно, отколкото те обичам аз — каза тя и с всички сили го прегърна.

— Сигурен съм, че е нямало друг мъж, който да обича някоя жена по-силно, отколкото те обичам аз.

— Ние никога вече не бива да се разделяме — каза тя с тих и пламенен глас. — Никога.

Чувствата му отговаряха на нейните.

— Никога, любов моя — въздъхна тежко Грей. — Дълго се двоумях и колебах относно това, което ще ти кажа сега, но не мога да измисля по-деликатен начин от този. Човекът, който ни ожени на „Феър Уиндс“... казваше се Тим Стърлинг... той не беше...

— Зная, любими, Гидиън ми го съобщи с голямо удоволствие.

— В Чарлз Таун имаше свещеник, но ние не бихме могли да се оженим под фалшиви имена.

Америк кимна. И тя бе мислила за това. Повдигна се, обви лицето му с ръце и целуна очите му.

— Ти си мой съпруг. Не ме интересува какво казват другите. Не бихме могли да сме повече женени, дори и самият архиепископ да бе чул клетвата ни за обич и вяност.

— Душите ни се ожениха, когато за пръв път се целунахме —
ръката му погали леко корема ѝ, който вече бе наедрял.

— Скоро ще бъдем съединени в свят брак. Обещавам ти, че това
ще бъде първото нещо, което ще стане.

Радостни сълзи изпълниха очите ѝ. Може би за тях най-после
щеше да дойде времето да изпитат само щастието, което бяха открили
един в друг.

Ръцете му се промъкнаха под широката ѝ моряшка блуза.

— Предстоящото ти майчинство ти отива — каза той и нежно
погали меката ѝ плът.

— Не зная дали да се обидя или да се чувствам поласкана.

— По-скоро ще си отхапя езика, отколкото да кажа и една дума,
която ще ти причини мъка. — Грей със зъби развърза връзките на
ризата ѝ и потърка с брадичка топлата ѝ плът. — А мога да измисля и
много по-добри начини, по които да употребя езика си — засмя се той
и докосна с устни зърната на гърдите ѝ. — Много ще завиждам на
бебето ни.

— Има още много месеци да ми се наслаждаваш, преди да съм
станала майка с бозаещо бебе в ръце.

Дори самата мисъл за това как ще държи бебето си и ще го
успокоява с целувки и прегръдки я накара да потръпне от щастие.

— Никога няма да мога да ти се наситя. Ти си жената, за която
мечтае всеки мъж, а може би дори би ужасила също така един-двама
— добави той през смях и порой от целувки. — Никога не съм
познавал жена с твоята красота, дух и проклета упоритост.

— И ако имаш късмет, никога няма да срещнеш друга, защото
няма място на света, където да се скриете и да не те намеря и потърся
отмъщение — добави тя и бързо го хвана между краката.

— Още колко месеца? — попита той след няколко минути.

— Какво?

— Колко време остава до раждането на сина ми? — Той погали
още веднъж наедрия ѝ корем. — Очевидно ще бъде по-скоро,
отколкото мислеше.

Не можеше да не се забележи нарасналата му гордост.

— Малкото може да излезе и дъщеря — не се сдържа да
отбележи тя.

— Надявам се да не е. Моля се да не е, защото трябва да прекарам старините си в отстраняване на ухажори. — Той взе ръцете ѝ в своите. — Най-сладкият дар, с който можеш да ме зарадваш, ще бъде дъщеря, но те моля първо да имаме четири-пет сина, за да мога да им поверя задачата да пазят честта ѝ, а аз да мога да се наслаждавам на зрелостта си с всички части на тялото си.

— Петима сина? А аз си мислех, че старият Роули е вързан в кралската конюшня — закачи го тя.

— Старият Роули се намира точно пред теб — Грей изцвили като кон.

Устните му жадно покриха нейните с глад, който никога нямаше да бъде утолен, макар че възнамеряваха да прекарат заедно всички останали мигове от живота си.

— Кога, любов моя, ще стана баща?

— Ами, когато и аз стана майка, разбира се — тя отново усети, че се вълнува при тази мисъл.

Майка. Никога не бе произнасяла тази дума на глас, когато описваше самата себе си. Питаше се каква ли майка щеше да бъде. Страстно се молеше и се надяваше да не бъде такава майка, каквато самата тя бе имала в детството си.

Грей я притисна по-силно към себе си.

— Трепериш.

— Страх ме е — каза тихо тя.

— Страх ли те е? Ти, която можеш да въртиш кама по-добре от много мъже? — Той престана да се смее. — Ти се страхуваш? — Ръцете му плътно я обгърнаха и не я пуснаха, докато не спря да трепери. — Но от какво се страхуваш? Болките, които трябва да понесеш по време на раждането, ли те карат да трепериш така? Във всички случаи боли, но те бързо ще минат и аз няма да те оставя нито за миг, заклевам се.

— Изпитвала съм болки много по-страшни, отколкото биха могли да бъдат родилните. — Тя не разбра, че плаче, докато сълзите ѝ не намокриха гърдите ѝ. — О, Грей! Толкова много искам да бъда добра майка. Искам детето ми да ме обича, а не да ме съжалява, както аз съжалявах своята майка. Страх ме беше от нея. Дори понякога я мразех и ѝ желях злото.

— Шшт — думите му бяха като нежни милувки по косата ѝ: — Ти ще бъдеш чудесна майка за децата ни, и за дванадесетте!

Амеран насила се усмихна.

— Дванадесет ли? Да не съм кобила за разплод?

— Ако не се биеш с пирати или не водиш война срещу враговете на краля, мисля, че това би било едно най-благородно призвание.

Амеран постави ръцете му върху корема си.

— Стигнах до заключението, че синът ни е заченат в онази нощ, когато ти ме спаси от сигурна смърт от ръцете на злия херцог. — Тя сложи ръцете си върху неговите. — Синът ни рита. Усещаш ли как се опитва да се измъкне навън?

— Май трябва да са повече от две малки крачета. Той има сила на две, дори на три бебета.

Амеран обви ръце около врата му.

— Мисля, че трябва да ме отнесеш до долу. Чувствам се доста слаба.

Лицето на Грей пребледня.

— Какво ти е? Зле ли ти е, любима? Усмивката ѝ ѝ изневери.

— Отслабнала съм не от болест, а от желание по теб. И ако не ме заведеш веднага в каютата ни, моряците на вахта ще могат да разкажат на останалите една много интересна история.

Грей я залюля и я повдигна, после с тежка въздишка отново пусна краката ѝ на палубата.

— Забравих, че ядеш за двама. Може би ще е по-добре ти да ме отнесеш долу.

— Може би ще е по-добре да спите с капитан Били и с Порша, лорд Карлайл — пошегува се тя и с надменно вирната глава избяга долу.

Когато Грей най-после я настигна, той я взе на ръце и със смях я понесе по коридора. Ритна с крак вратата на каютата, после я залости с резето.

— О, Грей, толкова те обичам.

Той легна върху купчината смачкани завивки и все така нежно свали блузата от раменете ѝ и смъкна бричовите от краката ѝ. Устните му се впиха в сладката плът пред него, а очите му се любуваха на най-прекрасната гледка, която някога бе виждал.

Грей долепи ухо до корема ѝ и когато тя го попита какви звуци чува, той ѝ каза да пази тишина. Чу го да въздиша и след няколко секунди той промълви нещо неразбираемо.

— С какви глупости пълниш главата на детето ни? — попита тя със смях.

— На сина ни — поправи я той. — И аз започвам да вярвам, че в утробата ти растат повече от двама.

Тя с обич го погали по лицето.

— Щом ще са така чудесни като теб...

Целувката му потърси душата ѝ и това, което се криеше под нея. Тя не можеше да се насити на устните му, нито да отрече бушувания глад, който се надигаше в нея независимо от положението ѝ.

Грей зарови ръка в косата ѝ. Пръстите му потънаха в черните ѝ кичури. Той отново легна върху леглото, като я взе със себе си. Тя бе седнала върху него. Наведе се и копринено меките ѝ набъбнали гърди се докоснаха до твърдата му гръд. Амеран опря с тих смях извитите си форми към мъжките му очертания и бавно се притисна към него, като нарочно го възбуждаше и предизвикваше, сигурна, че сладката им страст скоро ще бъде утолена.

— Ще ме обичаш ли още, когато бедрата ми се наляят от бременността?

— Безспорно, тъй като тогава ще имам повече неща да обичам и да им се наслаждавам.

Силните му, горещи като огън ръце се плъзнаха по тялото ѝ. Опипваха всеки сантиметър от плътта ѝ с наслаждение. Допирът им я накара да потрепери от желание и тя още веднъж усети, че я обхваща огън, който може да бъде потушен само от Грей. Кръвта, която течеше във вените ѝ, закипя при познатата интимност.

Тялото ѝ се стопи някъде вътре в неговото. Жизнените им сили подхранваха блаженството им, породено от съюза им и от страстното желание, което отново се надигна у тях.

Грей въздъхна и изстена. Ръцете му внимателно я обгърнаха и я положиха отново на леглото. Тя усети, че той затвори очи върху гърдите ѝ, и също се отдаде на сладката омая, породена от любовта им.

— Кораб на хоризонта! — извика чевръстото момче, което се изкатерваше по мачтата всяка сутрин, по обяд и навечер и

съобщаваше новините на капитана. Капитан Били се изкачи по стълбичката, от която можеше да се види океанът, и огледа водната шир през бинокъла си.

Амеран и Грей стояха долу в очакване, с надежда, че въпреки всичко „Лъки Лейди“ е открила големия британски господар на моретата.

— Над него се развява черният флаг на морските разбойници.

Надеждите на Амеран бързо се стопиха и по въздишката на Грей тя разбра, че и той споделя чувствата ѝ.

— „Феър Уиндс“ трябва да е вече близо до Англия — каза той с примирение.

Капитан Били изрева радостно:

— Това е онова мръсно копеле Монкес!

Мъжете се развикаха весело, започнаха да ръкопляскаат, а няколко моряци започнаха да танцуват по палубата. Амеран имаше чувството, че сърцето ѝ падна в петите. Капитан Били слезе. Все още се смееше.

— Този път няма да се измъкне, нали, момчета?

Моряците му още по-силно се развикаха.

— Ще го пратим на дъното, където му е мястото.

Капитан Били вдигна юмрук високо над главата си.

— Ще му дадем такъв урок, че ще го помни, докато гори в ада!

Моряците хванаха капитан Били и го завъртяха няколко пъти.

— Пригответе се, момчета. Мастър Старуел, вдигни френския флаг. Ще го накараме да мисли, че идва още една лесна плячка.

Моряците хукнаха да изпълняват заповедите на капитана си.

Капитан Били даде знак на Амеран и Грей да слязат долу. Докато вървяха по коридора, той не преставаше да си подсвирква и да си тананика.

Лицето на Грей бе потъмняло от тревога, докато капитан Били разстилаше картите на бюрото си.

— Ти и моряците ти бързо ще се справите с Монкес, в това няма съмнение — започна Грей, като подбираше внимателно думите си и говореше бавно. — Но забрави ли, добри ми приятелю, че този дявол има цял арсенал от оръдия и пушки, взети от „Феър Уиндс“?

— Нищо не забравям, момче. Нищо — каза капитанът весело, докато разглеждаше картите си. — Сега според моите изчисления трябва да сме тук — той посочи една точка по средата на океана.

Амеран не можеше повече да мълчи.

— Но това ще бъде една истинска кървава баня!

— Да, момичето ми, но не нашата кръв ще изтече в морето. — Той продължи да се усмихва. — Не ме гледай така, като че ли съм някакъв смахнат нещастник. Това се отнася и за теб, момчето ми. Не съм се простил с малкото здрав разум, който притежавам. Нито пък съм се натряскал с ром — смехът му прозвуча като рев. — Няма да нападаме това мръсно копеле! Ще бягаме от него като дявол от тамян.

Амеран се питаше какъв ли точно план бе намислил капитан Били. Знаеше много добре, че уелският корсар не дължи славата си на това, че бяга от сражения. Гледаше как Грей внимателно изучава картите. Не можа да разбере защо изведнъж озадаченият му вид се смени с лека усмивка.

— Близо сме до този малък риф тук — каза той и посочи най-северния остров от една дълга верига малки островчета сред океана. — Погледни какво го обгражда — скали и коралови рифове — каза Грей и кимна с усмивка.

Капитан Били се засмя.

— Тези скали са раздирали коритата на много заблудени кораби.

Амеран погледна картата, като не знаеше какво точно би трябвало да види. След това бавно започна да разбира какво точно е намислил капитан Били.

— Това копеле ще се натресе на рифовете и няма да мръдне оттук с всичките си проклети оръдия, които носи на борда си — обяви капитан Били уверено.

— А „Лъки Лейди“? Това не представлява ли опасност и за нас?

— Не и когато капитан Били Блиц е на руля! — увери я Грей.

— Така добре познавам тези рифове, момичето ми, че мога да стигна до тях и в тъмна като в рог нощ — увери я уелсецът. — А и корабът е толкова лек, че само ще се приплъзне над тях.

Амеран и за миг не се усъмни в думите на капитан Били, но все пак мисълта за ново стълкновение с кръвожадния Монкес я накара да настръхне.

— Онези негови дяволи, които могат да плуват бързо и добре, ще успеят да стигнат до острова — каза капитан Били и лицето му придоби суров израз. — Но съдбата им няма да е по-добра от тази на бедните заселници, тъй като няма откъде да вземат храна на този

каменист остров, а единствената вода е тази, която ги заобикаля. — Той изви устни в жестока усмивка. — Няма да им остане нищо друго, освен да се избиват един друг или да се самоубият.

Амеран не изпита съжаление към главорезите. Тя се надяваше, че духовете на заселниците ще дойдат да ги преследват и ще направят края им още по-кошмарен и ужасен.

— Жалко, че капитан Монкес няма да може да се присъедини към хората си — отбеляза капитан Били.

— Какви планове имаш за него? — попита Грей.

— Не че искам да го направя. Просто ще стане така — каза капитан Били, докато навиваше картите си. — Нищо няма да зарадва старото ми сърце повече от възможността да го нарежа на парчета и да го хвърля на акулите, но плановите ми за него са далеч по-благородни. — Той бавно се усмихна. — Капитан Монкес ще пътува с нас до Англия.

Амеран притисна с ръка корема си.

— Ще бъде на борда на „Лъки Лейди“?

Капитан Били я прегърна.

— Не се страхувай, момичето ми. Той ще бъде с белезници и вериги, прикован към мачтата, за да може винаги да ни е под око. Трябва да е с нас, когато влезем в пристанището на Лондон.

Амеран не се съгласи.

— Да, предполагам, че трябва да му се потърси отговорност за злодеянията, които е извършил. Но аз бих се чувствала по-спокойно, ако знам, че завинаги е останал далеч от нас.

— И за мен би било по-справедливо да го хвърлим на акулите, момичето ми. Но ако искаме да докажем, че Грей е невинен, и да изчистим името му от мръсните дела, в които Гидиън го обвини, нямаме друг избор, освен да го вземем с нас, за да посочи истинския касапин с окървавения си пръст.

По лицето на Грей се изписа съмнение.

— Не мога да си представя, че Монкес ще дойде да ме защити.

Капитан Били се засмя.

— Монкес ще те защити, защото по този начин ще запази собствената си глава. — Той спря да се смее и в очите му блесна омраза. — А когато признае истината на краля и посочи истинския престъпник, аз лично ще го екзекутирам със собствените си ръце.

До този момент Амеран бе забравила, че ръцете на стария Били са изцапани с кръвта на неговите жертви. Въпреки това тя не се страхуваше от него. Неговата огромна привързаност към Грей я караше да го обича още повече. Той бързо се усмихна веднага щом забеляза, че тя го гледа.

— Не съм ангел, момичето ми, и съм готов да призная дела, от които не съм особено горд. Но все пак не мисля, че ще отида в ада. Око за око, а след това, което Монкес направи с онези бедни мъже, жени и деца, той заслужава да умре от най-ужасна и бавна смърт. — Зъбите му блеснаха. — Но аз няма да удължавам агонията му. Ще го направя бързо, няма да губя време да го предам в ръцете на Сатаната.

— Не се тревожи, Амеран. Капитан Били знае какво прави — каза ѝ Грей, докато се изкачваха след него по стълбите към палубата.

Амеран с обич го погали по бузата.

— Не се страхувам. Ако ти вярваш в плана му, аз също ще го приема безрезервно.

Застанаха на носа. Капитан Били стоеше с ръце на гърба си, Грей — с ръце на бедрата си, а Амеран бе скръстила нейните пред гърдите си. Стояха и чакаха... Чакаха.

— Чудно ми е, че още не са ни забелязали — каза Грей по-късно следобеда.

— Сигурно всички са се вцепенили от рома, който са погълнали снощи — каза капитан Били. — Имайте търпение. Всичко ще се нареди, когато най-последно ни забележат и се насочат към нас.

Моряците от екипажа на „Лъки Лейди“ бяха по местата си и чакаха заповеди.

Капитан Били извика на навигатора си, мистър Фенуик, и му махна да се присъедини към тях на носа.

Фенуик, с голи гърди, покрити с яки мускули, внимателно слушаше капитан Били, докато той излагаше плана си. Лицето му грейна от радост като на малко дете, когато капитанът приключи с изложението на плана си.

— Планът ви ще хареса на хората, сър. Той е най-добрият, който някога сте правили!

— Жалко, че всички оръдия ще потънат на дъното на морето и никой няма да може да ги използва — каза Амеран замислено. — Колонистите сега може и да са в безопасност, но когато се захлади, ще

стане така, както казва капитан Били, враговете ще се отправят от юг срещу тях.

— Дяволският кораб няма да потъне толкова бързо, момиче. Ще имаме достатъчно време да спасим оръдията.

Грей се засмя.

— И доколкото те познавам, Били, ще имаме достатъчно време да съберем и всичко останало.

Капитан Били се засмя и взе в ръце една от котките, която се моташе в краката му.

— Можем да бъдем сигурни, че Гидиън добре е заплатил за услугите на Монкес. Е, аз само ще се постарая да го освободя от новопридобитото му богатство. Освен това няма да може да го похарчи там, накъдето се е запътил.

Той притисна котката към бузата си, заби нос в гъстата ѝ черна козина с оранжеви петна и добави:

— Ако е имал късмет, Монкес сигурно е направил един-два пиратски набега, откак се раздели с Гидиън. Не мога да си представя по-чудесен дар за краля от главата на най-ужасния пират, поставена на сребърен поднос, и няколко сандъка с жълтици в добавка.

Амеран посочи към морето:

— Гледайте! — извика тя и примижа срещу слънцето.

Грей кимна с усмивка.

— Страхотен си, Били!

— Сменя курса си! — радостно обяви капитан Били. — Корабът е наш, момчета! Мистър Фенуик!

— Да, сър!

— Мистър Фенуик, дръжте този курс. Продължавайте така, все едно, че нищо не се е случило — нареди той и продължи да наблюдава през бинокъла си. — Гледай, момче! Вдигнаха флага на флотата на негово величество краля! — Той продължи да се усмихва, но гласът му стана сериозен. — Точно както преди. Добре си е научил урока, който Гидиън Хорн му е предал.

Амеран усети, че гърлото ѝ се сви. Както и преди, корабът, който плаваше под френски флаг, нямаше причина да бяга, тъй като му предстоеше да се срещне със съюзник. У нея все още бе жив споменът как френският екипаж беше посечен с дива жестокост. Радостта и

успокоението им мигновено се бяха сменили с ужас, когато разбраха, че ще бъдат заклани от врагове, маскирани като приятели.

Амеран хвана ръката на Грей и здраво я стисна. Ако планът на капитан Били успееше, нямаше защо да се страхува, но ако пропаднеше...

Тя затвори очи, за да прогони ужасните видения. Капитан Били изглеждаше така, като че ли щеше да се пръсне от напрежение. Но гласът му остана спокоен.

— Мистър Фенуик, пригответе се да обърнете курса в момента, в който ви дам заповед.

— Искаме само да останем извън обсега на оръдията — обясни й Грей тихо.

Амеран разбра както означава очакването, което все по-ясно личеше от изражението на Грей. Тя се опита да успокои собствените си тревоги с мисълта, че пъклените дела, извършени срещу екипажа и пасажерите на „Феър Уиндс“, щяха скоро да бъдат възмездени. Надяваше се и се молеше това да е резултатът от плана, който бе замислил капитан Били.

— Настигат ни все по-бързо — извика мистър Старуел.

Сърцето на Амеран подскочи.

— Значи тъй, мръсните кучи синове ни следват по петите, а? Мислят, че сме лесна плячка! — изсмя се капитан Били. — Точно това очаквах от онова гадно копеле и много се радвам, че не ме разочарова.

— Стори им се, че минаха часове, преди капитан Били да даде заповед за промяна на курса.

Корабът бързо и гладко направи широка дъга.

— Отлично, мистър Фенуик! Отлично! Вдигни всички платна, Иза!

— Да, господин капитан!

Над главите им заплющяха издутите от вятъра платна.

Амеран не сваляше очи от пиратския кораб и едва дишаше, защото той се приближаваше все повече и повече. Грей също гледаше натам. Лицето му беше спокойно, без нито следа от страх.

Капитан Били се удари по корема.

— Тези дяволи мислят, че са ни накарали да бягаме! Наистина! Сега ще им дадем да се разберат.

— Наистина ще им дадем да се разберат — каза Грей, който не сваляше очи от кораба на Монкес. — Опънал е всички платна и бързо се приближава.

— Ела ми, копеле! — изръмжа капитан Били и сви юмруци. — Ела де! Ела ме вземи! Нали ме искаше? Ха ела сега и ме вземи!

Вятърът стихна. След това отново задуха с още по-голяма сила. Малкият риф най-после се появи. Слънцето се бе скрило зад гъсти облаци.

Изведнъж се чу силен залп. После втори, трети и още много. В дирята на „Лъки Лейди“ започнаха да изригват водни гейзери.

— Как мислиш, момче, дали се досеща, че няма да го посрещнем с отворени обятия? — изсмя си капитан Били.

— Изглежда е така, капитане — съгласи се Грей и смехът му прозвуча сериозно.

Капитан Били взе кормилото от Фенуик.

— Още ли е встрани от кърмата ни? — попита той Грей.

— Да, капитане.

Капитан Били безупречно прекара кораба през пълните с рифове води. Амеран надничаше иззад перилата в очакване корпусът на кораба да бъде раздран.

— Монкес продължава да напредва, сър — извика Старуел откъм палубата.

— Да! Да! — извика капитанът на „Лъки Лейди“. — Стигни ме, ако смееш!

Амеран притаи дъх. Грей здраво стискаше ръката й.

— Изненадана съм, че Монкес още не е разбрал защо избрахме този курс.

— Ласкаеш дявола, момиче. Той не е чак толкова умен.

Амеран започна да се моли Монкес да не играе по-хитро от тях играта на котка и мишка, която бяха избрали.

— Ще се чувствам по-спокоен, ако слезеш долу и останеш в каютата до края на сражението — каза й Грей със спокоен глас, но с очи, пълни с тревога.

— А аз ще бъде по-спокойна, ако остана до теб — каза му тя твърдо.

Грей кимна примирено и замълча.

Оръдията започнаха все по-често да гърмят. Силни пръски морска пяна обсипаха палубата. Амеран стисна ръката на Грей. Черният кораб бързо се приближаваше към тях.

В този момент капитан Били вече не се смееше. Беше започнал да ругае. По лицето му се появиха повече бръчки от тези, които бе получил от слънцето и морските ветрове. Мустаците му, покрити с капчици пот, бяха щръкнали войнствено. Бавно и решително той водеше кораба по курс, който би донесъл нещастieto на всеки друг, не така способен като него капитан. Моряците му стояха по местата си, готови да се хвърлят в бой в мига, в който чуят командата му.

Водата бе толкова кристално чисто, че коварните рифове с остри краища като че ли всеки миг щяха да изскочат на повърхността. Приличаха на планински върхове, които се издигаха от морското дъно. Амеран се питаше още колко време капитан Били би могъл да провира кораба през тези коварни и остри върхове. При всяка вълна, която се разбиваше в носа на кораба, тя бе сигурна, че корабът ще получи пробойна, че корпусът му ще бъде разсечен на две, но той продължаваше грациозно да се плъзга по повърхността, направляван от опитната ръка на капитана.

Не откъсваше поглед от черния кораб, който носеше смърт и проклетие. Молеше се „Лъки Лейди“ да не стане една от хилядите жертви, изпречили се на неговия път. Сърцето ѝ биеше все по-бързо и по-бързо. Усещаше как стомахът ѝ се свива в очакване и от страх. Представи си за миг какво ще стане, ако планът на капитана не успее и Монкес ги победи, но после бързо прогони тези мисли от главата си. Даде си сметка, че злодеянията на Монкес не бива да бъдат възнаградени с още една победа.

После започна да диша по-спокойно. Питаше се дали сенките, които залязващото слънце хвърляше, си играят със зрението ѝ, или наистина корабът на Монкес забави ход и започна да изостава все повече.

— Удариха се, капитан Били! Удариха се в рифа! — извика Иза от наблюдателния пост на мачтата.

Моряците нададоха весели викове и бързо разпространиха новината помежду си.

Капитан Били вдигна очи към небето:

— Благодаря ти, Спасителю мой!

Амеран имаше чувството, че от раменете ѝ падна огромна тежест. Тя се хвърли към Грей, който я прегърна.

— Нито един друг мореплавател освен теб, Били, не би могъл да извърши невъзможното — каза Грей на стария си приятел с усмивка на облекчение и го потупа по гърба.

— Трябва да си признае, че получих и малко помощ, момче — каза той и още веднъж вдигна очи към небето. — Не можеш да си представиш какво обещах, за да могат тези стари ръце да държат здраво руля, но аз ще изпълня всяко едно от обещанията си. Наистина. — Умореното му тяло започна да се олюлява. — Късметът на Били Блиц проработи още веднъж. Може би живея по-праведен живот, отколкото предполагах.

Грей посочи зад тях. Кърмата на пиратския кораб бе започнала да потъва.

Капитан Били отново стисна здраво руля и насочи кораба си през една пролука между рифовете към безопасни води. Той направи голям кръг, като се стараеше „Лъки Лейди“ да попадне откъм лявата страна на пиратския кораб, като все още внимаваше да е извън обсега на оръдията и мускетите.

— Дръж руля, Грей, и давай право напред.

— С удоволствие, капитане.

Капитан Били секачи на мостика и с всичка сила изрева:

— Нали ти трябвах, Монкес? Тук съм! К'во ще пра'иш сега! Кажи де!

Хората му започнаха да се смеят, а екипажът на Монкес ругаеше яко.

Капитан Били се смееше все по-силно и по-силно и размахваше ножа над главата си.

— Ела тук, испански езичнико! Бий се с мен като мъж! Чакам те.

Амеран не сваляше очи от дяволския кораб. Няколко от пиратите вече бяха скочили във водата и отчаяно плуваха към малкия риф.

— Изобщо не се досещат, че плуват към смърт, по-сигурна от тази, ако бяха останали на кораба си да се бият или да потънат с него — каза ѝ Грей, а в гласа му нямаше и следа от угризение, а само омраза и горчивина.

Амеран го хвана за ръка. Знаеше, че той би желал да ги убие със собствените си ръце един по един, за да е сигурен, че са мъртви и че е

отмъстил за смъртта на кралските моряци.

Тя бързо изрече една благодарствена молитва и се приготви за предстоящото събитие — срещата й лице в лице с Монкес.

— Иза, вземи петима от най-добрите моряци и доведи Монкес при мен — нареди капитан Били.

Иза се засмя:

— С голямо удоволствие — каза той и посочи петима мъже, като ги повика по име.

Скоро моряците се отправиха към потъващия пиратски кораб с една дълга лодка.

Веригите и белезниците за Монкес вече бяха приготвени, когато те се върнаха.

— Почти не се отбраняваха — каза един моряк със зловещо лице, покрито с безброй белези от сабя. — Екипажът му се надпреварваше да скача през борда. Бяха го оставили да брои парите си сам на кораба.

Екипажът на „Лъки Лейди“ завика и засвири, когато поведоха Монкес по палубата. Капитан Били се поклони престорено на своя враг.

— Много съм щастлив, че мога да угодя на желанието ви да се видим.

Монкес запази мълчание, докато не видя Грей и Амеран. Тогава бронзовото му лице преbledня и той едва намери сили да изрече:

— Но вие бяхте мъртви! И двамата!

Грей се усмихна студено.

— Или грешиш, или сега пред теб стоят две привидения.

Кръглите очи на Монкес се спряха на Амеран.

— Казах на Гидиън, че си дяволско изчадие. Казах му да те убие!

Амеран го изгледа с очи, пълни с омраза.

Грей го прокле и се отправи към него. Отначало Амеран си помисли, че ще го удуши с голи ръце, когато го хвана за гърлото.

— Мисля, че си взел нещо, което е мое — каза той и издърпа от врата на пирата кръста, покрит със скъпоценни камъни.

Грей се колебаеше. Амеран разбра, че той се чудеше дали да не отнеме нещастния живот на Монкес веднага. Вместо това той спокойно се отдалечи и даде огърлицата на Амеран.

Тя не я сложи веднага на врата си. Преди да направи това, трябваше да я почисти, докато миризмата на Монкес не се изличи. Тя здраво я стискаше в ръцете си. Никога вече нямаше да се раздели с нея, нито с Грей.

Капитан Били ги наблюдаваше през присвитите си очи.

— Така значи! Щял си да изчистиш океана от мен, а? Да ме намериш и да си получи заслуженото, така ли, зализан дяволе? — Капитан Били крачеше напред-назад покрай него. — Май дните ти на морска напаст свършиха, а, приятелче?

Монкес мълчеше. Стоеше и гледаше капитан Били с изпълнени с омраза очи.

— Преди си се измъквал от ръцете ми, испанецо, но този път няма да ми избягаш.

— Ако си решил да ме убиеш, убий ме сега. Не желая да те слушам — каза му Монкес със спокоен и безразличен глас.

Капитан Били го сграбчи за раменете.

— Ще те убия, когато всичко е готово, не преди това и едва ли точно когато ти ми дадеш позволение да го направя.

Монкес сви рамене.

— Защо не ме остави да умра на пустинния остров с екипажа ми?

— Защото имам далеч по-благородни планове за теб — каза капитан Били и намигна. — Сложете му веригите, момчета.

Монкес напразно се съпротивляваше. Краката и ръцете му бързо бяха оковани, а после го завързаха за мачтата и заключиха веригата.

— Мистър Фенуик, приближете се до борда на потъващия кораб. Няма да оставим цялата тази плячка да потъне на океанското дъно, и то след като сенър Монкес така се е потрудил да я събере за нас.

Монкес изгледа капитан Били зверски.

— Много е възможно да се окажа за вас по-ценен жив, отколкото мъртъв.

Капитан Били сви рамене.

— Май това ми прилича на молба да си запазиш живота.

— Няма да те моля — каза твърдо Монкес.

— Да, приятел, и аз мисля така. Но дори и да бе ме помолил, нямаше да проява по-голяма милост, отколкото ти прояви към нещастните мъже, жени и деца, които погуби.

Монкес се засмя:

— Спечелил съм си славата!

— И аз също, и най-добре не забравяй това, дяволе!

По начина, по който той посягаше все към ножа си, Амеран разбра, че и той с удоволствие би екзекутирал Монкес на мига.

Капитан Били бе застанал пред затворника си със скръстени на гърба ръце. След дълго преднамерено мълчание той му каза:

— Ти може би действително ще бъдеш по-ценен жив, отколкото мъртъв.

Жестоката уста на Монкес се изкриви в усмивка.

— Моят крал ще плати чудесен откуп, ако се върна жив в Испания.

Капитан Били помълча малко.

— Повече, отколкото би дал моят, ако му занеса главата ти на сребърен поднос?

— Определено повече. Аз съм донесъл на Испания голямо богатство.

Капитан Били кимна.

— Преди да прибера откупа, искам да ми свършиш една работа.

— Не мога да ти откажа — каза Монкес примирено.

— Точно така.

Монкес слушаше внимателно, докато капитан Били му обясни какво точно очаква от него в замяна и се съгласи без колебание.

— Гидиън Хорн не ми е приятел. Би забил веднага ножа си в гърба ми, ако му дам тази възможност. — Той погледна лукаво към Грей. — След като направя това, за което ме молите, и след като получите откупа за живота ми, ще бъда ли свободен да се върна в Испания?

— Да не мислиш, че ми се ще да останеш в Англия? — попита капитан Били.

Двамата пирати се разсмяха.

— Не ти ли е малко мъчно, че ме залови, капитан Блиц?

Били му отвърна на шегата.

— Че защо да ме натъжава залавянето ти, след като толкова много рискувах?

Монкес седна на палубата.

— Заслужаваш достоен противник, а когато мен ме няма в морето, няма да имаш повече такъв.

Капитан Били го изглежда внимателно.

— Не мисля, че дълго ще отсъстваш, приятелю.

Монкес се усмихна.

Капитан Били се обърна и намигна на тези, които гледаха.

Амеран бе сигурна, че зад привидно доброто настроение и разговорите за откуп и възнаграждение, Били щеше да разреши на Монкес да живее само докато даде показания за вината на Гидиън. После той, капитан Били Блиц, щеше да осъществи отмъщението си заради всички мъже, жени и деца, чиито страдания бяха доставили такова удоволствие на Монкес. В очите на капитан Били имаше особен блясък, докато си разменяше реплики с Монкес. В този блясък прозираше смъртта, която той хладнокръвно и коравосърдечно сам щеше да донесе на стария си враг.

Нел стоеше на входната врата на къщата си в Пал-Мал, взираше се в гостенката си, изтръпнала от ужас, и не вярваше на очите си. Беше се разбудила съвсем, независимо от късния час, а брадичката ѝ бе увиснала чак до бието на зелената дантела, която обрамчваше врата ѝ. Бузите ѝ бяха изгубили руменината си и тя изглеждаше така, като че ли е споходена от привидение.

— Не може да бъде! — прошепна Нел през смях и сълзи и сложи ръце на устата си. — Не може да бъде! — повтори тя.

Амеран излезе от мрака.

— Може, и е истина. — Тя свали вълнената си червена шапка и разтърси косите си. — Под тези панталони и под тази моряшка риза съм аз, твоята стара приятелка.

Амеран се огледа предпазливо. Нямахше нищо друго освен каляската, която я бе докарала до Пал-Мал. Кочияшът, старият моряк на капитан Били — Фенуик, бе получил нареждане да чака, докато посещението ѝ завърши.

Нел я хвана за ръката и я издърпа вътре:

— Предполагам, че не искаш да те видят.

Амеран за последен път погледна зад гърба си, преди вратата да се затвори. Площадът беше пуст. И все пак тя изпитваше неприятното чувство, че още някой освен мистър Фенуик я наблюдава.

Още щом бе слязла от „Лъки Лейди“, който бе застанал на котва на Лондонското пристанище само през няколко кораба от „Феър Уиндс“, се бе сблъскала с един дух, който се бе появил от миналото ѝ да я изплаши с острия си поглед и белезникаво-червената си маска от белези, останали от едра шарка. Той не каза нищо. Дори не повдигна и веждите си. Но тя не можа да не си помисли дали Тони Трембъл я бе познал, както тя го бе познала.

Нел дълго я притиска в прегръдките си, обляна в сълзи.

— А слугите? — прошепна Амеран, като влязоха в преддверието, където един мраморен фонтан изливаше водата си в малко басейнче,

пълно със златни рибки.

Нел залости вратата.

— Всички се пръснаха насам-натам вечерта. Сама съм. Джейн и Чарли са в Уиндзор заедно с мисис Търнър и учителя по езда — каза тя, въздъхна тежко и лицето ѝ помръкна. — Надявах се да се позабавлявам тази вечер, но плановете ми излязоха погрешни, когато тази германска свиня настоя Чарли да я посети тази вечер.

Нел я обгърна с ръце и я притисна силно към себе си.

— Сега се радвам, че поиска това — каза тя и докосна ръката ѝ, рамото, бузите и косата ѝ, за да се увери, че това наистина е тя. — Мислех, че си мъртва. Казаха ми, че си се удавила.

Амеран се усмихна мрачно.

— Има такива, които биха искали да вярват в това и направиха всичко възможно, за да стане.

Нел ѝ зададе безброй въпроси.

— Как, кога... от колко време... Защо не дойде при мен преди.

Амеран положи всички усилия, за да остане спокойна.

— Слязох от кораба само преди час.

— Какъв кораб? „Феър Уиндс“ е тук от... — Нел нервно си вееше с ветрилото. — Ела, седни, преди да съм припаднала.

Тя я дръпна да седне на дивана, а тя самата се отпусна на яркочервените възглавници. После отново скочи на крака.

— Чакай, почини си. Сигурно си умряла от глад. Ще отида да приготвя нещо. Има достатъчно храна, особено след като кралят ще вечеря другаде тази вечер.

Амеран не се опита да я спре. Знаеше, че няма никакъв смисъл да се опитва да го стори. Вместо това я изчака да се върне с голям сребърен поднос, отрупан с храна и напитки.

След като остави подноса върху една масичка от палисандрово дърво, Нел седна и притаи дъх. Наля и на двете по чаша портвайн.

Амеран лакомо се нахвърли върху виното и храната, а Нел я гледаше изненадано.

— Апетитът ти доста е пораснал — отбеляза тя и ѝ наля още вино, а после я огледа с доброжелателно съмнение. — Значи все пак е вярно това, което се говори — че морският въздух увеличава апетита.

Амеран кимна.

— И прави жените по-плодовити.

Нел извика от радост. После лицето ѝ изведнъж се натъжи и тя привлече Амеран в прегръдките си, като за малко не обърна подноса.

— О, горкичката ми! О, мила моя! Горкичката! Колко е тъжно, че лорд Карлайл никога няма да може да се порадва на плода на вашата любов! — Тя здраво стисна ръката ѝ. — Сигурно е голямо щастие, че в теб е останала частица от него в бебето ти, въпреки че него вече го няма на този свят.

Амеран не можа да се сдържи да не се разсмее.

— Не е така, както мислиш. Грей е толкова жив, колкото и аз:

Нел пак започна да си вее с ветрилото и да отпива големи глътки портвайн.

— Искаш да кажеш, че и той не е мъртъв? Никога не съм чувала по-прекрасни новини! Не знам дали сърцето ми ще издържи! — Тя сложи разтрепераната си ръка на гърдите си. — Трябва да ми кажеш всичко. Недей да пропускаш нищо. Дори и най-малката подробност.

Амеран си пое дълбоко дъх и започна разказа си.

Големият сребърен часовник върху камината отброи час, после втори, а тя още разказваше приключенията си на своята приятелка.

Нел мълчеше, докато Амеран разказваше. Само от време на време въздъхваше или стенеше, протягаше ръка към гърлото си, слагаше я на сърцето си или поглеждаше към тавана, докато слушаше ужасните подробности. По лицето ѝ се появиха много бръчки и криви гримаси, но най-накрая те отстъпиха място на усмивка и облекчение.

Когато Амеран завърши разказа си, по дребното лице на Нел се стичаха сълзи. Тя не можеше да свали ръце от врата на Амеран.

— Наистина е чудо... чудо, че си жива.

Амеран кимна тържествено. Тя наистина бе понесла такива мъки, че малко бяха останалите живи след тях, които да могат да разкажат.

— Кралят бе толкова разстроен през последните няколко седмици. Той се чувства лично виновен за това, което се е случило. На плещите си усеща огромна вина. — Ръката на Нел още по-здраво стисна нейната. — Все пак ти бе негова дъщеря и Грей му бе по-близък и от синовете му. — Тя наля още портвайн. — Кралят изобщо не се изненада, като му казах какво беше намислила. Каза, че той се е съмнявал в това, като е разбрал, че си изчезнала от двореца. — Усмивката на Нел изчезна. Тя още по-здраво стисна ръката на Амеран

и възкликна: — Ах, този проклет Гидиън Хорн! С нетърпение очаквам да видя физиономията му, когато се изправи лице в лице с мъжа, когото не очаква никога повече да срещне.

Амеран кимна, но не каза нищо. Тази среща бе неизбежна. В противен случай Грей никога нямаше да може да измие позорното петно от името си. Но това не я караше да очаква мига на срещата с по-голямо нетърпение.

— Никой не вярва на лъжите на Гидиън, а кралят — най-малко — каза Нел на Амеран, като изпи третата си чаша.

— Грей много би се успокоил, ако можеше да чуе това.

— Той сигурно не е мислил, че добрите хора толкова лесно ще поругаят паметта на един човек, отдал живота си в служба на краля и на родината си! — тихо забеляза Нел.

— Гидиън умее много убедително да лъже — напомни й Амеран. Нел не се съгласи.

— Предполагам, че може няколко души да са се заслушали в лъжите му за пиратска атака и бунт в защита на честта на краля, но те наистина са били съвсем малко на брой, а още по-малко са онези, които са повярвали на думите му. — Тя й намигна многозначително. — Една дупка в корема му не може да му издигне геройски паметник.

Дупка в корема му! Само ако бе нанесла точно в целта този фатален удар, както бе възнамерявала да направи! Защо съдбата бе пожелала да стане другояче! Защо Гидиън продължаваше да ги измъчва.

— Значи Гидиън още не се е достигнал върха на славата си? — попита Амеран.

Тя добре помнеше хвалбите му, че кралят ще го покрие с почести, титли и богатства, тъй като е рискувал живота си за каузата на Англия.

— Тъкмо обратното. Моят Чарли по-скоро не го забелязва. — Амеран се замисли със сбръчкано чело за ситуацията, а Нел продължи. — Той присъства на няколко приема, но само по настояване на кралицата и по нейна покана, а ти знаеш не по-зле от мен кой дърпа конците там — каза Нел със смях.

— Констанс, херцогинята на Мороу — дори и само като изговори името на глас, тя почувства неприятен при вкус в устата си.

— Без да искам, забравих една малка подробност. Помниш ли бележката, която ми изпрати през онзи следобед на митницата.

— Да, наистина! Още не са намерили тази проклета брошка — каза Нел и откъсна едно парче месо от печения бут.

— Никак не съм изненадана. — Амеран извади брошката от перли и диаманти и я пусна в скута ѝ. — Намерих я зашита в хастара на пътническата си чанта.

Нел я изгледа внимателно.

— Като не можа да се отърве от теб по един начин, тя е измислила друг. Какво ще правиш с брошката? Не искам да те хванат с нея.

— Смятам лично да ѝ я предам. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Но има други по-важни неща, които трябва първо да бъдат свършени.

Нел продължаваше да върти бижутото в ръка.

— Колко жалко, че си толкова честна. Тази малка брошчица струва цяло състояние. На твое място бих я продала.

— Признавам, че и на мен ми мина тази мисъл през ума, но в такъв случай не бих могла да изпитам голямото удоволствие да видя физиономията, която ще направи, когато ѝ я върна. Сигурна съм, че тази физиономия ще струва не по-малко от самата брошка — обяви Амеран уверено и по устните ѝ пробягна лукава усмивка.

— Кога Грей ще застане срещу Гидиън, за да го изобличи като лъжец и убиец, какъвто всъщност е? — попита развълнувано Нел. — Утре?

Амеран също бе задала на Грей този въпрос преди няколко часа.

— В момента има много по-важни проблеми за разрешаване.

Нел не я разбра.

— Какво би могло да бъде по-важно от изобличаването на такова ужасно зло?

— Предотвратяването на още по-голямо.

Лицето на Нел изведнъж преbledня. Тя стисна гърлото си с пръсти.

— Мили Боже... кога... как!

Амеран поклати глава.

— Грей не знае това, но е сигурен, че ще е скоро. И той като Гидиън не е бил посрещнат като герой, както се е надявал. Може дори

да стане и по-скоро.

Нел отчаяно стисна ръката на Амеран.

— Трябва да го спрем. Трябва да спрем Гидиън, преди да е станало прекалено късно.

Амеран се опита да успокои страховете ѝ доколкото можеше.

— Грей ще го спре. Заклевам се. Ще го спре.

„Или ще умре при опита си да го стори.“ Тези думи останаха неизказани, но пронизаха сърцето ѝ. Саможертвата, на която бе готов, за да спаси живота на краля, я караше да го обича още по-пламенно.

— Само ако можехме да разберем кога се готви да нанесе удара!
— каза Амеран замислено.

Нел седеше до нея и кършеше безпомощно ръце. Тези въпроси имаха съдбовно значение, но те не знаеха отговорите им.

Малко по-късно Амеран бавно стана. Тя бе смъртно уморена. Следващият ден също щеше да започне твърде рано.

— Защо не останеш тук? — помоли я Нел, когато Амеран настоя да си върви. — Мога да те представя като моя племенница. Слугите няма да разберат. През ден на вратата ми чукат разни лели и племенници.

Амеран отклони с благодарност предложението ѝ. Нел протегна ръка и погали корема ѝ.

— Една жена в твоето положение не би трябвало да спи на твърда койка на стар паянтов кораб, пълен с плъхове.

— Не мога да заспя, ако Грей не ме прегърне.

Нел въздъхна тъжно.

— Познавам много добре това усещане.

Двете жени отново се прегърнаха.

— Кога ще кажете на краля, че и двамата сте толкова живи, колкото той и аз? Той много страда... и по двама ви — каза ѝ Нел.

Амеран сви вежди.

— Не искам нищо по-силно от това да отида още сега при него, но не мога. Не смея. Спокойствието му трябва да бъде пожертвано заради живота и доброто му.

Нел се съгласи. Амеран я хвана за ръка.

— Ще дойда отново сутринта.

— Ще изпратя слугите по работа.

Амеран кимна.

— Може би ние заедно бихме могли да преценим кога за Гидиън би било най-удобно да направя своя удар.

Нел бързо свъси вежди.

— Чакай! Няма да бъда тук сутринта, ветроходната регата започва в десет, а ти знаеш колко е запален кралят по яhti. Може би бихме могли да се срещнем... — лицето на Нел се смрази. — Мислиш ли, че... о, Боже, ти наистина мислиш така!

Амеран поклати глава.

— Не зная, Нел. Не зная. Но това вероятно ще е най-удобният момент да нанесе удара си. Сред тълпа от хора много биха могли да бъдат заподозрени, а и ще може лесно да се измъкне.

— Трябва да предупредим краля!

Амеран стисна ръката й.

— Не можем, защото ако Гидиън наистина мисли да извърши пъкленото си дело утре сутринта, но тръгнат слухове, че ще се опита, той ще го отложи за друг ден и за друго място, а ние може би няма да открием кога и да го предотвратим.

Нел прошепна едва чуто:

— Но аз не мога да позволя моят Чарли да отиде непредупреден на собствената си екзекуция. Не, не мога.

— Нел, Гидиън няма да се успокои, докато кралят не умре и Монмаут не се възкачи на трона — предупреди я Амеран и думите й прозвучаха рязко, но тя нарочно бе пожелала така. — Опитите му да убие крал Чарлз няма да престанат, докато не бъде арестуван... или пък ще успее и ще изчезне в безопасност — тя хвана Нел за треперещите й рамене и я накара да я погледне в очите. — Моля те от все сърце, позволи на Грей да се заеме с това така, както той намери за добре.

Нел кимна с нежелание.

— Гидиън ще седи в кралската лежа. Кралят не искаше това, но кралицата настоя.

— А Констанс?

— И тя ще бъде там. — Трапчинките по бузите на Нел отново затанцуваха. — Както и кралските любимки.

Амеран бързо се усмихна.

— А може би и племенницата на най-предпочитаната от тях?

Нел се засмя.

— Това може лесно да се уреди. Чарли все ми се смее, че роднините ми растат по дърветата. — Тя се замисли за момент. — С шапка с воал, който да те пази от слънцето, няма да бъде проблем да скриеш самоличността си.

— Така и двете ще можем да следим дали няма да стане нещо необичайно. — Амеран приседна на ръба на фонтана.

— Гидиън не би си позволил смелостта сам да извърши това. Той е твърде голям страхливец. Всъщност няма нищо против други да вършат пъклените му дела.

— Но кой?

Амеран поклати глава.

— Не зная, но бъди сигурна, че няма да успее. Грей не възкръсна от царството на смъртта, за да се провали при най-важната мисия в живота си. — Тя стана бързо, целуна Нел по бузата, после я прегърна силно. — Кралят ни няма да умре от ръката на убиец нито утре, нито който и да било друг ден.

— Ще дойдеш ли утре сутринта, за да ми съобщиш плановете си? — попита Нел и в гласа ѝ прозвуча отчаяние.

— Ще бъда тук още преди трети петли — увери я Амеран.

— Няма да мога да мигна тази нощ.

— Никой от нас няма да може да затвори очи, докато Гидиън не бъде погълнат от вечните огънове на ада.

— Където му е мястото — съгласи се Нел.

Когато Амеран се върна на борда на „Лъки Лейди“ с новината за нещастieto, надвиснало със сигурност над краля следващия ден, капитан Били и Грей веднага се съгласиха с всички доводи, които тя вече бе обсъдила с Нел.

— Ако Гидиън е наистина толкова глупав, че да направи хода си утре, той е в ръцете ни! — възкликна Грей, докато седяха около бюрото на капитан Били и обсъждаха плана си на светлината на свещите. — А ако не го направи, ще постъпим така, както вече се уговорихме.

Капитан Били кимна.

— Ще помоля краля за аудиенция с цел обсъждането на посвещаването ми в рицарство и ще взема Монкес със себе си, както и няколко моряци, за да не ми се измъкне и да ме лиши от последното ми удоволствие за негова сметка — каза той и намигна весело.

Амеран кимна. Вече бе решено, че един от моряците ще бъде Грей. Иза също щеше да отиде с тях.

— Дори и да не можем да обвиним страхливеца Гидиън, че отново заговорничи за убийството на краля, поне ще докажем несъмнено обвинението в държавна измяна и предателство — каза Грей.

Очите на капитан Били светнаха.

— Можеш да разчиташ, че Монкес ще бъде добър свидетел. Той с нетърпение очаква да се върне в Испания. — Капитан Били присви очи. — Но аз нямам намерение да оставя злодействата му ненаказани.

Думите на Грей бяха пълни с ненавист.

— Надявам се, че Гидиън ще прекара добре тази нощ, защото тя ще му е последната на този свят.

Капитан Били се засмя.

— Луцифер вече реди съчките за кладата. — Той се протегна към бутилката с ром, но след миг я остави на мястото ѝ, без да пие. — По-добре ще бъде да не притъпявам сетивата си за великия ден на равносметката, който предстои — каза той с лукава усмивка.

Грей нервно крачеше напред-назад из капитанската каюта, скръстил ръце на гърба си и потънал в дълбоки и сериозни мисли. Най-после спря да крачи и с уверена усмивка на уста обяви:

— Имам план.

Седна до бюрото и започна да им го обяснява.

По-късно, когато капитан Били отиде да събере хората си, за да им обясни ролята, която трябваше да играят за спасяването на краля си, Амеран и Грей се оттеглиха в своята каюта и паднаха изтощени върху леглото. Нямаха сили дори да се съблекат. Бе задължително да посрещнат с бистри умове това толкова важно утро, ако ходът на историята трябваше да остане непроменен. Но сънят не посети очите им.

— Ако утре не успея...

— Ще успееш — бързо го увери Амеран, — Планът ти е блестящ, съдбата няма да разреши да се провали. Кралят ще бъде в абсолютна безопасност, след като ти, капитан Били и екипажът на „Лъки Лейди“ ще го охранявате.

— Не ме питай откъде знам, но сърцето ми казва, че Гидиън е избрал утрешния ден. Не бих се учудил никак, ако сега Монмаут очаква новината за смъртта на баща си на борда на някоя яхта.

Амеран протегна ръце в мрака, за да го успокои.

— Утре по това време всичко ще е приключило. Кралят ще бъде спасен, а Гидиън ще е получил заслуженото.

Тя бе сигурна в думите си, но не му разкри причината за това. Майка ѝ веднъж бе казала, че рожденият ден на краля ще съвпадне с деня на неговата смърт, така че му оставаха още девет спокойни месеца дотогава... а дано и още много други рождени дни.

Амеран се притисна силно към Грей. Страхуваше се за съдбата му, но бе сигурна, че няма да престъпи клетвата си. Дори детето, което носеше в утробата си, не би я накарало да го моли да се откаже от това, което той приемаше като свой дълг. И не защото бе жадна за слава, а от обич и преданост към своя владетел.

Целувките им отначало бяха нежни и сладки, но телата им започнаха все по-страстно да се притискат, а целувките — все по-искащи и все по-пламенни, и те се отдадоха на страстта си.

По-късно, когато телата им още веднъж се сляха в целувката на нощта и Грей я притисна към себе си, както винаги правеше, преди да заспи, Амеран затвори очи, но все още не можеше да заспи. Искаше ѝ се да е сигурна за бъдещето на Грей така, както бе сигурна за бъдещето на краля. Грей се бе измъквал от смъртта толкова много пъти. Дали щеше да успее да я надхитри още веднъж. Тя се молеше за това.

Амеран седеше заедно с Нел в една от позлатените каляски на фамилията Стюарт. Бе облечена в една от най-красивите рокли на Нел от бледорозова коприна. Нел бе проявила смайващо умение, служейки си с иглата, за да подгъне и преправи роклята по мярка на Амеран. Дългите до лакътя ръкави, украсени с красива бродерия, покриваха слънчевия загар по кожата ѝ. Не носеше на врата си кръста със скъпоценни камъни, защото той щеше да издаде самоличността ѝ, а една обикновена огърлица от няколко реда перли. Дългите ѝ черни къдрици бяха прибрани високо на тила и се спускаха на масури под шапката ѝ с воал, панделки и джуфки. Беше обула розови копринени пантофки, които стягаха краката ѝ, свикнали да ходят без обувки.

Трябваше дълго да убеждава Нел да облече друга рокля в черешовочервено и с деколте, много по-изрязано, отколкото модата позволяваше. Нел си беше избрала отначало една строга масленозелена рокля от муселин, която според нея повече отговаряше на настроението ѝ. Нел отказваше да се преоблече, докато Амеран не каза, че видът ѝ на обикновена матрона би ги издал веднага.

Този път не бяха завладени както обикновено от весели разговори. И двете седяха мрачни и потънали в мисли за събитията, които предстояха през този ден. Опитваха се да обсъждат от време на време някои банални теми — времето, хората, регатата... всичко друго, но не и виденията, които измъчваха сърцата и умовете им.

Не можеха да мислят за нищо друго освен за това, което предстоеше да се случи. Седяха, хванали се за ръце, всяка отдала се на вълненията на душата си.

Капитан Били заедно с екипажа си и Грей, преоблечен като един от моряците, вече бяха отишли да заемат тайните си постове около кралската ложа.

Улиците бяха по-оживени от обикновено. Имаше каляски, карети и хората се тълпяха в очакване да мине кралската каляска. Прозорците бяха отворени и отрупани с хора. По покривите и балконите също имаше много зрители, които изгаряха от нетърпение да зърнат краля.

— Бихме могли да стигнем по-бързо пеша — отбеляза Нел, когато каляската им почти спря. — О, така се надявам, че с моя Чарли всичко ще бъде наред.

Амеран стисна ръката ѝ.

Каляската спря и тръгна, после отново спря и отново тръгна, и така продължи да напредва още по-бавно отпреди.

Амеран погледна през прозореца. Навсякъде бе пълно с хора, които не изглеждаха особено дружелюбни. Някои от тях имаха прекалено гневен вид. Те като че ли крещяха и размахваха ръце по-скоро ядосано, отколкото весело.

Изведнъж няколко мъже скочиха върху каляската и започнаха да я клатят.

— Католическа курво! — викаха те.

Цяла минута измина, преди Амеран да осъзнае, че всъщност не тя бе обект на тяхната омраза.

Нел се засмя и показа глава през прозореца.

— Глупаци такива! Гледайте по-добре. Това е протестантската курва — извика тя така, че всички да я чуят. — Това съм аз, Нел Гуин!

Мъжете скочиха от каляската и припряно ѝ се извиниха. Нел им прости с въздушни целувки и седна на мястото си. Беше престанала да се смее и лицето ѝ не бе така весело.

— Бързай! Моля те, побързай! — тихо каза тя на кочияша. Пътят се ограждаше от едната страна от Темза, а от другата — от малки селца. Във всяко от тях имаше панаир, за да може кралят и свитата му да се забавляват, като слязат от каляските си. Но нито жонгльорите, нито акробатите, нито огнегълтачите, марионетките или борбите с мечки не успяха да отвлекат Нел и Амеран от мрачните им мисли по време на дългото пътуване.

Зад шествието от каляски вървяха войници. Техните редици се простираха като че ли чак до хоризонта — полк след полк се редяха гвардейци с железни ризници и шлемове, мускетари с щикове, закрепени на мускетите им, бандолиери с оръжие на рамо и гренадири с жълто-червени униформи и с качулки на главите си бяха готови за защитят своя крал.

По реката покрай тях се носеха шлепове, украсени с цветя, гирлянди и разноцветни ленти и знамена. На палубите им свиреха музиканти на арфи, корнети, тромпети и барабани. Шлеповете предвождаха процесията от позлатени и богато украсени яхти, които скоро щяха да вземат участие в регатата, за голяма радост на краля.

Тревиcтият речен бряг вече бе пълен със зрители. На пейките, покрити с червено кадифе, седяха благородници и знатни дами с различен ранг. Амеран не познаваше повечето от тях и бе сигурна, че и те не я познават. Хортензия и нейният приятел, принцът на Монако, седяха един до друг, а Луиза, католическата курва, която хората толкова мразеха, бе седнала сред собствената си свита от френски поддръжници. Амеран веднага забеляза Грей. Но тя бе сигурна, че е единствената от всички присъстващи, която би могла да го различи, той като той бе нацапал лицето си с мръсотия и бе облякъл дрипави бричове и риза, и никак не приличаше на главнокомандващия кралската флота. Тя срещна погледа му и дискретно му кимна, но което той отвърна също така едва забележимо.

— Сърцето ми бие толкова силно, като че ли ще изскочи от гърдите ми — каза Нел, когато седнаха на местата си три редици зад

стола на краля.

Амеран се опита с всички сили да я успокои. Струваше ѝ се, че накъдето и да погледне, вижда някой от хората на капитан Били. Когато каза това на Нел, тя започна да диша по-спокойно.

Кралят пристигна точно когато яхтите се нареждаха една до друга, за да го поздравят. До него бе кралицата, облечена със строга масленозелена рокля.

Амеран смушка Нел и двете се разсмяха. Констанс вървеше до кралицата, облечена в ефирна бяла рокля с буфони и дантели, която придаваше още по-деликатен вид на бледата ѝ кожа. Гидиън, облечен в червено сако със златни къдри и бял шарф, стоеше на няколко стъпки зад тях. Раменете му бяха сгърбени и се подпираше на сребърен бастун, но въпреки това успяваше да отвърне с поклони и ръкомахания на веселите аплодисменти на тълпата.

Амеран не изпитваше съжаление към него, бе изпълнена с омраза и съжaliaваше, че опитите ѝ да го убие не бяха имали успех.

Кралят мина покрай редовете, за да поздрави гостите си, и когато стигна до Нел, хвана и двете ѝ ръце и я целуна по двете бузи.

— Ти си красива както винаги, мила моя Нел! — На ухото ѝ той прошепна: — Тази нощ!

Нел се изчерви.

— Много сте любезен, господарю!

Амеран придърпа воала още по-плътнo към лицето си.

— Това също ли е една от твоите прекрасни племенници, мистрес Гуин? — каза кралят доста по-високо.

— Да, господарю. Това е... Лили.

Кралят хвана ръката на Амеран.

— Очарован съм! — каза той и се вгледа във воала ѝ. Амеран усети как се изчервява под изпитателния му поглед. Кралят се взря в нея още за един миг. В очите му проблесна странен израз.

— С нетърпение ще чакам да поговоря с вас по-късно.

— Да, господарю — каза тя тихо.

Беше ли си въобразила или действително гласът на краля бе трепнал при тези думи!

— Той знае — прошепна Нел. — Не можем да го излъжем.

Амеран кимна, но не се тревожеше, защото бе сигурна, че той ще запази тайната ѝ.

Шлеповете вече влачеха яхтите нагоре по течението към предварително отреденото за начало на гонките място.

Измина още цял час, преди в далечината да се покажат издутите от вятъра платна.

Нел не сваляше очи от краля.

Амеран гледаше ту краля, ту Гидиън, ту Грей и после отново краля. Оглеждаше и тълпата. Там като че ли не ставаше нищо необичайно. Нямаше нито едно подозрително лице.

От време на време кралят поглеждаше към нея. Очите им се срещаха съзаклятнически под знака на общата тайна. В неговия поглед се четеше облекчение, а в нейния — загриженост.

Амеран и Нел седяха на местата си и заедно с другите гледаха коя щеше да бъде първата яхта, пресякла финиша. Кралят се отправи към брега и заедно с двама телохранители от двете му страни се качи на шлепа, от който щеше да наблюдава финала на регатата.

Амеран затаи дъх. Кралят мина съвсем близко до Грей. С ъгъла на окото си тя забеляза как нещо жълточервено се втурна през тълпата. Тя бързо се обърна, за да види по-добре. Един от гренадирите бе напуснал поста си. Никой като че ли не го бе забелязал освен нея, но тя наблюдаваше всяко негово движение. Нещо не беше наред. Само той от всички гренадири бе напуснал редицата.

Гренадирът мина покрай кралската ложа. Гидиън погледна към него, очите им се срещнаха и Гидиън му кимна. После мъжът в гренадирска униформа се извърна, но преди това погледна към мястото, където седеше Амеран, вперила поглед в него.

Сърцето ѝ замря. Лицето му ѝ бе познато. Тя не можеше да събърка тази физиономия, изпъстрена с белези от дребна шарка, или очите, дебнещи следващата си жертва. Наеният от Гидиън убиец бе Томи Трембъл.

— Мълчи! — предупреди тя Нел. — И не прави излишни движения!

Нел пребледня, но не ѝ зададе никакви въпроси.

Без повече обяснения Амеран тръгна към брега към мястото, където бе застанал Грей. Той я видя. Тя насочи погледа си към Томи Трембъл. Очите на Грей проследиха нейните. И двамата едновременно забелязаха, че Томи държи нещо в ръка. Той я вдигна, като че ли се готвеше да хвърли това, което държеше. В този момент Амеран разбра,

че има намерение да взриви краля. Грей също разбра това и се втурна през тълпата към краля, без да знае, че Америк е съвсем близо до него. Той скочи върху Томи точно в мига, когато той се готвеше да хвърли гранатата в шлепа на краля. Грей го повали на земята и гранатата се изтърколи по тревата. Америк бързо я вдигна и с всичка сила я хвърли надолу по течението на реката. Чу се ужасен взрив и зрителите бяха окъпани от водни пръски.

Капитан Били насочи камата си към гърлото на Томи Трембъл.

— Ха мръдни, мръсно копеле! Много ще ми е драго да ти разпоря физиономията от едното ухо до другото.

Шлепът на краля се отправи към брега. Констанс, Гидиън и кралицата бяха застанали на брега, за да го посрещнат.

Грей и Америк тръгнаха към тях. Тя си свали воала, а той избърса саждите от лицето си.

Констанс видя, че идват, олюля се и се опря на ръката на Гидиън. Той погледна към тях. На лицето му се появи израз, който Америк добре познаваше — израз на нескриван ужас. Трябваше му обаче не повече от миг, за да възвърне самообладанието си.

— Този мъж и тази жена се опитаха да убият краля! — извика той.

Тълпата притихна. Иза, мистър Фенуик и другите моряци от екипажа на капитан Били ги обградиха в кръг, за да ги защитят.

— Греша, Гидиън — каза му Грей със сабя в ръка. — Дойдох да сложа край завинаги на жалкия ти живот!

Гидиън се подпря на бастуна си.

— Но аз нямам оръжие, — приятелю, и както виждаш, съм ранен в битка — усмивката му беше студена и жестока като погледа му. — О, красива моя Америк, ти така убедително изигра ролята си на курва! Жалко, че не си така умела и с камата.

Думите му не я нараниха както някога.

— Много жалко, нали?

След това Америк извади брошката от ръкавицата си и я хвърли в краката на Констанс, както се хвърля кокал на куче.

— Мисля, че това е твое.

Констанс не каза нито дума, нито пък се наведе да я вдигне.

Кралят пристигна бесен, смачквайки с краката си тръстиките.

— По дяволите! Каква е тази история! Трябва да проведем регатата още веднъж утре — викаше гневно той.

В миг мургавото му лице пребледня и той се почеса по брадата, разбрал, че над живота му току-що е било извършено поредното покушение. После с нежна усмивка се обърна към Амеран и я привлече към гърдите си.

— Това си ти!

Амеран леко се поклони.

— Аз съм, господарю.

Недоверието на краля се превърна във възторг.

— Грей? Грей! Ти си жив!

— Да, Ваше величество. За всеобща изненада аз съм жив.

Кралят прегърна главнокомандувачия на флотата.

— Архиепископът ще бъде много доволен, като научи, че аз не се колебая повече дали съществуват чудеса, тъй като вие двамата току-що доказахте, че всъщност те се случват.

— Той е предател, Ваше величество. Не оставяйте думите му да ви залъжат. Аз самият бях свидетел на позорните му постъпки и нося белега на неговата подлост.

Гидиън погледна за подкрепа към Констанс, но тя не каза нито дума. Той се обърна към тълпата, но никой не излезе в негова защита.

Кралят съвсем спокойно се обърна към Гидиън.

— Бих ви предложил, мистър Хорн, да помолите за прошка хората и Бога, защото не ви остава много време на този свят. — Той кимна на един от телохранителите си и Гидиън бе отведен.

Погледът на краля се сведе към нозете на Констанс.

— Остатъка от дните си, милейди, ще прекарате в компанията на мишките и плъховете в Тауър.

— Не! — опита се да извика тя, но се чу само шепот. — Не заслужавам такава жестокост.

— Заслужавате по-голяма — каза той и кимна да отведат и нея.

— Но, Ваше величество, добрата херцогиня не е направила нищо лошо. Аз самата бих се застъпила за...

— Мълчете, Катрин. Бих ви приканил да си спомните коя сте, преди аз да съм забравил.

Кралицата сведе глава и не отрони нито дума повече. Капитан Били доведе Томи Трембъл пред краля. Ножът му още бе опрян в

гърлото на злодея.

— На колене, свиньо! — извика капитанът и го блъсна към земята, а Томи падна по корем.

Капитан Били стъпи с единия си крак на него и усмихнато отдаде чест на краля.

— Капитан Били Блиц е на вашите услуги, господарю! Томи Трембъл запъшка от болка, а капитан Били заби още по-здраво пета в гърба му. — Покажи известно почитание, мръсничко, към мъжа, когото току-що се опита да убиеш!

Кралят удари капитан Били по гърба.

— Смяташ ли да останеш достатъчно дълго на брега, за да мога да те посветя в рицарство?

— Да, господарю, и бих искал да обсъдим един малък въпрос за губернаторството на Бахамските острови.

— Ах, ти, стар пират! Липсваше ми компанията ти!

— Липсваше ви умел партньор на карти, нали, господарю? — Капитан Били смушка краля. — Дори не можете да си представите какво съм ви донесъл този път.

Луиза, Хортензия и Нел най-после успяха да се промъкнат през тълпата и се скупчиха до краля, но той избра Нел, за да я увери нежно, че нищо лошо не му се е случило.

Кралицата стоически понесе това, застанала до съпруга си.

Нел потърси успокоение в прегръдките на Амеран.

— Моля се и следващия път да има същия късмет.

Амеран притисна силно приятелката си.

— Грей ще го пази — каза тя и не се опита да я убеждава, че няма да има следващ път, тъй като и двете знаеха, че докато враговете на краля желяеха смъртта му и докато имаше такива, които да ламтят за трона му, винаги щеше да го очаква следващ път.

Нел се обърна към Грей. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Много съм ви благодарна, лорд Карлайл.

Грей протегна ръце към нея.

— Аз също съм ви много благодарен, Нел.

След това Грей притисна Амеран към себе си.

— Най-после всичко свърши, любима!

Амеран притисна устни към неговите.

— Не, любими, едва сега започва — каза тя и постави ръцете му върху корема си, за да усети как ритат тяхното бебе.

Кралят ги прегърна и двамата.

— Нямам търпение да чуя разказите ви. Сигурен съм, че приключенията ви могат да изпълнят цяла книга.

— Томове, Ваше величество — каза му Америк и тихо въздъхна.
— Могат да изпълнят томове!

21

Грей и Амеран лежаха в обятията си. Изминалият ден се бе оказал ужасно дълъг. Капитан Били бе посветен в рицарство заради смелата си служба на краля и страната си, а кралят бе настоял дъщеря му и главнокомандуващият кралската флота да се оженият с церемония с такъв блясък, какъвто в Уайтхол още не бяха виждали.

— Защо се усмихваш? — попита Грей.

— Мислех си за сватбата ни.

Грей също се усмихна.

— И какво смешно намираш в този толкова тържествен случай?

Тя постави брадичката си на гърдите му.

— Наистина беше много зрелищна, но въпреки...

— Какво?

— Въпреки великолепия й блясък, когато мисля за сватбения си ден, ще си спомням за церемонията на борда на „Лъки Лейди“.

Грей се усмихна.

— И аз.

Тя леко го захапа за гърдите. Той погали нежно косата й.

Архиепископът наистина няма силния дух на Били, за да направи от случая събитие.

— Сигурна съм, че когато остареем и разкажем на децата си за сватбените си дни, те също ще решат, че първият е бил по-вълнуващ.

Грей я притисна към себе си.

— Ще им разказваме с голямо удоволствие безброй пъти за времето, когато сме били волни като птици и жадни за приключения, и когато един пират ни е оженил.

— Това наистина е много по-романтична история. — Тя го погали по бузата. — Обещай ми, че винаги ще бъдем така волни като птици и така жадни за приключения, както тогава.

Той притисна устни към нейните.

— Заклевам се.

Езикът ѝ затанцува в устата му. Усмивката ѝ беше красноречиво сладострастна и порочна.

— Обещай ми, че все аз ще бъда твоята плячка.

— Все ти! — разсмя се той, търколи я и я плени в обятията си.

Тя въздъхна дълго и доволно.

— Мислиш ли, че ще се отегчиш от мен, след като вече сме женени?

— От утре започвам да търся бъдещи любовници.

Ръката ѝ започна да го измъчва, плъзгайки се нагоре по бедрото му.

— Утре ли?

— Може би другиден.

Тя затвори устата му с целувка.

— Е, може би ще почакаш до другиден.

— Мога само по един начин да запазя верността ти — каза му тя.

— И какъв е този начин?

Тялото ѝ се плъзна върху него бавно, по ясен и красноречив начин.

— Толкова много ще те изтощавам по време на изпълнението на съпружеските ти задължения, че няма и да помислиш да спиш с друга.

Грей притегли главата ѝ към себе си. Устните му погалиха страните ѝ, а пръстите му се загубиха сред буйните ѝ къдрици.

— Ти си единствената любовница, която някога ще пожелаея.

— И няма да се отегчиш от мен като жена и майка? — Тя сложи ръката му на меката издатина на корема си.

— Не, любима. Ще те обичам още повече.

Амеран го прегърна с всичка сила. Нямаше да го пусне никога!

Издание:

Жолийн Прюин Паркър. Америк

Превод: Евразия

Оформление на корицата: Веселин Хинов

ИК „Евразия“, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.